கீதை அழகும்

C

நூல் தேட்டம்
கு.இராயப்பு (கலையார்வன்)
நூல் இல.....

கீதை அமுதம்

செ. தனபாலசிங்கன்

உ

கணபதி துணை

கிளை அழுதம்

செ. தனபாலசிங்கன், B. A. (Lond.)

பதிப்பகம் :

திருமகள் அழுத்தகம்

சுன்னாகம்

முதற் பதிப்பு — 1970

உரிமை நூலாசிரியருக்கு உரியது

விலை : ரூபா 5/-

உ

சிவமயம்

சமர்ப்பணம்

தவம்செழிக்கும் அறநெறியே தகைமைசேர் பெருநெறிஎன்று
அவனிஎங்கும் தமிழ்மறையின் அறம்தேர்ந்து விரிப்பவனே,
சிவம்தழைத்த துறையிலங்கு செழுந்தமிழே மன்பதையின்
பவம்அறுக்கும் வகைசான்ற பரிசென்று நவில்பவனே,
தெய்விகம்சேர் நற்றமிழ்தான் திருநெறிக்கே உரியதென
ஐயமின்றித் திருமறைகள் அழகுபெற எடுத்துரைப்போய்
ஒன்றுரைப்பன் :
தண்தமிழில் தணியாத தனிக்காதல் ஊக்கியதும்
பண்புறுநல் உறவிலெனைப் பிணித்ததுமுன் புரிவாமே,
பிணிப்பிலெடும் அறுமுகவன் அலங்காரம் பேணுவித்துப்
பிணியறுக்கும் திருமுறையின் பெருமைதனைப் புகட்டினையே,
பெருமாலை அறுக்கின்ற திருமாலின் இசைவிளக்கி
ஒருபொழுதும் என்னகம்விட் டொழியாமல் இருந்தனையே
அதனால்,
திருத்தகு முறையில் தீதிலாப் பன்னலம்
ஒருங்குரு வாகிய உயர்**ஜகந் நாத**
அந்நலம் யாவும் மன்பதை அடைகெனத்
தமிழகம் தொடர்ந்து தருமம் சாற்றும்
நிமிர்மொழிச் செல்வ, நெடுநாள் என்னகம்
ஒடியாது நின்றெனை உளுற்றிய பெருநசைத்
துடிப்பின் பணியாய்த் தூயசீர்க் கீதையில்
சிறியஎன் புலங்கொள் எழில்சில வற்றை
வரித்தனன் **கீதை அமுதென** விளம்பும்
பனுவல் இதனையுன் இனியசான் றுண்மை
நினைந்துநேர்ந் தளித்தனன் பணிவுடன்
ஏற்க பெரியோய் உளமிசைந் தினிதே !

செ. தனபாலசிங்கன்

உள்ளுறை

	பக்கம்
வாழ்த்துரை	ix
அணிந்துரை	xii
முன்னுரை	xxvii
அவன் இவனெடு உரை செய்தது கீதை ...	1
என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை ...	7
பாலாய்ச் சொரியும்	14
போர் புண்ணியச் செயலா? ...	21
மழை பெய்கிறது, யாருக்காக? ...	27
அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே யமன் ...	33
சாதிகள் இல்லை	39
எழுந்திரு ; எடு ஞானவாள்	45
சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம் ! அற்புதம் !!	51
முல்லைக்குத் தேர் வேண்டுமா? ...	57
மகான்கள் தோன்றுகிறார்கள் ...	63
கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்? ...	69
நலம் செய்வோன் நலிவதில்லை ...	75
விஞ்ஞானம் இன்றுதான் பேசுகிறது ! ...	82
யார் இந்த நால்வர்?	89
தாலாட்டிலே தாயின் தடுமாற்றம் ...	96
நம்பிக்கை நமக்கு வேண்டும் ...	103
எல்லோரும் ஆண்டவன் குழந்தைகள் ...	111
நாஸ்திகனுக்கு விளக்க முடியாதே ! ...	119
வேதாந்த உண்மைகளின் எதிரொலி ...	126
அரி, சிவன், முருகன்	133

	பக்கம்
ஒரு நாமம், ஒருருவம் ஒன்றும் இல்லான் ...	141
ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லே	149
விஸ்வரூப தரிசனம்	156
முப்பெரு வடிவம்	164
மணிவண்ணன் மாபெருங் காட்சி ...	172
இறைவன் சிரிக்கிருன்	178
பகவானும் நாமும் ஒன்றுவதற்கு வழி ...	185
உடம்பு உத்தமன் கோயில் ...	192
பயன் உள்ள கல்வி	199
மாடு மேய்த்தும் ஞானம் பெறலாம் ...	206
மூன்று திருடர்கள்	213
சம்சார மரம் சரிந்து விழுகிறது ...	220
சாஸ்திரங்களே பிரமாண நூல்கள் ...	227
நாத்திகனே நீ வாழ்க!	234
வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான் ...	242
எது சந்நியாசம்?	249
காலத்துக்கு ஏற்ற மறுமலர்ச்சி வேண்டும் ...	256
வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேலான தத்துவம்	262
கடமையைச் செய் பலனே எதிர்பாராதே ...	269
கீதை ஒன்றைச் சொல்லவில்லே ...	277
கீதையை அறியாத கிழவி	285

சிவமயம்

'கலைமகள்' ஆசிரியர்

திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்

வழங்கிய

வாழ்த்துரை

மோதும் போர்செய் களத்தினிலே
முன்னிற் கின்ற உறவினரைக்
காதற் கண்ணல் கண்டுளத்தில்
கலக்க மெய்தி, 'இனி என்னுல்
சேதப் படுத்தும் கொடும்போரைச்
செயஒண் ணு'தென் றலமந்த
பேதை விசயன் றனக்குண்மை
பிறங்கச் செய்தான் கண்ணபிரான். 1

காம தேனு எனநின்ற
கண்ணன் விசயக் கன்றினுக்குச்
சேம முறவே அருள்அமுது,
சிறந்திந் நாளில் உலகெல்லாம்
தீமை யகல, ஞானமுறத்,
திறம்பா இன்ப வாழ்வடைய,
ஏம வழியீ தென்றுணர்த்தும்
இனிய விருந்தாய் நிலவுறுமே. 2

கன்மம் பத்தி ஞாணமெனக்
காணும் நெறிகள் இவையென்றும்,
சன்மம் போக்கி இறையருளிற்
சாரும் ஆறிங் கீதென்றும்,
வன்மம் இன்றித் துயரின்றி
வாட லின்றி நடுநிலையில்
நன்மந் திரம்போல் நிற்கவழி
இதுவே என்றும் நவின்றிடுமே ! 3

கதை யறிவார் அறிவறிவார் ;
கேழில் கன்மம் பத்தியெனும்
பாதை யறிவார்; மெய்யிதுபொய்
இதுவென் றுணரும் பாங்கறிவார் ;
கோதை யறிவார் ; குணமறிவார் ;
குவல யத்தில் வாழ்விருக்கும்
போதில் முத்தி யின்பெய்தும்
புணர்ப்பை இனிதின் அறிவாரே. 4

உலகம் முழுதும் பலமொழியில்
உலவும் நூலாய்ப் பாரதத்தில்
இலகும் ஞான அடையாளம்
இதுவே யென்னும் களஞ்சியமாய்
அலகில் மக்கள் நெஞ்சில்மணி
யாகப் பதித்துப் பலகாலும்
குலவு மன்பின் ஒதிநலம்
கொள்ளும் மருந்தாய் இலகுறுமே. 5

இன்ன நூலில் நிலவுகின்ற
ஏற்ற மார்ந்த கருத்துக்களை
வன்ன மூட்டிச் சுவையூட்டி
வாய்க்கு நல்ல படியாகத்
தின்னத் தந்த பொங்கலைப்போல்
தெள்ளத் தெளிந்த தமிழாலே
நன்னர்த் தந்தான் தனபால
சிங்க னென்னும் நல்லோனே. 6

மூவர் தமிழை, வாசகத்தை,
மூலர் திருமந் திரநூலை,
யாவர் மனமும் உருக்குகின்ற
இனிய அருண கிரிவாக்கைப்,
பாவில் உயர்ந்த சேக்கிழார்
பனுவல் தன்னை, இனும்பலவாம்
காவி யங்க ளினிலுள்ள
கவியை உரைத்துப் பொருள்விரித்தான். 7

ஞானம் மேவி அநுபூதி
நலமே சார்ந்த இராமகிருஷ்ணர்
நானற் றுயர்ந்த பிரான்காந்தி,
நல்ல யோக சுவாமிகள்,வான்
மோனத் துயர்ந்த பெரியோர்கள்
மொழிந்த உபதே சப்பனுவல்
கானக் கிதைக் கருத்துக்குக்
காட்டாய்க் காட்டி நிறுவினனுல். 8

ஞானம் கண்டோம்; பத்தியென்னும்
நலமும் கண்டோம்; கன்மநெறிக்
கான இயலீ தென்றுணர்ந்தோம்;
அவன்ருன் இவனுக் குரைத்தஉரை
மாநி லத்தில் யாவருக்கும்
மனத்தை யடக்கி நலம்சார
ஈனப் பிறவி யகற்றும்வழி
என்ன உணர்ந்து தெளிந்தோமே. 9

கவியின் நயத்தைக் கண்டின்பம்
காண லாகும்; உவமையினுல்
குவியும் கருத்தை விளக்குகின்ற
கொள்கை உணர்தல் கூடுமால்;
புவியில் சாதி சமயமெனப்
பொங்கி வெறிகொள் பகைநீங்கிச்
சவியொன் றியமெய்ச் சமரசத்தின்
தகைமை காண்போம் இந்நூலில். 10

தமிழின் சுவையோ, வேதாந்தத்
தகவோ, அருளா ளர்பனுவல்
இமிழும் உண்மை இதுவென்னும்
இனிய உணர்வோ, சமரசமாக்
கமழும் மணமோ சிறந்ததெது
என்னல் எளிதோ? இக்கிதை
அமிழ்தம் அமிழ்தம் மானுசுவை
ஆர்ந்த திந்நூல் வாழியவே! 11

அணிந்துரை

பாரதநாட்டின் சமயத்தை இந்து சமயம், ஹிந்து மதம் எனறு இப்போது வழங்குகிறார்கள். இந்து என்ற சொல் பிற்காலத்தில் தோற்றியது. மேல்நாட்டில் இருந்து பாரத நாட்டிற்கு வந்தவர்கள் வடமேற்குப் பகுதி வழியாக வந்தனர். அப்போது அவர்களுடைய கண்ணிற் பட்டது ஸிந்துநதி. அதைக்கொண்டு இந்த நாட்டை ஸிந்துதேசம் என்று சொன்னார்கள். முதல்முதலில் கண்டதைக்கொண்டு பெயரிடுவது இயல்பு. மேல்கரையில் இறங்கிய கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் முதலில் கேரளத்தைக் கண்டு மலபார் (மலைவாரம்) என்றார்கள். பிறகு தமிழ்நாட்டையும் அந்தப் பெயரால் சொன்னார்கள். மலையாளமாகிய கேரளத்தில் வாழ்கிறவர்கள் தமிழர்களைக் கொங்கர்கள் என்பார்கள். சோழநாட்டில் இருந்து கேரளத்திற் குடியேறிய அந்தணர் களைக் கொங்கப்பட்டர்கள் என்பார்கள். கேரளத்தை அடுத்தது கொங்குநாடு. அதைக்கொண்டே அதன் கிழக்குப் பகுதிகளையும் கொங்கு என்றே வழங்கும் வழக்கம் உண்டா யிற்று.

தமிழ்நாட்டில் சென்னைக்குத் தெற்கே உள்ள பகுதிகளை அருவா நாடென்றும், சென்னையை உள்ளிட்ட பகுதிகளை அருவா வடதலை நாடென்றும் சொல்வது பழைய மரபு. தெலுங்குநாட்டிலுள்ளவர்கள் தமக்குத் தெற்கே உள்ள அருவாவடதலை, அருவா என்ற நாடுகளின் பெயர்களைக் கேட்டார்கள். அங்குள்ளவர்களை அருவர் என்றனர். தெற்கி லுள்ள தமிழர்களையும் அருவர் என்றே வழங்கலாயினர். இன்றும் ஆந்திர நாட்டினர் தமிழரை, 'அரவவாள்ளு' என்பார்கள். அரவர் என்பது அருவர் என்பதன் திரிபே.

''அருவர் அருவர் என அஞ்சி'' என்று தண்டியலங் கார மேற்கோட்பாட்டு ஒன்றில் வருகிறது.

இது போலவே, மேல்நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் தம் கண்ணில் முதலில் பட்ட ஸிந்துவின் பெயரால் பாரதநாடு முழுவதையுமே ஸிந்துதேசம் என்று வழங்கலாயினர். அதுவே நாளடைவில் ஹிந்துதேசம், இந்தியா என மாறி வழங்கியது. இந்த நாட்டுச் சமயத்தை ஹிந்துமதம் என்று கூறினர்கள். அதுவே ஆராய்ச்சியாளர்களும் பிறரும் வழங்கும் பெயராக நிலைத்துவிட்டது.

அப்படியானால், பாரதநாட்டின் சமயத்துக்குரிய பழம் பெயர் எது? ஸநாதனதர்மம் என்று சிலர் கூறுவர். அது பழைய சமயம் என்னும் பொருளுடையது. ஆகவே, அது இயல்பான பெயராக இருக்க முடியாது. வேதமதம் அல்லது வைதிக தருமம் என்பதுதான் இந்த நாட்டுச் சமயத்துக்குரிய பெயர். இதைத் தமிழில் வேதநெறி என்று கூறுவர்.

''வேதநெறி தழைத்தோங்க'' என்பது பெரிய புராணம். வழிபாட்டு வகைகளும் மூர்த்தி பேதங்களும் தத்துவக் கொள்கைகளும் வெவ்வேறாக இருந்தாலும் அவ்வளவையும் இணைத்து நிற்பது வேதம். மூர்த்தி வகைகளால் சமயங்களை ஆறாகப் பிரிப்பார்கள். சூரியன், விநாயகர், முருகன், சத்தி, சிவன், திருமால் ஆகியவர்களை முறையே வழிபடு கடவுளராகக் கொண்ட சௌரம், காணபத்தியம், கௌமாரம், சாக்தம், சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற ஆறும் வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளே. தத்துவ முறையில் சாங்கியம் முதலிய பல சமயங்கள் உண்டு. இவற்றைத் தரிசனம் என்பர். இவ்வாறு மூர்த்தி வழிபாட்டால் ஆறாகவும் தத்துவக் கொள்கையால் பலவாகவும் உள்ள சமயநெறிகளில் பல நாளடைவில் மறைந்துபோயின. சில ஒவ்வொன்றினைச் சார்ந்து நிற்கத் தலைப்பட்டன. இப்போது உபாசனை மூர்த்தியைக்கொண்டு பார்த்தால் இருபெருஞ் சமயங்களே பாரதநாட்டில் உருவாகி நிலவுகின்றன என்று சொல்லலாம். ஒன்று சைவம்; மற்றொன்று வைஷ்ணவம். தத்துவ நெறியில் உயிருக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பு, பாசத்தின் நிலை, முத்தியின் இலக்கணம்

முதலியவற்றில் வேறுபட்ட கொள்கையை உடையவர்களாக இருந்தாலும் வழிபாட்டு வகையில் சிவனைத் தனிப் பெருங் கடவுளாகக் கொள்பவர்கள் யாவரும் சைவர்கள் என்றே சொல்லுவதற்குரியவர்கள். இக்காலத்தில் பாரத நாட்டில் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சித்தாந்த சைவமும், கன்னட நாட்டில் உள்ள வீர சைவமும், காஷ்மீரிலுள்ள சைவமும் தத்துவக் கொள்கைகளால் வேறுபாடுடையனவாஞலும் சிவமே பரம்பொருள் என்ற பொதுக்கொள்கையால் சைவம் என்னும் சமயநெறியில் அடங்கியவை. அப்படியே தத்துவ வகையில் முன்பு பலவேறு தரிசனங்கள் இருந்தாலும் இன்றுள்ள சமயக் கொள்கைகள் எல்லாவற்றையும் த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்ற மூன்று பிரிவுகளில் அடக்கிவிடலாம். அடிப்படையான கொள்கைகளில் உள்ள பொதுமையை மட்டும் பார்த்து, சில சில வேறுபாடுகளைக் கவனிக்காமல் ஆராய்ந்தால் எல்லாச் சமயங்களும், இந்த மூன்றுகவும் இவற்றின் இனமாகவுமே அடங்கிவிடும்.

இவ்வாறு பாரதநாட்டில் வளர்ந்தும் இணைந்தும் வரும் சமயநெறிகளும் தரிசனங்களும் வேதத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டன. ஆதலின், இவை யாவும் வைதிக தருமம் என்ற ஒரு பொதுமையின் கீழ் அடங்குவன.

ஆகவே, பாரதநாட்டில் வேறு வேறு வகையான சமயங்கள் இருப்பதுபோலத் தோற்றினாலும் அவை வேதத்தினால் இணைக்கப்பெற்று ஒரு மதம் என்று சொல்லும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. இந்த வைதிக சமயத்தின் அடிப்படை வேதம் என்பதை உணர்ந்தால், இந்நாட்டில் வழிபாட்டிலும் கொள்கைகளிலும் வேறுபாடுகள் பல இருந்தாலும் மக்கள் ஒன்றுபட்டு முன்பு வாழ்ந்ததற்கு இந்தப் பொதுமையே காரணம் என்பதும் புலனாகும். இவ்வாறு பாரதநாட்டுச் சமயப் பொதுமைக்கு உரிய நூலாகிய வேதம் மூன்று பகுதிகளை உடையது. கர்மகாண்டம், உபாஸனகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்பவை. அவற்றில் ஞானகாண்டம் என்பது உபநிடதங்களின் தொகுதி.

வைதிக சமயத்தின் அடிப்படை நூல்கள் மூன்று. அவற்றைப் பிரஸ்தானத்திரயம் என்பர். உபநிடதம், பிரம்மசூத்திரம், பகவத்கீதை என்பவை அவை. வியாஸ பகவான் இந்த மூன்றும் வெளிப்படக் காரணமாக இருந்தவர். எண்ணிலடங்காமல் இருந்த வேதங்களை நான் காக வகுத்தவர் அவர்; உபநிடதங்களை ஒழுங்குபடுத்தியவர் அவர். அவரே வேதாந்த சூத்திரங்களாகிய பிரம்ம சூத் திரத்தை இயற்றினர். அவர் இயற்றியது பாரதம் என் னும் இதிஹாசம். அந்தப் பெரிய கடலில் அமுதம்போலத் திகழ்வது பகவத்கீதை. போர்க்களத்தில் பகைவர் குழுவி லுள்ள பெரியோர்களையும் உற்றார் உறவினர்களையும் கண்டு மயங்கி, ''நான் வில் எடேன்'' என்று வாடிய அர்ச்சுன னுக்கு, ''வில்லினை எடடா, அந்தப் புல்லியர் கூட்டத் தைப் பூழ்தி செய்திடடா'' என்று சொல்லிக் கண்ணன் உபதேசித்தது கீதை. கண்ணனுடைய உபதேசத்தைச் சுலோகவடிவில் நமக்குத் தந்தவர் வியாஸரே. ஆகவே பிரஸ்தானத்திரயங்களில் ஒன்றை வகைப்படுத்தியும், மற் றொன்றை இயற்றியும், பிறிதொன்றைச் செய்யுளுருவில் அமைத்தும் வழங்கியவர் வியாஸர். அவரைத் திருமாலின் அவதாரம் என்று போற்றுவது மரபு; வியாஸபகவான் என்றும் வழங்குவர்.

பிரஸ்தானத்திரயங்களின் ஆராய்ச்சி இந்த நாட்டின் தத்துவக் கொள்கைகளை அறிந்துகொள்வதற்கு இன்றி யமையாதது. சங்கரர், இராமாநுசர், மத்துவர் என்ற மூன்று பெரிய ஆசார்யர்களும் இந்த நூல்களை ஆராய்ந்து பல நூல்களை எழுதியுள்ளனர். பகவத்கீதைக்கு ஆசார்யர் களும் பிறரும் எழுதிய உரைகள் பல உண்டு. உண்மையில் பிரஸ்தானத்திரயங்களில் மிகுதியான ஆராய்ச்சிக்கு உட் பட்டது பகவத்கீதையே. அதை இன்றும் பலர் பாராயண நூலாக மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். பழங்காலம் முதல் இன்றுவரை அதற்கு எழுந்த உரைகள் பல. நம் காலத்தில் மகாத்மாகாந்தி அடிகளும் வினோபா அடிகளும் கீதைக்கு உரை வகுத்திருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் உள்ள ஒவ் வொரு மொழியிலும் கீதையின் உரைகள், கீதையைப்

பற்றிய நூல்கள் பல எழுந்துள்ளன. மேல்நாட்டில் பல அறிஞர்கள் கீதையை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். உபநிடதங்களைப் பற்றிய விரிவுரைகள் செய்பவர்களைவிட, பிரம்ம சூத்திரங்களைப் பற்றிய விரிவுரைகளை ஆற்றுபவர்களைவிட, பகவத்கீதையைப்பற்றி விரிவுரை ஆற்றுபவர்களே எல்லாக் காலத்திலும் மிகுதியாக இருக்கிறார்கள். இந்த உண்மையை இந்தக் காலத்திலும் காணலாம்.

தமிழில் விருத்தப்பாவில் பகவத்கீதை மொழிபெயர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது; வெண்பா வடிவில் வந்திருக்கிறது. சேது சமஸ்தானத்து மகாவித்துவான் ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள் தாழிசை வடிவில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். இலங்கையில் புலவர் பாண்டியனார் அவர்கள் ஆசிரியப்பா வடிவில் 'நம்பி அகவல்' என்ற பெயரோடு கீதையை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

இவ்வாறு கீதை காலம் கடந்து—இடங்கடந்து—மொழி கடந்து பரவிவருகிறது. எழுநூறே சுலோகங்களை உடைய இது, உபநிடதங்களிலுள்ள பொருளையும், வேதாந்த சூத்திரத்தில் விரிவாக அமைந்த கருத்துக்களையும் அழகாகவும் வரையறையாகவும் சுருக்கமாகவும் சொல்லுகிறது. ஓதற்கெளிதாய் உணர்தற்கினிதாக இருப்பதால் இந்தியநாட்டுத் தத்துவ நூல்களில் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் மிகுதியாகப் பல மொழிகளில் பெயர்க்கப்பெற்ற பெருமையை உடையதாக விளங்குகிறது இது.

இத்தகைய கீதையிலுள்ள தலைமையான கருத்துக்களை விளக்கிக் கட்டுரைகளாக எழுதி நூல் வடிவில் கீதை அமுதம் என்ற பெயரில் என்னுடைய உழுவலன்பராகிய திரு. தனபாலசிங்கன் இப்போது வெளியிடுகிறார். உபநிடதங்களைப்பற்றிய நூல் ஒன்றை முன்பு எழுதியிருக்கிறார் தனபாலசிங்கன். அதனை அடுத்து இந்தக் கீதையமுதத்தை வழங்குகிறார். பிரஸ்தானத் திரயங்களில் இரண்டை இவர் ஆராய்ந்து நூலெழுதிவிட்டபடியால் அடுத்துப் பிரம்ம சூத்திரத்தைப் பற்றியும் எழுதவேண்டும் என்று விழை

கிறேன். சைவத்துக்குப் புறம்பென்று பல சைவர்கள் நினைக்கும் கீதையை ஆராய்ந்து கட்டுரைகளே எழுதிய இவருக்குப் பிரம்மசூத்திரத்தைப் பற்றி எழுதுவதில் தடை யொன்றும் இல்லே. சைவ சிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியாரவர்களே பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யம் எழுதியிருக் கிறார்.

2

இந்த நூல் கீதையிலுள்ள சுலோகங்களில் ஒவ்வொன் றையும் தனித்தனியே சொல்லி அவற்றிற்கு விரிவுரையும் விளக்கவுரையும் கூறவில்லே. இந்தக்காலத்தில் அப்படி எழுதினுல் படிக்கிறவர்கள் குறைவு. கீதைக் கருத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் கருத்துக்குச் சார்பான பல செய்திகளேக் கட்டுரைவடிவில் எழுதி வேறு பல நூல் களின் கருத்துக்களேயும் எடுத்துக் காட்டிக் கண்ணபிரா னுடைய திருவாக்கையும் எடுத்துக்காட்டும்போது அந்தக் கருத்து மிக நன்முக விளங்குகிறது; சொன்ன செய்திக ளெல்லாம் அந்தக் கருத்தை மையமாக வைத்துக் கட்டிய கோயிலின் உறுப்புக்களேப் போலத் தோன்றுகின்றன. எல் லாம் சேர்ந்து ஒரு புனிதமான சிற்பச் சிறப்புடைய கோயிலேத் தரிசித்துக்கொண்டது போன்ற நிறைவை அளிக் கின்றன.

ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் இவர் கொடுத்திருக்கும் தலேப்பே கவர்ச்சியுடையதாக இருக்கிறது. அந்தத் தலேப்புக்களேக்கொண்டு இது கீதையின் விளக்கம் என்று தெரிந்துகொள்ள முடியாது. புத்தகத்தின் பெயரைக் கண்டால்தான் அந்த நினேப்பு வரும். எடுத்தவுடனே பாரதக் கதையின் ஒரு கட்டத்திலே நம்மை நிறுத்தி வில்லி புத்தூராரின் பாரதப் பாடல்களேச் சொல்லி,

"யான்மலேவு றேன்இனிஎனு
அன்றுவசு தேவன்மக னேடுரைசெய் தான்அமரில்
அவனும்இவ னேடுரைசெய் வான்"

என்று எடுத்துக்காட்டி நூலுக்குத் தோற்றுவாய் செய்கிறார். இந்த முதற் கட்டுரைக்கு 'அவன் இவனோடு உரை செய்தது கீதை' என்று பெயர் வைக்கிறார். அவன் இவன் என்ற சுட்டுக்களில்தான் எத்தனை பொருள் பொதிந்திருக்கிறது. அவன், சேய்மைச் சுட்டு; இவன், அண்மைச் சுட்டு! அவன் - பரமாத்மா; இவன் - ஜீவாத்மா. அவன் பொறி புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்; இவன் பொறிபுலன்களோடு ஒட்டிக்கிடக்கிறவன். அவன் தலைவன்; இவன் அடியவன். அவன் அறிவு விளக்கம் தருபவன்; இவன் அறிவு விளக்கம் பெறுதவன். அவன் ரதத்தை ஓட்டுபவன்; இவன் அதில் அமர்ந்திருப்பவன். அவன் லட்சியப் பொருள்; இவன் நம் நிலையில் இருப்பவன். அவன் பரப் பிரமம்; இவன் நமக்குப் பிரதிநிதி. அவன் இவனுக்குச் சொன்னாலும் அது நமக்காகச் சொன்னது. கண்ணன் என்னும் காமதேனு சுரந்த அமுதத்தைச் சுரப்புச் செய்வதற்குக் கன்றாக நின்றவன் அருச்சுனன்; அந்தக் கன்றுக் காகச் சுரந்த பால் நமக்கும் பயன் தருகிறது. கன்று உண்ட பிறகு சுரக்கும் பாலே புனிதமானது. நாமோ கன்றுக்கும் ஊட்டுவதில்லை. அப்படி ஊட்டினாலும் அது வயிறார உண்ண விடாமல் அதை இழுத்துக் கட்டிப்போட்டு ஓட்டக் கறந்து விடுகிறோம். இது கறந்த பால் அன்று; சுரந்த பால். அருச்சுனனென்னும் கன்று உண்டு நிறைவு பெற்று நிற்க, மேலும் பொங்கிவந்து நம் பசியைத் தீர்க்கக் கண்ணனென்னும் காமதேனு சுரந்த பால். நாம் கல்லாவைக் கறந்து கைவருந்தி நிற்கிறோம். எதை எதையோ படித்து மூளை வறண்டு வலியெடுத்து விபரீத ஞானமென்னும் சுமையை ஏற்றுக்கொண்டு மாழ்குகிறோம். கண்ணன் சுரந்த பாலைச் சுவைக்கும் காதலோ பசியோ நம்மிடம் இல்லை.

அவன் இவனோடு உரைசெய்ததானாலும் நமக்காகவே அருளியது கீதை. அது அமுதம். புளிக்காதது; நிரியாதது; தெவிட்டாதது; ஆன்மப் பசியைப் போக்குவது.

இசைப்பாட்டை அமுதென்று சொல்வது வழக்கம். ''கானமுதம்'' என்பது மரபு.

"பரவியஎ ழிசையமுதம் செவிமடுத்துப் பருகினர்"

என்று சேக்கிழாரும்,

"காஞ முதம்படைத்த காட்சிமிக விந்தையடா'

என்று பாரதியாரும் பாடுவர். தேர்த்தட்டு வார்த்தை யாகிய கீதையும் கீதந்தான். இது பாடிக்கேட்பது மட்டு மன்று; நாடிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அமுதமாக, மரணத் தைப் போக்கும் மருந்தாக உதவுவது. அவன் இவனுக்கும் இவனைப்போன்ற நம்மவர்க்கும் மரணமிலாப் பெரு வாழ்வைப் பெற வழங்கிய அற்புத அமுதம் இது.

அருச்சுனன் போர்க்களத்தினிடையே கடமை உணர்ச் சியை மறந்து பற்றையே மெய்யறிவாக எண்ணி அங்க லாய்க்கிறான். அதை மாற்றக் கண்ணன் கடமையை அறிவுறுத்தியதோடு முடிந்த முடிபாகிய உண்மைகளை எடுத்துரைத்து ஆன்மா பரமான்மாவை அடையும் நெறியை விரிவாகக் கூறுகிறான். அருச்சுனன் மயக்கம் தெளிந்து கரும யோகமாகிய கடப்பாட்டில் ஈடுபட்டுப் போரிட்டு வெற்றி பெற்றது மட்டும் கீதையின் பயன் அன்று. அன்று இருந்த அவன், அன்று இருந்த இவனுகிய அருச்சுனனுக்கு மட்டும் செய்த உபதேசமாக இருந்திருந் தால் கீதை காற்றோடு மறைந்து போயிருக்கும். ஆனல் இது, என்றும் இருக்கும் அவன் புகன்றது, என்றும் இருக்கும் ஜீவர்களுக்கு என்றும் பொன்ற இன்பத்தை அடையும் நெறியை விளக்கியது.

நாமும் அருச்சுனனைப் போலத்தான் இருக்கிறோம். பிரபஞ்சமாகிய போர்க்களத்தில் காமம், வெகுளி, மயக் கம் என்ற பகைவர்களோடு போரிடவேண்டும். போரிட அஞ்சிப் பற்றினல் மயங்கியிருக்கிறோம். ஆஸ்ர சம்பத்துக் களை நம் உறவாகக் கருதி ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இத் தகைய நமக்கு இந்தக் கீதையமுதம், என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை அறிவுறுத்துகிறது. நம்மோடு பிரியாமல் இருக்கும் கருவி கரணங்களிலும் சுற்றங்களிலும் உள்ள பற்றைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறும் வழியைச் சொல்கிறது.

அன்பர் திரு. தனபாலசிங்கன், 'திருமாலின் அவதார மாகிய கண்ணன் சொன்னது இது, ஆதலின் கண்ணனுடைய பக்தர்களுக்கே உரியது இது' என்று நினைக்கவில்லை. இவர் முருகன் அடியார்; சைவர். ஆயினும், திருமுறைகளிலும் அவை போன்ற நூல்களிலும் சாத்திரங்களிலும் கண்ட கருத்துக்களையே கீதையிலும் காணுகிறார்.

"என்செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை"

"பாலாய்ச் சொரியும்"

"சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம்! அற்புதம்!!"

"யார் இந்த நால்வர்?"

"ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றும் இல்லான்"

"உடம்பு உத்தமன் கோயில்"

என்ற தலைப்புக்களைப் பார்க்கும்போது பட்டினத்தாரும், திருமூலரும், சேக்கிழாரும், நால்வரும் நம்முடைய நினைவுக்கு வருகிறார்கள். அவர்களுடைய திருவாக்குக்களிலிருந்து பொருத்தமான மேற்கோள் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவற்றைப் பார்க்கும்போது உண்மை வெவ்வேறுக ஒலித்தாலும் ஒன்றுதான் என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது.

"அருச்சுனு, நீ இருமைகளினின்றும் விடுபட்டு நிலை பெற்ற மனமுடையவனாக, பொருளை ஈட்டுதலிலும் போற்றுதலிலும் அலையாத மனத்தினனாக, உடல் நாட்டம் விட்டு உள்நாட்டம் உடையவனாக இரு. வினையாற்றும் கடமை உனக்கு உண்டு; வினைப்பயனில் உனக்கு உரிமை இல்லை" என்ற கீதைக் கருத்தின் விளக்கமாக 'என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை' என்ற கட்டுரை அமைகிறது. அங்கே இறுதியில்,

"அன்றே என்றன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ

இன்றேர் இடையூ றெனக்குண்டோ
எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே''

என்ற திருவாசகத்தை முடிமணியாக வைத்துக் கட்டுரையை முடிக்கும்போது ''வைணவ உலகிலிருக்கிறோமா, சைவ உலகில் இருக்கிறோமா?'' என்று பார்க்கத் தோன்றுகிறது? ''வடமொழி ஒலி கேட்கிறோமா, தென்மொழி ஒலி கேட்கிறோமா?'' என்று சிந்திக்கிறோம்? எல்லாம் ஒன்றான உண்மையின் குரலே, உண்மையான நிலையில் நின்று உண்மையாகக் கேட்கிறோம்.

கீதையில் நிறைஞானியாகிய ஸ்திதப்பிரக்ஞனைப்பற்றி வருவதைச் சொல்லிவிட்டு, ''பார்ப்பான் பசு ஐந்தும் பாலாய்ச் சொரியுமே!'' என்பதை எடுத்துக் காட்டும்போது கீதைப்பாலும் திருமந்திரப்பாலும் ஒரே சுவையுடையன வென்று அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. கர்மயோகத்தைப் பற்றி விளக்கும்போது, ''கர்மயோகம் செய்யும் முனிவன் விரைவில் பிரமத்தை அடைகிறான்'' என்று எடுத்துச் சொல்கிறார். இது கண்ணபிரான் வாக்கு. ''அருச்சுனன் போர் செய்து பலரைக் கொலைசெய்தானே! அது கொலையல்லவா? அதைச் செய்ய ஏவின நூல் கொலைநூல் அல்லவா?'' என்று கேட்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். தன் கடமையை ஆற்றிப் பலனைக் கருதாமல் இறைவன்பால் உணர்வை வைத்திருப்பவன் செய்யும் செயலே தவமாகும். இதை நிறுவச் சண்டேசர் வரலாற்றை எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ''சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம்! அற்புதம்!!'' என்ற கட்டுரையில் இதைக் காணலாம். சண்டேசர் செய்தது பித்ரு ஹத்தியானால் அருச்சுனன் செய்ததும் கொலையாகும். சண்டேசர் செய்தது தவமானால், அருச்சுனன் செய்ததும் தவமாகும். இவ்வாசிரியர் எழுதுவதைக் கேளுங்கள்:

"வந்து மிகைசெய் தாதைதாள்
மழுவால் துணித்த மறைச்சிறுவர்
அந்த உடம்பு தன்னுடனே
அரனுர் மகனுர் ஆயினுர்;
இந்த நிலைமை அறிந்தாரார்?
ஈறி லாதார் தமக்கன்பு
தந்த அடியார் செய்தனவே
தவமாம் அன்றே சாற்றுங்கால்."

'ஈசனுர்க்கு அன்புவைத்தார் செயலெல்லாம் தவமாகி விடும் என்பதும் நமக்கு இப்போது தெரிந்துவிடுகிறது. தவத்துக்கு இதைவிட வேறு என்ன விளக்கம் வேண்டும்? சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம்! அற்புதம்!!' என்று கட்டுரையை முடிக்கிறுர் ஆசிரியர்.

கீதை இறைவனைப் போற்றும் நால்வகைப் புண்ணிய வான்களைச் சொல்கிறது; ஆர்த்தன், ஜிஞ்ஞாஸு, அர்த் தார்த்தி, ஞானி என்பவர்கள் அவர்கள். அந்த நால்வரின் நிலைக்கும் சைவ சமயாசாரியார் நால்வருக்கும் ஒப்புமை காண்கிறுர் இந் நூல் ஆசிரியர். 'துன்பமுற்றவர் அப்பர்; ஞானத்தைத் தேடியவர் மாணிக்கவாசகர்; செல்வத்தை நாடியவர் சுந்தரர்; ஞானத்தின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்தவர் ஞானசம்பந்தர்' என்று காட்டுகிறுர். கீதையில் சைவத் தைக் காணும் சமரச உணர்வை இவ்வாசிரியர் பெற் றிருப்பதற்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. 'அரி, சிவன், முருகன்' என்ற கட்டுரையில் அந்த மூன்று கடவுளருக்கு மிடையே வேறுபாடு இல்லையென்பதைப் பல வரலாறுகளை யும் மேலோர் திருவாக்குக்களையும் எடுத்துக்காட்டி அறி வுறுத்துகிறுர். முருகப்பெருமானது விசுவரூபத்தையும் கண்ணன் காட்டிய விசுவரூபத்தையும் அடுத்தடுத்து வைத்துக் காட்டுகிறுர்.

3

சென்ற நூற்றாண்டுவரை சாதி சமய வேறுபாடுகளி னால் மக்களுக்குள் பகையுணர்ச்சி மிகுதியாக இருந்து வந்தது. பகையுணர்ச்சியை மிகுதிப்படுத்துவதற்காகவே கண்டனமும் மறுப்புக்களும் எழுந்தன. அவைகளெல்லாம் சமய வாதங்கள். இப்போதும் பலரைச் சமயவாதிகள் என்று சொல்கிறோம். சமயத்தை வாதப் பொருளாக்கும் போது அறிவுக்கு வேலை இருக்கும். யாருக்கு அறிவு கூர்மை யாக இருக்குமோ, அவனே வெல்வான். கூர்மையான கத்தியால் எதிரியைக் குத்தி வீழ்த்துவது போல, அறிவுக் கூர்மையால் குத்தி வீழ்த்துவதே வாதிகளின் செயல். அதனால், வீழ்த்தப்பட்டவனுக்குக் கோபமும் வருத்தமும், வீழ்த்தியவனுக்கு அகந்தையுமே மிகுதியாகும். உலகத்தில் சமயவாதிகளும் சமயவாதங்களுமே மிகுந்துவிட்டமை யால் சமயப்பேச்சு நடைபெறும் இடங்கள் போர்க்கள மாகி விடுகின்றன. உண்மையில் சமயம் வாழ்வுக்கு இன்றி யமையாதது. நாம் சமயத்தில் வாழவேண்டும். சமயவாதி வேறு, சமயவாணன் வேறு; சமயம் அமைதிக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்; சமயம் ஒரு நெறி; அதில் நாம் ஒழுக வேண்டும்: சமய அநுஷ்டானம் அல்லது சமய ஒழுக்கமே நமக்கு இன்றியமையாதது. அதை விட்டுவிட்டு மூளையில் சமயவாதத்தை ஏற்றிக்கொண்டு நாவை வாளாக்கி வாதப் போர் செய்வதனால் குழப்பம் உண்டாகுமே அன்றி அமைதி பிறவாது. சமய ஒழுக்கத்தின் இலட்சியம் அநுபூதி: இந்த நாட்டில் ஆசார்யர்களாக இருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் சமய ஞானம் மிக்கவர்கள்; அது பெரிதன்று. அவர்கள் சமய நெறியில் நின்று அநுபூதி பெற்றவர்கள்.

மற்ற உலகியல் துறைகளில் கொள்கைப் பிரிவுகளும், பொறுமையும், நான் தலைவனாகவேண்டும் என்ற பதவி மோகமும், அறியாமையும் மிஞ்சி இருப்பதனால் வாழ்க்கை யில் அவலம் மிகுதியாகிறது. அதைப் போக்குவதற்குச் சமய அறிவும் சமய ஒழுக்கமும் இன்றியமையாதவை. சமய ஒழுக்கம் பிளவை நீக்கி, அகந்தையைப் போக்கி

இறைவன் திருவருளைப் பெற வழிகாட்டுவது. இந்தப் பிறவிக்குப்பின் வரும் பேரின்ப வாழ்வுக்கு மட்டும் உதவுவது சமயம் என்று எண்ணுவது தவறு. இந்த வாழ்வையும் இன்ப வாழ்வாக்கி, ''இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை'' என்று பெருமிதத்தோடு இருக்கும் ஸ்திதப்ரக்ஞையை உண்டாக்க உதவுவது அது.

அத்தகைய சமயத்தின் பேரால் பகையுணர்ச்சியையும் வேற்றுமைகளையும் வளர்ப்பதைப் போன்ற முரணான செயல் வேறு இல்லை. அருளாளர்களின் வாக்கில் உள்ள சமரசமான பகுதிகளை அடிக்கடி படிக்கவேண்டும்; பிறருக்கும் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டும்.

''விரிவிலா அறிவி னோர்கள்
வேறெரு சமயம் செய்து
எரிவினற் சொன்ன ரேனும்
எம்பிரான் கேற்ற தாகும்''

என்ற அப்பர் வாக்கில் இந்தச் சமரசம் வற்புறுத்தப்படுகிறது. அண்மையில் வாழ்ந்த இராமகிருஷ்ணரும், மகாத்மா காந்தியும், ரமணபகவானும், யோக சுவாமிகளும் தம் வாழ்க்கையினாலும் வாக்கினாலும் இந்தச் சமரச நெறியையே வற்புறுத்தினார்கள். இப்போது நாம் இடத்தின் விரிவைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை; வேருக நினைப்பதில்லை. உலகத்தில் எந்தப் பகுதியும் நமக்கு அண்மையில் வந்துவிட்டது. உலகம் ஒன்றே என்ற உணர்வு பிறந்து வருகிறது. இத்தகைய காலத்தில் குறுகிய சமயக் கொள்கைகளில் ஒதுங்கி, ஒதுங்கி, வளைக்குள் புகும் எலியைப் போல நாம் இருக்கக் கூடாது. ''எல்லா நதிகளும் கடலைச் சேர்வதுபோல எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே இறைவனைத்தான் அடைகின்றன'' என்ற உயர்ந்த உண்மையை எடுத்துரைத்துத்தானே அன்று சிகாகோ நகரில் உலகச் சமயப் பேரவையில் சுவாமி விவேகானந்தர் வெற்றிக்கொடியை நாட்டினார்?

ஆகவே, சமய நெறியில் பேசுவோர்களும் நூல் எழுதுபவர்களும் காழ்ப்பின்றி, விரிந்த இதயத்துடன், அன்புக் கண்கொண்டு எல்லாவற்றையும் பார்த்து, சமரசப்

பண்போடும் தம்முடைய தொண்டைச் செய்வது இக் காலத்துக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது: அன்பர் திரு: தனபாலசிங்கன் இந்த முறையில்தான் இந்த நூலை உரு வாக்கியிருக்கிறார். இது சமயவாதியின் நூல் அன்று; சமய வாணர் தந்த நூல்; சமயத்தின் பயனாகிய அநுபூதி யைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையை உண்டாக்கும் நூல்.

இலக்கியம் வேறு, சமயம் வேறு என்று வேறு பிரித்துப் பார்க்கும் மக்கள் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறார்கள். தெய்வ உணர்ச்சியை விட்டால் தமிழை முழுதும் உணர முடியாது. இவ்வாசிரியர் இலக்கியச் செய்திகளைக் கொண்டுவந்து கீதைக்கு விளக்கம் தரச் செய்கிறார். 'அரசியல் பிழைத் தோர்க்கு அறமே யமன்'' என்று கண்ணகியின் கதையைக் கொண்டுவந்து கீதையோடு இணைக்கிறார். பாரி முல்லைக்குத் தேரளித்த வரலாற்றைக் கூறி அறிவுக்கும் அப்பாற்பட்ட அருளின் நிலையை விளக்குகிறார்.

திருமுறைகளாகிய கற்கண்டுப் பொடியை இந்த விருந் தில் நிறையக் கலந்திருக்கிறார். திவ்யப் பிரபந்த மென்னும் குங்குமப் பூவும் மணக்கிறது: அருணகிரியார் வாக்காகிய ஏலத்தையும் கலந்திருக்கிறார். சிவஞானசித்தியாரையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருடைய கதைகளையும் உபதேசங்களையும் எவ்வளவு பொருத்தமாக எடுத்தாளுகிறார்! சமரசபாவம் உள்ளவர்களுக்கு அந்தப் பெருமானுடைய வாக்குக்கள் பெரிய ஞானதீபமல்லவா? அவற்றை விட்டுவிட்டால் சமரச உணர்வுக்கு உயிர் ஏது? மகாத்மா காந்தி ஒரு கர்மயோகி. அவர் வாக்கும் கீதையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த அநுபூதிமானாகிய யோக சுவாமிகளுடைய திருவாக்கையும் இந்த நூலில் காண்கிறோம். ''ஒரு பொல் லாப்பும் இல்லை'' என்ற அப் பெருமானின் திருவாசகத்தை ஒரு கட்டுரைக்குத் தலைப்பாகவே அமைத்திருக்கிறார்.

இந்த நூலில் வரும் வேதக் கதைகளின் பொருத்தத் தைச் சிறப்பித்துச் சொல்வதா? பரிபாஷைகளுக்கு எளிய முறையில் தந்திருக்கும் விளக்கத்தைப் பாராட்டுவதா?

இடத்துக்கு ஏற்ற உவமையை எடுத்துக்காட்டுவதை வியப்பதா? தெளிவான நடையிற் கதை சொல்வதைப்போலப் பொருளை விளக்கும் பாங்கைப் போற்றுவதா? சமயக் கருத்துக்களை யாவரும் சுவைத்து உணரும்படி எழுதுவதற்கு இந்த நூலை ஓர் எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம்.

இவ்வாசிரியர் நல்ல சமயவாணர்; முருகன் அடியார்; பல நூல்களை அறிந்த புலவர்; காழ்ப்பு இல்லாதவர்: பன்மொழி தெரிந்தவர்; நன்முகப் படித்தவர்; அதைவிட நன்முகப் படித்தவற்றில் படிந்தவர்; படித்தவற்றைத் தெளிந்துகொண்டவர்; அதனால் பிறரும் தெரிந்துகொள்ளத் தெளிவாக எடுத்துரைப்பவர்; நுட்பமான சமயக் கருத்துக்களையும் எளிதில் உணரும் வகையில் எடுத்துரைப்பவர். இத்தகைய எண்ணமே இந்த நூலைப் படிக்கிறவர்களுக்கு உண்டாகும்.

இந்த அன்பர், என் தோழர்; எங்கள் முருகனுடைய செல்லப்பிள்ளை; இன்னும் பலகாலம் உடல் நலம் ஓங்க வாழ்ந்து, சமயத்துறையில் இன்னும் பல நூல்களை வெளியிட்டு விளங்கவேண்டுமென்று என்றும் இளையபிரானை வழுத்துகிறேன்.

கி. வா. ஜகந்நாதன்

'காந்தமலை'
கல்யாண நகர்
சென்னை 28

28–6–70

உ

சிவமயம்

முன்னுரை

மதம்பரவு களிற்றுமுகத் தெம்பெருமான் பின்வந்த வள்ளால் ஞானத்
திதம்பரவ அருச்சுனற்குத் தேர்த்தட்டில் கீதைமொழி இசைத்த செல்வன்
நிதம்பரவு மருகோனே உரும்பராய்த் திருத்தலத்தில் நின்ற கோவே
சிதம்பரசுப் பிரமணிய நின்னருளே துணையென்று சிந்தித் தேனே.

காந்தி அண்ணலின் வாழ்விலே மிக உயர்ந்த நூல்களின் கருத்துக்கள் களிநடம் புரிகின்றன. அறிவு பெருகும் என்பதற்காக நூல்களை அவர் கற்காமல் வாழ்ந்து போற்றவே கற்றார்; நூல்களே அவருக்கு வழிகாட்டியாகி வாழ்க்கையாய் அமைந்தன. கீதையைப் பற்றிக் காந்தி அண்ணல் சொன்ன வாக்கியங்களிற் சில இதோ!

> ''கீதையில் உள்ள உண்மைக் கருத்துக்களை வாழ்க்கையில் நடத்திக்காட்ட நானும் என் நண்பர்களும் முயன்று வருகின்றோம். எமக்குக் கீதை ஆத்ம வளர்ச்சியின் முடிவான நோக்கங்களைக் காட்டும் நூல். அதைக் கடைப்பிடித்து நடக்கும் முயற்சியில் அடிக்கடி தோல்வி அடைகின்றோம். ஆனாலும் முயற்சியில் தளர்வதில்லை. தோல்விக்கு இடையே சிலவேளைகளில் வெற்றியின் சுடரொளியும் பிரகாசிக்கின்றது.
>
> கீதையை முதன் முதலில் நான் கற்றபோது அது ஒரு வரலாற்று நூல் அன்று என்றும் உலகப்போரை வைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் இடைவிடாமல் நடக்கும் அறப்போரை விளக்கும் நூல் என்றும் எனக்குத் தோன்றியது. இந்த அறப்போரை நன்றாக விளக்குவதற்காக உலகப்போர் ஒன்று கதையாகப் புனையப்பட்டிருக்கிறது. மேலாக எழுந்த இவ்வெண்ணம், தர்மத்தைப் பற்றியும் கீதையைப்பற்றியும் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தபொழுது உறுதி

அடைந்தது. மகா பாரதத்தைப் படித்தபொழுது இது மேலும் உறுதியாயிற்று. மகா பாரதம் மற்ற நாட்டு வரலாறுகள் போன்ற ஒரு நூல் என்று நான் கொள்ள வில்லை.

கீதையின் சொற்களைக்கொண்டு மட்டும் பார்த்தால் ஆசை இன்றிப் பயன் துறந்தபின்பும் ஒருவர் போர்செய்யக்கூடும் என்று ஒருகால் தோன்றலாம். ஆனல் கீதையின் அறவுரையை நாற்பது ஆண்டுகளாக என் வாழ்க்கையில் நடாத்திக் காட்டச் செய்து வருகின்ற முயற்சிகளின் பயனை நான் உணர்வது வேறு; உண்மையையும் அஹிம்சையையும் (இன்னுசெய்யாமையையும்) முற்றிலும் போற்றி நடக்காதவரையில் பற்றின்றிப் பணிசெய்தல் என்பது முடியாது என்று வணக்கத்துடன் தெரிவிக்கிறேன்.

கீதை மகத்தான தர்ம காவியம். அதில் எவ்வளவு நுட்பமான பொருள்கள் காணலாமோ அப்படியே புத்தம் புதிய விளக்கங்களும் செய்துகொள்ளலாம். கீதை பாமர சனங்களுக்காக இயற்றப்பட்ட நூல். அதில் ஒரே விஷயம் பலவிதமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எனவே, கீதையிலுள்ள மகாவாக்கியங்களின் அர்த்தம் காலத்துக்குத் தகுந்தவாறு மாறிக் கொண்டே இருக்கும். ஆனல் மூலக்கொள்கை ஒரு போதும் மாறாது. ஒரு காலத்தில் ஒரு தேசத்தில் விதியாக இருப்பது மற்றக் காலத்தில் விலக்காகலாம். பலனில் பற்றுமட்டும் எப்பொழுதும் விலக்கு; பற்றின்மையே எக்காலமும் விதி.

கீதை வெறும் மூளையால் அறியக்கூடியது அன்று. இதயத்தால் உணரவேண்டிய நூல்.''

கீதைக்கு இதைவிட ஒரு முன்னுரையும் வேண்டுமா?

இந்த உலகம் நம்மைப் பந்தப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கின்றது. சில தொழில்களைச் செய்துவிட்டுப் பின்னர் ஆறுதலாக இருப்போம் என்று தொழில்புரிகின்றோம். அவை முடிவதற்கு முன்னரே வேறு சில தொழில்கள் வந்து நம்மைப்

பற்றிக்கொள்கின்றன. இவ்வாறு உலகம் நம்மைக் கவர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. இந்த உலகத்திலிருந்து வெளிவருவதற்கு வழிகளும் இல்லாமல் இல்லை. இரண்டு வழிகள் உண்டு. ஒரு வழி உலகத்திற்கும் நமக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை என்று கண்மூடி மௌனியாக இருத்தல். இவ்வழி சொல்வது எளிது; செய்வது அரிது. மற்றொரு வழி, கர்மயோக இரகசியத்தை உணர்ந்துகொண்டு பணி செய்து உலகத்திலிருந்தும் வெளியேறுதல். அதற்கு வழி, செய்யும் பணியே நமக்கு உரியது; செய்வினையால் எய்தும் பயன் எமக்கு இல்லை என்று செய்யவேண்டியனவற்றைச் செய்துமுடித்தல். இதுவே கீதையின் மகத்தான போதனை. எமது செயல் எல்லாம் ஈசுவரன் செயல். இதனை உணர்ந்த நிலை பெருநிலை. கர்மயோகம் ஜீவனை இப் பெருநிலைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்றது. ''கோழைத்தனத்தை அகற்று; ஆண்மையுடன் எழுந்திரு; கடமையைச் செய்; பலனை எதிர்பாராதே'' என்று கீதையைத் தொடக்கிய கீதாசிரியன், ''தர்மங்களை எல்லாம் அறவே துறந்து என்னையே சரண் அடைக. நான் உனது தீவினைகள் அனைத்தையும் போக்கி உன்னை விடுவிப்பேன்'' என்று அதனை நிறைவாக்கி விடுகின்றான். இடையிலே அவன் செய்த போதனைகள் கர்மத்தைக் கடப்பதற்கு ஏற்ற உபாயங்கள். கர்மயோக இரகசியத்தை உணர்கின்றபோது ஜீவபோதம் கரைகின்றது. அகண்ட சத் சித் ஆனந்த சொரூபத்தில் இன்பம் பெற வாய்ப்பும் கைகூடுகின்றது.

கீதையைப்பற்றி எழுத எத்தகைய தகுதியும் என்னிடம் இல்லை. கீதையை மேலெழுந்தவாரியாகப் படித்தேன். என் மனத்தில் எழுந்த சில கருத்துக்களை மற்றவர்களும் அறியட்டும்; நல்ல காரியத்தில் பிரயத்தனம் செய்வதில் எவ்வித குறையும் இல்லையே என்ற ஆர்வம் இக் கட்டுரைகளை எழுதத் தூண்டியது.

மகாராஜாக்கள் இருந்தார்கள்; மடாதிபதிகள் இருந்தார்கள்; இவர்களால் தமிழ் வளர்ந்தது அந்தக் காலத்திலே! இந்தக் காலத்தில் ஈழவளத் திருநாட்டில் ஒரு

வாரமஞ்சரியிலுலே மாபெருங் கீதை மாநிலத்துக்கு அறி முகஞ் செய்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றுல் அது புதுமை! கீதை அமுதத்தை அள்ளிப் பருகத் தினகரன் வார மஞ்சரி வழிவகுத்தது. தினகரன் ஆஸ்திகர்களே நற்கதி பெற்று வாழ வழி சொல்லி, முன்னேர் மொழிபொருள் காத்து, அறிஞர் குழாத்திடை வளர்மதிக் கொழுந்தாகி பழைமைக்குப் பழைமையாகிப் புதுமைக்குப் புதுமையாகி வளர்ந்தது; வளர்கின்றது; வளரவேண்டும். உண்மையைச் சொல்லப்போனுல், பத்திரிகையின் தரத்தைக் குறைய விடாது எத்தனேயோ அன்பர்களின் கருத்துக்களே அச் சேற்றி எழுத்தாளர்களாக்கிய பெருமை 'தினகர'னுக்கு உண்டு.

என் நண்பர் திரு. இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள், 'தினகரன்' ஆசிரியர், நல்ல கலேஞானமும் பக்தி ஈடுபாடும் உள்ளவர். சமய சாஸ்திர தோத்திரங்களில் தோய்ந் தவர். விஷயத்தை அணுகுவது, ஆராய்வது, தேர்வது, எடுத்துக் காட்டுவது போன்றவற்றில் ஒரு தனி ஆற்றல் இவருக்கு உண்டு. கலே, தத்துவம், சமயம் இவற்றின் நுணுக் கங்களேத் திரு. சிவகுருநாதன் அவர்கள் நம்மோடு நேருக்கு நேர் நின்று பேசுகின்ற பாவனேயிலே நல்ல தமிழிலே வடித்துத் தருகிறதைத்தான் நாம் பார்க்கிறுேமே 'தினகர'னிலே! முத்தமிழின் முழக்கத்தை நாடுமுழுவதும் பரப்பிப் பெரும்பணி புரிகின்ற நண்பர் சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கு நானிலமே நன்றி கூருமல் இருக்க முடியுமா என்ன? கருவிலே திருவுடைய நண்பர் சிவகுருநாதன் அவர்கள் ஆத்திகத்தை வளர்க்க அயராது உழைக்கின்ருர்; விழுமிய ஒருமைப்பாட்டினே வளர்க்கின்ருர். 'தினகர'னும் வளர்கின்றது.

நனிசிறந்த நாகரிகம், மிக உயர்ந்த பண்பாடு, வனப் பொழுகு வரலாறு, எழில் பொழியும் இலக்கியம், இன்னே ரன்ன பிறவும் தமிழன்னேயின் தனிப்பெரும் செல்வங்கள். இதனே நம்மிற் பலர் உணர்வதில்லே. உணர வைக்கவேண் டும் என்று 'தினகரன்' வாயிலாக ஓயாது உழைப்பவர் 'தினகரன்' துணே ஆசிரியர், திரு. M. R. சுப்பிரமணியம்

அவர்கள்; தமிழ்ப்புலவரேறு திரு. வீராசாமிப்பிள்ளை அவர்களும், செந்தமிழ்ச்செம்மல் திரு. வீ. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும், மகாவித்துவான் கார்மேகக்கோனூர் அவர்களும், திரு. M. R. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் தமிழ்ப் பற்றுக்கு நீரூற்றி வளர்த்தார்கள். வளர்ந்தார் M. R. தமிழும் வளர்ந்தது; 'தினகர'னும் வளர்கின்றது. ஆழ்ந்த புலமை பெற்றும் அடக்கத்தின் உருவமாகத் திகழும் திரு. M. R. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சார்புகளுக்கு அப்பால் நின்று சிந்திப்பவர். அவருடன் பேசுவதில் பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பதை ஒத்த அறிவு பெருகும்.

திரு. சிவகுருநாதன் அவர்களும், திரு. M. R. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் இந்தக் கட்டுரைகளை அழகு ஒழுகு படங்களினால் அலங்கரித்துத் 'தினகர'னிலே வெளியிட்டு எனக்குப் பேராரவம் ஊட்டிய பெரும்பண்புக்கு எவியேன் செய்யும் கைம்மாறும் உளதோ?

உலகின் திசை அனைத்தினும் எழுந்த தத்துவக் கருத்துக்கள், சித்தாந்தங்கள், இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ச்சியோடு ஆர அமர்ந்து கற்றுத் தெளிந்தவர் திரு. மு. வைத்தியலிங்கம் அவர்கள்; இந்நூலின் கைப்படிகளைக் கருத்தாகப் படித்து எழுத்துப் பிழைகளையும் சொற் பிழைகளையும் நேர்ப்படுத்தி உதவினர்கள்.

அறிவுடைப் பெருமக்கள் சிரம்தாழ்த்திக் கரம்கூப்பி நிற்க ஓங்கி உயர்ந்து நிற்பவர் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். ஒரு நிழல் அவரைத் தொடர்ந்து செல்வதை அனைவரும் அறிவர். ஆசிரியர் திரு. அ. பஞ்சாட்சரம் அவர்களைத்தான் சொல்கின்றேன். அவர் இந்நூல் விரைவில் வெளிவரவேண்டும் என்ற தணியா வேட்கையுடன் அச்சகத்தாருடன் தொடர்பு கொண்டு அயராது உழைத்தார்.

திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் எவியேனை "எங்கள் முருகனின் செல்லப்பிள்ளை" என்று அணிந்துரையில் அழைத்திருக்கிறார்கள். முருகன் திருவருளினால் ஐயா அவர்களின்

அன்பு கிடைக்கப்பெற்ற நான் செல்லப்பிள்ளைதானே! ஐயா அவர்களின் அணிந்துரையினால் எளியேன் நூல் ஏற்றம் பெற்றது. என் அன்பைத் தெரிவிக்க வழி ஏதும் இன்றி இந் நூலினையே அவர்களுக்குக் காணிக்கையாக்கு கிறேன்.

கீதை அமுதம் இத்துணைச் சிறப்பாக வெளிவருவதற்கு அல்லும் பகலும் தம் நல்லுளத்தால் எண்ணி, எண்ணியதைத் திருந்தச்செய்து பெருந்தொண்டாற்றியவர் திருமகள் அழுத்தக அதிபர் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்கள். அச்சமைப்பு முதல்வர் திரு. செ. சின்னத்துரை அவர்களின் ஆழ்ந்த தமிழ்ப் புலமையும், திரு. ஆ. முத்தையா அவர் களின் புத்தக அமைப்பின் ஆற்றலும், அச்சுத் திருத்தங் களில் திரு. சி. சதாசிவம் அவர்களின் சேவையும் பாராட்ட வேண்டியன.

அன்புரிமையினாற் செய்த உதவி சொற்களில் அடங்காது. எல்லோருக்கும் என் நன்றிகலந்த வணக்கம் உரித்தாகுக.

சிதறிக்கிடந்த கட்டுரைகள் நூல்வடிவு பெற்று இதோ உங்கள் கையிலே வந்துவிட்டன. இனி, என் பணியின் வெற்றி, நூலைப் படித்து ஊக்குவிக்கும் நல்லறிஞர்களிடமே உள்ளது என்பதையும் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இப்பணியில் என்னை ஈடுபடுத்திய சிதம்பர சுப்பிர மணியப் பெருமானின் திருவருளை நினைந்து வியந்து மன மொழி மெய்களால் வழுத்துகின்றேன்.

எல்லாம் முருகன் திருவருள்தானே!

வணக்கம்.

செ. தனபாலசிங்கன்

அவன் கண்ணன், இவன் அர்ச்சுனன்; அவன் இவனெடு உரைசெய்தது கீதை

பாண்டவர்கள் தம் உரிமையைத் தரவேண்டுமென்று கௌரவர்களைக் கேட்கிறார்கள். பாழும் விதி விட்டால் தானே! கௌரவர்கள் மறுத்துவிடுகிறார்கள். கண்ணனே தூது செல்கிறான். தருமர் வழி அனுப்புகிறார்; சொல்லி விடுகிறார் கண்ணனிடம்,

"முந்தார்வெம் பணிக்கொடியோன் மூதூரில்
நடந்துஉழவர் முன்றில் தோறும்
நந்தாரும் புனல்நாட்டின் திறம்வேண்டு
நாடொன்று நல்கா ஞகில்
ஐந்தூர்வேண் டவைஇலெனில் ஐந்திலம்வேண்டு
அவைமறுத்தால் அடுபோர் வேண்டு
சிந்தூரத் திலகநுதல் சிந்துரத்தின்
மருப்பொசித்த செங்கண் மாலே."

"கண்ணபிரானே, நீ எங்களுக்காகத் தூதுசென்று எமக்கு வரவேண்டிய பாதி இராச்சியத்தையுங் கேள். துரியோதனன் மறுத்தால் நாடு ஒன்று கேள். நாடு கொடா விடில் ஐந்து ஊர்கள் வேண்டும் என்று கேள். அதுவும் இல்லை என்று சொன்னால் ஐந்து இல்லங்களாவது கேள். அதையும் அவன் மறுப்பான் என்றால் வேறொரு வழியும் இல்லை. அங்கேயே போர்முரசு கொட்டி வந்துவிடுக."

போர் முரசு:

கண்ணன், அஸ்தினபுரத்துக்குப் புறப்படுகின்றான்; துரியோதனனைச் சென்றடைகின்றான்; தர்மத்தைச் சொல்லி ஒவ்வொன்றாகக் கேட்கின்றான். துரியோதனன் ஒன்றுமே

கொடுக்க முடியாது என்று கையை நீள விரிக்கின்றான். போர் என்றே முடிபுகட்டிவிடுகிறார்கள். சங்கநாதம் எழுகிறது. போர்முரசின் பேரொலி கேட்கிறது. அர்ச்சுனனுடைய தேரைக் கண்ணனே சாரதியாகிச் செலுத்துகிறான். நீதியை எதிர்க்கத் துணிந்த போர்வீரர்கள் யார், யார் என்று பார்க்க ஆசைப்படுகிறான் அர்ச்சுனன். அது இயல்புதானே!

கண்ணனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான் அர்ச்சுனன்: ''அச்சுதா, படைகள் இரண்டுக்கும் இடையில் எனது தேரைக் கொண்டு சென்று நிறுத்துக. இப் போரிலே நான் யாரோடு பொருத வேண்டும் என்பதையும் நீதியை எதிர்த்துப் போர் விரும்பி யுத்தகளத்துக்கு வந்திருப்பவர்கள் யாவர் என் பதையும் பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன்''. பூட்டிய வில், குறி வைத்த பாணம் இவற்றுடன் கம்பீரமாக நிற்கிறான் பார்த் தன். தேரைப் போர்முனையிலே நிறுத்துகிறான் கண்ணன். அர்ச்சுனன் தனக்கு எதிர்ப்பக்கத்திலுள்ள பகைவர்களைப் பார்க்கிறான். மனம் சலிக்கிறது. அறிவு குழம்புகிறது. பகைவர்களாக இருப்பவர்கள் அனைவருமே அவனுடைய உறவினர்கள். தனக்கு வில்வித்தை கற்பித்த ஆசாரியர் துரோணர், பிதாமகர் பீஷ்மர், சகோதரர் துரியோதன ஞதியோர் ஆகிய இத்தகையோரே போர்விரும்பிப் பகை வர்களாயினர். 'இவர்களைக் கொன்று இந்த மண்ணினைப் பெறவேண்டுமா?' என்று சிந்திக்கத் தொடங்குகிறான் அர்ச் சுனன். பூட்டிய வில்லும் குறிவைத்த பாணமும் அவனை அறியாமலே நழுவி விழுகின்றன. ''ஐந்தூர் வேண்டு; அவை மறுத்தால் ஐந்து இல்லமாயினும் வேண்டு'' என்று அன்றெல்லாம் கண்ணனுக்குத் தருமர் கூறியபோது அக் கண்ணன் முன்னிலையிலேயே,

''அக்காலம் பொறுத்தவெலா மமையாமல்
இன்னமிருந் தறமே சொன்னால்
எக்காலம் பகைமுடித்துத் திரௌபதியும்
குழல்முடிக்க இருக்கின் றாளே''

என்றும்,

''எதிர்ந்தோர் உயிருணவு என்றிருப் பதுவே
என்கை வாளி''

என்றுங் கூறி வெகுண்டெழுந்தவன் அர்ச்சுனன். அவனுடைய மனக்கொதிப்பும் அபிமானமும் எங்கோ சென்று மறைந்துவிடுகின்றன. சுடலை ஞானம் பிறக்கின்றது. பேரிரக்கம் தோன்றுகின்றது. சத்துரு பாவனையோடிருந்த அவனுக்கு எங்கிருந்தோ மித்திரபாவனை வருகிறது. நிலை தடுமாறுகிறது; உறவினரோடும் சான்றோரோடும் குருவோடும் மாறுபட்டுப் பொருதல் அதிபாவம் என்ற முடிபுக்கே வந்துவிடுகிறான். பேசத் தொடங்குகிறான்:

அர்ச்சுனனின் நிலை:

"கண்ணா, போர்புரிவதற்கு வந்திருக்கின்ற உற்றாரைப் பார்த்த அளவிலேயே என் உறுப்புக்கள் சோர்வடைகின்றன; வாய் வறள்கின்றது; உடலில் நடுக்கமும் மயிர்ச்சிலிர்ப்பும் உண்டாகின்றன; கையிலிருந்து காண்டீபம் நழுவுகின்றது; தோல் எரிகிறது; மனஞ் சுழல்கிறது; அபசகுனங்கள் தோற்றுகின்றன. போரிலே சுற்றத்தவர்களைக் கொல்வதால் நன்மை ஒன்றும் பெறுவதாக இல்லை. வெற்றியும், இராச்சியமும், இன்பங்களும் எனக்கு வேண்டாம். கோவிந்தா, எவர்களின் பொருட்டு இராச்சியத்தையும், போகங்களையும், இன்பங்களையும் நாம் விரும்புகின்றோமோ, *அவர்களே தம் உயிரையும் செல்வத்தையும் துறந்தவர்களாய் இங்கே வந்து நிற்கிறார்கள். பின், நமக்கு இராச்சியத்தால் போகத்தால் அல்லது சீவித்திருப்பதால்தான் என்ன பலன் உண்டாகப்போகிறது? நான் கொல்லப்படுவேனாயினும், மூவுலகையும் ஆளுதற்காகவாயினும் இவர்களைக் கொல்லமாட்டேன். இந்த †ஆததாயிகளைக் கொல்வதால் நமக்குப் பாவமே வந்தடையும். மாதவா, உற்றாரைக் கொன்று நாம் இன்புற்றிருத்தல் எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆசை மிகுதியால் அறிவிழந்த இவர்கள் குலநாசத்தால் விளைகின்ற கேட்டையும் மித்திர துரோகத்தால் விளைகின்ற

---

* தந்தையர், பாட்டன்மார், சகோதரர்கள் முதலானோர்.

† தீ வைப்பவன், விஷம் வைப்பவன், ஆயுதங் கொண்டு ஆயுதமில்லாதவரைக் கொல்பவன், பிறர் பொருளை அபகரிப்பவன், பிறர் பூமியை அபகரிப்பவன், பிறர் மனைவியை அபகரிப்பவன் ஆகிய இவ்வாறுவரும் ஆததாயிகள்.

பாதகத்தையும் காண்கின்றூர்களில்லே. ஆயினும், குலநாசத்தால் விளையும் கேட்டை நன்குணர்ந்த நாம் இப் பாவத்திலிருந்து ஏன் பின்வாங்கத் தெரிந்துகொள்ளலாகாது? தர்ம நாசத்தால் குலம் முழுவதையும் அதர்மம் சூழ்கிறது. அதர்மம் தலே எடுக்கும்போது குலப்பெண்கள் கற்பிழக்கின்றூர்கள். கற்பு இழக்கும்போது வர்ணக் கலப்பு உண்டாகிறது. அக் கலப்பினுல் குலத்தவர்க்கும் அதனே அழித்தவர்க்கும் நரகம் வந்தடைகிறது. அவர்களுடைய பிதிர்க்கள் பிண்டம், தர்ப்பணம் முதலிய கிரியைகளே இழந்து வீழ்கின்றூர்கள். இக்கேடுகளால் தர்மங்கள் நிலேகுலேகின்றன. அரச இன்பத்தில் பேராசைகொண்டு சுற்றத்தாரைக் கொல்லத் துணிந்தோம், அந்தோ!''

அம்பையும் வில்லேயும் அரங்கத்திலே எறிகிறுன் அர்ச்சுனன். குரவர்களே, கிளேஞர்களே, மூத்தோரை, நண்பரைக் கொன்று குவிப்பதா என்று கலங்குகிறுன். உள்நிலாவிய துயரம் பிடித்து உந்தச் *சுவதர்மம் மறைகிறது. தேர்த்தட்டிலேயே உட்கார்ந்துவிடுகிறுன்.

ஞானப் பொக்கிஷம்:

எங்குமாய் யாவுமாகி மன்னிய பொருளுமாகி மறைக்கெலாம் முடிவுமாகி விளங்குகின்ற கண்ணனுக்கே உபதேசிக்க முற்படுகிறுன் அர்ச்சுனன். சுருக்கமாகச் சொன்னுல், எவன் குருவோ அவனுக்கே போதனே நடக்கிறது. அர்ச்சுனன் நிலேயை வில்லி பாரதம் அப்படியே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

''நின்றமர் தொடங்கநினே கிற்பவர் பிதாமகனு
நீள்கிளேஞ ருந்துணேவருங்
கொன்றிவரை வாகுவலி யிற்கவர்வ தித்தரணி
கொள்பவனு மென்துணேவனே
என்றுபல பேசியதி பாதகமெ னக்கருதி
யான்மலேவு றேனினியெனு
அன்றுவசு தேவன்மக னுெடுரைசெய் தானமரில்
அவனும்இவ னுெடுரைசெய்வான்.''

---

* சுவதர்மம் — சுதர்மம், தன்கருமம்.

அவன் கண்ணன், இவன் அர்ச்சுனன்; அவன் இவனோடு உரை செய்தது பகவத்கீதை.

உபநிடதம், பிரம்மசூத்திரம், பகவத்கீதை ஆகிய இம் மூன்று நூல்களும் பிரஸ்தானத்திரயம் எனப் பெயர்பெறும். அதாவது, முடிவான பிரமாணமாக அமைந்த மூன்று நூல்கள் என்பது அதன் பொருள். வேதங்களினின்று தெள்ளி எடுக்கப்பட்டன உபநிடதங்கள். மெய்ப்பொருளை விளக்குவதில் உபநிடதங்களின் போக்கு எத்தகையது எனச் சொல்வது பிரம்மசூத்திரம். இதனை வேதாந்த சூத்திரம் எனவும் அழைப்பார்கள். உபநிடதங்களில் அடங்கியுள்ள கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்துவது பகவத்கீதை. ''உபநிடதங்கள் யாவும் பசுக்கள்; கிருஷ்ணன் பால் கறப்பவன்; பார்த்தன் கன்று; அருந்துபவர் பேரறிஞர்; கீதை என்னும் அமுதம் ஒப்பற்ற பால் ஆகிறது.'' மகாபாரதத்தில் பீஷ்மபர்வத்தில் இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயத்திலிருந்து நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம் வரையில் பகவத்கீதையைக் காணலாம். பகவத்கீதையில் அமைந்துள்ள சுலோகங்களின் தொகை எழுநூறு. மகாபாரதம் முழுவதையும் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெயை பகவத்கீதையிற் காணலாம். கீதை தருமஞானப் பொக்கிஷம்.

கீதாதத்துவம்:

போர் புரிவதா, விடுவதா? எது கடமை என்று தனக்குப் புலப்படவில்லை என்று தடுமாறுகிறான் அர்ச்சுனன். அறிவு பண்படாததால் அர்ச்சுனனுடைய அறிவை மனம் பின்னுக்கு இழுத்துவிட்டது.

''சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு.''

இது பொய்யாமொழி.

அறிவு பண்படாதபோது சுவதர்மம் தெரியாமற் போய்விடும். அறிவைத் தூய்மை செய்ய மனம் தூய்மையாகும். மனம் தூய்மையாக அறிவு தூய்மையாகும். கீதை சுவதர்மத்தை அழுத்தம் திருத்தமாகக் காட்டித் தருகிறது.

இரத்தந் தோய்ந்த, க்ஷத்திரிய தர்மத்தைவிடச் சந்நி யாசமே சிறந்தது என்று அர்ச்சுனன் சொல்கிறான். ஆனால் அது அர்ச்சுனனுக்குச் சுதர்மம் அன்று. அவனுடைய தொழிலும் அதுவன்று. ''அர்ச்சுன, நீ, போர் புரிய மாட்டேன் என்று சொல்கிறாயே. இது ஒரு மயக்கம். இன்றுவரை உனக்கு இயற்கையாய் இருந்துவரும் க்ஷத்திரிய தர்மம் உன்னைச் சண்டையிற் புகுத்தாது விடாது'' என்று பகவான் வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிடுகிறான்.

சுதர்மமாவது தன் கர்மம் இருந்தபடியை அறிதல்: ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வருணத்துக்கும் நிலைக்கும் உரிய ஒழுக்கமாகிய கர்மத்தை அறிந்து அநுட்டித்தல் வேண்டும். இது கீதா தத்துவம். விளக்கமாகச் சொன்னால், அவ்வப் போது கூலிவேலை செய்பவன் கீதா தத்துவத்தை அறிந் திருந்தால் தன் வேலையைத் திறம்படச் செய்ய முடியும். கமத்தொழில் செய்பவன் கீதா தத்துவத்தை அறிந்திருந் தால் நல்ல கமக்காரனாகலாம். வியாபாரியை நல்ல வியா பாரியாக்குவதும் கீதா தத்துவம். நல்லாசிரியர்கள் தோன்ற வேண்டுமானால், கீதா தத்துவத்தை நன்றாக அறிய வேண்டும். அரசாங்கத்திற் கடமையாற்றுகின்ற முதல் மந்திரியானாலும் சரி, தெருப் பெருக்குவோனானாலும் சரி, கீதா தத்துவத்தை அறிந்தால்,

> ''பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்குங் கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு,''

என்ற வள்ளுவர் வாய்ச்சொல் தானே வந்தமையும். சுருங்கச் சொன்னால், 'விலங்கொடு மக்கள் அனையர்' ஆகாமல் காப்பது கீதை. தங்கருமம் செய்வார் தவம் செய்வார் என்று திருவள்ளுவரே அன்று உயர்த்திப் பேசிவிட்டார்!

என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை

மனுநீதிச் சோழனுக்குக் குலத்தை விளக்க இருந்தவன் ஒரேஒரு மகன். தந்தைக்கேற்ற அம்மைந்தன் வீதியிலே தேரிற் சென்றபோது ஒரு பசுக் கன்று தேர்ச்சக்கரத்தின் இடையிலே புகுந்து அதனுள் அகப்பட்டு இறந்துவிடுகிறது. கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு ஓடிச் சென்று, மன்னவன் மாளிகையிற் கட்டியிருந்த மணியைத் தன் கொம்புகளினால் அடிக்கிறது. நீண்ட காலமாக உறங்கிக்கிடந்த மணிஒலி கேட்டு மன்னவன் திடுக்கிடுகிறான். கண்ணீர் சொரிந்து கதறி அழுகின்ற பசுவைப் பார்க்கிறான் பாராளும் மன்னன். பசுக் கன்று இறந்த செய்தியைச் சொல்லக் கேட்டு அறி கிறான். அறவழி ஆட்சி தொலைந்ததே என்று வருந்துகிறான். பசுவதை செய்தவர்கள் செய்யவேண்டிய பிராயச்சித்தம் செய்ய உடனே ஏற்பாடு செய்வதே அறமாகுமென்று தேற்றுகிறார்கள் அமைச்சர்கள். ''இவ்வ கன்றை இழந்து அலறுகின்ற இத் தாய்ப் பசுவின் வருத்தத்துக்குப் பிராயச் சித்தம் மருந்தாகிவிடுமா? இப்பசு அநுபவிக்கும் துயரை யானும் அநுபவிப்பதே அறம்'' என்று கடிந்து உரைக் கிறான் காவலன். மைந்தன்மேல் தேர் ஊர்கிறான்.

''மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாம்மாய்ந் தனரே.''

என்று புறநானூறு பேசுவதுபோல், வரலாற்றிலேயே இடம் பெற்றுவிடுகிறான் மன்னவன்.

மன்னவன் செய்தது தன் கருமம்; சுவதருமம். அது தான் அரச கருமம். பூட்டிய வில்லையும் குறிவைத்த பாணத்தையும் கீழே போட்டுவிட்டு அர்ச்சுனன் நிற்பதைப் பார்க்கிறான் பரந்தாமன். ஆத்மஞானம் என்னும் ஒப்பு உயர்வு அற்ற அருள் விருந்தை அள்ளிக்கொடுக்கப் பகவான் சிந்திக்கிறான். தன் கருமம் எது என்பதை உணர்த்தத் தொடங்குகிறான். ஒருவனுடைய மனப்பான்மையை மாற்றி

அமைப்பதே துன்பத்தைத் துடைப்பதற்கு ஏற்ற உபாய மாகும். அதை அறிந்தவன் கண்ணன். அர்ச்சுனனுக்கிருந்த உள்ளச் சோர்வு எங்கிருந்து வந்தது என்பது தெரியவில்லை. அதனால் தங்கருமம் செய்வார் தவஞ் செய்வார் என்ற அடிப்படையிற் பேசத் தொடங்குகிறான்.

''பிள்ளைப்பராயம், வாலிபம், முதுமை என்ற இச் சக்கரத்திற் சுழலாதார் இவ்வுலகில் இல்லை. உடம்பு அசுத்தமானது; நோய் மலிந்தது. நீ அதைக் கழுவுவோன்; சிகிச்சை செய்வோன். அது தினமும் மாறுகிறது. நீ அதன் மாறுபாட்டைப் பார்த்திருப்பவன். அது சாகப் போகிறது. அதன் சாவுக்கு ஏற்பாடு செய்பவன் நீ. இவ் வுடலின் தொடர்புள்ளவர்களையே நீ உறவினர் என்று உரிமை பாராட்டுகிறாய். உடல் ஆடையைப் போன்றது. பழுதுபட்ட துணியை எறிந்துவிட்டு மனிதன் புதியதைத் தேடுவதில்லையா? புதியது கிடைத்த பின்பு பழையது புறக்கணிக்கப்படுகிறது. பழையன கிழிந்துபோவதனால் தானே புதியன அணிய முடிகிறது. இளமையிலிருந்து முதுமைக்கு மாறும்போது, எங்ஙனம் தொடர்பு கெட வில்லையோ அங்ஙனமே ஒரு சரீரத்தை விட்டு மற்றொன் றுக்கு மாறும்போதும் தொடர்பு கெடுவதில்லை. எனவே, உடலின் அழிவு வருத்தத்துக்குரிய விஷயம் ஆகாது. ஞானிகள் உயிரிழந்தவர்களைக் குறித்தோ உயிரிழக்காதவர் களைக் குறித்தோ துக்கப்படமாட்டார்கள்'' என்றெல்லாம் பேசுகிறான் பார்த்தசாரதி.

''பத்தும் புகுந்து பிறந்து வளர்ந்துபட் டாடைசுற்றி
முத்தும் பவளமும் பூண்டோடி ஆடி முடிந்தபின்பு
செத்துக் கிடக்கும் பிணத்தரு கேஇனிச் சாம்பிணங்கள்
கத்துங் கணக்கென்ன காண்கயி லாபுரிக் காளத்தியே.''

என்ற பட்டினத்தார் பாடலை நாம் இங்கே சிந்திக்காமல் இருக்கமுடியாது. சாவு என்ற சொல்லே நமக்கு அருவருப் பாக இருக்கிறது. இந்த நிலை மாறியாக வேண்டும். மரணம் நெருங்கி வந்தபோதும் நோயாளிக்கு மறைத்து வைப் பார்கள். வைத்தியரும் இறுதி மூச்சுவரை மரணம் என்று சொல்லத் தயங்கி மருந்தை வாயில் ஊற்றிக்கொண்டே

இருப்பார். இதை விடுத்து, மரணம் நெருங்கியபோது உள்ளதை நோயாளிக்குச் சொல்லி ஆண்டவனை நினைக்குமாறு செய்தல் எவ்வளவு சிறந்தது!

ஆயுதம் ஆத்மாவை வெட்டமாட்டாது:

நித்தியமாய், நாசமற்றதாய், அளப்பரியதாய் உள்ள இந்த ஆத்மாவின் உடல்கள் யாவும் அழியும் தன்மையுடையன. இல்லாததற்கு இருப்புக் கிடையாது. இருப்பது இல்லாமல் போவதும் இல்லை.

''ஆவதோ ஒன்றும் இல்லை அழிவதோ ஒன்றும் இல்லை
நோவதேன் பிறர்தம் மாட்டு நூதனம் ஒன்றும் இல்லை''

என்று யாழ்ப்பாணத்து யோகர் சுவாமிகள் பாடுவார்.

முன்பு ஒரு காலத்தில் நமது தேகம் இருக்கவில்லை. இடையில் அது வந்தது. பின்பு அது இல்லாமற் போகும். ஆகவே இடையில் அது இருக்கும்பொழுதும் இல்லாதது என்றே கருதவேண்டும். தேகம் அசத்து; முன்பு இல்லாதது; இடையில் வந்து இறுதியில் மறைந்து விகாரப்படும் தன்மையது. ஆனால் ஆன்மா சத்து. அது விகாரப்படாதது; நித்தியமாய் இருப்பது. இந்த அழியாப் பொருளை அழிக்க யாருக்கும் இயலாது. மாறுப் பெருநிலையில் இருப்பது ஆத்மசைதன்யம். மேகம் மறையும்போது, ஆகாசம் அழியமாட்டாது. அதேபோல ஆக்கை அழியும்போது ஆன்மா அழிவதில்லை. ஆத்மாவைக் கொல்லுவதாக அல்லது அது கொல்லப்படுவதாக நினைப்பவர்கள் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அல்லர். ஆத்மா கொல்லுவதும் இல்லை; கொல்லப்படுவதுமில்லை. ஆயுதங்கள் ஆத்மாவை வெட்டமாட்டா.

சுவதருமத்தை நோக்குமிடத்து மனம் நடுங்கலாகாது. அறப்போரைக் காட்டிலும் அரசனுக்கு வேறு என்ன சிறப்பு இருக்கிறது? இந்த இடத்திலே புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று காதில் விழுகிறது. சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்னும் மன்னனுடைய வலிமையைப் பாட வந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்,

"ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போலப்
போற்றுர்ப் பொறுத்தலும் சூழ்ச்சியது அகலமும்
வலியும் தெறலும் அளியும் உடையோய்!"

என்று ஏத்திப் போற்றுகின்றார்.

பஞ்சபூதங்களும் உலகம் நன்கு வாழ உதவுகின்றன. எப்போதாவது இவ்வுலகம் தன் நிலைமை மீறிச் செல்லுமாயின் இப் பூதங்கள் இவ்வுலகினை அழிக்கும். அதேபோலச் செந்தமிழ்நாட்டுத் திருவுடை மன்னர்கள் அன்றெல்லாம் ஏனைய அரசர்களுக்கும் வாழ உரிமை தந்து தாமும் வாழ்ந்தார்கள். எப்போதாவது ஏனைய அரசர்கள் உரிமை மீறி வாழத் தொடங்கினர்களோ அப்போது போர் கொண்டு அவர்களை அழித்தனர். உலகத்திலே பாவம் அதிகமாகும் போது இயற்கை சீறி எழுவதால் விபரீதங்கள் விளைகின்றன எனப் பெரியோர் கூறுவர். இது பிரபஞ்ச தர்மம்.

"அர்ச்சுனு, நீ, அறப்போரிலே நிற்கின்றாய். இதுவே உன் சுவதருமம். தன் கடமையாக வந்த தர்மத்தைத் தக்க தருணத்திற் செய்யாதவன் பெருங் கேட்டை அடைவான். போரில் மடிந்தாற் பொன்னுலகைப் பெறுவாய்; வென்றால் மண்ணுலகை ஆண்டு அனுபவிப்பாய். இன்பம், துன்பம், இலாபம், நஷ்டம், வெற்றி, தோல்வி ஆகியவைகளைச் சமனுகக் கருதிப் போரின் பொருட்டு உறுதிகொண்டு எழுந்திரு."

யோக விஷயம்:

பகவான் இதுவரையும் ஆத்ம தத்துவம் பேசினார். இப்போது யோக விஷயம் பேசத் தொடங்குகிறார். இங்கே ஸாங்கியம் என்பது ஆத்ம ஞானத்தைப் பற்றிய விசாரம். யோகம் என்பது அதற்கு உபாயமான கர்மயோகம். இதை இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால், தத்துவ விசாரம் ஸாங்கியம்; அதன் அனுஷ்டானம் யோகம். இந்த யோகத்தில் உறுதி கொண்டவனுக்குப் புத்தி ஒன்றேயாம். உறுதி கொள்ளாதவர்களின் புத்திகள் பல கிளைகளையுடையனவாய், முடிவில்லாதனவாய் இருக்கும்: சமபுத்தி அப்பியாசத்தினால் உண்டாகும் முயற்சி வீண்போகாது. சமபுத்தி நிலைத்

தால் அந்திய காலத்திலும் அது தவருமல் நின்று ஜீவனைப் பிரம்ம நிர்வாணத்திற் சேர்க்கின்றது. அப்பியாசக் குறைவால் தவறினாலும் மறு ஜன்மத்தில் ஜீவன் யோகத்தில் அவன் அறியாமலே கூட்டுவித்து நற்கதி தரும். போக ஐசுவரியத்தில் பற்றுடையவர்க்கு உறுதியான புத்தி உள்ளத்தில் உண்டாவதில்லை. ஆசை என்னும் பாசத்திற் கட்டுண்டு கிடப்பவர்களது கல்வியும் கேள்வியும் சொல்வன்மையும் சிற்றின்பத்துக்கென்றே கையாளப்படுகின்றன.

''கழுகு ஆகாயத்தில் உயரப் பறக்கிறது. ஆனால், கீழே எங்கு அழுகிய பிணம் கிடக்கிறது என்பதிலேயே அது கண்ணுங் கருத்துமுடையதாய் இருக்கின்றது. அதுபோல வேதசாஸ்திரங்களை எவ்வளவு கற்றிருந்தாலும் பலர் கீழ் நோக்குடையவர்களாய் உலகப் பற்றுக்களாற் பந்தப் பட்டவர்களாய் இருக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் உண்மை ஞானத்தைப் பெறுவதில்லை'' என்று ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணர் சொல்வார்.

''வேதங்கள் முக்குணமயமான பிரபஞ்சத்தை விஷயமாக உடையன. நீ *இருமைகளினின்று விடுபட்டு நில்லை பெற்ற மனதுடையவனாக, பொருளை ஈட்டுதலிலும் போற்றுதலிலும் அலையாத மனத்தினனாக, உடல் நாட்டம் விட்டு உள் நாட்டம் உடையவனாக இரு. அர்ச்சுனா, வினையாற்றும் கடமை உனக்கு உண்டு. வினைப்பயனில் உனக்கு உரிமை இல்லை.''

''முயற்சிஉலகில் நாம் அரசர். பயன்உலகில் கடவுள் ஒருவரே அரசுபுரிகின்றார்'' என்று காந்தியடிகளும் சொல்வார்.

வாழ்க்கையும் கர்மங்களும் :

இந்த இடத்தில் ஒரு வினா எழலாம். முத்தியை விரும்பிக் கர்மம் செய்தலும் தவறா? மற்ற ஆசைகளை விட இது சிறந்தது. ஆனால் அந்த ஆசையையும் உத்தமம் என்று சொல்லமுடியாது. முத்தியிலும் ஆசையை விட்டவனே முத்தியை அடைவான்.

---

*இலாபம், நட்டம், சுகம், துக்கம் ஆகிய இவைகளுக்கு இருமைகள் அல்லது துவந்துவம் என்று பெயர்.

"ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனே டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமே."

திருமூலர்

என்று திருமந்திரம் சொல்லித் தருகின்றது. நாம் உண்மை பேசுவது கடமை. அதனால் இன்ன பயன் விளைய வேண்டும் என்று விரும்புவது மடமை. அப்பயன் விளையாதபோது உண்மை பேசாது விடுதலும் கருதிய பயனைப் பொய் பேசி அடையலாம் என்று எண்ணுவதும் தவறு. விளைப்பயனை விரும்பாதவன் ஆசையை வென்றவன். பயன் கருதாது பணி செய்பவன் சித்தம் தெளிவடையப் பெற்றவன்.

தன் வாழ்க்கையினிடத்தும் தான் புரிகின்ற கருமங்களினிடத்தும் உரிமை பாராட்டுகின்றதினால் மனிதன் பலவித துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறான். நாம் இயற்றுகின்ற கர்மத்தைக் கடவுளுக்கு ஒப்படைத்துவிட வேண்டும். கடவுளின் செயல்கள் நம் பொருட்டுக் காத்திருக்கமாட்டா. கடவுளின் செயல்களில் ஒரு பகுதி நம்மைக் கருவியாக வைத்து நடந்தேறி வருவதை முன்னிட்டு நாம் கடவுளுக்குக் கடமைப்பாடுடையவர்களாவோம். நம்மைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு அவருடைய செயல்கள் நடைபெறுவதால் நாம் பாக்கியவான்களே! இறைவனுடைய காலச் சக்கரம் ஓயாது சுழன்றுகொண்டிருக்கும்போது அதில் நமக்கு அமைந்துள்ள காலம் ஒன்றிருக்கிறது. அந்தக் காலத்துக்குப் பொருந்திய கடமையை நாம் செய்கிறோம். ஆனால் அந்த விளைப்பயனை நமக்குரியதென்று ஏற்றுக் கொள்ளுதலாகாது. இறைவனுக்குத் தொண்டுபுரிகின்ற மனப்பான்மையில் நாம் நிலைபெற்றிருப்போமேயாகில் நம்மிடத்துச் சாந்தி நிலைபெற்றிருக்கும். அப்போது,

"அன்றே என்தன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ

இன்றேர் இடையூறு எனக்குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே.''

என்று மணிவாசகரின் திருவாசகத்தை நாமும் பாடத் தோன்றும்.

''ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடா தாரே''

என்று நாவுக்கரசர் குரலெழுப்ப அதை உணர்ந்த பட்டினத்தார்,

''என்செய லாவது யாதொன்றும் இல்லை''

என்று பாடி இருப்பதும் இங்கே சிந்தனைக்கொரு சீரிய விருந்தாகும்.

பாலாய்ச் சொரியும்

பச்சிளங் குழந்தைகளும் மெய்ஞ்ஞானிகளும் மட்டுமே உறங்கும்பொழுது அரைகுறையாய் உறங்காமல், கனவு முதலியவற்றுற் கலங்காது நன்கு உறங்குகிறார்கள். நிறை ஞானிகளும் குழந்தைகளும் இவ்வாறு உறங்கக் காரணம் யாது? மனக்கவலை இன்றி இவ்விரு சாராரும் இருப்பதால் நன்கு உறங்க முடிகிறது. இக்காலத்திலே நாகரிகமும் பணமும் நிறைந்த நாடுகளிலே வாழ்பவர்களில் பெரும் பாலோர் 'உறக்க மாத்திரை'களை உண்பதினால் மட்டுமே உறங்கமுடிகிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். விமானங்களில் வானிலே பறக்கக் கற்ற மக்கள், கப்பல்களாலும் நீர்மூழ்கிகளாலும் கடலில் நீந்தக் கற்ற மக்கள், நிலத்தில் அமைதியாகவும் இன்பமாகவும் வாழமுடியவில்லை; படுக்கையிற் படுத்தவுடன் உறங்கவும் முடியவில்லை. 'வேண்டும்' என்ற பண்பு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் வரை மனிதன் அமைதியைக் காணமாட்டான். எக்காலத்திலும் எல்லா நாட்டிலும் இருந்த, இருக்கிற, இருக்கப்போகும் இந்தப் பண்பு ஒன்றினால் மனிதன் என்றுவது நன்மை அடைந்தவனல்லன். ''தீயனவற்றைத் தானே விரும்பக்கூடாது; நல்லனவற்றை வேண்டும் என்று விரும்பினால் என்ன?'' என்று கேட்கலாம்.

''ஈசனோடு ஆயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வருந் துன்பங்கள்''

என்றல்லவா திருமூலர் கட்டளையிடுகிறார்.

வேண்டும் என்பது இவ்வளவு துன்பம் தரும் என்று சொன்னால் இதற்கு எதிராக உள்ள வேண்டாமை என்னும் பண்பு தரும் பலன் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம்.

''வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பது இல்.''

என்று திருவள்ளுவர் விடை சொல்கிறார்.

"ஆனை செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்சூழ
வானுளும் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்"

"கம்பமத யானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து
இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்"

என்று குலசேகராழ்வார் பாட, ஆண்டவன் அவர் இருக்குமிடத்தைத் தேடிக்கொண்டு ஓடிவருகிறான். கடவுள் நெறியிலிருந்து இழுத்துக் கெடுக்கவல்லது வேண்டும் என்ற ஆசை,

"கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று அதனெதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று"

என்றுதானே சங்கத்துச் சான்றோரும் புறநானூற்றிலே பாடுகிறார்.

இதைக் கீதை பேசுகிறது. மனிதன் பொருள்களை நினைப்பதால், அவற்றில் பற்றுண்டாகிறது. பற்றுதல் பின்னர் விருப்பத்தை விளைவிக்கிறது. விருப்பம் கைகூடாதபொழுது சினம் அடைகிறான். சினத்தால் மனக்குழப்பமும், குழப்பத்தால் நினைவின்மையும், நினைவு தவறுவதால் புத்தி நாசமும் உண்டாகின்றன. புத்தி அழிவதால் மனிதனே அழிந்துவிடுகிறான். இதை,

"அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும்எஞ் ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து."

என்று வள்ளுவர் இன்னொரு பாணியிற் பேசுகிறார்.

நிறை ஞானியின் இலட்சணம்:

கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாயம் ஸாங்கிய யோகம். இதில் இறுதியாக வரும் பதினெட்டுச் சுலோகங்களின் வாயிலாக நிறை ஞானியைப் படம் பிடிக்கிறான் கண்ணபிரான். இந்தப் பதினெட்டுச் சுலோகங்களில் கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயங்களையுமே பிழிந்து வைத்து விட்டான் பகவான் என்று சொல்லிவிடலாம். நிறை ஞானியின் இலட்சணம் யாது என்று கேட்கிறான் அர்ச்சுனன். பகவான் விடை சொல்கிறான். "இந்திரிய வயமயங்கி இறக்காதவனே பிரம்மஞானி. அவன் ஸ்திதப்

பிரக்ஞன். துன்பத்தில் துடியாதவன்; இன்பம் விழை யாதவன்; பற்றும் சினமும் பற்றற விட்ட முனிவன். ஆமை தன் அவயவங்களை அடக்கிக்கொள்வது போல, பொறிகளைப் புறத்தே போகவிடாது உள்ளிழுத்துவிடு கிறான் நிறை ஞானி. அவன் இன்பத்தைக் கண்டு இனி தென மகிழ்வதும் இல்லை; துன்பத்தைக் கண்டு துயருறு வதும் இல்லை. நல்ல நெறியில் நிற்கின்ற நல்லறிஞனுடைய மனத்தையும் கொந்தளிப்புள்ள இந்திரியங்கள் பலவந்த மாகப் பற்றி இழுக்கின்றன. ஆனால் நிறைஞானி அவைகளை அடக்கி என்னையே தஞ்சமென அடைகிறான். அவன் அறிவு நிலைபெறுகிறது.''

''பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரு மின்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரு முண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே.''

என்று திருமூலர் பாடுவார். இதைத்தான் கண்ணன் சொல்கிறான். விருப்பு வெறுப்பற்றவையும் ஆத்ம வசப் பட்டவையும் ஆகிய இந்திரியங்களாற் பொருள்களை அனுப வித்து, அதனால் தன்னடக்கம் பெற்றவன் மனத்தெளி வடைகிறான்; சாந்தி அடைகிறான்; ஆனந்தமும் அடை கிறான். ஆசையை அடிமை கொண்டவனுக்கு உலகமே அடிமையாகிவிடுகிறது. மனம் திருந்தி அமையும் அளவுக்குப் புற உலகமும் திருந்தி அமையும். மனம் அடங்காதவனுக்கு ஆத்ம சிந்தனையும் இல்லை; சாந்தியும் இல்லை. சாந்தி இல் லாதவனுக்கு இன்பமேது? நங்கூரம், சுக்கான், யந்திரம் முதலியவைகளால் தடுத்து நிறுத்த முடியாத கப்பல் காற் றடிக்கும் திசையில் அங்கும் இங்கும் செல்லும். அதுபோல விவேகத்தினால் தடுத்து நிறுத்த முடியாத மனம் இந்திரி யங்கள் என்ற காற்றினலடிக்கப்பட்டுத் திசை தடுமாறும்.

சினத்தால் உண்டாகிய மனக் குழப்பம் புத்தி நாசத் துக்கு அடிகோலும். அதனால் ஒருவன் அழிந்துபடுகிறான் என்று கண்ணன் பேசுவது தேவாரத்தில் தெரிகிறது. வினைச் சரக்குக்கு அடிப்படையாகிய சினச் சரக்கை ஏற்றிச் செறி கடற் செல்லும் போக்கினை அப்பர் பெருமான்,

"மனமெனும் தோணி பற்றி மதியெனும் கோலை யூன்றிச்
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறிகட லோடும் போது
மதனெனும் பாறை தாக்கி மறியும்போ தறிய வொண்ணாது
உனையுனும் உணர்வை நல்காய் ஒற்றியூ ருடைய கோவே."

என்றல்லவா பாடுகிறார்!

ஐந்து இந்திரியங்கள் :

நமது உடம்பாகிய இந்த வீட்டில் நாம் மாத்திரம் குடியிருக்கவில்லை; ஐந்து இந்திரியங்களாகிய பேய்களும் வாழ்கின்றன. நாம் நல்ல செயலைச் செய்யப் புகுந்தால் இந்திரியங்கள் அந்தச் செயலைச் செய்யவிடாது மாற்று கின்றன.

"ஓரறிவுட்டார் ஒன்றை உன்னறிவுட்டார் மலரிட்டுனதாள்
சேரறிவுட்டார் ஐவர் செய்வதென் யான்"

என்று புலம்பியிருக்கிறார் அருணகிரியார். மனம் தானே நின்று செயலாற்றமாட்டாது. ஐந்து வாசல் வழியாக அது தன் விளையாட்டைக் காட்டும். இந்த ஐந்து வாசல்களையும் அடைத்துவிட்டால், அது ஓரளவு அடங்கிக் கிடக்கும். இறைவனுடைய அன்பையும் பெற்றால் இருக்கிற இடத்தில் தானே அடங்கிவிடும். ஐந்து வாசல்களையும் அடைப் பதைத்தான் இந்திரிய ஜயம் அல்லது இந்திரிய நிக்கிரகம் என்று சொல்வார்கள். நாமிருக்கும் இந்த உடம்பாகிய வீடு,

"ஐவர்க்கு இடம்பெறக் கால்இரண்டு ஒட்டி அதில் இரண்டு
கைவைத்த வீடு."

அகம் வேறு புறம் வேறாக இருப்பதனால் மனிதன் பிற விக்குள்ளே ஆழ்கிறான். மனமும் வாக்கும் செயலும் ஒன்றாக இருந்தால் ஆத்ம சக்தி விருத்தியாகும். இறைவன் திரு வருள் அப்போது அங்கே வந்து பதியும். இந்த நிலையில் நாம் இருப்பதில்லை. எமது எண்ணங்கள் சிதறுகின்றன; வார்த்தைகள் சிதறுகின்றன; பார்வைகள் சிதறுகின்றன; இதனால் வாழ்நாளே சிதறிப்போய்விடுகின்றது. எல்லா

வற்றுக்கும் மூலமாக இருப்பது மனம். ''முருகா, இந்த வீட்டைக் கட்டி நான் குடியிருப்பதற்காக நீ கொடுத்திருந்தாலும் இந்த வீடு எனக்குச் சொந்தமில்லை. ஐந்து இந்திரியங்களாகிய பகைவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கிறது'' என்று ஓர் எண்ணம் பரதேசி ஒருவனுக்கு எழுந்தது:

''எட்டடிக் குச்சுக்குள்ளே — முருகா
எத்தனைநாள் இருப்பேன் — ஒரு
மச்சுவீடு கட்டித்தாரும் — திருத்தணி
மலையில் வேலவனே''

என்று அவன் குரலெழுப்புகிறான். எண்சாண் உடம்பை எட்டடிக் குச்சு என்றும் முத்தியை மச்சு வீடு என்றும் பரதேசி பாடுகிறான்.

மயக்கமே இருள்; தெளிவே ஒளி:

உயிர்களனைத்திற்கும் எது இரவோ அதில் மனமடங்கிய யோகி விழித்திருக்கிறான். உயிர்களெல்லாம் இந்திரியங்களைத் துய்த்துணரும் நிலை யோகிக்கு இரவாகும் என்று கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகிறான். உடம்போடு உலகத்தில் இருந்தால் இரவு பகல் இல்லாத நிலை வருமா என்று ஒரு கேள்வி கேட்கப்படலாம். சூரியன் உதயமாகப் பகல் வருகிறது; மறைந்தால் இரவு வருகிறது. இது புறஉலகத்தில் தோற்றும் ஒளியும் இருளும் ஆகும். அக உலகத்திலும் இரவும் உண்டு; பகலும் உண்டு. அஞ்ஞானத்தை இருள் என்பார்கள். அதாவது மயக்கமே இருள்; தெளிவே ஒளி. ஆத்மா, பரமாத்மா என்ற வேறுபாடு இருக்கும்வரை இருள் உண்டு; அறியாமை உண்டு. இந்த உடம்பில் இருக்கும்போதே இந்திரியங்களின் தொடர்பை விட்டு மனத்தை அறுத்து இன்பத்தைப் பெறுவதை ஜீவன்முத்திநிலை என்று சொல்வார்கள். இந்த ஜீவன்முத்தி நிலையை இராப்பகலற்ற இடம் என்றும் சொல்வார்கள். இதைத்தான் அருணகிரியார்,

''இராப்பக லற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்லவே''

என்று பாடுவார்.

பசுவும் பதியும் இரண்டறக் கலந்துவிடுகின்ற நிலையில் நினைப்பு மறப்பு இல்லை; இருள் ஒளி இல்லை. இவற்றை நூல்கள் சகல கேவலம் என்று சொல்கின்றன. சகலம் நனவு நிலை; கேவலம் தூக்கநிலை. அஞ்ஞான இருளில் ஆழ்ந்து உறங்குபவர்கள் இவ்வுலகில் விழிப்புடையவர்களாயினும் உறங்குபவர்களேயாவர். இவர்களைப் பார்த்து உபநிடதம்,

"உத்திஷ்டத ஜாக்ரத"

என்று பாட,

"இனித்தான் எழுந்திராய் ஈதென்ன பேருறக்கம்"

என்று திருப்பாவையும் பாடும்.

நல்ல உள்ளம் உறங்காது. ஆன்மா உடம்பாகிய சிறைக்குள் இருக்கும்போது மனத்தின் கட்டுக்களை அறுத்து எறிந்து இன்பத்தை அடையலாம். சுருக்கமாகச் சொன்னால், மனிதன் வாழும்போது இந்த உடம்பிலேயே ஜீவன்முத்தி நிலை அடையலாம் என்று காட்டியது நம்முடைய சமயம். அது நமக்குப் பெருமை. நிறை கடலில் ஆறுகள் சென்று அடங்குவதுபோல் ஆசைகள் அனைத்தும், அதாவது சித்தவிருத்திகள், எந்த யோகியினிடத்துச் சென்று அடங்குகின்றனவோ அவன் சாந்தியடைகிறான். அதுவே சாந்தம் அல்லது ஜீவன்முத்தி என்னும் பெருநிலை; மனம், மொழிக்கு எட்டாத பேரானந்தப் பெருநிலை பிரம்ம நிர்வாணம். அதை அடையப்பெற்றவனுக்குக் கனவும் இல்லை; நனவும் இல்லை. பிரம்ம நிர்வாணம் அபரோக்ஷ அநுபூதி.

சிவஞானபோத வெண்பா நல்லதொரு கருத்தை நமக்கு இங்கே சொல்லித்தருகிறது. பாடல் இதோ,

"நாமல்ல இந்திரியம் நம்வழியின் அல்லவழி
நாமல்ல நாமும் அரனுடைமை—ஆம்என்னில்
எத்தனுவில் நின்றும் இறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினை யும்தருவான் முன்."

இன்னும் வேல்வேல் என்று வேலவனே வேண்டும் பாடல் ஒன்றும் நம் காதில் விழுகிறது. அப் பாடல் இதோ!

"அஞ்சு பூதமும் நீயல்ல நம்பு—வேல்வேல்
ஐம்பொறி ஐம்புலனும் நீயல்ல நம்பு
வெஞ்சினம் நெஞ்சில் வாராமல் காப்பாய்—வேல்வேல்
வேறு பொருளில்லா நிட்டையில் சேர்ப்பாய்."

இது யாழ்ப்பாணத்து யோக சுவாமிகள் பாடல்.

மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால் பார்ப்பான் பசு ஐந்தும் பாலாய்ச் சொரிவதில் வியப்பு என்ன இருக்கிறது?

போர் புண்ணியச் செயலா ?

"வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவில் மோன
வாரிதியில் நதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா."

—தாயுமானவர்

ஆண்டவன் ஒருவனே! அவனை ஞானியரும் நாமும் பல பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். ஊரும் பேரும் உருவும் இல்லாத பரம்பொருள் அழகழகாகப் பல்வேறு ரூபங்களுடனும் கல்யாண குணங்களுடனும் காட்சி தந்ததால் பலவாறுகப் பேசுகின்றோம். ஒரு நாமம் ஒருருவம் ஒன்றும் இல்லாதவனுக்கு ஆயிரம் ஆயிரம் திருநாமம் பாடி ஏத்துகிறோம்; போற்றுகிறோம். அவனைப் பல சொரூபங்களிற் பார்க்கிறான் மனிதன். அத்தனைவித சொரூபங்களில் தன்னுடைய உபாசனா மூர்த்தியாக ஏதேனும் ஒரு வடிவத்தைப் பக்தன் தெரிந்துகொள்கிறான். அந்தத் தெய்வத்துக்கு அமைந்த பெயர் ஒன்று அப் பக்தனுக்குச் செபிப்பதற்குரிய மந்திரமாகவும் அமைகிறது.

"நலந்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராய ணாவென்னும் நாமம்"

என்று திருமங்கைஆழ்வார் பாட,

"சிவசிவ என்னச் சிவகதி தானே"

என்று திருமூலரும் பாடுவார்.

இந்த மந்திர ஜபம் பக்தி மார்க்கத்துக்குரியது.

கர்மயோகம் என்பது மனிதன் பரிபூரண நிலை அடைவதற்கு உற்ற மற்றொரு மார்க்கமாகும்.

கர்மயோகம் காட்டும் பாதை:

கர்மயோகி ஒருவன் மந்திர தீட்சை பெறவேண்டும் அல்லது அவனுக்கு மந்திர குரு வாய்க்கவேண்டும் என்கின்ற

நியதியே இல்லை. அவன் அடைந்துள்ள மன நிலையே அவனுக்குக் குருவாகிறது. அந்த மன நிலையே அவனுக்கு மந்திரமுமாகிறது. கர்மயோகி தனது வாழ்வு அனைத்தையும் பொது வாழ்வு ஆக்கிவிடுகிறான். தனக்காக என்று அவன் செயல் புரிவதில்லை. அவன் உயிர் வாழ்வன அனைத்துக்கும் உரிய பொது உடைமையாவன். நமக்கு அமைந்துள்ள செயல்களை என்ன பாங்கில் நாம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதைக் கர்மயோகம் காட்டித் தருகிறது. அப்போது இந்த வாழ்க்கையில் நிகழ்கின்ற செயல்கள் அத்தனையும் மன்னுயிர்க்குப் பணிவிடையாகவே மாறிவிடுகின்றன. அவன் பணிபுரியும்போது மனத்தை நடுநிலையில் வைக்கிறான். அதனால் மந்திரத்தின் துணையில்லாது மனத்தையே பக்குவப்படுத்தி விடுகின்றான். அந்நிலையில் மனம் அடங்குகின்றது. காடுங் கரையும் மனக் குரங்கு கால்விட்டு ஓடாது நின்றுவிடுகிறது. அப்போது,

"மனம்எனுமோர் பேய்க்குரங்கு மடைப்பயலே நீதான்
மற்றவர்போல் எனைநினைத்து மருட்டாதே கண்டாய்
இனமுறஎன் சொல்வழியே இருத்தியெனில் சுகமாய்
இருந்திடுநீ என்சொல்வழி ஏற்றிலையா னுலோ
தினஅளவுன் அதிகாரஞ் செல்லவொட்டேன் உலகம்
சிரிக்கஉனை அடக்கிடுவேன் திருவருளால் கணத்தே
நனவிலெனை அறியாயோ யாரெனவிங் கிருந்தாய்
ஞானசபைத் தலைவனுக்கு நல்லபிள்ளை நானே."

என்று இராமலிங்க சுவாமிகளுடன் சேர்ந்து பாடும் வாய்ப்பும் கிட்டுகிறது. ஒடுங்கிய மனம் ஒழிந்தே விடுகிறது. திருநாமம் பாடாது திருவருளுக்கும் பாத்திரமாகி விடுகிறான். அதுவே மனதற்ற பரிசுத்தநிலை.

அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்: "கேசவா, கர்மத்திலும் ஞானம் சிறந்தது என்பது உன் கருத்தாயின் என்னை ஏன் கொடிய கர்மத்தில் ஏவுகிறாய்? நீ பேசுவன எல்லாம் முரண்பாடுடையனவாகத் தோற்றுகின்றன. அதனால் என் அறிவு கலங்குகிறது. எதனால் நான் உயர்நிலை அடைவேனோ அந்த ஒன்றனையே எடுத்துச் சொல்வாயாக." கண்ணன் விளக்கு

கிருன் : ''அர்ச்சுனு, இந்த உலகத்தில் ஞானயோகம், கர்மயோகம் ஆகிய இரு நன்னெறிகளை முன்பே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். தெளிந்த அறிவு ஆத்ம சொரூபத்தை அறியத் தருமானால் அதற்கு ஞானயோகம் என்று பெயர். கர்மானுஷ்டானத்தினால் தெளிந்த அறிவு வருகிறது. அதனால் ஆத்ம சொரூபம் தெரியுமேயாயின் அது கர்ம யோகம் எனப் பெயர்பெறும். ஞானயோகம் நிவிர்த்தி மார்க்கம். கர்மயோகம் பிரவிருத்தி மார்க்கம். சனகர், சனந்தனர், சனதனர், சனற்குமாரர் ஆதியோர் நின் றொழுகியது நிவிர்த்தி மார்க்கம். ஜனகாதியர் நின் றொழுகியது பிரவிருத்தி மார்க்கம்.

முறையாகக் கர்மத்தைச் செய்பவன் நிறைநிலை அடை வான். கர்மத்தை விட்டொழித்தலால் நிறைநிலை (பரி பூரணம்) அடைந்துவிட முடியாது. ஒரு விநாடிதானும் எவனும் கர்மம் செய்யாமல் இருக்கமுடியாது. சத்துவம், இராசதம், தாமசம் ஆகிய முக்குணமயமாக இருக்கின்ற பிரகிருதியினால் தன்னை அறியாது ஒவ்வோர் உயிரும் கர்மத்தில் ஆழ்த்தப்படுகின்றது. சாட்டிநிற்கும் அண்ட மெல்லாம் சாட்டையில்லாப் பம்பரமாய் ஆட்டிவைக்கும் அண்ணல், ஆன்மாக்களுக்குத் தன் தனிப்பெருங் கருணையினால் விடுதலை தந்து, நினைக்க உள்ளமும் நிலைபெற உலகமும் தந்து ஆட்டுவிக்கிறான். இதைப் பாரதி,

''மூலப் பழம்பொருளின் நாட்டம் — இந்த
மூன்று புவியும்அதன் ஆட்டம்
காலப் பெருங்களத்தின் மீதே — எங்கள்
காளி நடமுலகக் கூட்டம்''

என்றல்லவா பாடுகிறான்!

கர்மேந்திரியங்களை அடக்கிவிட்டு இந்திரியங்கள் நாடும் பொருள்களை எவனொருவன் மனத்தால் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறானே அவன் பொய்யொழுக்கமுடைய மூடனவன். ஆனால், எவன் ஐம்பொறிகளையும் மனத்தால் நன்கு அடக்கிப் பற்றின்றிக் கர்மேந்திரியங்களால் கர்மயோகத்

தைச் செய்கின்றவனே அவனே சான்றோனவன். மனத்தின் அடக்கத்தைக் கருதாமல் இந்திரியங்களை மட்டும் அடக்கி விட்டதாக வேடம் போடுதல் பொய்யொழுக்கமாகும். பொய்யொழுக்கமுடையவனுடைய அடக்கம், தியானம், பிரார்த்தனை முதலியன பிறர் தன்னைப் போற்றுவதற்காகவே அமைந்தனவாகும்.

'உணவை உண்பது கர்மம். அதைச் சுவைப்பது ஞானம். சுவையைத் தனக்கேற்ற இன்பந் தருவது என்று இரசிப்பது போகம். அதே சுவையை ஈசுவரப் பிரசாதமாகப் போற்றுவது யோகம்' என்று சுவாமி சித்பவானந்தர் சொல்வார்.

விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமையைச் செய்யவேண்டும். கர்மம் செய்யாதிருத்தலை விடக் கர்மம் செய்தல் சிறந்தது. கர்மம் செய்யாத நிலையில், உடலை நடாத்துதலும் சாத்தியமாகாது. தமோ குணத்துக்கு அடிமைப்பட்டுக் கர்மம் செய்யாதிருப்பவனைக்காட்டிலும் ரஜோ குணத்தால் தூண்டப்பட்டு, காமிய கர்மம் செய்பவன் சிறந்தவன். யக்ஞ கர்மம் தவிர்ந்த ஏனைய கர்மத்திலல் இவ்வுலகம் கட்டுப்படுகிறது. ஆகவே யக்ஞத்துக்கான கர்மத்தைப் பற்றில்லாது நன்கு செய்யவேண்டும். யக்ஞத்துக்கான கர்மம் ஈசுவரார்ப்பணமாகும். எங்கே யக்ஞம் உண்டோ அங்கே தெய்வ சாந்நித்தியம் உண்டு. போர்புரிதல், பொருள் ஈட்டுதல், கற்றல், கற்பித்தல் இன்னோரன்ன அனைத்தையும் பாரமார்த்திகப் பெருநோக்குடன் ஒருவன் செய்வானேயானல் அது யக்ஞம் ஆகிவிடுகிறது.

தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்து தியாக சிந்தனையுடன் உலக நன்மைக்கென்றே ஈஸ்வர ஆராதனை யாகப் பணிபுரிதலே யக்ஞம் ஆகும். கர்மயோகத்தைச் சிறப்பாகக் கடைப்பிடிக்கும் ஆத்ம சாதகனிடத்துப் பக்தி, ஞானம் முதலியன இடம்பெறவில்லையெனப் பொருள் படுத்திவிடக்கூடாது. தீவிரமாக வினையாற்றுபவன் கர்மயோகி. மனத்தைப் பண்படுத்துபவன் இராஜயோகி. அன்பை வளர்ப்பவன் பக்தியோகி. தத்துவவிசாரம் செய்

பவன் ஞானயோகி. சாதனத்தில் மேல்நிலைக்குப் போய் விடுங்கால், இந்த நான்குவித யோகங்களும் ஒன்றுபட்டு விடுகின்றன. பிறர்க்கு நலன் செய்வதன் மூலம் மனிதன் எதை நிலைநாட்டுகிறான் என்று எண்ணிப் பார்த்தால், அது, யான் எனது என்னும் செருக்கை அவன் ஒழிக்க எடுக்கும் முயற்சியேயாகும். யான் எனது என்னும் செருக்கே மனிதனைப் பந்தத்துள் செலுத்திவிடுகிறது. அந்தத் தளையி னின்றும் விடுதலை அடைவதே வாழ்வின் குறிக்கோள்.

"யான்தான் எனும்சொல் இரண்டும்கெட்
டானன்றி யாவருக்கும்
தோன்றுது சத்தியம்"

என்று அலங்காரத்திலும்,

"யானெனை என்னை விழுங்கி வெறும்
தானைய் நிலைநின் றதுதற் பரமே"

என்று அநுபூதியிலும் பாடுவார் அருணகிரியார்.

யான் என்பது கெட்டால் எல்லாச் சொல்லும் கெடும். பேதநிலை பேச்சுநிலை; இரண்டற்ற அத்துவிதநிலை அது அன்று. இரண்டற்ற அத்துவிதநிலையில் எந்தச் சொல் லுக்கும் இடமில்லை. எங்கே சொல் அற்றுப்போகிறதோ அங்கேதான் இன்ப அநுபவம் கிடைக்கிறது.

கிருகஸ்தனுக்கு ஐந்து யக்ஞங்கள்:

கிருகஸ்தனுக்கு ஐந்து யக்ஞங்கள் நித்திய கர்மங்களாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன: தேவ யக்ஞம், பிரம்ம யக்ஞம், பித்ரு யக்ஞம், மனுஷ்ய யக்ஞம், பூத யக்ஞம். தேவ யக்ஞம் தேவபூசை; அதாவது கடவுள் வழிபாடு. தெய்வநெறி நூல்களை ஓதுதல், ஓதுவித்தல் பிரம்ம யக்ஞம். இது ரிஷி யக்ஞம் எனவும் பெயர் பெறும். மனிதன் தன் முன்னோர்களுக்குக் கடமைப்பாடுடையவன். அவர்கள் எங்கிருந்தாலும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தை அகத்திருத்தித் தர்ப்பணஞ் செய்தல் பித்ரு யக்ஞம். உயிருடன் வாழும் பெற்றோர்களுக்குப் பணிவிடை புரிதலும் பித்ரு யக்ஞம் ஆகும். பசித்தவனுக்கு

அன்னமிடுதல் முதலாக மக்களுக்குச் செய்யப்படும் பணிவிடைகள் அத்தனையும் மனுஷ்ய யக்ஞம் ஆகும். இது நர யக்ஞம் எனவும் பெயர் பெறும். சர்வஜீவ ஜந்துக்கள் அத்தனையையும் பேணிக் காப்பாற்றுதல் பூத யக்ஞம்.

"எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே."

என்று தாயுமானவர் பாடுவது சிந்திக்கவேண்டியது.

இப் பஞ்ச மகா யக்ஞத்திலும் தன்னை ஈடுபடுத்துவதாலேயே இந்நிலவுலகில் மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழமுடியும். செயல் அனைத்தையும் ஈசுவர அர்ப்பணமாகச் செய்யும் யாகத்தால் தியாகம் வளர்கிறது. எத் தொழிலைச் செய்தாலும் அதன் வாயிலாக உலக சுபீட்சமும் இறைவன் பெருமையும் முன்னணியில் நிற்கவேண்டும். கர்மம் தன்னளவில் புண்ணியமும் இல்லை; பாபமும் இல்லை. குறிக்கோளினாலேயே புண்ணியத்தையோ பாபத்தையோ அது சென்று சேருகின்றது. தன் நலனையே நாடிச் செய்யும் தேவாராதனை கூட மாசு அடைந்து பாபச் செயலாகிவிடுகிறது. தர்மம் குன்றி அதர்மம் மேலோங்கும்போது, தீயவர்களைத் தகர்த்தெறியப் புரிகின்ற வெம்போர் புண்ணியச் செயலாகிவிடுகிறது.

மழை பெய்கிறது, யாருக்காக ?

நாடு நல்லது என்றால் நாட்டிலுள்ள மக்கள் நல்லவர்கள் என்று பொருள் கொள்வதுதான் சிறப்பு. ஒரு நாட்டிலே மக்கள் அறிஞர்களாக இருக்கலாம். அதனால் அந்த நாடு சிறந்தது என்று கூறிவிட முடியாது. அணுக்குண்டும் நீர் வாயுக் குண்டும் ஆக்கியவர்கள் நல்ல அறிவாளிகள் தானே ! அவர்களை நல்லவர்கள் என்று சொல்லத் தயங்க வேண்டியிருக்கிறதல்லவா ? நாடாக இருப்பினும், காடாக இருப்பினும், பள்ளமாக இருப்பினும், மேடாக இருப்பினும் கவலை இல்லை. எந்த நாட்டிலே மக்கள் நல்லவர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்த நாடுதான் நல்ல நாடு என்று கூறப்படும் ஒரு பாடல் புறநானூற்றிலே வருகிறது. பாடல் இதுதான் ;

> "நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
> அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
> எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
> அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே."

அறிவும் ஆற்றலும் வேறு ; பண்பாடு வேறு. இவ்வாறு கூறுவதால் மக்களுக்கு அறிவு தேவையில்லை என்று தப்பாக விளங்கிவிடக்கூடாது. அறிவு தேவைதான். பண்பாட்டுடன் கலவாத அறிவு வேண்டாதது.

"கற்றும் அறிவில்லாத என் கன்மத்தை என்சொல்கேன்"

என்று தாயுமானவர் புலம்பும்பொழுது நமக்குக் காரணம் தெரிந்துவிடுகிறது. சுருங்கச் சொன்னால், அறிவாற்றலால் உலகம் நிலைபெறமாட்டாது. பண்பாட்டால் மட்டுமே உலகம் நிலைபெறும். இதைத்தானே வள்ளுவரும்,

> "பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அதுஇன்றேல்
> மண்புக்கு மாய்வது மன்."

என்று குறிப்பிடுகிறார். தமக்கென்ற கடமையைச் செவ்வனே செய்து உயர்ந்தவர்களும் பண்புடையவர்களே ! அவர்கள் என்றால் பசித்தவிடத்தும் சான்றோர் பழிக்கும்

வினை செய்யமாட்டார்கள். அந்தக் காலத்திலே உழவன் தன் தொழிலுக்கு மழைவேண்டி ஆரவாரித்தால், மழையே அதற்கு இசைந்து பொழியுமாம்.

"குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி
நுண்பல் அழிதுளி பொழியும் நாட"

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் இதற்குச் சான்று சொல்லி விடுகிறது. தனக்கென்ற தொழிலுக்கு மேகமே தலை வணங்குகிறது. இதனை வேறு பாடல்களும் பேசுகின்றன. 'மதுரைக் காஞ்சி' என்ற நூலிலே மாங்குடி மருதனார் பாடுகிறார்:

"மழைதொழில் உதவ மாதிரங் கொழுக்கத்
தொடுப்பின் ஆயிரம் வித்தியது விளைய
நிலனும் மரனும் பயனெதிர்பு நந்த
நோயிகந்து நோக்கு விளங்க ....."

உழவுத் தொழில் செவ்வனே நடைபெறுமாறு வேண்டும்போதெல்லாம் மழை உதவவும், ஒருமுறை விதைத்து ஆயிரம் ஆயிரமாக விளையவும், நிலமும் மரமும் தம்முள் போட்டி இட்டுக்கொண்டு மக்களுக்கு வேண்டிய பயனைத் தரவும், விளைந்த பயனை நன்கு அநுபவித்தலால் நாட்டுமக்கள் நன்கு வாழவும் என்றெல்லாம் பாடல் நீண்டோடுகிறது. இதிலிருந்து மனித முயற்சியின் உயர்வு தெரிகிறது. இத்தகைய நல்ல பண்புடையவர்கள் வாழ்கின்ற நாட்டிலே மழைபெய்கிறது. இதைக் கண்ணன் சொல்கிறான்:

"அன்னத் பவந்தி பூதானி பர்ஜன்யாதன்னஸம்பவ:
யக்ஞாத்பவதி பர்ஜன்யோ யக்ஞ: கர்மஸமுத்பவ:"

உணவினின்று உயிர்கள் உண்டாகின்றன. மழையினின்று உணவு உண்டாகிறது. யக்ஞத்திலிருந்து மழை வருகிறது. யக்ஞத்துக்குப் பிறப்பிடம் கர்மம். முறைப்படி செய்கின்ற கர்மமே யக்ஞம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே முறையான கர்மத்தினால் நாட்டிலே மழை பெய்கிறது. யக்ஞத்திலிருந்து மழை வருகின்றதென்றால் அந்த நாட்டிலே நல்லவர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என்பது தெரிகிறது.

"நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை."

என்ற ஔவையாரின் தீந்தமிழ்ப் பாடலின் செம்பொருளும் இப்போது நமக்கு நன்முகத் தெளிவாகிவிடுகிறது.

பற்று இல்லாமல் பெருவினையாற்றல்:

கர்மம் வேதத்தினின்று உதித்தது. வேதம் அழிவற்ற பரம்பொருளிடமிருந்து தோற்றியது. ஆகவே, எங்கும் நிலை பெற்ற வேதம் எப்போதும் யக்ஞத்தில் நிலைபெற்றுள்ளது. தியாகபுத்தியுடன் செய்யுங் கர்மம் யக்ஞம். இதை விளக்க மாகச் சொன்னால், வாழ்க்கை என்ற கர்மத்தைப் பண்புடன் நடாத்தினால் அதுவே யக்ஞம் அல்லது யாகம் ஆகிறது. பிரபஞ்சம் முழுவதும் கர்ம சொரூபமாக இருப்பதால் கர்மம் இயற்கையினிடத்திருந்து வந்ததாகிறது. கர்மத்தைத் தியாகபுத்தியுடன் செய்பவனிடத்து ஞானம் பெருகுகிறது. முறையாகக் கர்மம் செய்யவேண்டும் என்னும் விதிக்கு விலக்கானவர்களும் இருக்கிறார்கள். பகவான் சொல்கிறான்: 'ஆத்மாவில் இன்புற்று ஆத்மாவில் திருப்தியடைந்து ஆத்மாவில் மகிழ்ந்திருப்பவனுக்கு வினையாற்றும் கடமை இல்லை.'' மனது உலகப் பொருள்களைப் பற்றும்போது அதன் கர்மம் அதிகரிக்கிறது; ஆத்மாவைப் பற்றுங்கால் அதன் கர்மம் ஒய்கிறது. இதனை அருமையாகச் சொல்கின்றார் திருமூலர்:

"வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்
வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றபேர்
வேண்டார்கள் கன்மம் மிகுசிவ யோகிகள்
வேண்டார்கள் கன்மம் மிகுதியோ ராய்ந்தன்பே."

இறைவனுக்கு மீளா அடிமையானோர் முனைப்பொடு செய்யும் இரு வினைகளையும் வேண்டார். சிவயோக நெறியிலுள்ளார் எவ்வினையும் விரும்பார். பிறப்புக்கு வித்தாம் வினைகளும் அவர்களைப் பந்தப்படுத்தா. ''ஆத்மாவில் மகிழ்ந்திருப்பவனுக்கு ஒன்றைப் பெறுதலும் இல்லை; இழத்தலும் இல்லை. ஏதாவது பொருளை நாடி உயிர்களைச் சார்ந்திருப்பதும் இல்லை. ஆகவே, அர்ச்சுனா, பற்று இல்லாமல்

பண்புடன் பெருவினையாற்றுக. ஏனெனில், பற்று இல்லாது தொழில்புரியும் புருஷனே பெருநிலை அடைகின்றான். ஜனகர் முதலானோர் கர்மத்தினாலேயே முத்தியடைந்தார்கள். உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துதலை நன்குணர்ந்தாவது கர்மம் செய்யவேண்டிய கடமை உன்னைச் சார்ந்திருக்கிறது. மேலோன் எதைச் செய்கிறானோ, அதையே மனிதர்கள் பின்பற்றுகின்றார்கள். அவன் எதனைப் பிரமாணம் ஆக்குகிறானோ, அதையே உலகம் அநுசரிக்கிறது. பார்த்தா, செய்ய வேண்டிய கர்மம் மூவுலகிலும் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. அடையாத ஒன்றை அடைய வேண்டும் என்பதும் இல்லை. எனினும், நான் கர்மம் செய்துகொண்டே இருக்கிறேன். நான் அயர்வின்றி எப்போதும் கர்மத்தில் ஈடுபடாவிடில் நிச்சயமாக மனிதர்களும் கர்மத்தில் ஈடுபடாது விட்டு விடுவார்கள். நான் கர்மம் செய்யாவிட்டால் உலகங்கள் அழிந்தேபோகும். பற்றுடன் கூடிப் பாமரர் கர்மம் செய்வதுபோலப் பண்டிதர் பற்றில்லாதவர்களாய்ப் பாரினை நல்வழிப்படுத்துதற்பொருட்டு, கர்மம் செய்ய வேண்டும். அறிவறிந்த ஞானியானவன் கர்மப் பற்றுள்ளவர்களிடத்து மனக்குழப்பத்தை உண்டுபண்ணலாகாது. இம்மைப் பயன் ஒன்றினுக்காகவாவது அவர்கள் கர்மம் செய்துகொண்டிருக்கட்டும் என்ற பெரு நோக்குடன் ஞானியர்கள் இகலோகத்துக்கு முன்மாதிரியாகக் கர்மங்களில் ஈடுபட்டு மற்றவர்களையும் ஈடுபடுத்தவேண்டும்.''

கடமை பிறழாது இருப்பவனே வீரன்:

''பிரகிருதியின் சத்துவம், இராசதம், தாமசம் என்கின்ற முக்குணங்களால் கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஆனால்,

'அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தா அஹம்இதி மன்யதே'

அகங்காரத்தினால் மோகமடைந்தவன் நானே கர்த்தா (நானே செய்பவன்) என்று நினைக்கிறான். ஆகவே, கர்மம் எல்லாவற்றையும் என்னிடத்தில் சமர்ப்பணம் செய்து சித்தத்தைச் சைதன்யத்தில் வைத்து ஆசையையும் மமகாரத்தையும் அகற்றி மனக்கொதிப்பு முற்றும் நீங்கியவ

ஞகப் போர் புரிவாயாக. இந்த நெறியில் சிரத்தையுடைய வர்களாகச் செல்பவர்கள், கர்மக் கட்டினின்றும் விடுபடு கின்றார்கள். இந்த நெறியை எவர் குறைகூறிப் பின்பற்று திருக்கிறார்களோ, அவர்கள் நாசத்தையடைந்து பிறவியை வீணாக்கியவர்கள் ஆவார்கள். இந்திரியங்களுக்கு விஷயங் களில் விருப்பும் உண்டு; வெறுப்பும் உண்டு. அவைகளுக்கு வசப்படலாகாது. அவைகளே ஒருவனுக்குச் சத்துருக்கள். நன்கு இயற்றப்படும் பரதர்மத்தைவிடக் குணமில்லாச் சுவதர்மம் மேலானது. உயிரையே கொடுக்கவேண்டிவரினும் தன் கடமையினின்றும் பிறழாதிருப்பவனே வீரன். சுவ தர்மத்தில் இறந்துபடுவதுகூட நலமாகும்.''

அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்: ''கிருஷ்ணா, ஒருவன் விருப்ப மில்லாதிருந்தும் பலவந்தமாக ஏவப்பட்டு, எதனால் தள் ளுண்டு பாவம் செய்கிறான்?'' பகவான் விடை சொல்கிறான்: ''ரஜோ குணத்துதித்தது காமம்; *ஆசை. இது கோபம்; அது பெருந் தீனி வேண்டுவது; பெரும் பாபமுடையது. தீயானது புகையினாலும், கண்ணாடி அழுக்கினாலும், கரு (சிசு) கருப்பையினாலும் எவ்வாறு மூடப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவ்வாறே ஞானம் ஆசையினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஞானியின் நித்திய சத்துரு ஆசை. அது காமம் என்னும் உருவம் உடையது; பூர்த்தி செய்யமுடியாதது; போதும் எனாதது. இந்த ஆசைத் தீயால் அறிவானது மறைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்திரியங்களும், மனதும், புத்தியும் ஆசைக்கு இருப்பிடம். ஆசை இவைகளைத் தன் கருவிக ளாகக் கொண்டு அறிவை மறைத்து, மனிதனை மயக்கு கின்றது. ஆகவே, அர்ச்சுனா, நீ முதலில் இந்திரியங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு ஞானத்தையும் விக்ஞானத்தையும் (நூலறிவையும், சுவானுபவத்தையும்) நாசஞ் செய்கின்ற ஆசையை அறவே ஒழித்து விடுவாயாக!''

கர்மத்தின் குறிக்கோள்:

''இந்திரியங்கள் உடலினும் மேலானவை. இந்திரியங் களிலும் மேலானது மனம். மனத்திலும் மேலானது புத்தி.

---

*ஆசைக்குத் தடை உண்டாகும்பொழுது அது கோபமாக வடிவெடுக் கிறது.

புத்தியிலும் மேலானது ஆத்மா. உடலைவிடப் பல்வேறு போக்கில் இந்திரியங்கள் செயல்புரிவதால் அவை பெரியன. இந்திரியங்களின் தொழிலை விட மனத்தின் தொழில் விவேக மானது. ஆயின் மனம் சந்தேகம் கொள்ளும்போது புத்தியே நிச்சயிக்கிறது. புத்திக்கு எட்டாதிருப்பது ஆத்மா. ஆகவே புத்தியிலும் மேலான ஆத்மாவை அறிந்து, சஞ்சலரூபமான மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் நிச்சயரூபமான புத்தியினால் அடக்கி நிலைநிறுத்தி ஆசை வடிவுடைய சத்துருவை அழித்துவிடு.''

கர்மத்தின் குறிக்கோள் ஞானம் பெறுதலேயாகும். உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி ஞானத்தைப் பெறுவதற் காகவே நாம் செயல் புரிகிறோம். தெருப்பெருக்குவோனும் தேசத்தை ஆள்வோனும் பற்றற்றுச் செயல் புரிந்தால் ஞானத்தை அடைய முடியும். கர்மத்தைச் சுயநலப்பற்று இல்லாமல் பிறர்நலம் கருதிச் செய்யும் மக்கள் கடவுளை நாடிச் செல்பவர்கள். கர்மயோகமும் சந்நியாசமும் ஒன்றே, உண்மைத் துறவும் பற்றற்ற கர்மமும் பரம்பொருளிடத்துச் சாதகனை எடுத்துச் செல்வன ஆதலின்!

''ஞானம் கர்மத்தைவிட உயர்ந்ததாக இருக்க, என்னை ஏன் கர்மத்தில் ஈடுபடுத்துகிறாய்'' என்று கேட்ட அர்ச்சுன னுக்குப் புகட்டிய பரஞானத்தை அவனுற் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனால் உள்ளம் தூய்மையடையும்பொருட்டுக் கர்மயோகத்தைப் புகட்டுகிறார். ஆத்மஞானம் அடைய ஞானமும் பக்தியும் மார்க்கங்களாக அமைந்திருப்பது போன்று கர்மமும் ஒரு மார்க்கமேயாகும் என்ற பகவானின் விடை நமக்கும் இப்போது தெளிவாகிறதுதானே!

அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறமே யமன்

பூம்புகார் நகரிலே நிகழ்கின்ற அரங்கேற்று விழாவிலே இளமையும் அழகும் வாய்ந்த மாதவியெனும் பொதுமகள் நாட்டியம் ஆடுகிறாள்; கோவலன் ஆடலைப் பார்க்கிறான்; பாடலைக் கேட்கிறான்; அழகிலே மயங்குகிறான்; மனைவியை மறந்து மாதவியின் மையலிலே தாழ்கிறான்; இன்பத்துறையில் மூழ்கிய கோவலன் கைப்பொருள்களை இழக்கிறான். கண்ணகியின் அணிகலன்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஒழிகின்றன. காற்சிலம்பொன்றே எஞ்சுகிறது.

மாதவி பாடிய கானல்வரிப் பாட்டினால் கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிணக்கம் உண்டாகிறது. மாதவியை வெறுத்து நீத்த கோவலன் கண்ணகியிடம் வருகிறான். வாழ்ந்து கெட்ட வளநகரில் இருக்காது கண்ணகியுடன் மதுரைக்குப் புறப்படுகிறான். சிலம்பை விற்றுப் பிழைக்க வழி தேடுகிறான். கடைத்தெருவில் சிலம்பை விற்கச் சென்ற கோவலனை அரண்மனைச் சிலம்பைக் களவாடிய கள்வன் என்று அடாப்பழி சுமத்திக் கொலை செய்கிறார்கள் அரசன் ஆணையால் காவலர்கள். கணவனுக்கு நேர்ந்த கொடுமையை அறிகிறாள் கண்ணகி. தலைவிரி கோலமாக அரண்மனையை நோக்கி நடக்கிறாள்.

"அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே"

என்று அரண்மனைச் சேவகனை விளித்து, அனுமதி பெற்று உள்ளே செல்கிறாள். அழுத கண்ணும் அவிழ்ந்த கூந்தலும் மாசடைந்த மேனியும் மணிச்சிலம்பேந்திய கையுமாக நிற்கின்ற கண்ணகியை, "நீ யார் அம்மா?" என்று கேட்கிறான் மன்னவன்.

"வாழ்தல் வேண்டி, சிலம்பு விற்கச் சென்ற இடத்தில் அரசன் ஆணையால் கொலையுண்டு இறந்த கோவலன் மனைவி" என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்துகிறாள் கண்ணகி.

"கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோல் அன்று
வெள்வேற் கொற்றம் காண்"

என்று நீதி பேசுகிறான் பாண்டியன்.

"நற்றிறம் படராக் கோற்கை வேந்தே, என் கணவன் கையிலிருந்தது என் சிலம்பு; அதனுள்ளே அமைந்த பரல் மாணிக்கம்" என்கிறாள் கண்ணகி. சிலம்பை எடுத்து வருகிறான் அரசன். உணர்ச்சி வசப்பட்ட கண்ணகி அதனை உடைக்கிறாள். உள்ளே இருந்த மாணிக்கம் சிதறுகிறது.

"யானோ அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகஎன் ஆயுள்"

என்று சொல்லி மயங்கி விழுகிறான் மன்னவன்; இறந்து படுகிறான்.

சிலப்பதிகாரம் கூறும் பேருண்மைகள்:

கற்பின் செல்வியாகிய கண்ணகியின் இந்தக் கதையை முத்தமிழ்க் காப்பியமாக உருப்படுத்திய இளங்கோ அடிகள் மூன்று சிறந்த உண்மைகளை நமக்குச் சொல்கிறார்;

"அரைசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம்கூற் றுவதூஉம்
உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோர் ஏத்தலும்
ஊழ்வினை உருத்துவந் தூட்டும் என்பதூஉம்"

அதாவது, நீதி தவறிய அரசர்க்கு அறமே யமனாகும் என்பதும், மாசிலாக் கற்புடை மாதரை மண்ணும் விண்ணும் வணங்கும் என்பதும், ஊழ்வினை உருத்துவந்தூட்டும் என்பதும் சிலப்பதிகாரம் சொல்லித்தரும் பேருண்மைகளாகும்.

அவதாரத்தின் மூலக் கருத்து:

சிலப்பதிகாரப் பேருண்மையை இன்னொரு பாணியிலே பேசுகிறான் கண்ணன்:

"யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர்பவதி பாரத
அப்யுத்தானமதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்"

பாரதா, எப்பொழுதெல்லாம் தர்மம் அழிந்து அதர்மம் மேலெழுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நான் பிறப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

"பரித்ராணாய ஸாதூனும் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்
தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே"

"நல்லவர்களைக் காப்பதற்காகவும் கெட்டவர்களை அழிப்பதற்காகவும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகவும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்."

உலக மக்களின் இன்னல் போக்கி இன்பம் ஊட்டி ஏற்றம் கொடுப்பதற்காக, காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடும் இறைவன் அவதாரம் செய்வான் என்பது சமயம் கண்ட உண்மை. மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து நின்று அவர்தம் குறை முடித்து நிறைவு காண்பது அவதாரத்தின் அடிப்படையான கருத்தாகும். அவதாரம் என்றால் இறங்குதல் என்பது பொருள். இறைமை உருக் கொள்ளும்பொழுது அந்தச் சொரூபத்தையே அவதார புருஷன் என்கிறோம். இறைவன் முடிவிலாற்றலுடையதலின் இதுவும் அவன் திருவிளையாடலே! திருமால் பத்து அவதாரங்களுடையவர் என்று சொல்வார்கள். கண்ணன் அவதாரம் அவற்றுளொன்றென்பதும் நாமறிந்ததே.

நாட்டிலே தர்மம் தலைகீழாகும்போது அவதார புருஷர்கள் தோன்றுகிறார்கள். அவதார புருஷர்கள் ஈஸ்வரனால் அனுப்பப்படும் மனுஷ்ய தூதுவர்களாவர். தர்மம் தலை எடுக்காதபோது நாட்டிலே தோன்றும் நோயும் பஞ்சமும் துன்பமும் ஆண்டவன் அருளிய அருட்பிரசாதம் என்றே கொள்ளல்வேண்டும். திவ்விய குணங்களுடனும் திவ்விய சத்திகளுடனும் அவதார புருஷர்கள் மண்ணுலகில் அவதரிக்கிறார்கள். அவர்களை அறிந்துகொள்வது அரிதான காரியம். ஸ்ரீ இராமபிரான் இவ்வுலகில் அவதரித்தபொழுது ஏழு ரிஷிகள் மாத்திரமே அவர் ஈசுவர அவதாரம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். எனவே, இவ்வுலகில் ஈஸ்வரன் அவதார புருஷனாக வரும்போது சிலருக்கே அவனுடைய தெய்வீக சுபாவத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். இதை உட்பொருளாகக் கொண்டே கண்ணன் சொல்கிறான்.

ஈசுவரனுடைய கல்யாண குணங்கள்:

''அர்ச்சுனு, எனது திவ்விய பிறப்பையும் செயலையும் உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ அவன் உடலை நீத்து மறு பிறப்பு எய்துவதில்லை. அவன் என்னையே வந்தடைகிறான். ஆசையும் பயமும் கோபமும் நீங்கினவர்களாய், என்மய மானவர்களாய், என்னைச் சரண்புகுந்து ஞானமாகிய தவத்தால் பரிசுத்தர்களாகிப் பலர் என் இயல்பை எய்து கிறார்கள். நெருப்பில் இட்ட இரும்புருண்டை நெருப்பின் உஷ்ணத்தையும் பிரகாசத்தையும் ஏற்று நெருப்புமயமாவது போல, ஜீவன் ஈசுவரனைப்போல் ஞானத்தையும் ஆனந் தத்தையும் எய்துகிறான். ஒவ்வொரு பொருளிலும் நான் இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் நான் இருக்கிறேன். ஒவ்வோர் உயிரிலும் நான்இருக்கிறேன். அண்டம் முழுவதி லும் நான் இருக்கிறேன் என்னும் பேருண்மையை ஆத்ம சாதகன் பெறும்போது அவனுக்கு அச்சமின்மை என்ற நிலை ஏற்படுகிறது.''

''பார்த்தா, யார் என்னை எப்படி வழிபடுகிறார்களோ நான் அவர்களுக்கு அப்படியே அருள்புரிகின்றேன். மனி தர்கள் எவ்வகையிலும் என் வழியையே பின்பற்றுகி றார்கள்.''

'யதாமத் ததாபத்' என்று வடமொழியிற் சொல் வார்கள். அதாவது மதி எப்படியோ வழி அப்படியே யாகும். சிந்தைக்கும் சொல்லுக்கும் எட்டாத பரம்பொருளை மனம் சிந்திக்கிறது; சொல் விளக்க முயல்கிறது. இத் தகையதொரு முயற்சியில் மக்களுக்கிடையே கருத்து வேற்றுமை உலாவத் தொடங்குகிறது. மனிதன் தன் அறி வுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ப மூலப் பழம்பொருளை விளக்கப் பார்க்கிறான். இதனாலேயே மதபேதம் ஏற்படுகிறது. பரம் பொருளுக்கு மனிதன் தரும் விளக்கமும் வேறுபடுகிறது. கருத்து வேற்றுமை நிலவவே மதத்தின்பெயரினால் சச்சரவு கள், சண்டைகள் ஆரம்பமாகின்றன; கொலைகளும் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. ஒரே பரம்பொருளைக் குறித்து என் தெய்வம் உன் தெய்வம் என்று வீணில் வழக்காடுகிறார்கள். எத்தனை

கோடி மக்கள் இந்த உலகில் வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் அத்தனைபேரும் ஒரே கருத்துடன் வாழ்வார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. ஜீவகோடிகள் இந்த உலகில் வாழும் வரையும் இந்தக் கருத்து வேற்றுமையும் மதத்தின் பெயரினால் ஏற்படும் சச்சரவுகளும் இருக்கத்தான் செய்யும். சர்வகாலமும் இருந்துவரும் இந்தப் பிளவைப் பார்த்த தாயுமானவர்,

"……சமயகோ டிகளெலாம்
தந்தெய்வம் என்தெய்வமென்று
எங்கும் தொடர்ந்துஎதிர்
வழக்கிடவும் நின்றதெது"

என்று பாட,

"அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை
அவரவர் இறையவர் எனஅடி அடைவர்கள்
அவரவர் இறையவர் குறைவிலர் இறையவர்
அவரவர் விதிவழி அடையநின் றனரே."

என்று நம்மாழ்வாரும் பாடுவார்.

சர்வேசுவரனை வழிபடும் வகையிலும் மூர்த்தி பேதங்களிலும் குழப்பம் அடைவது அறிவுடைமை ஆகாது. ஒரே ஈசனைப் பலவித மூர்த்திகளாகக் கொண்டு பலவித மாகப் பூசிக்கிறார்கள் என்று கொள்வது அறிவுடைமை யாகும். அறிவுக்கெட்டாத விஷயங்களை விவாதித்தால் பேதங்கள் ஏற்படுவது இயல்புதானே!

"ஈசுவரனுடைய நாமங்களும் அநந்தம்; ரூபங்களும் அநந்தம். நீ எந்த நாம ரூபத்துடன் அவனை அறிய உள்ளன்புடன் விரும்புகிறாயோ அந்த நாம ரூபத்துடன் அவன் உனக்குப் புலப்படுவான். உன்னுடையது உயர்ந்தது; மற்றவை தாழ்ந்தவை என்று சொல்லாதே" என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்வார். ஆறுகவும் ஏரியாகவும் குளமாகவும் குட்டையாகவும் கடலாகவும் வடிவெடுக்க வல்லது நீர். இன்னும் அதை எத்தனை விதபாத்திரங்களில் நிறைக்கின்றோமோ, அத்தனை வித

வடிவங்கள் எடுக்கவும் வல்லது அது. வடிவங்கள் அப்போதைக்கப்போது பொருள்களின் மீது சுமத்தப்பட்ட புறத் தோற்றங்களே. தோற்றங்கள் மாறிப் போவதால் பொருள் மாறிப்போவதில்லை. இக் கோட்பாடு தெய்வத்துக்கும் பொருந்தும்.

இறைவனுடைய கல்யாண குணங்கள் யாவும் அவதார புருஷர்களிடத்திலேயும் காணப்படுகின்றன. தடுத்தாட் கொள்ளுதல் என்பது இறைவனுடைய பேரியல்புகளுள் ஒன்றாகும். ஈசுவரன் ஒருவனிடத்திருக்கும் நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களைத் தட்டி எழுப்பி, பாவியைப் புனிதன் ஆக்க வல்லவர். அவர் கருணைநிதி ; கிருபாமூர்த்தி ; வைத்தியநாதர். வளர்ச்சிக்குத் தடை செய்யும் பிணியைச் சோதித்தறிந்து அதை நீக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்.

உலகம் நிலைதடுமாறுகின்றபோது, ஏதோ ஒருவிதத்தில் இறைவன் தடுத்து நிறுத்துவான் என்ற நம்பிக்கையும் நமக்கு இப்போது உண்டாகிறதல்லவா?

சாதிகள் இல்லை

வேதத்தில் கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என இரண்டு பகுதிகள் இருக்கின்றன. கர்மகாண்டத்தில் பிரவேசிக்கும் ஒருவனுடைய தகைமையில் ஏற்றத்தாழ்ச்சி அமைவது இயற்கையே. மனபரிபாகத்தின் ஏற்றத்தாழ்ச்சியை எடுத்து நோக்குமிடத்து, தலை மாணுக்கன் பிராம்மணன், இடை மாணுக்கன் க்ஷத்திரியன், கடை மாணுக்கன் வைசியன், வைதிக தர்மத்துக்குத் தகுதி இல்லாதவன் சூத்திரன். எக்காலத்திலும் எச் சமுதாயத்திலும் இப்பாகுபாடு இருப்பதைக் காணலாம். நான்கு வர்ணத்தின் அமைப்பும் இதுவேயாகும். நல்வினை எதனையும் தானே ஆற்ற இயலாதவன், அறிவு மழுங்கியிருப்பவன், சர்வ காலமுந் துன்பப்படும் தன்மையில் இருப்பவன் சூத்திரன். சுருக்கமாகச் சொன்னால், மனபரிபாகத்துக்கேற்ப ஒருவன் பிராம்மணனாகலாம்; இன்னொருவன் க்ஷத்திரியன் ஆகலாம்; மற்றொருவன் வைசியன் ஆகலாம்; வேறொருவன் சூத்திரனாகவே இருக்கலாம். பரிபாகம் அடையாதவனுக்குப் பரவித்தை விளங்காது. பரிபாகத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வை அங்கீகரிக்கவே வேண்டும். ஒருவனுடைய குணத்தையும் கர்மத்தையும் நிர்ணயிப்பதற்குப் பிறப்பு முக்கிய காரணமாகமாட்டாது. பண்பும் செய்தொழிலுமே பரிபாகத்தை விளக்கும். பிறப்பை வைத்துக்கொண்டு நான்கு வர்ணங்களை நிர்ணயிப்பது தத்துவத்துக்கு ஒவ்வாத பிரிவினையாகும். பிறப்பை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு மனிதன் பிரம்மஞானத்துக்குத் தகுதியற்றவன் என்னும் கோட்பாடு உபநிடதங்களிலும் இல்லை. உபநிடதத்தில் வருகின்ற ஜாபாலாசத்யகாமன் பொதுமாது ஒருத்தியின் மகன். அவன் பிறப்புப்பற்றி யாரும் எதுவும் அறிந்திருக்கவில்லை. சத்தியமே பேசியதால் பிராம்மணனாகவே இருக்கவேண்டும் என்று குரு யூகித்தாராம்.

ஆகவே சத்தியம் பேசுபவர்கள் மேல் வர்ணத்தவர்கள் என்று நாம் அறியவேண்டும். பிறப்பினால் வேற்றுமையை நிலைநாட்ட முயல்கின்ற செயல் அறிவுடைமை ஆகாது. 'பிறப்பில் எல்லோரும் சூத்திரர்; பின்பு சம்ஸ்காரத்தால் மேன்மக்கள் துவிஜர் ஆகின்றனர்' என்பது ஒரு ஸ்மிருதி வாக்கியம். ஆகவே பிறப்பை முன்னிட்டுச் சாதி பேசுதல் அறிவுடைமையாகாது.

பழைய உபநிடதங்களில், இதிகாசங்களில் சாதியில்லை. ஸ்மிருதிகளிற் சாதிப்பிரிவு ஒழுக்கம் பற்றியது. தொல் காப்பியத்தில் சாதிப்பிரிவு தொழில் பற்றியது.

"வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும்
தாரும் ஆரமும் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கும் உரிய."

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் வேளாளரே குறுநில மன்னராய் அரசாளுதற்கு உரிமை உடையர் என்பதைக் காட்டுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் எதிலும் சாதி என்ற சொல்லே இல்லை. ஆனால், குலம் என்ற ஒரு சொல் இருக் கிறது. சாதி வேறு; குலம் வேறு. சாதி பிறப்பினால் கற்பித் துக்கொள்ளப்படுகிறது. குலம் ஒழுக்கத்தையே குறிக்கும். தொல்காப்பியத்துக்குப்பின் வந்த தெய்வத் திருவள்ளுவரே,

"மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்."

என்றும்,

"ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்."

என்றும் பேசுவதிலிருந்து ஒழுக்கமே சாதிக்கு வேலிபோடு கிறது தெரிகிறது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் புறநா னூற்றிலே,

"வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கிழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே."

என்று பாடிக் கல்வியிலும் பிற நலங்களிலும் உயர்ந்தோரே உயர்ந்தோர் எனத் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிடுகிறான். திருக்குறளுக்குப் பிற்பட்ட நாலடியார்,

"நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லைத்—தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றே தவங்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகுங் குலம்."

என்று உயர்குல அடையாளம் எதுவெனப் பேசுகிறது. இன்னும்,

"சாத்தி ரம்பல பேசும் சழக்கர்காள்
கோத்தி ரமும்கு லமும்கொண்டு என்செய்வீர்"

என்று திருநாவுக்கரசரே தேவாரத்தில் கடுமையாகச் சாடுகிறார். 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்ற திருமந்திரமும் சாதியில்லை என்றே சொல்கிறது.

"சாதிக ளில்லையடி பாப்பா—குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சிசொல்லல் பாவம்
நீதி உயர்ந்தமதி கல்வி—அன்பு
நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்"

என்றும்,

"நாலு குலங்கள் அமைத்தான்—அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூடமனிதர்
சீலம் அறிவு கருமம்—இவை
சிறந்தவர் குலத்தினிற் சிறந்தவராம்
மேலவர் கீழவ ரென்றே—வெறும்
வேடத்தில் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
போலிச் சுவடியை எல்லாம்—இன்று
பொசுக்கிவிட்டால் எவர்க்கும் நன்மையுண் டென்பான்."

என்றும், நம் காலத்திலே வாழ்ந்த பாரதியே குரல் எழுப்புகிறான். எனவே, சாதிக்கு இன்று நாம் கொடுக்கும் விளக்கம் வேறு. கீதை தொடங்கிப் பாரதிவரையும் இருந்த உயரிய நூல்கள் கொடுக்கும் விளக்கம் வேறு. கண்ண பரமாத்மா சாதிக்குக் கொடுக்கும் விளக்கத்தைப் பார்ப்போம்.

"சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகச:
தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம்."

அதாவது, "குணங்களுக்குத் தக்கபடி கர்மத்தை வகுத்து நான்கு வர்ணங்களையும் நான் படைத்தேன். நான் அதற்குக் கர்த்தாவாக இருப்பினும் என்னை மாறு பாடில்லாத அகர்த்தாவாக அறிவாயாக" என்று கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கிறான்.

சத்வகுணம் நிறைந்திருப்பவன் பிராம்மணன்; சத்வ குணமும் சிறிது ரஜோகுணமும் சேர்ந்திருப்பவன் க்ஷத் திரியன்; ரஜோகுணத்தில் பெரும்பகுதியும் சத்வம் தமசு ஆகிய குணங்களின் சிறிய பகுதியும் சேர்ந்திருப்பவன் வைசியன். தமோகுணம் பெரிதும் சிறிது ரஜோகுணமும் பொருந்தியிருப்பவன் சூத்திரன்.

இனி, கண்ணன் கர்மத்தையும் அகர்மத்தையும் பேச ஆரம்பிக்கிறான்.

கர்மம் எது? அகர்மம் எது?

"கர்மங்கள் என்னைத் தீண்டமாட்டா. எனக்குக் கர்ம பலனில் ஆசையில்லை; இங்ஙனம் என்னை எவன் அறிகின் றனை அவன் கர்மங்களில் கட்டுப்படமாட்டான். இவ்வாறு மோட்ச இச்சையுடைய முன்னோர்களும் கர்மம் செய்தனர். ஆகவே, நீயும் முன்னோர்கள் முன்னளில் செய்தவண்ணம் கர்மம் செய்வாயாக. கர்மம் எது, அகர்மம் எது என்பதில் சிறந்த ஞானிகளே மதி மயங்குகிறார்கள். எதைக் கர்மம் என்று அறிந்து தீமையினின்று விடுபடுவாயோ அதனை உனக்குச் சொல்கிறேன். விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தையும் விலக்கப்பட்ட கர்மத்தையும் அறியவேண்டும். கர்மத்தின் போக்கைத் தெரிதல்வேண்டும். கர்மத்தைக் கடந்த நிலை யையும் அறிதல்வேண்டும். கர்மத்தின் போக்கு அறிதற்கு அரியது. கர்மம் செய்தலில் கர்மம் செய்யாத நிலையை யும் கர்மம் செய்யாத நிலையில் கர்மம் நிகழ்தலையும் எவன் காண்கின்றனை, அவன் மனிதர்களுக்குள் மேதாவி; அவனே யோகி; அவனே செய்ய வேண்டியன செய்து முடித்த தீரன்."

''ஜீவனைப் பந்தப்படுத்துவது கர்மத்தின் இயல்பு. அகங்கார மமகாரமற்றுக் கர்மத்தை ஈசுவர அர்ப்பணமாகச் செய்தால் அத்தகைய கர்மம் மனிதனைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. நிஷ்காமியமாகச் செய்யும் கர்மம் பழைய பந்தங்களையும் நீக்குகிறது. ஆகவே கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காணுதல் என்பது பந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிற கர்மத்தைக் கட்டவிழ்க்கும் கர்மமாக மாற்றுதல் என்று பொருள்படுகின்றது. சோம்பலால் அல்லது அறிவுக் குறைவினால் ஒருவன் நல்வினை ஒன்றுஞ் செய்யாதிருப்பானுகில் அதனால் அவனுக்குக் கேடு விளைகிறது. கர்மபந்தமும் அவனுக்கு அதிகரிக்கிறது. நல்வினையைச் செய்யாதொழித்தல் அகர்மமாகிறது. அதனால் விளையும் கேடும் கர்மம் எனப்படுகிறது. இவ்வாறு அகர்மத்தில் கர்மத்தைக் காணுதல் விவேகியினுடைய செயலாகும்.'' இது ஸ்ரீதரர் பாஷியத்தின் கருத்தாகும்.

'வேண்டாம் வெம்போர்' என்று அர்ச்சுனன் அல்லற் படும்போது அவனைத் துன்பம் துளைக்கிறது. கர்மத்தைத் துறந்தவனுகத் தென்படுபவன் கர்மத்திலேயே காய்கிருன். இது அகர்மத்தில் கர்மமாகும்.

''யுத்தம் புரிதலும், அதற்கு ஒப்பான பல்வேறு அலுவல்களுக்கிடையே மனது ஒரே சாந்த சொரூபமாக இருத்தல் கர்மத்தில் அகர்மம். வெளிப் பார்வையில் வினையாற்றுதல் என்பது ஒன்றுமில்லாமல் ஏகாந்தத்தில் இடைவிடாது ஈசுவரனை நாடிச் செல்லுதல் அகர்மத்தில் கர்மம்'' எனச் சுவாமி விவேகானந்தர் கர்மத்துக்கும் அகர்மத்துக்கும் விளக்கம் கொடுப்பார்.

ஜீவன் செய்கின்ற கர்மங்களுக்குத் தானே கர்த்தா என்று அவன் எண்ணுகிருன். தான் கர்த்தா என்ற எண்ணத்தையும் அகங்காரத்தையும் அகற்றித் தன் வாயிலாக நடைபெறும் கர்மங்கள் எல்லாம் பகவானுடையவை என்ற எண்ணத்தில் நிலைத்திருப்பவன் கர்மத்தில் அகர்மத்தைக் காண்கிருன். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் போன்ற தவசிரேட்

டர்கள் வெளித்தோற்றத்தில் அகர்மத்தில் இருப்பார்கள். ஆனல் உள்ளே கடவுள் நாட்டம் என்ற பெரியதொரு கர்மம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

வாயாலும் மனத்தாலும் உடம்பினலும் முறையே வாழ்த்தல், நினைத்தல், பணிவுடன் தொண்டாற்றல் மக்கள் தம் பெருங்கடனுகும். செப்பமுறச் செய்யுந் தொண்டுகளை ஆண்டவன் தனக்கே ஆக்குவித்துக்கொண்டனன் என்று அமைவது பிறப்பின் பெரும்பயனுகும். தித்திக்கும் திருவாசகத்தைத் தாம் பாடிவிட்டு ஆண்டவனே பாடுவித்தனன் என்று மணிவாசகரே பாடுகிறுர்.

"நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேதும் இல்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளுந்
தாயான ஈசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ."

இதனை எத்தனைமுறை பாடினலும் தகும்.

எழுந்திரு; எடு ஞானவாள்

பண்டிதர்களுக்கு ஒரு வரைவிலக்கணம் இதோ!

"பண்டித ராவார் பதினெட்டுப் பாடையும்
கண்டவர் கூறும் கருத்தறி வார்என்க
பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலான் அறஞ்சொன்ன வாறே."

இது திருமந்திரம். பண்டைக்காலத்து மொழிகளுள் துணையாம் தன்மைவாய்ந்த மொழிகள் பதினெட்டு. இந்தப் பதினெட்டு மொழிகளிலேயும் பேசப்படும் பொருள்களை உள்ளவாறு உணர்பவர்களே பண்டிதர்கள். இது நமக்கு வியப்பாக இருக்கலாம்.

கண்ணனும் கீதையிலே பண்டிதர்களுக்கு ஒரு வரைவிலக் கணம் கூறுகிறான்.

"யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:
ஞானாக்னிதக்தகர்மாணம் தமாஹு: பண்டிதம் புதா:"

அதாவது, எவனது கர்மங்கள் ஆசையும் அதற்குக் காரணமான சங்கற்பமும் அற்றனவோ, எவனது கர்மங்கள் ஞானத்தீயால் எரிக்கப்பட்டனவோ அவனைப் பண்டிதர் என்று அறிவாளிகள் பேசுகிறார்கள்.

கற்பன கற்றுத் திருவருள் துணைகொண்டு வாழ்பவர்கள் தம்மை ஐந்து புலனும் பின் செல்லும் தகைமையை உடையவர்கள். அவரே நல்லொழுக்கத்தினர். அவர்கள் ஆண்டவன் அருளால் வந்த கருமங்களை அவனுக்கே அர்ப்பணித்து வாழ்வார்கள். சங்கற்பம் எதுவுமின்றிக் கர்மம் செய்வதால் வினை என்னும் தளையில் அவர்கள் அகப் படமாட்டார்கள். சர்வேசுவரனின் திருவருளின் துணையால் கர்மம் செய்கின்றோம் என்று எண்ணுகின்ற அவர்களுக்கு

அகங்காரம் இல்லை. தானே கர்த்தா என்ற எண்ணமும் இல்லை. இத்தகைய பேரறிஞர்கள் கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினர். இவர்களே பண்டிதர்கள். இதுதான் கண்ணன் பண்டிதர்களுக்குக் கொடுத்த வரைவிலக்கணம்.

வினைப்பயனில் பற்றை விட்டவன் நித்திய திருப்தியுடன் வேறொன்றையும் சாராதவனாய் வாழ்வான். அவன் கர்மத்தில் ஈடுபட்டாலும் கர்மம் செய்பவன் அல்லன். கர்மத்தின் பலனிலே இச்சையில்லாது தன் கடமையை மட்டும் செய்பவன் யார்க்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை.

"தன்க டன்அடி யேனையும் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே."

என்று நாவார மனமாரப் பணிந்து பாடினரே நாவுக்கரசர். அவர்,

"நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்"

என்று மார்பு தட்டுவதும்,

"அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை
அஞ்ச வருவதும் இல்லை"

என்று குரல் எழுப்புவதும்,

"வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப
மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென் ....."

என்று சங்கநாதம் முழக்குவதும் தன் பணிசெய்து கிடந்த மிடுக்கு.

"ஆசை அற்று மனத்தையும் உடலையும் அடக்கியவன், உடைமைகளை உதறித் தள்ளியவன், வெறும் உடலால் மட்டும் வினையாற்றுபவன் ஒருபோதும் பாவத்தை அடைவதில்லை. ஈசுவரப் பிரீதியாக எது வந்து கிடைக்கிறதோ அதில் திருப்தி அடைபவன், நல்வினை தீவினை முதலாகிய இரட்டைகளைக் கடந்தவன், பொறுமை யில்லாதவன், வெற்றியிலும் தோல்வியிலும் சமமாக இருப்பவன், கர்மம், செய்தாலும் கட்டுப்படுவதில்லை. பற்றற்றவனாய், முக்தனாய்,

ஞானத்தில் நிலைபெற்ற மனத்தினனுய்க் கடமையை யக்ஞமாகச் செய்பவனுடைய கர்மம் முழுவதும் கரைந்து போகிறது,

எல்லாம் பிரம்மம் :

அர்ப்பணம் செய்தல் பிரம்மம். நெய் முதலிய அர்ப் பிக்கப்படும் பொருளும் பிரம்மம். அக்கினியாகிய பிரம் மத்தில் பிரம்மத்தாலேயே ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. கர்மமாகிய பிரம்மத்தில் மனம் குவிந்துள்ள அவனுல் பிரம்மமே அடையப்படுகிறது.''

நற்கர்மம் செய்யும்போது, தவறுதல்கள் நேர்ந்தாலும் கூட எல்லாம் பிரம்மமே என்றிருக்கையில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

''பூமௌ ஸ்கலித பாதானும் பூமி ரேவாவலம்பனம்''

என்று வடமொழியிற் சொல்வார்கள். அதாவது, பூமியில் தவறி விழுந்தாலும் பூமியே சரண். எல்லாம் அவன் செயல் என்றிருப்பார் நிலை இதுதான்.

மனது வெளி விஷயங்களுக்கு உரியதன்று. பரம்பொரு ளுக்கே உரியது என்ற எண்ணம் நிலைக்கும்போது விவேகம் உண்டாகிறது. அப்போது செய்வதெல்லாம் யக்ஞமாகிவிடு கிறது. யக்ஞத்தின் அடிப்படையான கருத்து என்னவெனில், தனக்குச் சொந்தமாகவும் பிரியமாகவுமுள்ள பொருளைத் தனக்கென்று வைத்துக்கொள்ளாது பிறருக்குப் பயன்படும் படி செய்வது என்பதாகும். இன்னும் விளக்கமாகச் சொன் னுல், எந்தப் பொருளிலும் தன்னுடைய உரிமையையும் தனக்கே சொந்தமானது என்பதையும் பாராட்டாது மற்ற வர்களுடன் கலந்து பொது நன்மைக்காக அநுபவிப்பது என்பதாகும். சுயநலம் கருதாது தியாக புத்தியோடு உலக நன்மைக்கென்று ஈசுவர ஆராதனையாகச் செய்யும் செய லெல்லாம் யக்ஞம் ஆகிவிடுகிறது.

''திரவிய யக்ஞம், தபோ யக்ஞம், யோக யக்ஞம் செய்பவர் சிலர். தன்னடக்கத்துடன் உறுதியான விரதம் பூண்ட மற்றவர் கற்றல் அறிதல் ஆகியவைகளையும் யாக

மாகச் செய்வர்'' என்று கண்ணனே சொல்கிறான். கற்பதையும் கற்ற அறிவை மற்றவர்களுக்கு வழங்குதலையும் யாகமாகச் செய்யவேண்டும் என்று கண்ணன் பேசுவது சிந்தனைக்கொரு சீரியவிருந்து. ஒருவன் எதை எடுத்து வழங்குகிறானோ, அது அவனிடத்து அதிகமாக வளரும் என்பது ஆன்றோர் கண்ட முடிபு. ஆகவே யாகம் தியாகமாக வேண்டும். முடிபு பரித்தியாகமாகும்.

''பரந்தபா, பொருளைக்கொண்டு செய்யும் யக்ஞத்தைக் காட்டிலும் ஞானயக்ஞம் சிறந்ததாகும். பார்த்தா, கர்மம் முழுவதும் ஞானத்திலே பூர்த்தியடைகிறது. ஞான வளர்ச்சி ஆத்ம சைதன்யம். ஆகவே பணிந்தும் கேட்டும் பணிவிடை செய்தும் அந்த ஞானத்தை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.''

கர்ப்பூர தத்துவம்:

யக்ஞமெல்லாம் முடிவில் ஞான யக்ஞமாக மாற வேண்டும். ஆலயத்திலே கர்ப்பூர தீபாராதனையைப் பார்க்கிறோம். அங்கே ஒரு தத்துவம் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும். கர்ப்பூரம் எரிந்தால் எஞ்சியிருப்பது ஒன்றும் இல்லை. வாழ்வு நிலையற்றது என்ற தத்துவத்தை அது காட்டித் தருகிறது. கர்மம் ஞானமயமாய் விடுங்கால் ஜீவபோதத்தில் எஞ்சியிருப்பது யாதொன்றும் இல்லை என்ற தத்துவத்தையும் அது சொல்லித் தருகிறது. இதை உணர்பவர்களே கர்ப்பூரம் எரிக்கும் கிரியையின் வாயிலாக ஞானம் பெற்றவர்கள். உண்மையில் கிரியைகள் தத்துவத்தை விளக்கும்பொருட்டு அமைந்திருக்கின்றன.

''எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.''

என்பதற்கேற்ப, நம்மறிவை வளர்க்க வேண்டும். சமயச் சடங்கு, தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நல் லறிவை வளர்த்தாக வேண்டும். அன்றேல், அது பொருள் விரயமே தவிர வேறொன்றன்று.

ஞானவாள் :

''அர்ச்சுனு, அந்த ஞானத்தைப் பெற்றபின் உனக்கு இங்ஙனம் மயக்கம் ஏற்படாது. அந்த ஞானத்தினுல் எல்லா உயிர்களையும் உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் காண்பாய். பாவிகளுள் நீ கொடும்பாவியாயிருப்பினும், எல்லாப் பாவங்களையும் ஞானம் என்னும் படகு ஒன்றினுல் நன்கு கடந்திடுவாய். மண்டி எரிகின்ற தீ, விறகை எவ்வாறு சாம்பலாக்கிவிடுகிறதோ அவ்வாறே ஞானத்தீ எல்லாக் *கர்மத்தையும் சாம்பலாக்கிவிடும். இவ்வுலகில் ஞானத்தைப்போல் பரிசுத்தம் செய்வதற்கு வேறுபொருள் இல்லவே இல்லை.''

''போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.''

என்றுதானே ஆண்டாளும் திருப்பாவை பாடுகிறுள்.

'அநேக வருடங்களாக இருட்டாய்க் கிடந்த ஓர் அறையில் தீக்குச்சியை ஏற்றினுல் இருட்டு ஓடிப்போவது போல் ஆண்டவனுடைய அருள் உண்டானுல் அநேக ஜன்மங்களில் செய்த பாவம் ஒழியும்' என்று ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணரும் சொல்வார்.

''ஞானத்தை மேலாகக் கருத்திற் கொண்டவன், இந்திரியங்களை நன்கு அடக்கியவன், சிரத்தை பொருந்தியவன், ஞானத்தை அடைகிறுன். ஞானத்தை அடைந்தவன் மேலாம் பரமபதத்தை அடைகிறுன். ஞானமில்லாதவன், சிரத்தை அற்றவன், நம்பிக்கையற்ற மனம் உடையவன், நாசம் அடைகிறுன். நம்பிக்கையற்றவனுக்கு இவ்வுலகமும் இல்லை ; அவ்வுலகமும் இல்லை. யாதொரு இன்பமும் இல்லை. யோகத்தால் கர்மத்தை விட்டு ஞானத்தால் சம்சயத்தை (ஐயத்தை)ப் பிளந்து, ஆத்மாவில் நிலைபெற்றவனைக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்தமாட்டா. ஆகவே, அஞ்ஞானத்திலிருந்து உதித்து உள்ளத்தில் உறையும் சம்சயத்தை ஞானம் என்னும் வாளால் வெட்டி

---

*பிராரப்தம் தவிர்ந்த மற்றக் கர்மங்களே வெந்துபோகின்றன.

யோகத்தில் நிலைபெறவேண்டிப் பாரதா, எழுந்திரு; எடு ஞானவாள்" என்று அர்ச்சுனனைக் கண்ணன் தட்டி எழுப்பி விட நாமும் எழுந்திருக்கும் நிலை நமக்கும் வருகிறது.

இங்கே நாம் பேசிய கருத்துக்கள் அனைத்தையும் பிழிந்து சாரத்தைப் பாடுகிறான் பாரதி.

"மண்ணுலகின் மீதினிலே எக்காலும்
அமரரைப்போல் மடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலாம் அதற்குரிய
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்!
நண்ணியெலாப் பொருளினிலும் உட்பொருளாய்ச்
செய்கையெலாம் நடத்தும் வீரூய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை அகத்திற் சேர்த்து,

'செய்கையெலாம் அதன்செய்கை நினைவெல்லாம்
அதன்நினைவு தெய்வ மேநாம்
உய்கையுற நாமாகி நமக்குள்ளே
யொளிர்வ'தென உறுதி கொண்டு
பொய்கயமை சினம்சோம்பர் கவலைமயல்
வீண்விருப்பம் புழுக்கம் அச்சம்
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே அறுத்துத் தள்ளி,

எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர்நிலையில்
வாழ்ந்துயிர்கட் கினிது செய்வோர்
தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை
பெற்றிடுவார்....."

சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம்! அற்புதம்!!

குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒரு தவறான கருத்து இருந்து வருகிறது. குடும்ப வாழ்க்கை வேறு, கடவுள் நெறி வேறு என்ற ஒரு தப்பான கருத்தும் தலை எடுக்கிறது. ஆண்டவன் படைப்பிலே பறவைகளாயினும் சரி, விலங்குகளாயினும் சரி, மனிதராயினும் சரி, அன்பான குடும்ப வாழ்க்கையிலே இயற்கையாகவே பின்னிப் பிணைந்திருப்பதை நாம் எண்ணியுணரவேண்டும். சிவசக்தி, லக்ஷ்மிநாராயணன், ராதாகிருஷ்ணன், சீதாராமன், புருஷன், பிரகிருதி என்றெல்லாம் பெயரிட்டு அழைக்கும் ஒரு பொருள் மகாசக்தியே! உலக வாழ்க்கையின் அடிப்படையே தாய்மையாக அமைந்திருக்கிறது. முத்திக்கு முட்டுக் கட்டை பெண் என்ற தவறான கருத்துத் தப்பாக இடம் பெறுகிறது. நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்கு ஓடி மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு மூலையில் உட்கார்ந்திருப்பது சந்நியாசம் ஆகிவிடமாட்டாது.

சந்நியாசிக்கு வரைவிலக்கணம்:

சம்+நியாசம்=சந்நியாசம். சம் என்றால் முற்றிலும், நியாசம் என்றால் விட்டுவிடல் என்பது பொருள். ஆகவே சந்நியாசம் முற்றத் துறத்தல். ஒருவன் பஞ்சேந்திரியங் களினால் வரும் இன்பம் இறுதியில் துன்பமாக மாறிவிடுவதைப் பார்க்கிறான்; நிரந்தர வாழ்வைத் தேடுகிறான். சாவு அவனுக்குச் சம்மானமாகக் கிடைக்கிறது. இந்தத் தெளிவு முத்திக்கு வித்திடுகிறது. ஐம்பொறிகளைச் சந்நியாசம் பண்ணுவது செத்து ஒழிந்து போவதற்கு நிகராகிறது. கரத்தைக் கடவுள் வழிபாட்டுக் கென்றே ஒப்படைத்துவிடுதல் கரநியாசம். அங்கங்களை இறைவன் வழிபாட்டுக்கென்றே ஒப்படைத்து விடுவது அங்கநியாசம். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஈசுவர ஆராதனைக்கென்றே

ஒருவன் வாழ்வைக் கொடுத்து விடுவானுகில், அது நியாசங் களுள் சந்நியாசம் ஆகிறது. சௌந்தர்யலஹரியில் சமயா சார, மானசிக பூசை ஒன்று வருகிறது. அதாவது, ''ஆத்ம சமர்ப்பண பாவனையால் பேச்சு ஜபமாகட்டும்; செய்யும் தொழில்கள் அனைத்தும் முத்திரைகளின் விளக்கமாகட்டும்; நடை பிரதட்சிணம் ஆகட்டும்; உணவு முதலியன ஹோமமாகட்டும்; படுத்துக்கொள்ளுதல் நமஸ்கார மாகட்டும்; இன்னும் செயல்கள் எவை உண்டோ, அவை எல்லாம் உன்னுடைய பூசைமுறை ஆகட்டும்'' என சங்கராச்சாரியார் வேண்டுகிறார். உண்மையில், இச் சீரிய இலட்சியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் ஐம்பொறிகளைப் பாழ்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. 'நான் உணவை உண்கிறேன்' என்ற உணர்ச்சி சந்நியாசிக்கு இல்லை. உண் ணுதல் என்னும் வேள்வியின் மூலம் உடலினுள் இருக்கும் பரம்பொருள் ஆராதிக்கப்படுகிறது என்றே சந்நியாசி எண்ணுகிறான். அவன் கண்ணுற் காண்பதெல்லாம் கட வுளின் தோற்றம் என்கிறான். காதிற் படுவதெல்லாம் நாதப்பிரம்மத்தின் பல்வேறு ஓசைகள் என்கிறான்.

கண்ணன் கீதையிலே சந்நியாசிக்கு வரைவிலக்கணம் சொல்கிறான்: ''பெருந் தோளுடையாய், எவன் வெறுப்ப தில்லையோ விரும்புவதில்லையோ அவன் நித்திய சந்நியாசி என அறிதற்குரியன். நிச்சயமாக இரட்டைகளினின்றும் விடுபட்டவன் பந்தத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.'' அர்ச் சுனன் கேட்கிறான்: ''கிருஷ்ணு, கர்மத்தைத் துறக்கவும் பின்பு அதைக் கையாளவும் சொல்கிறீர். இவ்விரண்டிலும் எது சிறந்ததோ, அதை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்.'' பகவான் விடை சொல்கிறான்: ''கர்மசந்நியாசம், கர்ம யோகம் என்பன இரண்டும் உயர் நலனை அளிப்பன. ஆயினும், கர்மசந்நியாசத்தைவிடக் கர்மயோகம் சிறந்தது. கர்மசந்நியாசம் என்றால், 'நான் செய்பவன் அல்லன்' என்ற நிலைத்த புத்தியுடன் கர்மம் செய்தலாகும். கர்ம யோகம் என்றால் பலனில் பற்றுவையாது கர்மம் செய்தல் என்பதாகும். கர்மயோகம் செய்யாது கர்ம சந்நியாசம்

பெறுதல் எளிதன்று. கர்மயோகம் செய்யும் முனிவன் விரைவில் பிரம்மத்தை அடைகிறான்.''

அந்தணரையும் துறந்தாரையும் முனிவர் எனக் கூறுவது பழைய வழக்கு. திருமந்திரத்திலே,

''அந்தண ராவோர் அறுதொழில் பூண்டுளோர்
செந்தழல் ஓம்பிமுப் போதும் நியமஞ்செய்து
அந்தவ நற்கரு மத்துநின் ருங்கிட்டுச்
சந்தியும் ஓதிச் சடங்கறுப் போர்களே.''

என்று ஓர் அருமையான பாடல் வருகிறது. அந்தணர் என்னும் அறவோர் இறைபணி நிற்கும் முறையினர். ஆதலின், அவர் தொழில் அனைத்தும் தம் முனைப்பு அற்று அருள்முனைப்பாற் செய்வன ஆகும். அதனால் அவர் தொழில் *அறுதொழில் ஆயிற்று. அதாவது, தொழிலின் பயன் செய்தவரைச் சாராது அற்ற தொழில். ஆகவே, செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் பலனில் பற்று வையாது தொழில் புரிவதால் அவர்களும் கர்மயோகிகளே!

யோகிகள் கர்மம் செய்வதன் கருத்து:

கர்ம யோகத்தினால் ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயமாகிறது. கர்மயோகி மனம் தெளிந்தவன்; உடலை வென்றவன்; இந்திரியங்களை அடக்கியவன்; காடும் கரையும் மனக்குரங்கு கால்விட்டு ஓடாது தடுத்தவன்; எவ்வுயிரிலும் பரமாத்மாவைப் பார்ப்பவன். கர்மம் செய்யினும் அவன் அதனாற் கட்டுப்படுவதில்லை. நிராசை, மனத்தெளிவுக்கு வித்திடுகிறது. கர்மபந்தம் நீங்கும்போது கர்மயோகம் கர்ம சந்நியாசமாக மாறிவிடுகிறது. கண்டாலும், கேட்டாலும், தொட்டாலும், முகர்ந்தாலும், அருந்தினாலும், சென்றாலும், உறங்கினாலும், மூச்சுவிட்டாலும், பேசினாலும், பேசா தொழிந்தாலும், விட்டாலும், பற்றிப் பிடித்தாலும், கண் விழித்தாலும், கண்மூடினாலும் பொறிகளே புலன்களிற் போகின்றன என்று நிச்சயமுடையவனாய் மெய்யறிவுடையவன் ''நானொன்றையும் செய்யவில்லை'' என்று எண்ண

* அறுதொழில் என்பதற்கு ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் எனவும் பொருள் கொள்வர்.

வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால், எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல் என்றிருக்கவேண்டும். இதற்கு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஓர் உபாயம் சொல்வார்; ''அதோ! அவள் இடிக்கும் பெண்ணைப் பார். அவள் எத்தனை காரியங்களிற் கருத்தாக இருக்கிறாள். உரலிற் கிடக்கும் அவலை ஒரு கையாற் கிளறிவிட்டுக்கொண்டு மற்றொரு கையாற் குழந்தையை அணைத்துப் பால் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அதே சமயத்தில் அவலை விற்பதற்கும் பேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள். இப்படிப் பல வேலைகளினிடையேயும் அவள் மனது மட்டும் உலக்கை கையில் விழுந்து காயமுண்டாக்காதிருக்கும் விஷயத்தில் நிற்கிறது. அவ்வாறே நீ உலகில் வாழும்போது உலகத்துன்பம் உன்னைப் புண்படுத்தாமலிருக்க ஈசுவரனை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிரு'' என்று அருமையாக நமக்குச் சொல்லித்தருகிறார். கர்மத்தைப் பிரமத்திடம் வைத்து, பற்றைவிட்டுக் கர்மங்களைச் செய்பவன் நீரில் தாமரை இலைபோன்று பாவத்தால் பற்றப்படுவதில்லை. யோகிகள் பற்றைவிட்டு உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக்கும் பொருட்டுத் தான் என்ற பாவனை இல்லாத உடம்பாலும் மனத்தாலும் புத்தியினாலும் இந்திரியங்களினாலும் கர்மம் செய்கின்றார்கள்.

ஞானத்தால் பிரகாசமுறும் ஜீவன்:

இந்திரியங்களை வசப்படுத்தியவன் எல்லாக் கர்மங்களையும் விவேகத்தால் விலக்கிவிட்டு ஒன்றும் செய்யாமலும் செய்விக்காமலும் ஒன்பது வாயிலுடைய நகரில் (தேகத்தில்) ஆனந்தமாக இருக்கிறான். இங்கே எல்லாக் கர்மங்களையும் (சர்வகர்மாணி) என்று கண்ணன் சொல்வது சிந்திக்க வேண்டியது. தினந்தோறும் நிகழ்வன நித்திய கர்மங்கள். உஷத்காலப் பூசை, காலசந்திப் பூசை, உச்சிக்காலப் பூசை, சாயரட்சைப் பூசை, இரண்டாங்காலப் பூசை, அர்த்தயாமப் பூசை முதலியன நித்திய கர்மங்கள். நிமித்தம் என்பது காரணம். எனவே, காரணங்கொண்டு நிகழ்வன நைமித்திக கர்மங்கள். அதாவது, ஒரு நிமித்தத்தைக் குறித்துச் செய்யப்படுவன. நவராத்திரி, பிரதோஷம், சிவராத்திரி

போல்வன நைமித்திக கர்மங்களாகும். பலனை எதிர் பார்த்து ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காகச் செய்யப்படும் கர்மங்கள் காமிய கர்மங்களாகும். கிணறு தோண்டுதல், அன்னதானம் செய்தல், ஆலயங்களைக் கட்டு வித்தல், புதுப்பித்தல் முதலிய திருப்பணிகளைக் குறிக் கோளொன்றினை மனத்திற்கொண்டு செய்தல் காமிய கர்மங்களாகும். விலக்கப்பட்ட கர்மங்கள் நிஷித்த கர்மங்க ளாகும். திருக்கோயிலிற் செய்யத் தகாதன என விலக்கப் பட்டன நிஷித்த கர்மங்களாகும். இந்த நான்குவித கர்மங்களில் எக்கர்மமும் யோகியை, ஆசையும் அகங்கார மும் இல்லாதவனுதலால் வந்தடைவதில்லை. அவன் தன்னைக் கர்த்தா என நினைப்பதும் இல்லை.

கர்த்தாவாக இருத்தலையும், கர்மங்களையும், கர்ம பலனையும் இறைவன் சிருஷ்டிக்கவில்லை. ஆனால் இயற்கையே இங்ஙனம் இயக்குவிக்கின்றது. எவருடைய பாவத்தை யானாலும் சரி, புண்ணியத்தையானாலும் சரி ஆண்டவன் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஞானம்அஞ்ஞானத்தினால் மறைக் கப்பட்டிருப்பதால் உயிர்கள் மயக்கமடைகின்றன. புகை யானது சுவரைக் கரியாக்குமே தவிர ஆகாயவெளியைக் கரி யாக்கமாட்டாது. அதுபோல, கர்மங்கள் இறைவனைச் சேரா. நன்மை தீமைகளோடு இறைவன் சம்பந்தப்படுவதே இல்லை. எவர்களுடைய அஞ்ஞானம் ஆத்மஞானத்தினால் அழிக்கப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு ஞானமானது சூரியனைப் போலப் பரம்பொருளை விளங்கச் செய்கிறது. பிரம்மத்திலே புத்தியை நன்றாக வைப்பவர், அதையே ஆத்மசொரூப மாகக் கொண்டவர், அதிலேயே நிலைபெற்றவர், அதையே சிறந்த புகலிடமாக்குபவர், ஞானத்தினால் பாவத்தை உதறித்தள்ளுபவர் ஆகியோர் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. ''ஆயிரம் ஆயிரம் வருஷங்களாக இருட்டாக இருந்த ஓர் அறை ஒரு தீபம் கொண்டுவரப்பட்டவுடனே பிர காசம் அடைவதுபோல, ஞானத் தீபத்தால் ஜீவன் பிர காசம் அடைந்து கற்பகோடி காலத்திய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொள்கிறது'' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரும் சொல்வார்.

சண்டேசுரர் தவம் :

தன் பூசைக்குத் தடையாக வந்த தந்தையின் தாளையே மழுவீசித் துணிக்கிறார் சண்டேசுரர். அந்த வேளையிலே அந்த உடம்புடனேயே அரனுர் மகனுகிவிடுகிறார். ஈசனுர்க் கன்பு வைத்தார் செயலெல்லாம் ஈசன் செயலே! அதுவே தவம் என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார். பாடல் இதோ!

"வந்து மிகைசெய் தாதைதாள் மழுவால் துணித்த மறைச்சிறுவர்
அந்த உடம்பு தன்னுடனே அரனுர் மகனுர் ஆயினுர்
இந்த நிலைமை அறிந்தாரார் ஈறி லாதார் தமக்கன்பு
தந்த அடியார் செய்தனவே தவமாம் அன்றே சாற்றுங்கால்."

ஈசனுர்க்கு அன்பு வைத்தார் செயல் எல்லாம் தவமாகி விடும் என்பதும் நமக்கு இப்போது தெரிந்துவிடுகிறது. தவத்துக்கு இதைவிட வேறு என்ன விளக்கம் வேண்டும்! சேக்கிழார் விளக்கம் அற்புதம்! அற்புதம்!!

முல்லைக்குத் தேர் வேண்டுமா ?

காட்டிலே தேரூர்ந்து செல்கிறான் பாரி. குழைந்து கிடந்த முல்லைக்கொடி கொழுகொம்பு இல்லாது வாடி வதங்குவதைப் பார்க்கிறான். கேவலம் அது ஒரு கொடி என்பதை அறவே மறந்துவிடுகிறான். பண்பட்ட அவன் உள்ளத்திலே, உயிரெல்லாம் ஒன்று என்ற கருணை வெள்ளத்திலே, முல்லைக்கொடி தெரியவில்லை; கொழுகொம்பு இன்றி வாடும் ஓர் உயிரே தெரிகிறது. கொம்பில்லாது கொடி ஆடுகின்றபோது கருணை வள்ளல் பாரியின் உள்ளம் துடிக்கின்றது; உயிரும் துடிக்கின்றது. உணர்ச்சியின் வசப்பட்டுவிடுகிறான். முல்லைக்கொடி பற்றிப் படரத் தேரையே நிறுத்திவிடுகிறான்.

"பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டீண்டு உலகுபுரப் பதுவே."

'இந்த உலகத்தைக் காப்பவன் பாரி ஒருவன்தானா? மழையும் உலகத்தைக் காக்கின்றதல்லவா!' என்று கபிலருடைய பெரும் பாடலையே பெற்றுவிடுகிறான் பாரி.

உயிரனைத்தும் ஒன்று :

முல்லைக்குத் தேர் வேண்டுமா? முல்லைக் கொடிக்குக் கொழுகொம்பு தேவை என்றுல் தேரை நிறுத்தவேண்டுமா? ஏவலாள் ஒருவனை அழைத்து நல்லதொரு மரத்தையே முல்லைக்கொடி பற்றிப்படர நாட்டியிருக்கலாம். இவ்வாறுக அறிவு தொழிற்பட ஆராயலாம். வள்ளல் பாரி உணர்வின் கலங்கரை விளக்கம். தன்னை மறந்து தன்னிலையை மறந்து அறிவையே பறிகொடுத்துவிடுகிறான் பாரி.

"வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம்
வாடினேன் பசியினு லிளைத்தே
வீடுதோ றிரந்தும் பசியரு தயர்ந்த
வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்
நீடிய பிணியால் வருந்துகின் றேரென்
னேருறக் கண்டுளம் துடித்தேன்
ஈடின்மா னிகளாய் ஏழைகளாய் நெஞ்சு
இளைத்தவர் தமைக்கண்டே இளைத்தேன்."

என்ற இராமலிங்க சுவாமிகளின் திருஅருட்பாவுக்கு அவன் இலக்கியமாகிவிடுகிறான்.

"அறிவினுன் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்நோய்
தம்நோய்போல் போற்றுக் கடை."

என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழியை அவன் அறியாமலிருக்க முடியுமா? அரசனுக்குத் தேவைப்படும் தேரைத் தேவை யற்ற முல்லைக்கொடிக்குப் பயன்படுத்திய செயல் அவன் உள்ளத் துறவையும் உயிர் அனைத்தும் ஒன்று என்று கருதி வாழ்ந்த பண்பினையும் நமக்குச் சொல்லித் தருகின்றது.

மற்ற உயிரின் துன்பத்தைத் தன் துன்பம் போல் உணரும் உணர்ச்சி அறிவின் ஆற்றலால் ஏற்படும் என்று கூறிவிட முடியாது. எனினும், அறிவு நிறைந்த மக்களின் வாழ்க்கையிலேயே அவ்வுணர்ச்சி நிறைந்திருக்கின்ற தென்பது தெளிவு. விலங்குகளிடத்திலோ அன்றிப் பறவைக ளிடத்திலோ அத்தகைய உணர்ச்சி இல்லை. உணர்வு வளர்ச்சியினுல் மனிதனுடைய மனம் நிறைவு அடைய வேண்டும். எத்துணை அறிவை வளர்த்துக்கொண்டு போனு லும் மனம் நிறைவடையாது. அணுவைத் துளைக்கும் ஆராய்ச்சி, உணர்வின் உதவியின்றி அறிவின் பயனைத் தோன்றியமையின், அது அணுக்குண்டில் முடிந்தது. பிற உயிரின் இன்ப துன்பத்தைத் தன் இன்ப துன்பம்போல் உணரும் உணர்ச்சி * ஒத்துணர்வு எனப்படும். இந்த உணர்வும் அறிவும் சேர்ந்து வளர்ந்திருந்தால் அணுக்

* Sympathetic feeling.

குண்டு நாகசாக்கி, ஹிரோஷிமா மக்கள் தலையில் வீழாமல் நம் வருங்கால வாழ்வு வளம்பெற்று உரம்பெறப் பயன்பட்டிருக்கும். இக் கருத்தினை மக்கள் இன்று உணர்கிறார்கள்.

கண்ணன் கீதையிலே சொல்கிறான் :

"வித்யா விநய ஸம்பன்னே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி
சுனி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா : ஸமதர்சின : "

கல்வியும் அடக்கமும் நிறைந்த பிராமணனிடத்தும், பசுவினிடத்தும், யானையினிடத்தும், நாயினிடத்தும், நாயை உண்ணும் புலையனிடத்தும் ஆத்மஞானிகள் சம தர்சனம் உடையவர்கள்.

ஆண்டவன் அருளால் உள்ளொளி பெற்ற உண்மை ஞானிகள் அருளால் எதையும் பார்ப்பார்கள் ; அறிவால் பார்க்கமாட்டார்கள். தாயுமானவர் பாடுகிறார் :

"அருளால் எவையும் பார்என்றான்—அத்தை
அறியாதே சுட்டியென் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்—கண்ட
என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி."

அறிவால் பார்க்காமல் அருளால் எதையும் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்கு இதைவிட என்ன சான்று வேண்டும் ? உணர்வு பிறந்தால் அருள் பிறந்திருக்கிற தென்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும். அதனைப்போலும்,

"எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
அங்கங் கிருப்பதுநீ அன்றே பராபரமே."

என்று தெளிவடைந்து பாடுகின்றார் தாயுமானார். எல்லா மனிதரிடத்தும் சாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம், தேசம், மார்க்கம், உயர்வு, தாழ்வு முதலிய பேதமற்று எண்பத்து நான்கு நூறுயிரம் யோனி பேதங்களிடத்தும் உள்ள ஆன்மாக்களிடத்து இரங்கிக் கலந்து நிற்றல் ஜீவ ஒழுக்கமும் ஆன்ம ஒழுக்கமும் ஆகும். அதுவே மனத்தைச் சம நிலையில் உறுதிப்படுத்தும் மார்க்கம்.

எவர்களுடைய மனம் சமநிலையில் நிறுத்தப்படுகிறதோ அவர்கள் பிறவியை வென்றவர்கள். பிரம்மம் சமநிலை யுடையது; தோஷமற்றது. அக்காரணத்தினால் அவர்கள் பிரம்மத்தில் நிலைத்திருக்கிறார்கள். மனம் சமநிலையில் இருந்தால் பொருள் உள்ளபடியே தெரியும். ஞானி வேற்றுமைப் பொருள்களில் ஒற்றுமையைக் காண்கின்றான்.

''எந்த வஸ்துவினின்று வெண்ணெய் வந்துள்ளதோ அதே வஸ்துவினின்று மோர் வந்துள்ளது. மோரும் வெண் ணெயும் ஒன்றோடொன்று சம்பந்தப்பட்டவைகள். சிரமப் பட்டு வெண்ணெயைக் கடைந்தெடுத்து மோரினின்று அதைப் பிரித்து விடுதல் வேண்டும். அதேபோல ஆத்ம சாதகன் ஞானத்தை அடைகின்றான். வெண்ணெய் என்னும் ஒரு வஸ்து இருக்குமிடத்திலே மோர் என்னும் இன்னொரு வஸ்துவும் இருந்தே யாகவேண்டும். அதே விதத்தில் பிரம்மம் என்னும் மெய்ப்பொருள் ஒன்று இருக்கும் இடத்திலே அதைச் சார்ந்து பிரபஞ்சம் என்னும் பொருளும் இருந்தே யாக வேண்டும். பின்பு அப்பிரபஞ்சம் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களினால் அமையப்பெற்றது என்பதும் விளங்கு கிறது. அப் பிரபஞ்சத்தில் ஜீவகோடிகளும் இருந்தேயாக வேண்டும்'' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் பேசுவார்.

பரம்பொருள்:

பிரம்மத்தை அறிந்தவன், பிரம்மத்தில் நிலைபெற்றிருப் பவன், நிலையான அறிவையுடையவன், மனக்குழப்பம் அற்ற வன், பிரியமானதைப் பெற்று இனிதென மகிழ்வதுமில்லை; பிரியமல்லாததைப் பெற்றுத் துயருறுவதும் இல்லை. பிரம் மானந்தம் குடிகொண்டிருக்கும்போது இன்பமேது? துன்ப மேது? வெளிப்பொருள்களின் உணர்ச்சியிலே பற்றில்லாத அந்தக்கரணமுடையவன் ஆத்மாவில் எந்தச் சுகம் உண்டோ அதனை அடைகிறான். பிரம்மத்தினிடம் கூடிநிற்கும் அந்தக் கரணமுடையவன் அழிவில்லாத சுகத்தை அநுபவிக்கிறான். எந்த இன்பங்கள் வெளிப்பொருள்களின் சேர்க்கையினால் அமைந்தனவோ, அவை துன்பத்துக்கு ஏதுவானவைக ளாகும். அந்த இன்பங்கள் ஆதியும் உடையன; அந்தமும்

உடையன. அறிவுடையோன் அவற்றில் களிப்படைவதில்லை. ஆத்ம சாதகனிடத்திலே சிறிதளவாவது உலகப்பற்று இருக்குமேயாயின் அவனிடத்திலே பிரம்மஞானம் தோன்றாது. உலகப்பற்று முழுவதும் அகன்றபின்பே அவனைப் பிரம்மஞானம் சென்றடைகிறது. பரமாத்மா காந்தம்; ஜீவாத்மா ஊசி. ஊசியைக் காந்தம் கவர்ந்து இழுப்பது போல பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையில் இணக்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த இணக்கமே யோகம். ஊசி களிமண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தால் காந்தம் கவர்ந்திழுக்க மாட்டாது. களிமண்ணை அப்புறப்படுத்தினால் ஊசி காந்தத்தால் கவர்ந்திழுக்கப்படும். வாழ்விலே களிமண்போல ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பசைகள் இருக்குமளவும் பரம் பொருள் பிரகாசிக்கவே மாட்டாது.

உடல் நீங்குவதற்கு முன்பாக ஆசையாலும் கோபத்தினாலும் சீறி எழுகின்ற மனக்கிளர்ச்சியைத் தாங்குவதற்கு எவன் வலிமை பெற்றிருக்கின்றானே அவனே யோகத்தில் நிலைத்தவன். விருப்பு வெறுப்பு இரண்டின் வேகத்தை அடக்குபவனே யோகி. ஆத்மாவிலே இன்பம் கண்டு ஆத்மாவிலே களியாட்ட முடையவனாகி உள்ளொளி காண்கின்ற யோகி பிரம்மமாகி பிரம்ம நிர்வாணத்தை அடைகிறான். தான் நாடும் அனைத்தும் தன்னிடத்திலே இருப்பதைக் காண்கின்ற யோகி பிரம்மமாகிவிடுகிறான். இதை யாழ்ப்பாணத்து யோக சுவாமிகள்,

> ''தம்மைத்தம் மால்அறிந்த சாலப் பெரியோர்கள்
> தம்மையன்றி வேறொன்றும் தாம்காணார்—பின்னைப்
> பிறப்பும் இறப்புமில்லைப் பேய்பித்தர் போல்வார்
> மறப்பின்றி வாழ்வார் மகிழ்ந்து.''

என்று அருமையாகப் பாடுவார்.

பௌதிக விஞ்ஞானம் கண்டறிந்த பேருண்மை உலகிலுள்ள அனைத்தும் ஒரே சக்தியினுடைய பல்வேறு தோற்றங்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

"அக்னிர் யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
ரூபம்ரூபம் ப்ரதி ரூபோ பபூவ
ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா
ரூபம் ரூபம் ப்ரதிரூபோ பஹிஸ்த."

இது உபநிடதம். அதாவது ஒரே அக்கினி ஜகத்திலே பல்வேறு வடிவங்களில் தன்னை விளக்கிக் காட்டுகிறது. அதே பாங்கில் ஏகமாயுள்ள ஆத்மா இத்தனை ஆத்மாக்களாகத் தன்னை விளக்குகிறது. இவை யாவையும் கடந்த பொருளாகவும் அது விளங்குகிறது. இந்த ஆராய்ச்சி சமயக் கோட்பாட்டை விளக்குகிறது. பிரபஞ்சம் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள பரம்பொருள், அனைத்துக்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறது. அது சத்ய சொரூபம்; நீக்கமற நிறைகின்ற சத் சித் ஆனந்தம். உயிர்கள் அனைத்தும் சத் சித் ஆனந்த சொரூபம். ஒவ்வொரு ஜீவனும் இதை உணர்கின்ற அளவுக்கு மேல்நிலை எய்துகிறான். இந்த உணர்வு கைவந்தால் சமயப் பிணக்கும் நாஸ்திகப் பொல்லாங்கும் பறந்தோடிப் போகும்.

மனிதருக்குள் சாதி வேற்றுமையும் அறிவு வேற்றுமையும் பார்க்கக் கூடாதென்பது மட்டுமேயன்றி, எல்லா உயிர்களுக்குள்ளேயும் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராதிருத்தலே அறிவுடைமை என்றும் கீதை நமக்கு அடித்து அடித்துச் சொல்கிறது.

மகான்கள் தோன்றுகிறார்கள்

கடவுள் கனவிலே வந்து அருள் செய்து மேல்நிலை அடைந்தவர்கள் சிலர். நேரிலே வந்து ஆட்கொள்ளப் பட்டவர்கள் சிலர். கலைமகள் நாவில் எழுதிய காரணத்தால் உயர்ந்தவர்கள் சிலர். பிறக்கும்பொழுதே ஞானச் செல் வத்துடன் பிறந்தவர்கள் சிலர். இப்படி எண்ணும்போது நாம் எங்கே, இந்த மெய்யடியார்கள் எங்கே என்றுதான் தோன்றச் செய்கிறது. 'நாம் அவர்களைப் போல் ஆக முடியாது; இறைவன் திருவருள் நலத்தினால் அவர்கள் அந்தப்பேறு பெற்றார்கள்' என்ற எண்ணங்கள் தோன்றுவது இயற்கையே! அண்ணல் காந்தியின் வாழ்வை நாம் எடுத் துக்கொண்டால் எமக்கும் ஒரு துணிவு பிறக்க இடமிருக் கிறது. அவர் எம்மைப்போல் பிறந்தார். குறைகளோடு வளர்ந்தார். புலன்களுக்கும் அடிமையானார். இல்லற வாழ்வினை ஒதுக்கித் தள்ளாது நம்மைப்போல் இல்லறத்திலே கணவனும் மனைவியுமாகக் காதல் வாழ்க்கை வாழ்ந்தார். துன்பங்களுக்கு நடுவே குழப்பங்களுக்கு நடுவே அவர் வாழ்வு வளர்ந்தது. ஆனால், மறைவதற்கு முன் மங்காப் புகழ் பெற்றார். நெஞ்சில் உரம்—நேர்மைத் திறன்—குறிக்கோள் மறக்கா மாண்பு இவற்றால் அழியும் உடலில் அழியாப் புகழ் பெற்றார்.

உள்ளத்தில் உண்மை, வாயில் வாய்மை, செயலில் மெய்ம்மை அவரை மனிதருக்குள் மாணிக்கமாக்கித் திகழச் செய்தன. சத்தியத்தினாலும் அகிம்சையினாலும் எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தினார், திண்ணியராக இருந்தமையின்! அவர் தொண்டு பூசையாயது. அறவழி ஒரு நெறியாயது. சமயம் வாழ்வின் அடிப்படையாயது. அதனால் அவர் வாழ்வும் உயர்ந்தது. அவர் வாழ்வு ஆண்டவன் காட்சி கொடுத்ததால் உயரவில்லை; கனவில் தோன்றியதால் வளர வில்லை. தன்னைத்தானே உயர்த்திக்கொண்டார். 1948 ஆம்

ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 30 ஆம் திகதி அப்பெருமகனார் மறைந்தபோது அகில உலகமுமே கவலைப்பட்டது. மக்கள் கொடுத்த மகாத்மா என்ற பட்டத்தைத் தவிர, அவர் இறக்கும்பொழுது தன்னுடையது என்று உரிமை பாராட்ட அவரிடம் யாதும் இல்லை. பணம் படைத்த அமெரிக்கா உட்படப் பல்வேறு நாடுகளும் அரை நிர்வாண தரித்திர நாராயணனுக்கு அஞ்சலி செய்தன. ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனமே கொடியை இறக்கிச் சரிபாதியில் விட்டு அலுவல்களை எல்லாம் நிறுத்திக்கொண்டது.

"உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்."

என்ற தெய்வத் திருக்குறளுக்கு அண்ணல் காந்தி விளக்கமாகி அமரரானார்.

கண்ணன் கீதையிலே சொல்கிறான்:

உத்தரேதாத்மனாத்மானம் நாத்மானமவஸாதயேத்
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மனோ பந்துராத்மைவ ரிபுராத்மன:

தன்னைத் தன்னாலேயே உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். தன்னைத் தாழ்த்திக்கொள்ளக்கூடாது. தானே தனக்கு உறவினன்; தானே தனக்குப் பகைவனும் ஆவன்.

பந்துராத்மாத்மனஸ்தஸ்ய யேனாத்மைவாத்மனா ஜித:
அனாத்மனஸ்து சத்ருத்வே வர்த்தேதாத்மைவ சத்ருவத்

தன்னைத் தன்னாலேயே வென்றவனுக்குத் தானே உறவினன். ஆனால் தன்னைத் தன்னாலேயே வெல்லாதவன் தனக்குத் தான் பகைவன்போற் கேடு சூழ்கிறான்.

அறிவுடைமை கூறவந்த நாலடியார் இக் கருத்தினை,

"நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானு — நிலையினு
மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானுந் தான்."

என்று அழகாகப் பாடுகிறது.

பரமாத்ம தர்சனம்:

குளிர் வெப்பம், இன்பம் துன்பம், புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி என்ற இன்னோரன்ன இரட்டைகளில் தன்னை வென்ற உள்ளம் உடையவனுக்குப் பரமாத்ம தரிசனம் பிறழாது நிலைத்திருக்கும்; உலகக் காட்சி பரமாத்ம ஞானத்தை மறைக்கமாட்டாது. விஷய சுகங்களில் சிறிதும் பந்தப்படாத தெளிந்த மனம் ஈசுவரனுக்கு நல்ல இருப்பிடமாகிவிடுகிறது.

அறிவாலும் அநுபவத்தாலும் திருப்தியடைந்தவனாய், மனஞ்சலியாதவனாய், இந்திரியங்களை முற்றும் வென்றவனாய், மண்ணையும் கல்லையும் பொன்னையும் ஒப்ப நோக்குபவனாய் விளங்குகின்ற யோகி யோகத்தில் உறுதி பெற்றவன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். இந்திரிய விஷயங்களில் தன்னைப் பறிகொடுக்காது தன்மயமாகவே இருக்கும் மனபரிபாகம் வந்தடைந்தவன் கூடஸ்தன் எனப்படுகிறான். கூடம் என்றால் சம்மட்டி அடிக்கல் என்பது பொருள். சம்மட்டி அடிக்கல்லின் மேல் அடிக்கப்படும் இரும்பு பல உருவங்களை அடைகிறது. அடிக்கப்படும் இரும்பு அடைகின்ற உருவம் எதுவாக இருப்பினும் சம்மட்டி அடிக்கல் தன்னிலையில் மாறுதிருக்கின்றது. சம்மட்டி அடிக்கல்லினைப் போல் அசையாதிருப்பவன் கூடஸ்தன் எனப்படுவான்.

செய்யவேண்டிய கர்மத்தைக் கர்ம பலனைச் சாராது செய்பவன் சந்நியாசி; அவனே யோகி. கர்மம் செய்யாதவன் யோகி அல்லன். எது சந்நியாசமோ அதுவே யோகம். ஆகவே, யோக நிலையில் ஏற விரும்பும் யோகிக்குத் தொழிலே சாதனமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந் நிலையில் ஏறியபின் அவனுக்குச் சாந்தம் கருவியாகிறது. எப்போது ஒருவன் நிச்சயமாக இந்திரியங்கள் நாடும் பொருள்களில் பற்றுக் கொள்ளாது கர்மத்தில் கருத்து வைக்காது சங்கற்பங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டொழிக்கிறானே அப்போது அவன் யோகாரூடன் (யோக நிலையில் ஏறியவன்) என்று சொல்லப் படுகிறான்.

ஏகாந்த வாழ்வு :

யோகி எப்போதும் ஏகாந்தத்தில் தன்னந்தனியனாய் உள்ளத்தையும் உடலையும் அடக்கியவனாய் ஆசையைத் துறந்தவனாய் உடைமை எதுவும் இல்லாதவனாய்த் தன்னை நிலைநிறுத்தவேண்டும். சுத்தமான இடத்தில் அதிக உயரமில்லாமலும் மிகத் தாழ்வில்லாமலும், துணி, மான்தோல், தர்ப்பை இவற்றின் மீது உறுதியான ஆசனம் அமைத்துக் கொண்டு, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி உள்ளத்தையும் புலன்களின் செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தி ஆசனத்தமர்ந்து சித்த சுத்தியின் பொருட்டு யோகம் பயிலவேண்டும். உடம்பையும் தலையையும் கழுத்தையும் அசையாமல் நேராக நிறுத்தி உறுதியாயிருந்து மூக்கு நுனியைப் பார்த்துக் கொண்டு திசைகளை நோக்காதிருத்தல் வேண்டும்.

இதைப் படிக்கும்போது திருமூலர் திருமந்திரம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

> "நாட்டம் இரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
> வாட்டமும் இல்லை மனக்கும் அழிவில்லை
> ஓட்டமும் இல்லை உணர்வில்லை தானில்லை
> தேட்டமும் இல்லை சிவனவ னாமே."

கண் இரண்டினையும் புருவ நடுவுக்கு நேராக மூக்கு நுனியில் வைத்து உயிர்ப்பு அடக்கி அசைவற நிற்கத் திருவருளின் ஒளி அகத்தே தோன்றும். அந்த ஒளி தோன்றவே உடம்புக்கு எவ்வகை வாட்டமும் இல்லை; அழிவும் இல்லை. புறப் பொருள்களிடத்தே செல்லும் ஓட்டமும் இல்லை; உணர்வும் இல்லை. தான் என்ற முனைப்பும் இல்லை. எவ்வகை வேட்கையும் இல்லை. அப்போது அவனே சிவனாகி விடுகிறான் என்ற இப்பாடல் கண்ணன் கருத்தை மேலும் தெளிவாக்கிவிடுகிறது.

பிரம்மசரியம் :

"அலையாத மனத்தினனாய் அச்சம் அகற்றியவனாய் பிரம்மசரியம் காத்தவனாய் சித்தத்தை என்பால் வைத்து

என்னைப் பரமாகக்கொண்டு யோகத்தில் இருக்கவேண்டும். இங்ஙனம் எப்போதும் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி அடங்கிய மனமுடைய யோகி என்பால் நிலைபெற்ற சாந்தியை அடைகின்றான்.''

வேதங்களை அல்லது பிரம்ம வித்தையை ஓதி உணர விரும்புபவன் மேற்கொள்ள வேண்டிய வாழ்க்கை முறைக்கு பிரமசரியம் என்றுபெயர். வாழ்க்கையிலுள்ள ஆச்சிரமங்கள் நான்கு. அவையாவன : பிரமசரியம், கிருகஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்பன. இவற்றுள் பிரமசரியத்தை முதலாவதாக வைத்திருப்பது சிந்திக்க வேண்டியது. பிரமசரியம் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாதது. வாழ்க்கை வளம்பெற வேண்டிய நற்செயல்களை எல்லாம் பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருங்காலம் இதுவேயாகும். பெரு வாழ்வு வாழவிரும்பும் ஒவ்வொருவரும் பிரமசரியத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவேண்டும். இல்லறம் அப்போதுதான் நல்லறமாகும். பிரமசாரி பிரம்மத்தைத் தேடுபவன். சிந்தனையிலும் செயலிலும் தன்னை வென்றவன் பிரமசாரி. அவன் ஆண்டவனுக்கு அண்மையில் இருப்பவன். சக்தியையும் தூய்மையையும் பிரமசரியத்தால் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பிரமசாரியினுடைய இதயத்திலே பகவானுடைய திவ்யரூபம் பிரதிபலிக்கும். ஒருவன் பன்னிரண்டு வருடங்கள் வழுவாத பிரமசரிய விரதம் அநுட்டித்தால் அவனிடம் மேதைநாடி தோன்றுகிறது. எதையும் அறிந்துகொள்ளும் சக்தி மலர்கிறது. வெகு சூக்குமமான விஷயங்களையும் அவன் சுலபமாக அறிந்துகொள்வான். அவ்வித தரிசனத்தால் அவன் ஈஸ்வர தரிசனத்தையும் அடையக்கூடும். இவ்வித பரிசுத்தமடைந்த தெளிந்த, அறிவுள்ளவர்களாலேயே கடவுளை அடைய முடியும். இந்த உலகத்திலே மகான்கள், ரிஷிகள், மேதாவிகள் தோன்றுகிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய பெற்றோர் கட்டிக்காத்த பிரமசரியம் எவ்வளவு புனிதம் வாய்ந்ததாக இருந்திருக்க வேண்டும்! இல்லற வாழ்வைத் தொடங்குமுன் காமதகனம் செய்யவேண்டும் என்பது சொல்லவேண்டியதில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், காதல் வாழ்வுக்குக் காமதகனம் வேண்டும்.

இங்ஙனம் நம்மை நாமே உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும்!

"நாமே நமக்குத் துணையானால்,
நாடும் பொருளும் நற்புகழும்
தாமே நம்மைத் தேடிவரும்;
சற்றும் இதற்கோர் ஐயமுண்டோ?

உள்ளந் தேறிச் செய்வினையில்
ஊக்கம் பெருக உழைப்போமேல்
பள்ளம் உயர்மே டாகாதோ?
பாறை பொடியாய்ப் போகாதோ?"

— கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை

கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்?

கம்பன் மகாகவி. அவன் காவியம் பேரிலக்கியம். 'இல்லாமையும் கல்லாமையும் இல்லாதொழிந்த சமுதாயம் அமைய வேண்டும்; மக்கட் பண்பு மாநிலமெங்கும் சுதி ரொளி வீசவேண்டும்' என்று கனவு கண்டவன் கம்பன். அவன் வளர்த்தது சமரசம்.

"நீதியால் வந்ததொரு நெடுந்தருமை நெறியல்லால்
சாதியால் வந்தசிறு நெறியறியான் என்தம்பி"

என்று பாடி, சாதிக்கு இடம்கொடாது, நீதிக்கு இடம் கொடுத்தவன் கம்பன்.

"கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்
எல்லையில் மறைக ளாலும் இயம்பரும் பொருள்ஈ தென்னத்
தொல்லையில் ஒன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப்
பல்பெருஞ் சமயம் சொல்லும் பொருளும்போல் பரந்த தன்றே."

'சரயு வெள்ளம் பல்வேறு துறைகளில் பரவியிருப்பது, சைவம், வைஷ்ணவம், ஜைனம், பௌத்தம் போன்ற பல்பெருஞ் சமயங்களிலெல்லாம் ஒரே பரம்பொருளின் ஞானனந்த வெள்ளம் பரவியிருப்பதை ஞாபகப்படுத்து கிறது' என்று சர்வசமய சமரசம் பேசியவன் கம்பன்:

"தாதுகு சோலை தோறும் சண்பகக் காடு தோறும்
போதவிழ் பொய்கை தோறும் புதுமணல் தடங்கள் தோறும்
மாதவி வேலிப் பூக வனந்தொறும் வயல்கள் தோறும்
ஓதிய உடம்பு தோறும் உயிரென உலாய தன்றே."

'சோலைகள், சண்பகக் காடுகள், பொய்கைகள், தடாகங்கள், தோட்டங்கள், வயல்கள் ஆகிய இடங்களில் எல்லாம் சரயுநதி உயிரென உலாவுகிறது. இது உடம்பு களிலெல்லாம் ஓர் உயிராக நின்று இலங்கும் பரம்பொருளை ஞாபகப்படுத்துகிறது' என்று ஓர் உயிர் உண்மையும் பேசியவன் கம்பன். பரமாத்மா பல்வேறு உடம்புகளிலே

கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிறது; அவ்வுடம்புகள் எல்லாம் ஆண்டவன் திருக்கோயில்கள் என்று வாழ்வுக் கொரு வளமான அடிப்படையும் தேடித் தந்தவன் கம்பன்!

* 'என் சாளரத்தின் அருகே குருவி ஒன்று வருமானால் அதன் வாழ்வில் நான் ஒன்றிவிடுகிறேன்; அதைப்போல் கொத்தித் தின்னவும் தொடங்கிவிடுகிறேன்', என்கிறார் கவிஞர் கீட்ஸ்.

குருவி காக்கை முதலிய பிராணிகளின் உணர்ச்சிகளில் ஒன்றிப்போகும் உள்ளம் கவிஞனுக்கு மட்டும் இயற்கையாக அமைந்ததொன்றன்று. அந்த உணர்ச்சி அன்பையும் இரக்கத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்து, தொடர்புடையார் என்ற எல்லையையும் கடந்து விரிவடைகிறது. இதற்குச் சாதி, சமயம், நிறம், மொழி, நாடு என்ற வேறுபாடு இல்லை. பிற உயிர்களின் இன்ப துன்பத்தைத் தன் இன்ப துன்பம்போல் உணர்தல் நன்னெறி. கடவுளின் அம்சம் இல்லாத ஒன்றும் உலகத்தில் இல்லை. அரசன் தனி இடத்திலே இருந்து அரசாட்சி செய்வதுபோல ஆண்டவனும் கைலாயத்திலோ சத்ய லோகத்திலோ வைகுண்டத்திலோ வசித்து உலகைப் பாதுகாக்கவில்லை. அவன் அங்கு இங்கு எனுதபடி எங்கும் இருக்கிறான். கண்ணில் தெரிவதெல்லாம் கடவுளின் தோற்றம். அந்நெறியே சிவநெறி. சிவம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் மங்களம். உலகைச் சிவத்துக்கு அந்நியமாகக் காணுமிடத்து, அது அமங்களம்; சிவமாய்க் கண்டால் அது மங்களம். கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்? எங்கும் இருக்கிறார் என்று கண்டால் எல்லாம் மங்களமாகும்.

சமமாகப் பார்த்தல்:

கீதாசிரியன் பேசுகிறான்:

"யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பச்யதி
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணச்யதி"

* If a sparrow come before my window I take part in its existence and pick about the gravel.

எவன் என்னை எங்கும் எல்லாவற்றிலும் பார்க்கிறானே, என்னிடத்தில் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறானே, அவன் காட்சியினின்று நான் மறைவதில்லை; அவனும் என் காட்சியினின்றும் மறைவதில்லை.

"ஸர்வபூதஸ்தமாத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மனி
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன"

யோகத்தில் ஊன்றிய உள்ளமுடையவனுய் எங்கும் சம திருஷ்டியுடையவன், தன்னை எல்லாப் பொருளிலும் உறைவதாகவும் எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்து உறைவ தாகவும் காண்கிறான்.

"ஸர்வபூதஸ்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வமாஸ்தித:
ஸர்வதா வர்தமானோஅபி ஸ யோகீ மயி வர்ததே"

உள்ளது ஒன்றே என்ற ஒற்றுமையில் நிலைபெற்று எல்லா உயிர்களிலுமிருக்கிற என்னைப் போற்றும் யோகி எந்நிலையில் இருந்தாலும் எத்தொழிலைப் புரிந்தாலும் என்னிடத்திலேயே இருக்கிறான்.

ஈசுவரதரிசனம் பெற்றபிறகு உலகம் சூன்யமாகத் தோன்றுது. அப்போது ஈசுவரனே ஜீவனுகவும் ஜகத்தாகவும் இருக்கிறான் என்பது விளங்கும். அப்படிப்பட்டவன் தன் குழந்தைகளுக்கு உணவு ஊட்டுவதைக் கோபாலனுக்கு உணவு ஊட்டுவதாகவே காண்பான். தாய் தந்தையரை ஜகதீஸ்வரியும் ஜகதீஸ்வரனுமாகவே கருதி வழிபடுவான். ஈஸ்வரன் எல்லா ஜீவர்களிடமும் இருப்பதால் அவர்கள் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் தொண்டு பூண்டு எல்லாரிடத்து முள்ள ஈஸ்வரனை வழிபடுவார்கள்.

"பாலைக் கடைந்து வெண்ணெயை நீரிலோ மோரிலோ போட்டு வைத்தாலும் மறுபடி நீருடனும் மோருடனும் வெண்ணெய் கலவாது மேலே மிதக்கும். அதுபோல இடைவிடாத பழக்கத்தால் ஏகாக்ரசித்தம் பெற்றவன் எங்கிருந்தபோதிலும், அவனுடைய மனம் சுற்றிலுமுள்ள பொருள்களுடன் கலக்காமல், ஈஸ்வரனிடமே நிலைபெறும்" என்றெல்லாம் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் பேசுவார்.

இதை மிக அருமையாக,

"எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதுஅவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனம்இருக்கும் மோனத்தே—வித்தகமாய்க்
காதிவிலை யாடிஇரு கைவீசி வந்தாலும்
தாதிமனம் நீர்க்குடத்தே தான்."

என்று பட்டினத்தடிகள் பாடுவார்.

வாழ்க்கையில் யோகி எத்தகைய நியமங்களுக்கு உட்பட்டு நடக்கவேண்டும் என்று கீதாசிரியன் பேசுகிறான்.

அளவுடன் அமைதல்:

"அதிகமாய் உண்பவனுக்கு யோகம் இல்லை. ஒன்றும் உண்ணாதவனுக்கும் யோகமில்லை. அளவுக்கு அதிகமாக நித்திரை செய்பவனுக்கும், தூங்காமலே விழித்திருப்பவனுக்கும் யோகமில்லை. உண்பதிலும் உடற்பயிற்சியிலும் அளவுடன் இருப்பவனுக்கும், கடமைகளைச் செய்வதில் அளவுடன் ஈடுபடுபவனுக்கும், உறங்குவதையும் விழித்திருப்பதையும் அளவாகக் கைக்கொள்பவனுக்கும் யோகம் துன்பத்தைத் துடைப்பதாகிறது."

நாம் மேல் நிலைக்குப் போக வேண்டுமானால், முதலில் எமது கைவசம் இருப்பவைகளைப் பயன்படுத்துமாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும். பெரிய மின்னல் மின்னும் போது அதனைக் கண்கொண்டு பார்ப்போமேயானால், கண் சிதறிக் குருடாய்ப்போய்விடும். ஆகவே குறித்த ஓர் அளவுக்கு மேல் பிரகாசமாக இருப்பதை நாம் கண் கொண்டு பார்க்கமுடியாது. பார்த்தால் குருடாவதே முடிபு. இடி இடிக்கும்போது எழுகின்ற மிகைப்பட்ட ஓசையினால் காது செவிடாகலாம். அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கின்ற சுவையினால் நா கெட்டுப்போகலாம். இனிமையாக இருந்தாலும் சரி, காரமாக இருந்தாலும்சரி, புளிப்பாக இருந்தாலும்சரி, மிகைப்பட்டுப்போனால் நாவினுடைய தரம் கெட்டுப்போய்விடுகிறது. நமது இந்திரியங்கள் நித்திய மானவை அல்ல; அவை விரைவில் பழுதுபட்டுப் போகக் கூடியன. முறைதவறிக் கையாண்டால் அவை விரைவிலே அழிந்துபோகும் தன்மையன. முறையாக அளவெடுத்துக் கையாண்டால்மட்டுமே அவை நம்மை மேல்நிலைக்கு எடுத்துச்

செல்லும். 'இதற்கு மேல் பயன்படுத்துவதற்கு உனக்கு உரிமையில்லை' என்று ஆண்டவனே ஓர் எல்லை போட்டு நம்மை இந்த உலகத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறான். அதை மீறுவதற்கு நாம் யார்? போகப் பொருள்களை அளவுக்கு மீறி அநுபவித்து முடிந்ததும் இன்பம் துன்பமாக மாறுகிறது; தெவிட்டும் வரையில் ஒருவன் உணவு உட்கொள்கிறான். அஜீரணம், மூப்பு முதலியன அணுகி இத்தகைய போகத்துக்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டுவந்து விடுகின்றன. போகிகளுடைய வாழ்வு இன்பத்தில் தொடங்கித் துன்பத்திலேயே முடியும்; அதாவது போகி, ரோகி ஆவான்; யோகி ஆகமாட்டான். இங்ஙனம் அறிவு அறிந்த பெருமக்களது ஆராய்ச்சியின் விளைவே யோகம் எனப் பெயர் பெற்றது.

'தம்வித் யாத்து: கலம் யோகவியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம்.''

'துக்கத்தின் சேர்க்கையிலிருந்து பிரிந்துகொள்வதே யோகம் என அறிந்துகொள்க' என்று கண்ணன் சொல்கிறான். மனிதன் அறியாமை என்ற கண்ணிஞல் பார்த்துத் தன்னைத் துக்கத்தோடு இணைத்துக் கொள்கின்றான். அறியாமை நீங்கவே மனிதன் சுய சொரூபம் தெரியும்.

வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேலாம் கோட்பாடுகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்வதே யோகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அளவுக்கு அதிகமாக உண்பவனுக்குச் சோம்பல் அதிகரிக்கும்; அஜீரணம் மிகுதியாகும்; ஆற்றல் குறைந்துவிடும். அளவுக்குக் குறைந்த உணவை உண்பவனிடத்தே பலவீனம் வந்தடைகிறது; அவன் செயலுக்குத் தகுதியற்றவன் ஆகிவிடுகிறான். அளவுக்கு அதிகமாக உறங்குபவனுடைய அறிவு வளர்ச்சி தடைப்படுகிறது. அளவுக்குக் குறைந்த உறக்கம் உடையவனை மெலிவும் மயக்கமும் சென்று சேர்கின்றன. மிகைப்பட்ட உழைப்பினுல் ஒருவன் ஆயுளைக் குறைத்துக் கொள்கின்றான். குறைப்பட்ட உழைப்பினுல் ஒருவனிடம் சோம்பலும் வறுமையும் சென்றடைகின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னுல், தினசரி வாழ்க்கையில் மனிதன் செய்கின்ற கர்மங்கள் அளவுடன் அமைதல் வேண்டும். அளவுடன் கர்மத்தைச் செய்பவன் கர்மத்தைத் திறம்படச் செய்கின்றான்.

"யோக: கர்மஸு கௌசலம்."

யோகம் என்பது திறம்படக் கர்மத்தைச் செய்தல் என்பதாகும். கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்துதல் முதலான அன்றூட வாழ்க்கையுடன் சம்பந்தப்படாத அலாதியான செயல்களைச் செய்பவர்களே யோகிகள் என்ற தப்பான கருத்துக்குத் தகுந்த விடை தருகிறது கீதை. உண்மையில், மனிதனை நிறை மனிதனுக்குவதே யோகத்தின் நோக்கம். தினசரி வாழ்க்கையிலே இன்றியமையாத கர்மங்களை அளவுடன் செய்து ஒழுங்காக வாழ்வை நடாத்துபவர்கள் எல்லோரும் யோகிகளே!

எல்லாம் ஈசுவர சொரூபம்:

காட்சி என்றால் காண்பவற்றின் உண்மையான தன்மையினைக் கண்டறிவதேயாகும். உயர்வென்பதும் தாழ்வென்பதும் காண்பவற்றில் இல்லை. அழகு என்பதும், குரூரம் என்பதும், நல்லது என்பதும், தீயது என்பதும், மக்கள் மனப்போக்குக்கு ஏற்ப அமைகின்றன. ஓசை ஒலி எல்லாம் ஆண்டவனின் முழக்கம். சோலை மலரெல்லாம் அவன் சுந்தரப் புன்னகை. அந்தரத்தில் கோடி அண்டகோளங்கள் அனைத்தும் அவன் மோனத் திருவுருவம். எல்லாம் ஈசுவர சொரூபம்; எல்லாம் சமம் என்று காண்பதே உண்மையான காட்சி.

"ஒன்றுகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தும்
வென்றுன்தன் வீரமே வீரமாம்—ஒன்றனுஞ்
சாவாமற் கற்பதே கல்வி தனைப்பிறர்
ஏவாமல் உண்பதே ஊண்."

என்று பாடி ஒன்றுகக் காண்பதே மெய்க் காட்சி என்று சொல்லித் தருகிறார் நந்தமிழ் மூதாட்டி ஔவையார்.

"உள்ள தெலாம்ஓர் உயிரென்று தேர்ந்தபின்
உள்ளம் குலைவதுண்டோ—மனமே
வெள்ள மெனப்பொழி தண்ணருள் ஆழ்ந்தபின்
வேதனை யுண்டோடா?"

— பாரதியார்

நலம் செய்வோன் நலிவதில்லை

அஞ்சத்தக்க வகையிலே உலகம் கெட்டுப் போகிறது. சமுதாயத்திலே அறம் தக்கவாறு காக்கப்படாமையே அதற்குக் காரணம் என்று சொல்லலாம். அறநெறி புறக்கணிக்கப்பட்ட அளவுக்கு உலகிலே வேறெதுவும் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தவனுக்கு அவனுடைய இரு கன்னத்திலும் திருப்பி அறைவது இன்று உலகியலாகி வருகிறது. வல்லரசினர் தம் படைப்பலத்தை நம்புகிறார்கள்; சான்றோர் உரைத்த வாய்மொழிகளை நம்புகின்றார் அல்லர்.

"மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
அறம்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு."

என்று திருவள்ளுவர் மிக வன்மையுடன் சொல்கிறார். இதற்கு எத்தனைபேர் செவி சாய்த்து நம்பி நடக்கிறார்கள்? தன் மகிழ்ச்சியும் வெற்றியுமே பொருள் எனக் கொள்ளாது, எது நன்மைதரும் என்று எண்ணுபவனே சான்றோன்.

அழிவு இன்று மிக எளிதாக இருக்கிறது. இயற்கை அன்னை அழியாமல் இருக்க வழிகாட்டுகிறாள். அவள் நமக்குத் துன்பம் கொடுத்து, அச்சம் ஊட்டி, அறிவும் தருகிறாள். உலகத்திலே துன்பமும் நெருக்கடியும் பஞ்சமும் பாதகமும் பெருகிவரும் போதெல்லாம் உயர்ந்த சான்றோர்கள் புதுப்புதுக் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டி உய்யும்வழி சொல்கிறார்கள். மனித இனம் அந்த அறவுரைகளைப் பின்பற்றினால் மட்டுமே மனிதப் பண்புடன் வாழ முடியும். பணத்தின் செல்வாக்கினால் சட்டத்துக்கும் சமுதாயத்துக்கும் கடவுளுக்கும் அஞ்சாமல் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை நீடிக்காது. பணத்தாலும் பலத்தாலும் ஏமாற்றுகின்ற வாழ்க்கை ஒருநாள் மறைந்து ஒழிந்து போகும். மனிதன் எவ்வளவுக்கு வளர்ந்து முன்னேறினாலும் மெய்ஞ்ஞானம் நடுநின்று காக்காவிட்டால், அவன் அழிவுப்பாதையில் நின்றுகொண்டிருக்கிறான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஐந்து பூதங்களினால் விளையும் அழிவுகளில் ஒன்றை

யேனும் மனிதன் தன் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் நிறுத்தி விட முடியாது. மனிதன் கப்பலில் ஏறிக் கடலைக் கடக்க லாம். ஆனால், நடுக்கடலிலே புயற்காற்று எழுந்து அக்கு வேறு ஆணி வேறாகத் தகர்த்துக் கப்பலைச் சுக்குநூறாக்கி விடுகிறது. மனிதன் இதனைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அபராதம், சிறை, கொலைத்தண்டனை ஆகியவற்றால் உலகத் தைத் திருத்திவிட முடியாது. கடவுள் என்ற ஒன்றுக்கு அஞ்சி வாழவேண்டும். நல்லதை எண்ண வேண்டும்; நல்லதைச் செய்யவேண்டும்; மனிதனுடைய எண்ணத்துக்கும் நோக்கத் துக்கும் தக்கபடியே அவனுக்குச் சம்மானம் கிடைக்கிறது. கீதாசிரியன் பேசுகிறான்:

"பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ்தஸ்ய வித்யதே
ந ஹி கல்யாணக்ருத்கஸ்சித்துர்கதிம் தாத கச்சதி"

பார்த்தா, நலம் செய்வோனுக்கு அழிவு இம்மையில் இல்லவே இல்லை. மறுமையிலும் அழிவென்பதில்லை. நிச்சய மாக நலம் செய்வோன் எவனும் நலிவுறுவதேயில்லை.

இதை இன்னொரு பாணியிலே பேசுகிறது தெய்வத் திருக்குறள்.

"நோய்எல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார் நோய்இன்மை வேண்டு பவர்."

துன்பம் எல்லாம் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்தாரிடம் செல்லும். ஆதலின், துன்பம் இல்லாமையை விரும்புபவர் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்யார்.

அடியார் வேடந் தாங்கிப் பல வாயில்களையும் கடந்து உள்ளே வருகிறான் முத்திநாதன். மெய்ப்பொருள் நாயனா ரின் அந்தப்புரக் காவலாளனை தத்தன் சந்தேகத்தினால் தடுக்கிறான். எங்கும் கிடையாத ஆகமம் ஒன்றினைப் போதிக்கப் போவதாகச் சொல்லி உள்ளே செல்கிறான் முத்திநாதன். மெய்ப்பொருள்நாயனார் எழுந்து வரவேற் கிறார்; உயர்ந்த பீடத்தில் அமரச் செய்கிறார். தலை தாழ்த்தி உபதேசத்தைக் கேட்கச் சித்தமாகிறார். சுவடிக் குள் இருந்த கத்தியை எடுத்துக் குத்திவிடுகிறான் முத்தி

நாதன். சூழ்ச்சியைப் பார்க்கிறான் தத்தன். வாளை உருவிக் கொண்டு ஓடி வருகிறான்; தடுக்கிறார் மெய்ப்பொருளார். ''தத்தா, அவர் நம்மவர். அவரை ஒன்றும் செய்யாதே'' என்று தத்தனுக்கு கட்டளை பிறக்கிறது. மெய்த்தவ வேடத்தின்பால் உள்ள பக்திக்கும் உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் அவாவுக்கும் போராட்டம் நிகழ்கின்றது. மெய்ப்பொருளார் மேற்கொண்ட கொள்கைக்கு வெற்றியும் கிட்டுகிறது.

''மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்பொருள் எனத்
தொழுது வென்றார்''

என்ற சேக்கிழார் பாடலையும்,

''வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்''

என்ற திருத்தொண்டத் தொகைப் பாடலையும் பெற்றுச் செந்தமிழ்மக்கள் இதயத்திலேயும் அழியா இடம் பெறுகிறார் மெய்ப்பொருள் நாயனார். 'நலம் செய்வோன் எவனும் கெடுவதில்லை' என்ற கீதைக்கே இலக்கியமாகிவிடுகிறார் மெய்ப்பொருள் நாயனார்.

''அர்ச்சுன, தன்னையே உவமையாகக் கொண்டு சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகக் காண்பவன் பரம யோகி எனக் கருதப்படுகிறான்'' எனக் கண்ணன் பரம யோகியைக் காட்டித் தருகிறான். மனிதனின் அவயவத்துக்கு உண்டாகும் இன்பமும் துன்பமும் மனிதனையே சார்ந்தன. தன் உறுப்புக்களுக்கிடையில் ஒருவன் ஏற்றத் தாழ்வு பாராட்டுவதில்லை. அவயவங்கள் வேறு, தான் வேறு என்று அவன் எண்ணுவதில்லை. இந்த ஞானம் சாதாரண ஜீவனுக்கு உறுதியாயிருப்பதுபோலப் பரமயோகிக்கு 'உலகமே தான், தானே உலகம்' என்ற அநுபவம் நிறைந்திருக்கும். தனக்கு எவ்வித துன்பமும் உலகத்தால் நேராது தடுப்பதுபோலத் தன்னால் உலகத்துக்கும் துன்பம் வராது தடுக்கிறான் பரமயோகி. அவன் தன்னுள்ளே ஈசுவரனைக் கண்டு புறம்பேயும் காண்பான்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஓர் அழகான கதை சொல்வார்.

ஈஸ்வர சைதன்யம் அடைந்தவர் நிலை:

நிறைஞானம் அடையப்பெற்ற பரமசாது ஒருவர் பிக்ஷா பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே பிச்சைக்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்படிப் போகும்போது ஏழைக் குடியானவன் ஒருவனை ஜமீன்தார் ஒருவர் கடுமையாக அடிப்பதைக் கண்டார். உடனே ''அப்படி வரம்பு கடந்து அடிக்கக்கூடாது'' என்று சொல்லி ஜமீன்தாரைச் சமாதானப்படுத்தப் போனார் சாது. கோபத்தால் தன்னை மறந்த ஜமீன்தார் வேலையாளாம் அந்த ஏழைக் குடியானவனை விட்டுச் சாதுவைப் பிடித்து அடித்தார். அதனால் அவர் பிரக்ஞை அற்றுத் தரையில் விழுந்தார். இதை அறிந்த மற்றச் சந்நியாசிகள் உடனே அவர் விழுந்த இடத்துக்கு ஓடிச்சென்று அவரைத் தூக்கி எடுத்து மடத்துக்குக் கொண்டு போயினர். நெடுநேரம் வரையில் அவருக்குப் பிரக்ஞை வரவில்லை. அதனால் சந்நியாசிகள் துன்பம் அடைந்து காற்று வரும்படி விசிறி, முகத்தைக் குளிர்ந்த நீரால் கழுவி, வாயில் பாலை வார்த்து, பிரக்ஞை வருவதற்காக வேண்டியன எல்லாம் செய்தார்கள். கொஞ்சங் கொஞ்மாக அவருக்கு அறிவுவரத் தொடங்கியது. கண்ணைத் திறந்து சந்நியாசிகளைப் பார்த்தார். அச் சந்நியாசிகளுள் ஒருவர் அவருக்குத் தன் சகாக்களை அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சுய நினைவு வந்துவிட்டதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி, ''சுவாமி, இப்போது தங்களுக்குப் பால் வார்த்துக்கொண்டிருப்பவர் யார் என்று தெரிகிறதா?'' என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சாது, ''சற்றுநேரத்திற்கு முன் எவன் என்னைத் தாக்கிப் புடைத்தானோ அவனே இப்போது விசிறியினால் காற்று வரச்செய்து, பால் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்'' என்று பதில் சொன்னார். ஈஸ்வர சைதன்யம் அடைந்தவர்களின் நிலை இதுவே! இந்த மனிதன் அடித்தான். இவன் பகைவன். இந்த மனிதன் விசிறி கொண்டு வீசினான்; பால் கொடுத்தான். ஆகையால் இவன் வேண்டியவன் என்ற வேற்றுமையை ஞானியிடத்திலே காண முடியாது. எல்லாம் பரம்பொருளின் எண்ணிறந்த செயல்கள். எல்லாம் ஈசன் திருவிளையாடல்கள் என்ற ஞானமே நிறை ஞானியிடத்து நிலைபெற்றிருக்கும்.

ஈசாவாஸ்ய உபநிடதத்திலே வருகின்ற அருமையான ஒரு சுலோகம் இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது :

"யஸ்து ஸர்வாணி பூதானி ஆத்மன் யே வானுபச்யதி
ஸர்வ பூதேஷுச ஆத்மானம் ததோ ந விஜுகுப்ஸதே."

எவனொருவன் பூதங்கள் அனைத்தையும் ஆத்மாவில் காண்கின்றனே, பூதங்களுள் ஆத்மா குடிகொண்டிருப்பதைக் காண்கின்றனே அவன் எதையும் வெறுத்து விலக்குபவனல்லன்.

நாம் எல்வளவுக் கெவ்வளவு ஒரு ஜீவனிடத்திலிருந்து இன்னொரு ஜீவனைப் பிரித்து வேறுபாடு காண்கின்றோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம்மை நாமே சிறுமைப்படுத்திக் கொள்கின்றோம்.

நம்முடைய காலத்திலே வாழ்ந்த பாரதி பாடுவான்:

"தின்ன வரும்புலி தன்னையும் அன்பொடு
சிந்தையிற் போற்றிடுவாய் — நன்னெஞ்சே
அன்ன பராசக்தி அவ்வுரு வாயினள்
அவளைக் கும்பிடுவாய்—நன்னெஞ்சே!"

மனத்தை அடக்கல்:

அர்ச்சுனன் வினவுகிறான்: "மதுசூதனு, சமமாகப் பார்த்தல் எனத் தாங்கள் கூறிய இந்த யோகமானது உறுதியாக நிலைத்திருக்குமென்று அலைகின்ற என் மனத்துக்குத் தோன்றவில்லை. கிருஷ்ணு, மனம் அலையும் தன்மையுடையது; கலக்கத்தைத் தருவது; வலிமையுடையது; அடக்க முடியாதது. அதை அடக்குவது காற்றை அடக்குவதுபோன்று இயலாததொன்று எனக் கருதுகிறேன்."

பகவான் விடை சொல்கிறான்: "அர்ச்சுனு, மனம் அடக்குதற்கரியது; அலையும் தன்மையது. இதில் ஐயமே இல்லை. ஆனால், பழக்கத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் அதை அடக்கமுடியும். மனத்தை அடக்காதவனுக்கு யோகம் இல்லை. உள்ளம் வசப்பட்டு முயற்சி செய்பவனால் தக்க உபாயத்தின் வாயிலாக யோகத்தை அடையமுடியும்.

'மனத்தின் சுபாவம் ஒருபோதும் மாறாது என்று எண்ணி விடக் கூடாது. நெருப்பானது கரிக்குள் நுழையுமானால் அக் கரியின் கரு நிறத்தைப் போக்கித் தன்மயமாகச் செய்து விடுகிறது. அதுபோல ஞானமாகிய நெருப்பு மனத்தில் புகுந்தால் மனத்தின் சுபாவகுணம் அழிந்துபோகும்' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் சொல்வார். ஒரு தனி மனிதன் ஆனாலும் சரி, ஒரு சமுதாயம் ஆனாலும் சரி, மேன்மை அடைவதற்கு வேண்டியது புலனடக்கம். அதை நடை முறையில் கொண்டு வருமளவுக்கு ஒருவன் பண்பட்டவன் ஆகிறான். புலனடக்கத்தினால் உடல் புனிதமடைகிறது; மனம் தெளிவடைகிறது; நல்லறிவு வளர்கிறது. மேல் நிலை அடைவ தற்குப் புலனடக்கமே முதற்காரணமாக இருப்பதால், நாகரிகமாக வாழும் சமுதாயத்துக்கு அது முற்றிலும் இன்றியமையாதது. புற இந்திரியங்களை மட்டும் அடக்கினால் போதாது. மனம் அடங்குவது மிகமிக முக்கியமானது. மனத்தை அடக்காது பொறிகளை மட்டும் அடக்க முயலல் பெருங்கேடாய் முடியும். மனத்தை அடக்காது, இந்திரியங் களை நிக்கிரகம் செய்வதால் தீமைகள் பல சம்பவிக்கும். உடலில் பல நோய்கள் தோன்றுவதற்கு அது ஏதுவாகும். உள்ளம் பலபடப் பிரிந்து தொழிற்பட ஆரம்பிக்கும். அதனால் பைத்தியம் பிடித்துவிடுதலும் உண்டு.

ஐம்புலன்களின் நுகர்ச்சிகளால் பூரண திருப்தியடை யாமல் நாம் வாழ்கிறோம். ஐம்புலன்களினால் உண்டான அநுபவங்களுக்கு நிறைவு ஏற்பட்டுவிட்டால், மனிதனுக்கு ஆசை அற்றுவிடும். ஐம்புலன்களும் நிறைவுபெற வேண்டு மானால், எல்லையில்லாத ஓர் அநுபவம் கிடைக்கவேண்டும். எல்லையில்லாத அநுபவம் பெறவேண்டுமானால், எல்லை யில்லாத பொருளோடு சார்ந்திருக்கவேண்டும். அதற்கு வழி என்ன? நம்முடைய எண்ணங்கள் சிதறுகின்றன; வார்த்தைகள் சிதறுகின்றன; பார்வைகள் சிதறுகின்றன. அதனால் எல்லாம் சிதறிப் போகின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாக இருப்பது மனம். ஆகவே மனத்தில் ஒருமைப் பாடு இருந்தால் எல்லாவற்றிலும் ஒருமைப்பாடு இருக்கும். மனமும் வாக்கும் செயலும் ஒன்றாக இருந்தால் ஆத்ம

சக்தி விருத்தியாகும். அப்போது வாக்கில் ஒளி உண்டாகும். செயலிலும் ஒளி உண்டாகும். அந்த ஒளியினால் இன்ப அநுபவம் தோன்றும். இதோ திருவாசகம்.

"சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நாயி னேன்தன்
கண்இணைநின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி
வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்குஉன்
மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கிஐம் புலன்கள் ஆர
வந்தனஆட் கொண்டுஉள்ளே புகுந்த விச்சை
மால்அமுதப் பெருங்கடலே! மலையே! உன்னைத்
தந்தனசெந் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
தனிச்சுடரே! இரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

பௌதிக விஞ்ஞானம் இன்றுதான் பேசுகிறது!
ஆலில் உபநிடதம் .....

"கடவுள் எங்கே?" என்ற கேள்வி உலகம் தோன்றிய நாள்முதல், மனிதனுக்கு அறிவுபிறந்து உண்ணத்தொடங்கி உறங்கத் தெரிந்த நாள்முதல் கேட்கப்பட்டு வருகிறது. கடவுள் உண்டு என்ற நம்பிக்கை பிறந்த அன்றே கடவுள் இல்லை என்ற பேச்சும் பிறந்திருக்கவேண்டும். வேதகாலத் திலேயே வேத நிந்தனையாளர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு அறமுரைக்கிறார், உறையூர் முது கண்ணன் சாத்தனர்,

"நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்
இல்லை என்போர்க்கு இனனு கிலியர்"

'நல்வினையினது நன்மையும் தீவினையினது தீமையும் இல்லையென்று சொல்லுவோர்க்கு இனமாகா தொழிவா யாக' என்பது அவர் உரைத்த அறம். இல்லையென்போர் நாத்திகர்.

"உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்து
அலகையா வைக்கப் படும்"

என்ற திருக்குறளிலே திருவள்ளுவரும் நாத்திகரைக் குறிப்பிடுகின்றார். கடவுளும் மறுபிறப்பும் இருவினைப் பயனும் இல்லையென்போரைப் பேய் என்று பேசுகிறார் வள்ளுவர்,

"ஆத்த மானுர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்"

எனத் திருவாசகமும் நாத்திகத்தைக் குறிப்பிடாமல் விட வில்லை. திருநாவுக்கரசு நாயனுர் கூட,

"நடையை மெய்யென்று நாத்திகம் பேசாதே
படைகள் போல்வரும் பஞ்சமா பூதங்கள்
தடையொன் றின்றியே தன்னடைந் தார்க்கெலாம்
அடைய நின்றிடும் ஆனைக்கா அண்ணலே."

எனத் திருஆனைக்காப் பதிகத்திலே பாடுகிறார். ஐந்து பூதங்களும் பொங்கி எழுந்து சீறிச் சினந்து அழிக்கும் செயலைக் கடவுள் இல்லை என்ற பகுத்தறிவினால் தடுக்க முடியாது. உயிர் உள்ளபொழுது, உணர்வு உள்ளபொழுது, அறிவு உள்ளபொழுது, கடவுளை நினையாதவன் சாவு வருகிறபோது கடவுளை நினைக்கிறான். கண்ணிலே நீர் வருகிறது. மனைவியையும் மக்களையும் பிரிந்துபோக முடியாமல் அழுகிறான் என்று உற்றாரும் மற்றாரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள். உண்மை அதுவன்று; ஆண்டவனை ஆயுள் உள்ளபொழுது நினைக்கவில்லையே என்றுதான் அவன் அப்போது அழுகிறான்.

கடவுளை உணர்ந்த உத்தமர்கள்:

இந்தக் காலத்திலேயும் அதிகம் படித்தவர்களும் அரை குறையாகப் படித்தவர்களும் நாத்திகம் பேசாமல் இருக்க வில்லை. ஈசனைக் கண்டு களித்தவர்களிடத்திலேதான் ஈசன் எங்கே என்று நாம் விசாரிக்கலாம். உடம்பில் வலிமையும் பணத்தினால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும், ஒய்யார மாளிகையும், சிங்காரத் தோப்புக்களும், முகத் துதியால் வயிறு பிழைக்கும் மானமற்ற மக்கட் கூட்டமும், பெண்ணும் பொன்னும் போகமும் ஒருவனுக்குக் கைகூடி விட்டால் அவன் ஏன் கடவுளை நினைக்கிறான்? கடவுளைக் கண்ட பெரியோர்கள்—கடவுளை உணர்ந்த உத்தமர்கள்—கடவுளோடு அளவளாவிய அடியார்கள்—இன்னோரன்ன தவச் செல்வர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கத்தான் நேரம் எங்கே அவனுக்கு! கீதாசிரியன் பேசுகிறான்.

"மனுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஸ்சித்யததி ஸித்தயே
யததாமபி ஸித்தானாம் கஸ்சின்மாம் வேத்தி தத்வத:"

பல்லாயிரக் கணக்கான மனிதர்களுள் யாரோ ஒருவன் மன நிறைவின் பொருட்டு முயல்கிறான். அங்ஙனம் முயல் கின்ற பெருவாய்ப்புள்ளோர்களுள்ளும் யாரோ ஒருவன் என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.

ஒரு மரத்திலே ஆயிரம் ஆயிரம் விதைகள் உண்டாகின்றன. அத்தனை விதைகளும் முளைத்து வளர்ந்து மரங்களாகிப் பயன்படுகின்றனவோ என்றால், இல்லவேஇல்லை. சில விதைகள் பல்வேறு உயிர்களுக்கு உணவுப் பொருள்களாகிவிடுகின்றன. விதைக்கப்பட்ட விதைகளிலே கூடச் சில விதைகள் நிலம் வாய்ப்புடையதாக இல்லாத காரணத்தினாலே செவ்வனே முளைப்பதில்லை. முளைத்தவைகளுள்ளேயும் வளர்வனவும் ஒரு சிலவே. நல்ல மரங்களாக வளர்ந்து பயன் தருவன மிகமிகச் சில என்றுதான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், மனிதனாகப் பிறந்து மனிதனாக வளர்ந்து மனிதருள் மாணிக்கமாகி வாழ்பவர்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். உலகத்திலே அரியதென்று கருதுவதொன்றினை அடைவதைப் பெரிய பேருகக் கருதுகிறோம். அந்த முயற்சியிலே தளராது தயங்காது ஈடுபடுகின்றோம். ஒன்று முதலாகிய அறிவு பெற்று வாழ்கின்ற கோடானுகோடி உயிர்களுக்குள்ளே மனிதப் பிறவி அரிதினும் அரிது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியுமா? முடியவே முடியாது. மானிடனாகப் பிறந்துவிட்டாலும் கூட நிறைவுபெற்றதாகச் சொல்ல முடியாதிருக்கிறது. ஊமை, கூன், குருடு, செவிடு, அலியாகப் பிறந்துவிட்டால் அது பெரிய வேதனையாகிவிடும். நல்லுடல் வாய்ப்பினும், நல்லறிவு தலைப்படாது வாழ்பவர்களையும் நாம் காண்கின்றோம். ஞானமும் கல்வியும் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் நாட்டிலே இருக்கலாம். ஆனால், அவர்களுக்குள்ளேயும் உயிர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்கின்ற அறிவு கைவரப் பெற்றுத் தானம் செய்கின்ற பண்பும் தன்னிச்சைகளை ஒடுக்கித் தவம் பேணுகின்ற உறுதியும் நிலைபெற வாழ்பவர்கள் ஒரு சிலரேயாவர். இவை அத்தனையும் ஒருவனிடத்திலே அமைந்துவிட்டால் அவன் அரிதான பேற்றைப் பெற்றவன். அவனுக்கு வானவர் நாடு வழிதிறக்கும்.

அரியது எது? என்ற முருகன் வினவுக்கு ஔவையாரின் பதில் இதோ!

"அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்
அரிதரிது மானிட ராதல் அரிது

மானிட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமும் கல்வியும் நயத்த லரிது
ஞானமும் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமும் தவமும் தான்செய லரிது
தானமும் தவமும் தான்செய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.''

பிறவியை மீண்டும் வேண்டும் அப்பர்:

கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவி கிடைத்தும் மனிதன் இறைவனை உள்ளபடி அறிகின்றானில்லை என்று கண்ணன் திருவாய்மலர்ந்தருள, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைக் கண்டு இன்புறுவதற்காக இப் பிறவி மீண்டும் வேண்டும் என்று பாடுகிறார் அப்பர்:

''அன்னம் பாலிக்கும் தில்லைச்சிற் றம்பலம்
பொன்னம் பாலிக்கும் மேலும்இப் பூமிசை
என்அன்பு ஆலிக்கு மாறுகண்டு இன்புற
இன்னம் பாலிக்கு மோஇப் பிறவியே.''

'தில்லைச் சிற்றம்பலம் அன்னத்தை வழங்கிக் காப்பாற்றும், அதற்கு மேலும் பொன்னை வழங்கும். என்னுடைய அன்பு வளர்ந்து பொங்குமாறு அதனைக் கண்டு இன்புறும்படி இந்த மனிதப் பிறவியை இன்னும் எனக்கு அது வழங்குமோ?'' என்று ஏங்குகிறார் அப்பர். துன்பப் பிறவி என்று சிலர் குறை கூறும் மனிதப் பிறவியை அப்பர் இன்பப் பிறவியாகக் காணுகிறார். இன்னும் பாடுகிறார்.

''குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ் வாயில் குமிண்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற் பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே.''

எம்பிரானின் எடுத்த பொற்பாதம் காணப்பெற்றால் மனித்தப் பிறவி வேண்டும் என்று அப்பர் எக்களிப்புடன் பாடுவதில் நியாயம் இருக்கிறதுதானே!

எல்லா உயிர்களிலும் நிலைபேறுள்ள வித்து :

ஆண்டவனை உள்ளபடி அறிவதற்கு முதலில் அவனுடைய ஸ்தூல சொரூபத்தை அறிதல் வேண்டும். அதைப் பற்றி முதலில் பகவான் விளக்க முற்படுகிறான். ''மண், நீர், தீ, காற்று, வானம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் என எட்டு வகையாக என்னுடைய பிரகிருதி பிரிந்து தோன்றுகிறது. இது என்னுடைய கீழான பிரகிருதி. இதனின்றும் வேறுபட்டதாகிய என்னுடைய மேலான பிரகிருதியை அறியவேண்டும். அதுவே உயிராவது ; இவ்வுலகு அதனால் தாங்கப்படுகிறது. எல்லா உயிர்களும் இந்த இரண்டு பிரகிருதிகளினின்றும் உண்டானவை என்று அறிவாயாக. அதனால் நானே உலகம் முழுவதினுடைய தோற்றத்துக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும் காரணம்.

என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பொருள் வேறு எதுவும் இல்லை. நூலிலே மணிகள்போல் இவ் வையகம் எல்லாம் என்மீது கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நான் நீரில் சுவையாக இருக்கிறேன். சந்திர சூரியர்களிடத்திலே சோதியாக மிளிர்கிறேன். வேதங்களில் ஓங்காரமாகப் பொலிகின்றேன். வானில் ஒலியாக விளங்குகிறேன். மக்களிடத்து ஆண்மையாகத் திகழ்கின்றேன். மண்ணில் நறுமணமாகிறேன். தீயில் சுடராகிறேன். எல்லா உயிர்களிலும் உயிர்ப்பாக விளங்கும் நான் தவம் செய்வோரின் தவமாகவும் இருக்கின்றேன். எல்லா உயிர்களின் நிலைபேறுடைய வித்து நானே என்று அறிவாயாக. அறிவாளர்களுடைய அறிவாகவும், புத்திமான்களின் புத்தியாகவும், வீரர்களின் வீரமாகவும் நான் இருக்கின்றேன். ஆசையும் பற்றும் இல்லாத சாமர்த்தியமாகப் பலவான்களிடத்தே விளங்குவதும் நானே. உயிர்களிடத்திலே தர்மத்துக்கு முரண்படாத ஆசையாகவும் இருக்கிறேன். ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சார்ந்த மனநிலைகளெல்லாம் என்னிடத்துத் தோன்றியவைகளே என்று அறிக. நான் அவைகளைச் சாராதிருக்கிறேன். ஆனால் அவைகள் என்னைச் சார்ந்திருக்கின்றன. இந்த மூன்று குணமயமான நிலைகளால்

உலகெல்லாம் மயக்கத்தை அடைந்திருக்கின்றன. அதனால் இவைகளுக்கு மேலாகி, அழியாத இயல்புகொண்ட என்னை இவை அறிவதில்லை. குணங்களால் ஆகிய என்னுடைய இந்தத் தெய்வ சக்தி வாய்ந்த மாயையானது தாண்ட முடியாதது. எவர்கள் என்னையே சரணடைகின்றார்களோ அவர்களே இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.''

ஒரே சக்தியின் பல தோற்றங்கள்:

பார்த்தனுக்குப் பகவான் காட்டுகின்ற இந்தத் தத்துவம் சிந்தனைக்கு ஒரு சீரிய விருந்து. *உலகிலுள்ள யாவும் ஒரே சக்தியினுடைய பல்வேறு தோற்றங்கள் என்பதை நவீன பௌதிக விஞ்ஞானம் இன்று நிரூபித்துக் காட்டுகிறது. இதனை உபநிடதமும் பேசாதுவிடவில்லை.

''அக்னிர் யதைகோ புவனம் ப்ரவிஷ்டோ
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ பபூவ
ஏகஸ் ததா சர்வபூதாந்தராத்மா
ரூபம் ரூபம் ப்ரதி ரூபோ பகிஸ்ச.''

—கடோபநிடதம்

''ஒரே அக்கினி ஜகத்தினுள் பல்வேறு வடிவங்களில் தன்னை விளக்கிக் காட்டுகிறது. அதேபோல் உயிர்களனைத்துக்கும் ஒன்றேயாகிய அந்தராத்மா அந்தந்த உருவங்களுக்குத் தக்க உருவுடையதாக ஆகி, அவைகளுக்கு அப்பாலும் உள்ளதாக விளங்குகிறது.''

ஆம்! உபநிடதம் அன்று பேசியதை பௌதிக விஞ்ஞானம் இன்று பேசுகிறது. பிரபஞ்சம் அனைத்துக்கும் ஆதாரமாயுள்ள பொருள், அனைத்துக்கும் அந்தராத்மாவாக இருக்கிறது. அனைத்துக்கும் சாரமாக இருப்பதும் அதுவே. அது சத்யசொரூபம், நித்ய முத்தி, நித்ய ஆனந்த சொரூபம். இங்ஙனம் பிரமஞானி பேசுவான். ஆனால் பௌதிக விஞ்ஞானி இவ்வளவு தெளிவுபடச் சொல்ல மாட்

* The phenomenal universe is the manifestation and display of energy in various ways.

டான்; சொல்லவும் முடியாது. ஒரு பொருள் பலவடிவங்களிலும், பல பாங்குகளிலும், பல இயல்புகளிலும் தன்னை விளக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதில் விஞ்ஞானத்துக்கும் அத்வைத வேதாந்தத்துக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருக்கமுடியாது. ஜீவனுடைய உயிர்க்குயிராய் விளங்குவது பரமாத்மா என்று அத்வைதம் சொல்கிறது. பிரமத்தைவிட அண்மையான பொருள் வேறு எதுவும் இல்லை என்று புகட்டிப் பிரபஞ்சத்திற் காணப்படுகின்ற வேற்றுமையையும் நீக்க முற்படுகிறது அத்வைதம். உள்ளும் புறமும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் இதை உணர்கின்ற அளவுக்கு மேல் நிலை அடைய முடியும். அறிவுத் துறையில் விரிவடைந்து வருகின்ற நவீன உலகம் இதனைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

"காயிலே புளிப்ப தென்னே? கண்ண பெருமானே—நீ
கனியிலே இனிப்ப தென்னே? கண்ண பெருமானே!
நோயிலே படுப்ப தென்னே? கண்ண பெருமானே—நீ
நோன்பிலே உயிர்ப்ப தென்னே? கண்ண பெருமானே;
காற்றிலே குளிர்ந்த தென்னே? கண்ண பெருமானே—நீ
கனலிலே சுடுவ தென்னே? கண்ண பெருமானே!
சேற்றிலே குழம்ப லென்னே? கண்ண பெருமானே—நீ
தீக்கிலே தெளிந்த தென்னே? கண்ண பெருமானே!

★ ★ ★

காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா—நின்றன்
கரியநிறந் தோன்றுதையே நந்தலாலா
பார்க்கும் மரங்களெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
பச்சைநிறந் தோன்றுதையே, நந்தலாலா
கேட்கும் ஒலியிலெல்லாம் நந்தலாலா—நின்றன்
கீதம் இசைக்குதடா நந்தலாலா
தீக்குள் விரலைவைத்தால் நந்தலாலா—நின்னைத்
தீண்டுமின்பம் தோன்றுதடா நந்தலாலா."

—பாரதியார்

யார் இந்த நால்வர்?

மனித வாழ்விலே இறைவனை மறந்த நிலை அவலநிலை. அவனை நினைந்து அன்பு செய்யும் நிலை உயர்ந்த நிலை. செந்தமிழ்ச்செல்வர்கள் இதை உணர்ந்தவர்கள். அவர்களுக்குக் கடவுள் உணர்ச்சியும் கடவுள் அன்பும் பலகாலமாகவே இருந்து வருகின்றன. மிகப் பழையது தொல் காப்பியம். அதற்குப்பின் எழுந்த நூல்களில் பழையவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை. இந்த நூல்களிலுள்ள குறிப்புக்களைப் பார்த்தால் 'சிவன், முருகன், திருமால், பல தேவர், இந்திரன், வருணன், காளி, கதிரவன் முதலிய பல தெய்வங்களைத் தமிழ் மக்கள் வணங்கி வந்தனராகத் தெரிகிறது. மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, பழமுதிர்சோலை, திருவேரகம், புகார் முதலிய தலங்களிலே தெய்வத் திருக்கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன. எனவே, தமிழ் நாட்டிலே தேவாரம் எழுவதற்கு முன்னமேயே திருக்கோயில்கள் இடம் பெற்றுவிட்டன என்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. அடியார்களும் ஆண்டவனை வந்தித்து வணங்கித் தம் குறை போக்கியிருக்கிறார்கள். அரசன் தொடங்கி ஆண்டி வரையும் உள்ள மக்கள் கடவுள் வழிபாட்டினால் வாழ்வு வளம் பெறும் என்பதையும் திட்டவட்டமாக அறிந்திருந்தார்கள். வாழ்விலே செம்மை காணுதபோது வழிபாடு அவர்களுக்குத் தனித்துணையாயது.

நல்வழி நான்கு:

இந்த உலகத்திலே பல்வகை அல்லல்களுக்கு உட்பட்டு நலிபவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். வையகத்திலே இச்சை அகற்றி ஞானத்தையே நாடிச் செல்பவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். வாழ்விலே வளம் பெறவேண்டும், எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களும்

பலர் இருக்கிறார்கள். கருவிலே ஞானத்திரு உதயமாக நிறைஞானம் பெற்று, இறைவன் குண அழகையும், கோல அழகையும் எண்ணி அவன் பெரும் புகழை நினைந்து வாழ் பவர்கள் மிகச் சிலரே இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல் லோருமே ஆண்டவனை வழிபடுகிறார்கள். இந்த நான்கு நல் வழிகளையுமே தாசமார்க்கம், ஞானமார்க்கம், சக மார்க்கம், சன்மார்க்கம் என்கின்றோம்.

நாவுக்கரசர் :

திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் வாழ்க்கை மக்களுக்கு மலை விளக்காகத் திகழ்கிறது. அவர் பட்ட துன்பங்கள் பல. மிகவும் அல்லற்பட்டுத் தேடிய பொருளிடம் நமக்கு ஆர்வ மும் பற்றும் அதிகம். பலகாலம் துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்து கரையேறிய அப்பருக்குக் கனியாய் அமுதாய்ப் பண்ணைப் பாட்டாய் இனிக்கிறான் ஆண்டவன். சமண சமயத்திலே சேர்கிறார் அப்பர். தருமசேனர் என்ற பெயர் கிடைக் கிறது. அறிவும் ஆசாரமும் சமண நெறியைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. உள்ளம் அறிவை மிஞ்சிச் சைவத்தை நினைக்கிறது. இந்த இரட்டை வாழ்க்கையிலிருந்து அப்பரை விடுவிக்க எண்ணுகிறான் இறைவன். சூலை நோய் உண்டாகிறது அப்பருக்கு. சமணர்கள் மந்திரங்கள் செபிக் கிறார்கள். சூலைநோய் குடரோடு துடக்கி முடக்கி விடு கிறது. இரவோடு இரவாக, திருவதிகை சென்று திலக வதியார் காலில் விழுகிறார். திலகவதியார் பஞ்சாட் சரத்தை ஓதித் திருநீறு அணியச் செய்கிறார். 'கூற்றுயின வாறு விலக்ககிலீர்' என்ற திருப்பதிகம் தொடங்குகிறது. சூலைநோய் மறைகிறது. சமணனாகிய பல்லவ மன்னன் நாவுக்கரசரைத் தண்டிக்க முற்படுகிறான். அவன் நஞ்சு அருத்தி, சுண்ணாம்புக் காளவாயில் இட்டு, கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் போட்டு நாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்துகிறான். திருவருளே துணையாகிறது. சிறிதும் துன்புறாது வெளி யேறுகிறார்.

அப்பர் அருட்பலத்தைக்கண்டு அரசன் அஞ்சிச் சைவ சமயத்தையே மேற்கொண்டு விடுகிறான். திருத்தலங்களை

எல்லாம் தரிசிக்கும் ஆர்வத்தோடு புறப்படுகிறார் அப்பர். திருப்பதிகங்கள் எழுகின்றன. திருக்கயிலையைத் தரிசிக்க ஆர்வம் எழுகிறது. ஆண்டு பலவாய் முதிர்ந்த தளர்ந்த உடம்புடன் தளராத உள்ளத்தோடு புறப்பட்டுவிடுகிறார். கால்கள் தளர்ந்து தேய்கின்றன. கைகளால் தத்தித் தத்திச் செல்கிறார். கைகளும் தேய்கின்றன. உடம்பை உருட்டிக்கொண்டே செல்கிறார். உடம்பும் தேய்கிறது. 'கயிலையையாவது நீர் பார்ப்பதாவது' என்று இறைவன் முனிவர் வேடத்தில் சொல்கிறார். 'என்னுயிர் போனாலும் இம் முயற்சியை விடேன்' என்கிறார் அப்பர். முனிவராக வந்த இறைவன் மறைகிறான். இறைவன் காட்டிய பொய்கையிலே மூழ்கித் திருவையாற்றிலே எழுகின்றார். கயிலைக் காட்சி தெரிகிறது. திருப்புகலூரிலே உழவாரப் பணியும் தேவாரப் பணியும் செய்கிறார். ஈற்றில், சித்திரைச் சதயத்திலே இறைவன் திருவடி சேர்கிறார். பல சோதனைகளில் வென்று புடம் இட்ட பொன்போல் ஒளி பெற்ற நாவுக்கரசர் வாழ்க்கை, நம் உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மையது. அவர் நம்மைப்போல் உலகியலில் உழன்று வருந்தியவர். நமக்கும் திருவருள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டுகிறது அவர் வாழ்க்கை.

மணிவாசகர்:

வாதவூரிலே மாணிக்கவாசகர் பிறக்கிறார். நல்லறிவு கைவரப்பெற்று விளங்குகிறார். அரிமர்த்தன பாண்டியன் அறிவுடைமையை அறிகிறான். வாதவூரரை அமைச்சராக்கி விடுகிறான். நாற்பத்தொன்பது கோடி பொன் கொடுத்துக் குதிரை வாங்கிவர அனுப்புகிறான் மன்னவன். அமைச்சர் வாதவூரர் திருப்பெருந்துறைக்கு வருகிறார். குருந்த மரத் தடியிலே சீடர்கள் சிலருக்கு ஞானோபதேசம் செய்யும் முனிவர் ஒருவரைப் பார்க்கிறார். பக்தி மேலிடுகிறது. தம்மை மறந்து தாம் வந்த பணியை மறந்து தம்மைத் தடுத்தாட்கொள்ள இறைவனே எழுந்தருளி வந்திருக்கிறான் என்று உணர்கிறார். கொண்டுவந்த பணத்தைக் கோயில் கட்டுவதற்காகச் செலவு செய்கிறார். மதுரைக்கு

உடனடியாக வரும்படி கட்டளை பிறக்கிறது அரசனிட மிருந்து. குதிரைகள் எங்கே, என்று வினவுகிறான் அரசன். இறைவன் இயம்பியதை மனத்துட்கொண்டு, ''ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வரும்'' என்று விடைவருகிறது வாதவூரரிடமிருந்து. நரிகளை எல்லாம் குதிரைகளாக்கி ஓட்டி வருகிறான் இறைவன் குதிரைக்காரனாக. இலாயத் தில் கட்டப்பட்ட பரிகள் எல்லாம் இரவோடிரவாக நரிக ளாகின்றன. சிறை விதிக்கிறான் பாண்டியன். வைகை பெருகுகிறது. இறைவன், மண் சுமக்கும் கூலியாளாக வந்து பெருகும் வைகையை அடைக்கிறான்; மன்னனிடம் அடி படுகிறான். ஆண்டவன் திருவருள் நலனையும் அடியார் பெருமையையும் உலகம் அறிகிறது. மணிவாசகர் யாத் திரை தொடங்குகிறார். திருவாசகம் எழுகிறது.

மணிவாசகர் இறைவனுடைய திருவருள் நலத்தைப் பெற்ற பேற்றை எண்ணி எண்ணி வியந்து வியந்து உருகிய தைப்போல் வேறு யாரும் உருகியதில்லை. 'இறைவன் வான வர்க்கும் மாமறைக்கும் ஏனையோர்க்கும் காண்பதற்கு அரியவன். அவன் எளியனாக வந்து என்னை ஆட்கொண் டான். இது ஆச்சரியம்! முதலிலே உடம்புக்குத் தலைமை கொடுத்துக் கூத்தாடினேன். அப்படி ஆடச்செய்தவன் ஆண்டவன். பின்பு தன்னை நினைந்து உருகச் செய்து படிப்படியாக ஆட்கொண்டு தன்னைப் பருகச் செய்வித் தான். முடிவிலே வையகத்தில் எனக்கிருந்த இச்சை அனைத் தும் மங்க, ஞானக்கூத்தை ஆடும்படி செய்தது என்ன ஆச்சரியம்!'

"வான நாடரும் அறியொ ணாதநீ
மறையில் ஈறும்முன் தொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடரும் தெரியொ ணாதநீ
என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா
உருகி நான்உனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா,
நைய வையகத் துடைய இச்சையே"

ஆடுவித்தவா — ஆடச் செய்தவாறு என்னே! என்று ஞானம் பெற்ற எக்களிப்பினால் பாடுகிறார்.

சுந்தரர் :

நாவலூரிலே பிறந்து வெண்ணெய் நல்லூரிலே இறைவனுக்காட்பட்டு அவனோடு தோழமை பூண்டு தம்பிரான் தோழராக வாழ்ந்து வந்த சுந்தரர் சமய குரவர் நால்வருள்ளே கோலாகலமாக வாழ்வை நடத்தியவர். அவர் எங்கு சென்றாலும் தனக்கு என்ன என்ன வேண்டும் என்று ஆண்டவனைக் கேட்பார். திருவாரூரிலே அவதரித்த பரவையாரை மணந்து, அந்த வாளனகண் மடவாள் வாடி வருந்தாமல் குண்டை யூரிலே நெல்லுப் பெற்று அதை அள்ளிக் கொண்டு வந்து திருவாரூரிலே போட இறைவனே ஏவியவர். பின்னர் ஒற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணந்த காரணமாகப் பரவையார் ஊடல் கொள்ள, அந்த ஊடல் தீர்க்கவேண்டி, எம்பிரானையே தூதாக அனுப்பியவர்; கருமமே கண்ணாகி வாழ்ந்தவர். கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந்த பெருமானிடம் பரவைக்கும் சங்கிலிக்கு மாகக் கேட்பவர் போலே கேட்கிறார். பாடல் இதோ:

"பண்மயத்த மொழிப்பரவை சங்கிலிக்கும் எனக்கும்
பற்றுய பெருமானே மற்றுரை உடையேன்
உண்மயத்த உமக்கடியேன் குறைதீர்க்க வேண்டும்
ஒளிமுத்தம் பூணரம் ஒண்பட்டும் பூவும்
கண்மயத்த கத்தூரி கமழ்சாந்தும் வேண்டும்."

எப்படி இருக்கிறது சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் தேவைகள்! அவர் வேண்டிய வேண்டியவாறு பெற்ற இன்பத்திலே பாடுவார் :

"பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளும்தரு வானைப்
போக மும்திரு வும்புணர்ப் பானைப்
பின்னை என்பிழை யைப்பொறுப் பானைப்
பிழைஎ லாம்தவி ரப்பணிப் பானை
இன்ன தன்மையன் என்றுஅறி ஒண்ணா
எம்மா னைஎளி வந்தபி ரானை
அன்னம் வைகும் வயற்பழ னத்தணி
ஆரூ ரானை மறக்கலு மாமே."

ஞானசம்பந்தர்:

ஞானத்தின் திருவுருவாக வாழ்ந்தவர் ஞானசம்பந்தர். சீகாழியிலே ஞானசம்பந்தர் அவதரிக்கிறார். மூன்று வயதுப் பாலனாக இருந்தபோது ஒருநாள், தந்தை சிவபாதஇரு தயருடன் நீராடச் செல்லவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறார். குழந்தையை அழைத்துச் செல்கிறார் தந்தை. நீரில் முழுகிய தந்தை விரைவில் எழாததைக் கண்டு 'அம்மையே அப்பா' என்று கதறி அழுகிறார். இந்த அழு கையைக் கேட்ட அன்னை பெரியநாயகியும் தோணியப்பரும் ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்து திருமுலைப்பாலுடன் சிவஞானத்தையும் ஊட்டிவிட்டு மறைகிறார்கள், ''யார் கொடுத்த பாலைக் குடித்தாய்'' என்று தந்தையார் அதட்டு கிறார். குழந்தை 'தோடுடைய செவியன்' என்ற தொடக் கத்தையுடைய பதிகத்தையே பாட ஆரம்பித்துவிடுகிறது. 'திருமுலைப்பால் உண்டார் மறு முலைப்பால் உண்ணார்' என்ற பழமொழிக்கே சம்பந்தர் இலக்காகிவிடுகிறார். அவ் வளவு சிறுவயதிலேயே தலம் தலமாகச் சென்று இறை வனைப் பாடியிருக்கிறார். சமணர்களுடன் வாதிட்டு வென் றிருக்கிறார். பூம்பாவை பூத உடலோடே விளக்கீடு காண வும் ஆதிரை நாள் காணவும் தைப்பூசம் காணவும் வகை செய்து எலும்புக்கே உயிர் கொடுக்கப் பாடியிருக்கிறார் நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர்.

உலக வாழ்க்கை பெரிய மணற்காடு:

உலக வாழ்க்கை பெரியதொரு மணற்காடு. பெரிய வர்களுடைய திருவடிச் சுவடுகள் அந்த மணற் காட்டிலே நன்கு புதைந்து கிடக்கின்றன. அத் திருவடிச் சுவடுகளைப் பின்பற்றி நடந்தாலன்றி அந்தக் காட்டிலே செவ்வனே நடந்து செல்ல வேறு வழியைக் காண முடியாது. காலம் என்னும் சுழற்காற்று, புயற்காற்றாக அடித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்தப் புயற் காற்றினால் அந்த மணற் காட்டிலே பதிந்துகிடந்த அடிச்சுவடுகள் பல மறைந்து ஒழிந்தன. ஆனால், பெருமக்கள் பலரின் அடிச்சுவடுகள் திருவருள் நலத்தினாலே கல்லிற் பொறித்தாற் போல

அன்றும் இன்றும் அழியாது திருத்தமாகவே விளங்கு கின்றன. அவ்வடிச் சுவடுகள் அப் பெருமக்கள் உலகுக்கு அருளிய நூல்களிலே மின்னிப் பொலிகின்றன. அந்த நூல்கள் எத்தகைய உயரிய உண்மைகளை உணர்த்துகின் றனவோ அவற்றையே அவர்கள் வாழ்க்கையும் உணர்த்து கின்றன.

சுமய குரவர் நால்வரும் உலகத்துக்கு நல்வழி காட் டியவர்கள். அதனைற்போலும் 'நாலுபேர் சொல்லுகிறபடி நட' என்ற பழமொழி கூட நாட்டில் வழக்கில் வந்திருக்க வேண்டும். இக் கருத்தைக் கீதாசிரியனும் சொல்லாமல் விடவில்லை. பகவான் சொல்கிறான்;

"சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜன: ஸுக்ருதினோ அர்ஜுன
ஆர்தோ ஜிக்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஞானீ ச பரதர்ஷப."

'பரதகுலப் பெருமகனும் அர்ச்சுன, துன்ப முற்றோன், ஞானத்தைத் தேடுவோன், செல்வத்தை நாடுவோன், ஞானி ஆகிய இந் நால்வகையான புண்ணியவான்களும் என்னைப் போற்றுகின்றனர்.'

துன்பமுற்றவர் அப்பர்; ஞானத்தைத் தேடியவர் மாணிக்கவாசகர்; செல்வத்தை நாடியவர் சுந்தரர்; ஞானத்தின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்தவர் ஞானசம்பந்தர்.

"பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசைக் கல்மிதப்பில் அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்தொண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத வூரர்திருத் தாள்போற்றி."

—சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்

தாலாட்டிலே தாயின் தடுமாற்றம்

பைபிளிலே ஒரு வாக்கியம்! * 'கடவுள் மனிதனைத் தன்னுடைய உருவிலே உருவாக்கியிருக்கிறான்.' ஆம்; மனிதனுடைய கடவுள் மனித உருவிலே காட்சி அளிக்கிறான். அப்படியானால், மிருகங்களின் கடவுள் மிருக உருவிலேயும் பறவைகளின் கடவுள் பறவை வடிவிலேயும் காட்சி அளிக்கவேண்டும். ''மாடு கடவுளைப்பற்றிச் சிந்திக்கக்கூடுமானால் தன் இனத்தில் பெரியதொன்றாக அவனை நினைத்து வழிபடும்'' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் சொல்வார். இதில் எவ்வளவு உண்மை பொதிந்து கிடக்கிறது!

கடவுள் மனிதனைத் தன்னுடைய உருவத்திலே உருவாக்கினான். ஆனால், மனிதன் கடவுளை வெவ்வேறு உருவிலே சிருட்டித்திருக்கிறான். உடம்பு, உள்ளம், உயிர் ஆகிய மூன்றும் விலங்குகளிடத்திலேயும் இருக்கின்றன; மனிதனிடத்திலேயும் இருக்கின்றன. ஆனால் உள்ளத்தின் மலர்ச்சியாகிய அறிவு விலங்குகளிடத்திலே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அந்த அறிவு தொழிற்படும் போது மனிதன் தன்னை உணர்கின்றான். உடம்பை இயக்கும் உயிரைப்போல உயிரை இயக்கும் ஒரு பொருள் இருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்கிறான். அந்தச் சிந்தனையின் விளைவாக உயிர்க்குயிராம் இறைவனை உணர்கின்றான். ஊரும் பேரும் உருவும் இல்லாத இறைவனுக்கு ஊரையும் பேரையும் உருவையும் கொடுக்க முற்படுகிறான்.

வானம் மணிமுகடாக, மால்வரையே தூணாக, ஆன பெரும்பார் அரங்காக அண்டங்களை ஆட்டிவைக்க ஆடுகிறான் நடராஜன். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்த நிலையில் உலகம் உருவாகிறது எனக் காட்டித்தர, தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச் சிற்றம்பலவன் பெண்பால் உகந்த பெரும் பித்தனாகிறான். அகில உலகையும் ஆட்டுவிக்கின்ற

---

*God created man in His own image

ஆதி பராசக்தியை அலைமகள், கலைமகள், மலைமகள் என் றெல்லாம் அழகு ஒழுகப் பார்க்கிறான். யானை முகத்தையும் தொந்தி வயிற்றையும் குட்டைக் காலையுங் கொண்டு வித்தக விநாயகனைச் சிருஷ்டிக்கிறான். அழகைக் கண்டு, இளமையைக் கண்டு, இறைமையைக் கண்டு கைபுனைந்தியற்றுக் கவின் பெறு வனப்பில் ஊறிக் கிடந்த தமிழன்,

"வேலுண்டு வினைஇல்லை, மயிலுண்டு பயம்இல்லை"

என நெஞ்சில் உரம்பெற்று மயிலோடும் வேலோடும் ஆறு முகனைப் பார்க்கிறான்.

"தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை—கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக்கு ஓயாத தொல்லை
தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்—பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான்"

என்று ஓங்கி உலகளந்த உத்தமனும் கண்ணனைப் பார்க் கிறான். இங்ஙனம் அதீதமான கற்பனைகளால் கோயில்கள் உருவாகின்றன; கோபுரங்கள் உயர்கின்றன. கலையைக் கண்டு, சிலையைக் கண்டு கடவுளைக் காணத் துடிக்கிறான் மனிதன்.

இவனைப் பார்த்துக் கீதாசிரியனும் சொல்கிறான்:

"பஹூனாம் ஜன்மனாமந்தே ஞானவான்மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:"

பல பிறவிகளுக்குப் பின்பே, 'யாவும் வாசுதேவ சொரூபம்' என்று ஞானி என்னை வந்தடைகிறான். அத் தகைய மஹாத்மா கிடைத்தற்கரியவன்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால், காண்கின்ற அத் தனையும் பரமாத்ம சொரூபம் எனத் தென்படும்போது ஞானம் பூர்த்தியாகிறது. இத்தகைய பிரம்மஞானி நட மாடுங் கோயில்.

"யோ யோ யாம் யாம் தனும் பக்த: ச்ரத்தயார்ச்சிதுமிச்சதி
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம்."

எந்த எந்தப் பக்தன் நம்பிக்கையுடன் எந்த எந்த வடிவத்தை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானே அவனவனுடைய அசையாத நம்பிக்கைக்குத் தகுந்த வடிவத்தை நான் எடுத்துக்கொள்கின்றேன்.

விவேகானந்தரின் நல்லுபதேசம்:

மேலைநாட்டில் மக்கள் திரண்டிருக்கும் ஒரு பேரவையிலே சுவாமி விவேகானந்தர் பேசுகிறார்: "ஒரு சமயமானது உண்மையானதாக இருக்குமாயின் மற்றைய சமயங்களும் உண்மை வாய்ந்தவைகளே. இக் காரணத்தால் இந்து சமயம் எனக்கெவ்வளவு உரியதோ அவ்வளவு உங்களுக்கும் உரியதாகும். இந்துக்களாய்த் திகழ்கின்ற நாங்கள் பிற சமயங்களைப் பொறுப்பதோடு நின்றுவிடாமல், ஒவ்வொரு சமயத்தோடும் பிணைந்துகொள்கின்றோம். உருவ வழிபாட்டுக்கும் மிக உயர்ந்த அத்துவித நிலைக்கும் இடையேயுள்ள எல்லாச் சமயங்களும் மனித ஆன்மா அகண்டத்தை உணர்ந்து அறியக்கூடிய பல முயற்சிகளேயாகும் என்பதை நாங்கள் நன்கு அறிவோம். அக்காரணம் பற்றியே சமயங்களாம் மலர்களைத் திரட்டி அவற்றை அன்பு நூல் கொண்டு தொடுத்து வியப்புறும் ஆராதனைக்குரிய செண்டாக்குகிறோம். சமய வேறுபாடுகளும் மதச் சண்டைகளும் அவற்றினின்று ஏற்பட்ட கொடிய பிடிவாதமும் ஆகிய இவை இந்த அழகிய பூவுலகத்தை நெடிது பற்றி இருந்தன; இந் நிலவுலகத்தை அவை கொடுஞ் செயலினால் நிறைத்துவிட்டன. மீண்டும் மீண்டும் மானிட உதிரத்தை எங்கும் சொரியச் செய்து நாகரிக வாழ்க்கையை அழித்து மக்கட் கூட்டத்தைத் திகைக்கும்படி செய்துவிட்டன. இந்தக் கொடிய பேய்கள் தோன்றாதிருந்தால் மக்கட் கூட்டமானது இப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையினும் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்திருக்கும். குறித்த பேய்கள் அழிந்து போகிற காலம் நெருங்கிவிட்டது. வாளினாலோ எழுதுகோலினாலோ ஒருவரை ஒருவர் பகைக்கின்ற கொடுஞ் செயலானது அகன்றுவிடுக! ஒரே நோக்கத்தினைக் கொண்டு ஒன்றினையே நாடிச் செல்கின்ற மக்களிடையே அன்பினைத் தூண்டுகின்ற எண்ணங்கள் நிறைவுபெறுக!"

இந்த வார்த்தைகள் இன்றும் எவ்வளவு பொருத்த மாக அமைந்துகிடக்கின்றன.

பலவித மார்க்கங்களில் பலப்பல மூர்த்திகள்:

சர்வேசுவரனுடைய விபூதிகளின் விரிவை மனத்தில் எண்ணுவதே முடியாது; சொல்லுவது எப்படியோ என்று நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் தடுமாறி இருக்கிறார்கள்.

"பேசிற்றே பேச லல்லால் பெருமையொன் றுணர லாகாது
ஆசற்றார் தங்கட் கல்லால் அறியலா வானு மல்லன்,
மாசற்றார் மனத்து ளானே வணங்கிநாம் இருப்ப தல்லால்
பேசத்தான் ஆவ துண்டோ? பேதைநெஞ் சே!நீ சொல்லாய்."

என்று தொண்டரடிப் பொடிஆழ்வார் பாடுவார். இறை வனே வழிபடும் வகையிலும் மூர்த்தி பேதங்களிலும் கலக்கம் அடையாமல் ஒரே ஈசனே எல்லோரும் பலவித மூர்த்திக ளாகக் கொண்டு வழிபடுகிறார்கள் என்பதை நன்றாக உணர வேண்டும். துவைத, அத்வைத வாதிகளின் சண்டைகள் பொருளற்றவை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இறைவன் ஒருவனே! குணபேதத்திலும், அறிவு பேதத்திலும், காலதேசபேதத்திலும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கருத்தில் அமைத்துக்கொண்ட பலவித மார்க்கங்களிலும் பலப்பல மூர்த்திகளையும் வழிபடலாம். அவரவர்களுக்கு அந்த அந்த மார்க்கமும் அந்த அந்த மூர்த்தியும் ஒரு குறையுமின்றிப் பொருந்தும். இந்தப் பேருண்மையை உணர்ந்து உள்ளம் பரிபாகம் அடைந்தால் பின்னர் எந்தத் தெய்வமும் எந்த விக்கிரகமும் அவனே ஆகும். நம்மாழ்வார் பாடுவார்;

"யாவையும் எவரும் தானுய்
அவரவர் சமயம் தோறும்
தோய்வுஇலன் புலன்ஐந் துக்கும்
சொலப்படான் உணர்வின் மூர்த்தி
ஆவிசேர் உயிரின் உள்ளால்
ஆதும்ஓர் பற்று இலாத
பாவனே அதனைக் கூடில்
அவனையும் கூட லாமே."

பல தெய்வங்கள் இருப்பதாகப் பேசிக்கொள்ளுதல் அஞ்ஞானத்தின் விளைவு. அண்டகோடிகள் அனைத்துக்கும் மூலப் பொருளாயிருக்கும் தெய்வம் ஒன்றே ஒன்றுதான்.

'ஏகம் ஸத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி'

என்று வடமொழியிலே சொல்வார்கள். அதாவது, உண்மை ஒன்று. அதைப் பெரியோர்கள் பல பெயர்கள் இட்டு அழைக்கிறார்கள். இறைவன் மக்கள் உய்யும்பொருட்டுப் பல சமயங்களையும் உலகிலே சான்றோர் வாயிலாக நிறுவியிருக்கிறான். எந்தச் சமயத்தை அநுட்டித்தாலும் அதன் மூலம் மனிதன் மேன்மையடையலாம். * 'நீ ஓர் இந்துவாக இருந்தால் உண்மையான இந்துவாக இரு; நீ ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருந்தால் நல்ல கிறிஸ்தவனாகவே இரு.' என்று வீரசந்நியாசி விவேகானந்தர் சொல்வார்.

தாலாட்டின் தத்துவம்:

கீதாசிரியன் தொடர்ந்து பேசுகிறான்: 'என்னுடைய அழிவற்ற ஒப்பற்ற பரமாத்ம சொரூபத்தை அறியமாட்டாத அறிவிலிகள் புலன்களுக்கு எட்டாத என்னைப் புலன்களுக்குத் தென்படுபவனாக எண்ணுகின்றனர். யோக மாயையினால் மூடப்பட்டுள்ள நான் எல்லோருடைய அறிவுக்கும் எட்டுவதில்லை. மதியிழந்த இவ்வுலகம் பிறப்பற்றவனும் மாறுபாடற்றவனுமாகிய என்னை அறிவதில்லை.

"வேதாஹம் ஸமதீதானி வர்த்தமானானி சார்ஜுன
பவிஷ்யாணி ச பூதானி மாம் து வேத ந கஸ்சன."

அர்ச்சுனா, சென்றனவும், நிகழ்வனவும், வருவனவும் ஆகிய உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். ஆனால் என்னை யாரும் அறியார்'.

பெற்ற தாய் பிள்ளையைத் தொட்டிலிலிட்டுச் சீராட்டிப் பாராட்டித் தாலாட்டுகிறாள். அப்போது அவள் பாடுகிறாள்;

'ஆராரோ, ஆராரோ, ஆரிவரோ, ஆராரோ?'

---

* If you are a Hindu, be a true Hindu; If you are a Christian, be a true Christian.

தொட்டிற் பாட்டு இப்படித்தானே தொடங்குகிறது. முன் ஜன்மங்களிலே நீ யாராக இருந்தாயோ நாம் அறியோம். இப்போது நாம் பாராட்டுகிறோம்: சீராட்டுகிறோம். இனிவரும் ஜன்மங்களிலே நீ ஆராரோ? ஆரிவரோ? இந்தத் தாலாட்டிலே எவ்வளவு தத்துவம் பொதிந்து கிடக்கிறது என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தன் வயிற்றிலே பிறந்த குழந்தையின் உண்மை நிலையையே அறியாது தாய் தடுமாறிப் பாடுகிறாள் என்றால் அண்ட பகிரண்டமும் அடங்க ஓர் ஆனந்தமாகி விளங்கும் பரம் பொருளின் உண்மை நிலையை அறிய நாம் யார்? இதோ தாலாட்டு:

"ஆராரோ, ஆராரோ,
ஆரிவரோ, ஆராரோ?

பூமாலை வாடும், மணம்
பொன்மாலைக் கில்லை என்று
*பாமாலை வைத்தீசன்
பாதம் பணிபவனே?

பாலமுதம் உண்டுதமிழ்ப்
பாமாலை பாடி, இந்தத்
தாலம் புகழவரும்
சம்பந்தன் நீதானே?

கொன்றைஅணிந் தம்பலத்தில்
கூத்தாடும் ஐயனுக்கு
§வன்றொண்ட னாக
வளர்ந்தவனும் நீதானே?

கல்லைப் பிசைந்து
கனியாக்கும் செந்தமிழின்
‡சொல்லை மணியாகத்
தொடுத்தவனும் நீதானே?

---

*பாமாலை வைத்துப் பணிந்தவர் —அப்பர்

§வன்றொண்டர் —சுந்தரர்

‡செந்தமிழின் சொல்லை மணியாகத் தொடுத்தவர் —மாணிக்கவாசகர்

புள்ளி மயிலோடு
புனங்காத்து நிற்கும்அந்த
வள்ளி மணவாளன்
மதலையாய் வந்தானே ?

ஆயர் பதியில்
அற்புதங்கள் செய்துநின்ற
மாயவனே இங்கெமக்கு
மகவாகி வந்தானே ?''

— மலரும் மாலையும்

இதோ ஒரு திருவெம்பாவை :

''பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருளன்
கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற்பிணைப் பிள்ளைகாள்
ஏதவனூர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.''

நம்பிக்கை நமக்கு வேண்டும்

மனிதனுடைய முயற்சியும் தெய்வச் செயலும் இணைந்தே செல்கின்றன. மனிதனுடைய முயற்சிக்கேற்ற வாறே ஆண்டவனின் அனுக்கிரகமும் அமைகிறது. காரணம் ஒன்றிருக்கக் காரியம் மற்றொன்றுகப் போய்விடுவதில்லை. காரணத்துக் கேற்ற காரியம் எப்போதும் ஒழுங்காக நடை பெற்று வருகிறது. காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் காரியம் இதுவாகும் என்று முடிவுகட்டிவிடலாம். அவ்வாறே காரியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்குக் காரணம் இன்ன தென்றும் முடிபு கட்டலாம். பிரபஞ்சத்திலே காரண காரியம் முறைபிறழாது நிகழ்ந்துகொண்டே வருகிறது.

தக்கார் தகவிலர்:

மகன் ஒருவனிடத்திலே நாம் காண்கின்ற பரிபாகத்தி னின்றும் இவன் பெற்றோர் எத்தகையவர் என்று அனுமா னிக்கலாம். சிலவேளைகளில் நல்லவர்களுக்குத் துஷ்டர்கள் மக்களாகப் பிறக்கிறார்கள். அவ்வாறே, துஷ்டர்களுக்கு நல்லவர்கள் மக்களாகவும் வருகிறார்கள். காரணகாரியம் என்னும் விதிக்கு இது விலக்கு என எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஒருவருடைய மனபரிபாகம் முழுவதையும் நாம் மட்டிட்டுக்கொள்ள முடியாது. கெட்டவர்களிடத்திலே எத்தனையோ நல்ல பண்புகளும் மறைந்து கிடக்கின்றன. நல்லவர்களாகத் தென்படுபவர்களிடத்திலேயும் வேண்டாத இயல்புகள் பல இருக்கின்றன.

> "தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
> எச்சத்தாற் காணப் படும்."

என்பது அன்றும் பொய்யாமொழி; இன்றும் என்றும் அது பொய்யாமொழியே. எச்சம் என்பது காரியம். அதை உண்டுபண்ணிய கர்த்தா காரணம். கர்த்தாவானவன்

தக்கான் அல்லது தகவிலன் என்பது அவனுல் ஆக்கப்பட்ட எச்சத்தினின்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். உலக நன்மைக் கென்று கருதிக் கோயிலைக் கட்டுகிறார்கள்; குளத்தை வெட்டுகிறார்கள்; கல்வி நிலையங்களை ஸ்தாபிக்கிறார்கள். ஆனுல் இவற்றிற் சில, தலைமுறை தலைமுறையாகப் பெருந் தொண்டாற்றி வருகின்றன; சில பயன்படாதொழி கின்றன. ஒரு ஸ்தாபனம் நிலைத்திருந்து தொண்டாற்று வதற்கும் இன்னென்று நில்லாதொழிவதற்கும் காரணம் ஒன்றிருக்க வேண்டும். ஒருவர் அமைத்து வைத்த ஸ்தா பனம் அவருடைய எச்சம். அந்த எச்சமே தக்காரையும் தகவிலரையும் காட்டித் தந்துவிடுகிறது. நல்லவழியிற் கிடைத்த பணத்தினுல் நல்லுள்ளத்தோடு அமைத்த அற நிலையம் வாழ்கிறது. சம்பாதித்தவன் தகவிலனுய் இருந்தால் அறநிலையம் வாழாது. இன்னும் சொல்லப்போனுல், மக்க ளுடைய மனப்பான்மையைக் கெடுத்துவிடும் கடைத்தர மான எண்ணங்களைப் பரப்ப எழுகின்ற நூல்களின் ஆசிரி யர்கள் தகவிலர். அவர்களின் நூல்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போவதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. அறநெறி பரப்பும் நூல்கள் அன்றும் இன்றும் என்றும் புதுமை சொட்டிக்கொண்டு இருப்பதற்கும் நமக்கு இப் போது காரணம் தெரிந்துவிடுகிறது.

வினைப் போகமே தேகம்:

மனிதன் தன்னைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கே பல பிறவி களை எடுத்துக்கொள்கிறன். ஒரு பிறவியினின்று மற்றொரு பிறவிக்குச் செல்கின்ற மனிதன் பூவுலகிலிருந்து எப் பொருளையும் எடுத்துச் செல்வதில்லை. வினைப்பயன் ஒன் றையே எடுத்துச் செல்கிறன். வினைப்பயனுகிய எச்சம் மேலானதாக இருக்குமாயின் அடுத்த பிறவியில் அவன் மேல்நிலைக்குப் போகின்றன். ஒரு மனிதனுக்கு இனி வந்து அமையும் பிறப்பு அவனுக்கு எச்சமாக இருக்கும் வினையி லிருந்து வருவது எனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். நல்வினையை வளர்த்துக்கொண்டு வருபவர்கள் நல்ல பிறவிக்கு வழி தேடுகின்றனர்.

இந்தக் கருத்தைக் கீதாசிரியன் சொல்கிறான் :

"யம் யம் வாபி ஸ்மரன்பாவம் த்யஜத்யந்தே கலேவரம்
தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவித:"

"குந்தியின் புதல்வா, இறுதிக் காலத்தில் ஒருவன் எப் பொருளை நினைத்துக்கொண்டு உடலை விடுகிறானே, எப் போதும் அப் பொருளைக் கருத்தில் வைப்பவனாகிய அவன் அதனையே அடைகின்றான்."

"அந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரன்முக்த்வா கலேவரம்
ய: ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்சய:"

"மரணகாலத்தில் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு உடலைவிட்டு யார் போகிறானே, அவன் என் நிலையை அடை கிறான். இதில் ஐயமில்லை."

"அப்யாஸயோகயுக்தேன சேதஸா நான்யகாமினா
பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த்தானுசிந்தயன்."

"பார்த்தா, இடைவிடாது யோகப் பயிற்சியால் நிலை நின்றதும் வேறொன்றை நாடாததுமாகிய சித்தத்தால் தியானம் செய்பவன் தேஜோமயமான பரமபுருஷனை அடை கிறான்.

"தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு மாமனுஸ்மர யுத்ய ச
மய்யர்பித மனோபுத்திர்மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்சய:"

ஆகையால், எல்லாக் காலங்களிலும் என்னை நினை; போர் செய்; மனத்தையும் புத்தியையும் என்னிடத்தே அர்ப்பணம் செய்வதனால் சந்தேகமின்றி என்னையே வந் தடைவாய்".

இனிவரும் பிறப்பு எமது எண்ணத்தின் தூல அமைப்பே யாகும். உடலை விடும்பொழுது எவனொருவன் பரத்தினைப் பாவிக்க வல்லவனாய் இருக்கின்றானோ அவன் பரத் தினையே சென்று சேர்கின்றான். வினைப்பயன் இருக்கு மளவும் பிறவிகளும் இருக்கும். மேலான பிறவியாக

இருந்தாலும் சரி, கீழ்த்தரமான பிறவியாக இருந்தாலும் சரி, வினை ஒரு முடிவுக்கு வரும்வரை பிறவி மாறி மாறி வந்துகொண்டே இருக்கும். ஜீவன் மேல்நிலைக்குப் போகப் போக வினைப்பயன் என்னும் எச்சம் குறைந்துகொண்டே போகும். ஜீவபோதம் குறைந்து வர, பரபோதம் தலை எடுக்கும். வினை என்னுந் தடை போய்விட்டால் உடல் என்னும் கட்டு அவிழ்ந்துவிடும்.

"வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண் டாய்வினை தானைழிந்தால்
தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டாய்சிவன் பாதநினை
நினைப்போரை மேவு நினையாரை நீங்கிந் நெறியினின்ருல்
உனைப்போல் ஒருவர்உண் டோமனை மேஎனக் குற்றவரே."

—பட்டினத்தார்

வினைப்பயன் என்னும் எச்சத்தை இல்லாமல் செய்து விடுவதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். ஜீவபோதம் என்ற எச்சம் இல்லாத நிலையிலேதான் மணிவாசகர்,

"வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்துஅழல்நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுஎன் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ."

என்று பாடுவார்.

உபாசனை மூர்த்தியைப் பற்றிய தியானம்:

ஆக்கையிலிருந்து ஆவி கிளம்பும்போது எத்தகைய எண்ணம் மனிதனின் மனத்துக்குள் அடங்கிக் கிடக்கின்றதோ, அத்தகைய பலனையே அவன் மறுபிறப்பில் பெறுவான். ஆகவே, வாழ்நாள் முடிந்துபோகுந் தறுவாயில் கடவுளைத் தியானித்திருப்பது அவசியம். வாழ்நாளிலே மனத்துக்குக் கடவுளிடம் நிலைத்திருக்கும் பழக்கத்தை உண்டுபண்ணினால், மரணகாலத்திலே மனம் ஆண்டவனிடத்திலே நிலைபெறும். உபாசனை மூர்த்தியைப் பற்றிய தியானத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் திரும்பத் திரும்பச் செய்துகொண்டிருப்பது அப்பியாச யோகம்.

''தெருப்பாடகன் ஒருவன், ஒரு கையால் சுருதி மீட்டிக் கொண்டும் மற்றக் கையால் ஒருவகை மேளத்தைத் தட்டிக் கொண்டும் அதே சமயத்தில் பாடிக்கொண்டும் இருக் கிறான். அதைப்போல உலக பந்தத்துக்குட்பட்ட மனிதன் தனக்கேற்பட்ட காரியங்களைக் கையாற் செய்துகொண் டிருக்கும்போதும் பகவான் நாமத்தை முழுமனத்தோடும் சொல்லி, குணானுபவம் பண்ணுவதை மறக்கக்கூடாது'' என்று ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சொல்வார்.

'சாகிற காலத்திலே சங்கரா, சங்கரா என்று சொல்வது போல' என்பது ஒரு பழமொழி. இறைவனைப் பக்தி பண்ணுவது சிலநாள்கள் பழகுவதினாலே வந்துவிடமாட் டாது. 'இப்போது என்ன அவசரம்? வயசாகிறபோது பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றால் முதுமையில் புதிதாக ஒரு பழக்கம் வராது. சாகிறபோது 'சங்கரா, சங்கரா' என்று சொல்லவேண்டுமானால் வாழ்கிற காலத்திலேயே 'சங்கரா, சங்கரா' என்று சொல்லிப் பழகியிருக்க வேண்டும். பிரபஞ்ச வியாபாரம் பெருகிக்கொண்டே போனால் இறைவன் நாமத்தைச் சொல்லும் அருளாதாரம் குறைந்துகொண்டே போகும். 'அதற்குள் என்ன அவசரம்? காலம் போகப் போகப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்றால் இறைவன் திருநாமத்தைச் சொல்வது என்பது ஒருபோதும் நடவாத காரியம். பேசத் தொடங்கும்போதே இறைவன் நாமத்தைப் பேசவேண்டும்.

''பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாம் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்.''

என்று காரைக்காலம்மையார் பாடுவார். அருளாதார நெறியில் திருநாமத்தைச் சொல்லும் பழக்கத்தை வார்த்தை பேசும் ஆற்றல் தோன்றும்போதே தொடங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று கபிலதேவநாயனார் பாடுகிறார். அவரின் நல்ல தமிழ்ப்பாடல் இதோ:

''உரைவந்து உறும்பதத் தேஉரை
மின்கள் அன் றுயின்இப்பால்
நரைவந்து உறும்பின்னை வந்துஉறும்
காலன்நன் முத்துஇடறித்

திரைவந்து உறும்கரைக் கேகலம்
வந்துஉறத் திண்கைவன்தாள்
வரைவந்து உறும்கடல் மாமறைக்
காட்டுஎம் மணியினையே.''

மனிதனை மயக்கும் மோகங்களிலே கல்விச் செருக்கும் ஒன்று. ஈசுவர பக்தியில்லாமல் எவ்வளவு பாண்டித்தியம் பெற்றாலும் பயனில்லை என்று படித்தவர்களுக்கு அழுத்திச் சொல்லும்முகமாகச் சொல்கிறார் சங்கரர்.

''பஜ கோவிந்தம் பஜ கோவிந்தம்
பஜ கோவிந்தம் மூடமதே
சம்ப்ராப்தே சந்நிஹிதே மரணே
நஹி நஹி ரக்ஷதி டுக்ரிஞ்கரணே.''

கற்ற கல்வியும் படித்த நூல்களும் பயின்ற கலைகளும் இவை எல்லாம் அந்திமகாலத்தில் உன்னை இரக்ஷிக்குமா? இல்லையே. யமன் வந்து உன்னை வாவென்று அழைக்கும் போது படித்த நூல்களைக் கொண்டு நீ அவனிடம் வாதித்து ஒன்றும் அடையமுடியாது. ஈசுவரபக்தியின்றிக் கற்ற கல்வி, யமன் முன்னிலையில் பயன்படாது. 'டுக்ரிஞ்' என்றால் பாணினி இலக்கணச் சூத்திரம். 'யமன் முன்னிலையில் பாணினி சூத்திரங்களை ஒப்பிக்கப் போகிறாயா' என்று பரிகாசமாகக் கேட்கிறார் சங்கரர்.

'சர்வகாலமும் என்னை நினைத்துக்கொண்டே போர்புரி' என்று கண்ணன் கூறியது சிந்தனைக்கு ஒரு சீரிய விருந்தாகும். இரவும் பகலும் உள்ளும் புறமும் உலகத்திலே நாம் பெரும் போரில் தானே முனைந்திருக்கிறோம். வாழ்க்கைப் போரிலே வெற்றி நம்முடையதென்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லி விட முடியாது. ஆனால், போரிலே ஈடுபடத்தான் வேண்டும். கிடைப்பது வெற்றியாக இருந்தாலும் சரி, தோல்வியாக இருந்தாலும் சரி, அதைப் பொருட்படுத்தலாகாது. ஒரு கல்லை உடைக்க முற்படுகிறோம். ஒன்பது தரம் அடித்தும் அது உடையவில்லை. ஆனால், பத்தாவது அடியில் அது உடைந்துபோகிறது. பத்தாவது அடி பயனளித்தமைக்கு

முன் கொடுத்த ஒன்பது அடிகளும் அடிகோலின அல்லது காரணமாயின என்பதை நாம் மறுக்க முடியுமா? ஆண்டவனை அடைகின்ற முயற்சியும் இப்படித்தான். ஒரு பிறப்பிலே வெற்றி கிட்டாது போனலும் இன்னெரு பிறப்பிலே நிச்சயமாக வெற்றி பெறுவோம் என்ற திடநம்பிக்கை நமக்கு இருக்கவேண்டும். ஆகவே, நமக்கு வேண்டியது நம்பிக்கையே. நம்பிக்கை இழந்தவன் நாஸ்திகனகி விடுகிறன்.

'யாவும் அறிந்தவனும், யாவற்றுக்கும் முந்தியவனும், யாவற்றையும் ஆள்பவனும், அணுவிலும் சிறியவனும், வினைப்பயனை வழங்குபவனும், அறிதற்கரிய உருவினனும், ஆதித்ய வர்ணனும், இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான அவனை எவன் தனது இறுதிக் காலத்தில் பக்தியுடனும் அசையா மனத்துடனும் யோக பலத்தால் புருவமத்தியில் பிராணனை நிலைநாட்டி நினைக்கிறனே அவன் அந்தத் திவ்விய பரம புருஷனையே அடைகிறன்' என்று கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகிறன்.

"புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா
உன்னடி என்மனத்தே
வழுவா திருக்க வரந்தர
வேண்டும்இவ் வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி இருந்தருள்
செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடை
மேல்வைத்த தேவண்ணனே."

—அப்பர்

"மைவரும் கண்டத்தர் மைந்தகந் தாஎன்று வாழ்த்தும்இந்தக்
கைவரும் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்கற்ற கல்வியும்போய்ப்
பைவரும் கேளும் பதியும் கதறப் பழகிநிற்கும்
ஐவரும் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் அடைக்கலமே."

—கந்தர் அலங்காரம்

"எழுவகைப் பிறவிகளுள் எப்பிறவி எய்துகினும்
எய்துக பிறப்பி லினிநான்
எய்தாமை எய்துகினு மெய்திடுக இருமையினும்
இன்பமெய் தினும் எய்துக
வழுவகைத் துன்பமே வந்திடினும் வருகமிகு
வாழ்வுவந் திடினும் வருக
வறுமைவரு கினும்வருக மதிவரினும் வருகஅவ
மதிவரினும் வருக உயர்வோடு
இழிவகைத் துலகில்மற் றெதுவரினும் வருகஅல
தெதுபோகி னும் போகநின்
இணையடிகள் மறவாத மனமொன்று மாத்திரம்
எனக்குஅடைதல் வேண்டும் அரசே
கழிவகைப் பவரோகம் நீக்குநல் அருளெனும்
கதிமருந் துதவு நிதியே
கனகஅம் பலநாத கருணையங் கணபோத
கமலகுஞ் சிதபாத னே."

— இராமலிங்க சுவாமிகள்

எல்லோரும் ஆண்டவன் குழந்தைகள்

கடவுளின் பெயரால் பொய்வேஷக்காரனுய் இருப் பதைவிட ஒருவன் தன்னே நாஸ்திகன் என்று சொல்லிக் கொள்வது மிக நன்று. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ருல், நாம் அவரை அறியவேண்டும். அநுபவத்திற் பெற இயலாத ஒன்றின்மீது நம்பிக்கை வைக்காதிருப்பது நல்லது தானே. இவ்வுலகிலே ஞானத்துறையிலே ஏதேனும் ஒரு பகுதி ஒரு மனிதனுடைய அனுபவத்துக்கு எட்டக்கூடிய தாக இருந்திருக்குமேயாயின், அது மற்றவர்களுடைய அனுபவத்துக்கும் எட்டும் என்பதில் எவ்வித கருத்து வேறுபாடும் இருக்கமுடியாது.

முன்னுளில் எத்தனேயோ ஆத்ம அனுபூதிச் செல்வர் களுக்கு அந்த உண்மை எட்டி இருக்கிறது. ஆகவே, எதிர் காலத்திலும் அந்த உண்மையை அநுபவத்திற்பெறத் தகுதி உடையவர்கள் இருப்பார்கள் என்பதிலும் கருத்து வேறு பாடு இருக்கமுடியாது. நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி ஒன்று திரும்பத் திரும்ப நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பது இயற்கையின் நியதி. ஒரு முறை நிகழ்ந்தது எப்பொழுதும் நிகழக்கூடியது என்பது முடிந்த முடிபு. பண்டைக்கால ஞானிகள் அனுபூதியில் உண்மையை அறிந்திருந்தார்கள் என்ருல், இக்கால மனித னும் அதை அனுபூதியில் பெற்றுத்தான் ஆகவேண்டும். ஏதோ சில கொள்கைகளேயும் கருத்துக்களேயும் மக்களுக்குப் புகட்டி அவர்களேத் திருப்திப்படுத்திவிடலாம் என்று எண்ணு வது அறிவுடைமையாகாது. சொல்லுபவர்களுடைய பேச்சுக் களே எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு, ஒரு சமுதாயம் திருப்தி யடைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கவும் முடியாது. மெய்ப் பொருள் எதுவென்னும் நாட்டம் மக்களிடையே இருந்து வருகிறது. மதத்தைப் பற்றியும், ஆண்டவனேப் பற்றியும் வீணிற் பேசிக்கொண்டிருப்பதிற் பிரயோசனம் எதுவும் இல்லே. இவற்றின் உட்பொருளே ஒவ்வொருவனும் உணர

வேண்டும். சுபானுபவத்தில் உண்மையை உணராதவன் மதத்தை அனுட்டித்தவன் அல்லன். மானுட வாழ்க்கையைப் பற்றியும், பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும், இறைவனைப் பற்றியும் உள்ள தத்துவங்களைச் சுவானுபவத்திற் பெற வேண்டும் என்ற துடிப்பு மக்கள் உள்ளத்தில் உதித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. அடிப்படைத் தத்துவங்களை ஒருவன் என்றைக்கு ஞானக் கண்ணினால் காண்கின்றானே, அத் தத்துவங்களின் சொரூபமாக மானிட வாழ்க்கை அமைந்திருக்கிறது என்னும் அநுபூதியை என்றைக்குப் பெறுகிறானே, அன்றுதான் அவன் மதத்தை உணர்ந்தவன்; கடவுளை அறிந்தவன்.

இந்த அநுபூதிச் செல்வத்தை அகக்கண்ணால் காண்பதற்கு வாயிற்படியாக அமைந்துகிடக்கிறது கீதையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயம். இதைக் கீதையின் இருதயம் எனலாம். இந்த அத்தியாயத்திலே பக்தி சாஸ்திரத்தின் பரம இரகசியம் கூறப்படுகிறது. கீதாசிரியன் பேசுகிறான்:

'இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யனஸூயவே
ஞானம் விக்ஞான ஸஹிதம் யஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே அசுபாத்'

எதை அறிந்து அஞ்ஞானமாகிய தீமையினின்று விடுபடுவாயோ, அப்படிப்பட்ட அநுபவத்தோடு கூடிய ஆழ்ந்த ஞானத்தை, பொறாமைப்படாத உனக்கு நான் எடுத்துரைப்பேன்.

அசுபம் என்றால் அஞ்ஞானமாகிய தீமை. அது பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலிருந்து வருகின்ற கேடு. ஆகவே, அஞ்ஞானம் நீங்கினால் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையிலிருந்து வருகிற கேடும் நீங்கும். சுவானுபவத்தோடு கூடிய ஞானமே கேடுகளை எல்லாம் போக்கவல்லது. வெறும் வாசாஞானம் பொருள் அற்றது. பகவானுடைய குணங்களிலேயும், லீலைகளிலேயும் தோஷங் காண்பவனும் சிரத்தையில்லாதவனும் இத்தகைய உபதேசங்களுக்கு அருகதை அற்றவன்.

உத்தம கதி:

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகிறான்: 'இந்த ஞானம் வித்தைகளுக்கெல்லாம் வேந்து; மறைபொருளுள் மேலானது;

உத்தமமானது; தர்மத்துடன் இணைந்தது; அனுட்டித்தற்கு மிக எளியது; அழிவற்றது. இந்தத் தர்மத்திலே சிரத்தையில்லாதவர்கள் என்னை அடையாது மரண சம்சார மார்க்கத்தில் உழல்கின்றனர். இந்த உலகனைத்தும் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத என்னால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூதங்கள் எல்லாம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. ஆனால் நான் அவைகளிடத்திலில்லை. எப்போதும் எங்கும் உலாவுகின்ற பெருங்காற்று வானத்தில் நிலைபெற்றிருப்பது போன்று எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடத்திலிருக்கின்றன என்பதை அறிந்துகொள். எல்லாப் பொருள்களும் கற்ப முடிவில் என்னுடைய பிரகிருதியை அடைகின்றன. மறு படியும் கற்பத் தொடக்கத்தில் அவைகளை நான் தோற்றுவிக்கிறேன். என் பிரகிருதியை அருளுடையதாகச் செய்து சுதந்திரமில்லாது அப்பிரகிருதியின் வசமாயிருக்கும் உயிர்த் திரள் யாவற்றையும் நான் தோற்றுவிக்கிறேன். அக் கருமங்களில் பற்றற்றவனும் உதாசீனனைப் போலிருப்பவனும் ஆகிய என்னை அவைகள் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. என்னுடைய மேற்பார்வையில், பிரகிருதி அசையும் பொருள்களையும் அசையாப் பொருள்களையும் சிருஷ்டிக்கிறது. இந்தக் காரணத்தினால் உலகு சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றது.

பொருள்களுக்கெல்லாம் மகேசுவரனாய் இருக்கின்ற பரம நிலையை, அறியாத மூடர்கள் நான் மானிட வடிவம் எடுத்தவன் என்றெண்ணி என்னை அவமதிக்கின்றார்கள். வீணாசையுடையோர், வீண்செயலாளர், சிதறிப்போன அறிவுடையோர், மதியை மயக்கும் இராட்சதத் தன்மையையும், அசுரத் தன்மையையுமே அடைகின்றனர். ஆனால், மகாத்மாக்கள் தெய்வீக இயல்பைக் கைக்கொண்டு உயிர்களுக்குப் பிறப்பிடமானவனும் அழியாதவனும் நான் என்று அறிந்து வேறு சிந்தையின்றி என்னையே வழிபடுகின்றனர். அவர்கள் என்னை எப்பொழுதும் புகழ்பவராய், திடமான விரதமுடையவர்களாய், பக்தியுடன் நமஸ்கரிப்பவர்களாய், நிலைபெற்ற மனத்தினராய் என்னை உபாசிக்கின்றார்கள். வேறு சிலர் ஞானவேள்வியால் வேட்போராய், என்னை

ஒன்றாய், பலவாய், வேறாய், எல்லாவிடத்தும் வழிபடு கின்றார்கள். நானே வைதிக கர்மம். யாகம் நானே. நானே பிராணிகளுக்கு அன்னமும் ஔஷதமும். மந்திரமாவதும் நான். ஹோமம் செய்யப்படும் நெய்யும் நான். ஹோம கருமமும் நான். அக்கினியும் நானே. இந்த உலகத்தின் அப்பன் நான்; அன்னை நான்; பாட்டன் நான்; கர்மபலனைக் கொடுப்பவனும் நான். கற்றுணரத் தக்கவனும் பரிசுத்த மளிப்பவனும் நான். ஓங்காரப் பொருளும் ரிக்ஸாமயசுர் வேதங்களும் நானே. புகலிடம், வளர்ப்பவன், உடையவன், சாட்சி, இருப்பிடம், துன்பம் துடைப்பவன், நண்பன், பிறப்பிடம், ஒடுங்குமிடம், தங்குமிடம், களஞ்சியம், அழி யாத வித்து இவை எல்லாம் நானே. நான் வெயிலாய்க் காய்கிறேன்; மழையாய்ப் பெய்கிறேன்; பெய்யாமல் தடுக் கிறேன். சாகாமையும் சாவும், சத்தும் அசத்தும் நானே. வேறு நினைப்பின்றி என்னை வழிபடுபவர்களாகிய நித்திய யோகிகளின் யோகக்ஷேமத்தை நான் வழங்குகிறேன். நம்பிக்கையோடு கூடிய பக்தர்கள் மற்றத் தேவதைகளை வணங்கினாலும் அவர்களும் என்னையே விதி வழுவியவர் களாய் வணங்குகிறார்கள். பல தேவதைகளை வணங்கு பவர்கள் என்னை உள்ளபடி அறிவதில்லை. ஆதலால் அவர்கள் வழுவிப் பிறவியில் வீழ்கின்றனர். எவர்கள் எனக்குப் பக்தி யுடன் இலை, மலர், கனி அல்லது நீரைப் படைக்கிறார் களோ, அத் தூயமனமுடையவர்களது அன்பளிப்பை நான் இன்புடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

ஆகவே அர்ச்சுனா, நீ எதைச் செய்கின்றாயோ, எதைப் புசிக்கின்றாயோ, எதை ஹோமம் பண்ணுகின்றாயோ, எதைத் தானம் செய்கின்றாயோ, எந்தத் தவம் செய் கின்றாயோ, அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்வாயாக! இங்ஙனம் நன்மை தீமைகளைத் தருகின்ற வினைக் கட்டுக்களி னின்று விடுபடுவாயாக. சந்நியாச யோகத்தில் நிலைபெற்ற உள்ளத்தினனாய் வினையினின்று விடுபட்டு என்னை வந்தடை வாய். நான் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் சமமாய் இருக் கிறேன். எனக்குப் பகைவனும் இல்லை; நண்பனும் இல்லை.

ஆனால் எவர்கள் என்னைப் பக்தியுடன் வழிபடுகிறார்களோ அவர்கள் என்னிடத்தில் இருக்கின்றார்கள். நானும் அவர்கள்பால் இருக்கின்றேன். தீயொழுக்கம் மிக்கவன்கூட என்னை வேறொரு நாட்டமின்றிப் போற்றுவானெனில் அவன் சாது என்றே கருதுதற்குரியவன். நற்செயலுக்கும் நல்லியல்புக்கும் வித்தாகிய நல்லெண்ணம் அவனிடத்து உதித்தமையின், விரைவில் அவன் தர்ம சிந்தை உடையவன் ஆகிறான். நித்திய சாந்தி நிலையையும் அடைகிறான். என்னுடைய பக்தன் நாசமடையமாட்டான் என்பதை உண்மையில் உணர்ந்து உலகுக்கு உரைப்பாயாக. பெண்களும், வைசியர்களும், சூத்திரர்களும், பிராமணர்களும், இராஜரிஷிகளும் என்னைச் சரணடைந்து உயர்ந்த கதியை அடைகிறார்கள். ஆதலால், நிலையற்றதும் இன்பமற்றதுமாகிய இவ்வுலகப் பிறவி எய்திய நீ என்னை வழிபடக்கடவாய். மனத்தை என்னிடம் வைத்து, பக்திபண்ணி எனக்கு யாகம் செய்து என்னை வணங்குவாயாக. என்னையே உத்தம கதியாகக் கருதி உள்ளத்தை நிலைநிறுத்தி என்னையே வந்தடைவாயாக.

குருவாய் வருதல்:

பகவான் பார்த்தனுக்குச் சொல்லிய இவைகளை எல்லாம் கருத்துடன் நோக்கினால், கடவுள் இருக்கிறார் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை நமக்கும் உண்டாகின்றது. சமயம் என்பது அனுஷ்டானத்துக்குரியது. சமயத்தை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் சமயம் புகட்டும் உண்மையை அனுபூதியின் வாயிலாக உணர்கின்றார்கள். புத்தகத்தைப் படிக்கத் தெரியாதவன், புத்தகத்திலே இருக்கும் உண்மையை உணர்ந்திருப்பானானால், அவன் தத்துவஞானியைவிடச் சிறந்தவன். ஆத்ம அனுபூதியைப் பெறுவது மனிதனுடைய இலட்சியமாக இருக்கவேண்டும். கோயில்களுக்குச் செல்வதினாலும் நூல்களைப் படிப்பதினாலும் மெய்ஞ்ஞானம்பெறலாம் என்று எண்ணி வாழ்நாள் முழுவதையும் அத்தகைய முயற்சிகளில் செலவு செய்யலாம். ஆனால், சமயத்தின் சாராம்சமான உள்ளத்தூய்மையையும்

அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்ற அசையாத பக்தியையும் நாம் பெருவிடில், கடவுளைத் தேடும் முயற்சி வீணனதாகும்.

சனகாதி முனிவர்களுக்குப் பரமேஸ்வரன் தட்சிணா மூர்த்தியாய் அமர்ந்து சின்முத்திரையினால் ஞானோபதேசம் செய்தான். சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைத் தடுத்தாட்கொள்ள ஆண்டவனே குருநாதனாய் எழுந்தருளினான். மதுரையி லிருந்து திருப்பெருந்துறைக்கு வரச்செய்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை ஆட்கொண்டவனும் ஆண்டவனே.

"உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்க்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே."

—கந்தர் அனுபூதி

இது நமது பிரார்த்தனையாய் இருந்தால் இறைவன் குருவாய் வருவான்.

"அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென்று இகழாதே ...."

என்று திருவாசகம் பாடுகிறது. இதைக் கண்ணன் 'உயிர் களுக்கெல்லாம் நான் ஈசனாய் இருப்பதை அறியாத மூடர்கள் நான் ஒரு மானுட வடிவம் எடுத்தவன் என்று எண்ணி என்னை அவமதிக்கிறார்கள்' என்று அர்ச்சுன னுக்கு இன்னொரு பாணியிலே சொல்வது சிறப்பாக இருக்கிறது.

மெய்கண்டதேவர் விளக்கம்:

'அவையே தானே ஆதல்' என்ற சிவஞானபோத இரண் டாம் சூத்திரம் கண்ணன் பேச்சிலே தெரிகிறது. இத் தொடரை விளக்க முற்பட்டால், அவையேயாதல், தானே ஆதல், அவையே தானே ஆதல் என இதனை மூன்றுவகைப்

படுத்திப் பொருள் கொள்ளலாம். இவற்றுள் அவையே ஆதல் என்பது உடல் அழியாதிருத்தற்கு, உயிர் அதனோடு கலந்து உடல் வேறு தான் வேறு என்னும் வேறுபாடின்றி அவ்வுடலேயாய் நிற்றல்போல இறைவன் உயிர்கள் நிலை பெறுதற்பொருட்டு அவற்றோடு கலந்து உயிர்கள் வேறு தான் வேறு என்னும் வேறுபாடின்றி, அவ்வுயிர்களேயாய் நிற்றல் என்பதாம். இதனை ஆண்டவனின் அபேத நிலை அல்லது ஒன்றாய் நிற்கும் நிலை எனச் சாத்திரங்கள் பேசும். தானேயாதல் என்பது, உயிர்கள் அறிதற்கு முதல்வனும் இறைவன் துணையாய் நின்று அறிவித்தல் வேண்டும். அவன் அறிவித்தாலன்றி உயிர்கள் தாமாக ஒன்றினையும் அறிய மாட்டா. உயிர்கள் அறிதற்கு இறைவன் துணையாய் நின்று அறிவித்தாலும் பொருள் தன்மையால் இறைவன் அவ்வுயிர்களின் வேறேயாவன். இது ஆண்டவனின் பேதநிலை. அதுவே வேறாய் நிற்றல் எனப்படும். அவையே தானே ஆதல் என்பது உயிர்கள் இன்ப துன்பங்களை நுகர்தற்கு இறைவன் அவ்வுயிர்களுடன் கூடி உயிர்கள் வேறு தான் வேறு என்னும் வேறுபாடின்றி, உயிர்க்குயிராய் நின்று, அவ்வின்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமான விஷயங்களில் உடன் செல்லுதலாகும். இது ஆண்டவனின் பேதாபேத நிலை. இதனை உடனாய் நிற்றல் எனவும் சொல்லலாம். இம் மூன்று நிலைகளும் ஆண்டவனுக்கும் உயிர்களுக்குமுள்ள அத்துவித நிலையை விளக்குவன. அத்துவிதம் என்பதனை மெய்கண்டதேவர் அவையே தானேயாதல் என்ற தொடரினால் விளக்குகிறார். 'பொய்கண்டார் காணப் புனித மென்னும் அத்துவித மெய்கண்டார்' தரும் விளக்கம் இப்போது நமக்கும் தெளிவாகிறது.

> "அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே
> அறிவாய் அறிகின்றான் தானே—அறிகின்ற
> மெய்ப்பொருளும் தானே விரிகூடார் ஆகாசம்
> அப்பொருளும் தானே அவன்."

என்ற காரைக்காலம்மையார் அற்புதத் திருவந்தாதியும் இங்கே சிந்தனைக்கு உரியது.

ஆண்டவன் அன்புநிலையில் ஒன்றுகிறான்; அறிவு நிலையில் வேறுகிறான்; ஆற்றல் நிலையில் உடனுகிறான்.

'உலகத்தில் தான் ஒருவனே சுத்தமானவன்; மற்றவர்கள் தனக்குப் பக்கத்தில் வந்தாலோ, தன்னுடைய உணவுப் பொருளைத் தொட்டாலோ, தன்னுடைய பவித்திரம் போய்விடுகிறது என்று கருதுபவனும் உண்டு. இத்தகைய மயக்கத்தில் ஊறிய ஒருவன் எப்படி உருப்படியாகப் போகிறான்.' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் சொல்வார். உண்மையில் உயிர்கள் அனைத்தும் தெய்வ சொரூபம். எல்லோரும் ஆண்டவன் குழந்தைகள். இதை அறிந்து இறைவனுடைய சான்னித்தியத்தை அத்தனையிலும் காண்கின்ற அளவுக்கு நம்மை நாம் உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியானால், சண்டாளன் என்று ஒருவன் இல்லையே.

நாஸ்திகனுக்கு விளக்க முடியாதே !

நாஸ்திகன் கேட்கிறான் :

''கடவுள் யார்? அவருடைய உருவம் எப்படிப் பட்டது? அவரை எங்கே காணலாம்? வைகுண்டத்திலேயா, கைலாயத்திலேயா, சத்யலோகத்திலேயா?''

''இராத்திரியில் ஆகாயத்தில் அநேக நட்சத்திரங்களைக் காண்கிறாய். ஆனால் சூரியோதயமானதும் அவை தென்படுவ தில்லை; ஆதலால் பகற்போதில் ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங் களே இல்லை என்று சொல்லலாமா? மனிதனே, உனது அஞ்ஞான காலத்தில் நீ ஈசுவரனைக் காணமுடியாதிருப் பதால், ஈசுவரனே இல்லை என்று சாதிக்காதே'' என்ற ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் அருள்வாக்கைச் சொல்லிப்பார்க்கலாம். நாஸ்திகன் இந்த விடையுடன் திருப்தி அடைந்துவிடுவான் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

கடவுளுக்கு எட்டுவிதமான உடல்கள் :

இன்னொன்றையும் சொல்லிப்பார்க்கலாம். அவனுடைய கேள்விகளுக்கு விடையைச் சாகுந்தலத்தில் முதற் சுலோ கத்தில் அழகாகப் பாடுகிறார் மகாகவி காளிதாசன். கடவுளை எங்கும் நிறைந்த பிரம்மமாகவே கவி கருதுகின்றார். கட வுளுக்கு எட்டுவிதமான உடல்கள் உண்டு. (1) பூமி, (2) தண்ணீர், (3) ஒளி (அக்கினி), (4) காற்று, (5) ஆகாயம், (6) சூரியன், (7) சந்திரன், (8) யஜமானன் (அதாவது, நான் என்ற சொல்லுக்கு இலக்காக உள்ள ஆத்மா). இந்த எட்டு உடல்களிலே உலகம் முழுவதும் அடங்கிக்கிடக்கிறது. ஆண்டவனின் அம்சம் இல்லாத எதுவும் இந்த உலகத்திலே இல்லை. அவன் கைலாயத்திலோ வைகுண்டத்திலோ சத்ய லோகத்திலோ சகல போகங்களுடனும் இருந்து உலகைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. உலகத்திலே எல்லா மூலை முடுக்குகளிலேயும் வசித்துக்கொண்டு தானே நேரில்

எல்லாவற்றையும் கண்காணித்துக்கொள்ளுமாறு எட்டு உருவங்களாகி உலகத்தைக் காத்துவருகின்றார். காற்றும் ஆகாயமும் எவ்வாறு எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன என் பதையும், இவ்விரண்டும் ஆண்டவனின் திருவுருவங்கள் என்று சொல்வதையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் காளிதாசன் கடவுளே எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளாகக் கருதுவது தெளிவாகிவிடுகிறது. இதனை,

"இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமான னாய்எறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிருகி
ஆகாச மாய்அட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமும் குற்றமும் பெண்ணும்ஆணும்
பிறர்உருவும் தம்உருவும் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றுகி நாளையாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்றவாறே."

என்று அப்பர் பெருமான் பாடுவார்.

பிரபஞ்சமாகத் தென்படுவது உண்மையில் ஈசனே. பிரபஞ்சத்திலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் ஈசுவர சொரூ பத்தில் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. நிகழ்கின்ற நிகழ்ச்சிக ளெல்லாம் ஈசன் செயல். தென்படுகின்ற சராசரங்கள் அனைத்தும் ஈசனுடைய தோற்றம்.

இக் கருத்தைத் தெளிவுபடக் கீதாசிரியன் பேசுகிறான்:

"அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே
இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமன்விதா:"

நான் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடம். அனைத்தும் என்னிடத் திருந்தே விரிகின்றன. இதை அறியும் ஞானிகள் என்னை அன்புடன் வழுத்துகின்றனர்.

மெய்ப்பொருள் அறிந்த பெருமக்கள்:

ஈசனை நாம் நேரில் கண்டறிந்தவர்கள் அல்லேம். காணும் திறமையும் இன்னமும் நமக்கு வந்து வாய்க்கவில்லை. ஆனால் பரம்பொருளை நேரில் சாக்ஷாத்கரித்துள்ள பெருமக்கள்

உலகில் இருந்திருக்கிறார்கள். மெய்ப்பொருளை அறிந்த அப் பெருமக்கள் கடவுளைப் பற்றிப் பகர்வதை ஆப்தமொழி என்று பகர்கின்றோம். ஆப்தன் என்பதன் பொருள் பரம் பொருளை அடையப்பெற்றவன் என்பதாகும். பரம்பொருளை அனுபூதியில் அடைந்திருப்பவனே அப்பொருளைப்பற்றிப் பேசும் அருகதையுடையவன்.

"யோ மாமஜமனாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம்
அஸம்மூட: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே."

ஆதியில்லாதவனும் பிறப்பில்லாதவனும் உலகுக் கெல்லாம் இறைவனும் ஆகிய என்னை அறிகின்றவன் மானுடருள் மதிமயக்கமில்லாதவன். அவன் பாபங்கள் அனைத்தினின்றும் விடுபடுகின்றான்.

அவனே ஆப்தன். சுவானுபூதியில் இறைவனுடைய விபூதியை அறிபவனுக்கு மயக்கம் ஏற்படுவதில்லை. சர்வேசுவரனுக்குப் புறம்பாக உலகத்தையும் வாழ்க்கையையும் பொருள்படுத்துவது பாபம். மயக்கத்திலிருந்து தெளிவடைந்து ஈசுவர காட்சியைக் காண்பவன் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகின்றான்.

"ஏதாம் விபூதிம் யோகம் ச மம யோ வேத்தி தத்வத:
ஸோஅவிகம்பேன யோகேன யுஜ்யதே நாத்ர ஸம்சய:"

எவன் எனது விபூதிகளையும் யோகசக்தியையும் உள்ள படி அறிகின்றானே, அவன் அசையாத யோகத்தைச் சார்ந்திடுவான்; இதில் சந்தேகம் இல்லை.

விபூதி என்றால் விபுத்தன்மை, ஈசுவரசக்தி அல்லது பெருமை எனப் பொருள்படும். பரம்பொருளை நிர்க்குணப் பிரம்மம் என்றும் சகுணப் பிரம்மம் என்றும் இரண்டாக ஆன்றோர் கண்டிருக்கிறார்கள். நிர்க்குணப் பிரம்மத்திடம் குணம் குறி ஏதும் இல்லை. கிருத்தியமும் அங்கே நிகழ்வதில்லை. சகுணப் பிரம்மம் விபூதிகள் பல கொண்டிருக்கும். உலகம் உயிர் அனைத்தும் சகுணப் பிரம்மத்திலிருந்தே தோன்றி வந்துள்ளன. பஞ்சகிருத்தியங்கள் அங்கே நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆயினும் சகுணப் பிரம்மமும்

நிர்க்குணப் பிரம்மமும் இரண்டு தனித்தனியான பொருள்க ளல்ல என்பதைத் தெளிவாக அறிய வேண்டும். சூரிய ஒளி சூரியனிடத்திருந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றது. ஏதேனும் ஒரு திரையின்மேல் அவ்வொளி படாவிட்டால், நாம் அதனைக் காணமுடியாது. நீர் நிலம்போன்ற பொருள்களிலே படும்பொழுதே ஒளி நம் கண்ணுக்குப் புலனாகின்றது. முப் பட்டைக் கண்ணாடி ஒன்றின் வாயிலாக அவ் வொளியைச் செலுத்தினால், அது ஏழு நிறங்களாகப் பிரிந்து தெரிகிறது. ஏழு நிறங்களாயிருப்பது போன்றது சகுணப் பிரம்மம். நிறமற்றுக் கட்புலனாகாது இருக்கின்ற ஒளிபோன்றது நிர்க்குணப் பிரம்மம்.

பரம்பொருள் இத்தனை விதமான விரிவுகளை அடைய வல்லது. அவை யாவும் பரம்பொருளுடைய விபூதிகள். பரம்பொருள் இத்தனையுமாய் விரிந்தபின் விரிந்தவற்றுடன் எத்தகைய இணக்கம் வைத்திருக்கிறது என்பதை ஆராயுங் கால் பரம்பொருளுடைய யோகம் அறியப்படுகிறது. இறைவனுடைய பெருமையை உள்ளபடி பேரறிவுகொண்டு அறிபவர்கள் அவனிடத்திலே தளராத இணக்கம் அல்லது அசையாத யோகம் வைப்பார்கள். எண்ணெய் இல்லாது போனால் விளக்கு எரியாது. அதுபோல ஈசுவரன் இல்லாமற் போனால் மனிதன் ஜீவித்திருக்க முடியாது.

மக்களிடையே மகேஸ்வரன் :

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகிறான் :

"மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்தஃ பரஸ்பரம்
கதயந்தஸ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச"

(ஞானிகள்) சித்தத்தை என்பால் வைத்தவர்களாய், என்னை உயிர்நிலையாய்க் கொண்டவர்களாய், ஒருவர்க் கொருவர் என்னையே விளக்கிக்கொண்டும், எப்போதும் என் லீலைகளை எடுத்துரைத்துக்கொண்டும் நிறைவடைந்தும் மகிழ்வடைந்தும் இருக்கின்றனர்.

தத்துவ ஆராய்ச்சியிலே திருக், திருஷ்யம் என்ற இரண்டு பாகுபாடுகள் இருக்கின்றன. திருக் என்றால் காண்

போன் எனப் பொருள்படுகிறது. காண்போனல் காணப் படுபவைகள் திருஷ்யம் ஆகும். ஜீவாத்மன் காண்போனாக இருக்கிறான். இவ்வுலகம் ஜீவனல் காணப்படும் பொருளாக இருக்கிறது. திருக்கினிடத்து மாறுதல்கள் அமைவதற் கேற்ப, திருஷ்யமும் அவனுடைய காட்சிக்கு மாறி அமை கிறது. அதாவது, காண்போனிடத்து உண்டாகின்ற மாறு தலுக்கேற்ப, காணப்படும் பொருள்களிடத்தும் மாறு பாடுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இக் கோட்பாடு கடவுள் வழிபாட்டுக்கும் உரியதாகின்றது. வழிபடுபவனுடைய மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப வழிபடு தெய்வம் உணரப்படு கிறது. தனக்குத் தோற்றமும் இருப்பிடமும் பகவானே என்று அறிகின்ற பக்தன் தன்னைப் பகவான்பால் கொடுத்து விடுகிறான். உலக வாழ்க்கையிலே அநாதையாய்ப் போய் விட்ட நாஸ்திகனுடைய மனப்பான்மைக்கு இயைய நாஸ்திகமே அவனுக்கு வழிபடு தெய்வமாகிறது.

தென்படுபவைகளை நல்லவை என்றும் கெட்டவை என்றும் பாகுபடுத்தலாகாது. பொருள்கள் யாவும் செயல்கள் யாவும் பரம்பொருளிடமிருந்து வந்தவை என்று உணரவேண்டும். அனைத்தும் பிரம்மசொரூபம். இவ்வுண் மையைப் பற்றிப் பேசினல் போதாது; எண்ணினல் போதாது; எழுதினல் போதாது. சுவானுபூதியில் இதை நாம் உணரவேண்டும். யாவும் சிவமயம் என்று அனுபூதியில் அறிகின்றவன், சுவர்க்கத்துக்குப் போக ஆசைப்படவும் மாட்டான்; நரகத்துக்குப் போக அஞ்ச வும் மாட்டான். ஏனெனில், பிரம்மத்துக்கு அந்நிய மாக அவன் காணும் பொருள் ஒன்றுமில்லை. நீக்கமற எங்கும் நிறைந்திருப்பது ஒரு பொருள் என்று கண்ட அந்தப் பிரம்மஞானி,

> "அனைத்துமாய் நின்றுயே யான்வேறே? நின்னை
> நினைக்குமா றெங்கே? நிகழ்த்தாய் பராபரமே."
>
> — தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி

என்று பாடுவான். இத்தகைய ஞானம் அடையப்பெற்ற வனே ஜீவன் முக்தன் ஆகின்றான். இந்த உலகத்திலே குறை

பாட்டையும் அநியாயத்தையும் காண்பவனுடைய வாழ்வு குறைபாட்டுடன் அநியாயமாய் முடியும். இவ்வுலகில் எவனொருவன் கேட்டைக் காண்கிறானே, அவனுடைய வாழ்வும் கேட்டுடன் முடிகிறது. மெய்ப்பொருளின் காட்சி அடையப்பெற்றவன், மெய்ப்பொருளே அனைத்துமாய் மிளிர்வதைக் காண்பான்.

"யானேதும் பிறப்பஞ்சேன்"

என்று மணிவாசகரைப்போல் பாடக்கூடியவர்களும்,

"இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லே"

என்று அப்பரைப்போல் வாழக்கூடியவர்களும் இந்த உலகத்திலே வாழத்தகுந்தவர்கள். நரக வேதனை, சுவர்க்க பிராப்தி என்னும் கோட்பாடுகள் எல்லாம் வல்லான் யாரோ ஒருவனுடைய ஆணையினின்று வருவன அல்ல. அவரவர் வினைப்பயனால் வருபவை என்று ஆதியிலிருந்தே வேதம் தெளிவுபடுத்திவிடுகிறது. வினைப்பயனுக்கு ஏற்றவாறு மனிதனுக்குப் பெருமையும் சிறுமையும் வந்து அமைகின்றன.

"திங்குவந் தடையு மாறும் நன்மைதான் சேரு மாறும்
தாங்கள்செய் வினையி னாலே தத்தமக் காய வல்லால்
ஆங்கவை பிறரால் வாரா அமுதம்நஞ் சிரண்டி னுக்கும்
ஓங்கிய சுவையின் பேதம் உதவினர் சிலரு முண்டோ."

என்று கந்தபுராணமும் நமக்குச் சொல்லித்தருகிறது. ஒரு சிலரைத் தண்டிக்கவும் வேறு சிலருக்குச் சம்மானம் வழங்கவும் ஆண்டவன் பரலோகத்தில் இருக்கவில்லே. எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் உணர்வுக்கு உணர்வாய் அறிவுக்கு அறிவாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வம் மேலானதா, அல்லது இருக்குமிடம் தெரியாது, எங்கோ மறைந்து கிடக்கும் தெய்வம் மேலானதா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். வைகுண்டத்திலேயோ கைலாயத்திலேயோ தெய்வம் வீற்றிருக்கிறது என்றால், அதை நிரூபிப்பது சாத்தியமன்று. நாஸ்திகனுக்கு விளக்கிச் சொல்லவும்

முடியாது. உயிர்கள் அனைத்திலும் வியாபித்திருக்கும் தெய்வத்தைச் சுவானுபூதியில் கண்டால் நாஸ்திகனுக்கும் ஒரு வாறு சொல்லலாம்.

"உள்ளத்தில் உள்ளானடி—அதுநீ
உணர வேண்டுமடி
உள்ளத்தில் காண்பாய்எனில்—கோவில்
உள்ளேயும் காண்பாயடி."

என்று கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை பாடுவார்.

இதனை இன்னொரு பாணியிலே பாடுகிறார் நம்முடைய நாயனார் நாவுக்கரசர். அவரின் தீந்தமிழ்த் தேவாரம் இதோ :

"கங்கை ஆடிலென் காவிரி ஆடிலென்
கொங்கு தண்குமரித்துறை ஆடிலென்
ஓங்கு மாகடல் ஓதநீர் ஆடிலென்
எங்கும் ஈசனை ஞதவர்க்கு இல்லையே."

பிரபஞ்சம் முழுவதுமே பரமாத்மாவுக்கு ஆலயமாக இருக்கிறது. இந்த மானுட சரீரமும் எம்பிரானுக்கு நல்ல தோர் ஆலயம்.

"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சிவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே."

இது திருமூலர் திருவாக்கு.

இவற்றை அறிபவனே சமயத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன். இந்த வாழ்விலேயே பரலோக வாழ்வின் மணத்தை நுகரலாம் என்று கூறுவது நமது சமயம். செத்த பிறகு வைகுந்தம் சிவலோகம் என்று நமது சமயம் திரை போடாது. அங்கும் இங்கும், அன்றும் இன்றும் நமக்கு உறவினனாகவே இறைவன் இருக்கின்றான். மக்களிடையே தான் மகேஸ்வரன் வாழ்கின்றான்.

வேதாந்த உண்மைகளின் எதிரொலி விஞ்ஞானம்!

இன்றைய பௌதிக விஞ்ஞானத்தின் முடிவுகள் நமது பழைய வேதாந்த உண்மைகளுக்கு எதிரொலிபோல விளங்குகின்றன. வேதாந்த உண்மைகளை அநுபவ ஞானத்தி னலும் தியானத்தினலும் பெருமக்கள் அறிந்தார்கள். இந்தக் காலத்திலே அதே உண்மைகள் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்களை அத்திவாரமாகக் கொண்ட பௌதிக விஞ்ஞானத்தினல் விளக்கப்படுகின்றன. விஞ்ஞானிகள் நிகழ்ச்சிகளை உற்று நோக்கி அறியும்போதும், ஆய்வுகளைச் செய்யும்போதும் உள்ளதை உள்ளபடி அறியவும் அறிந்தபடி உரைக்கவும் பழகிக் கொள்கிறார்கள். இம்மாதிரியான பயிற்சியால் அவர்களுடைய புத்தி பரிசுத்தமடைந்து, உண்மையைக் காண்பதில் திறமையும் அடைகிறது. ஆகவே, மனத்தின் ஒரு பகுதியாகிய புத்தியைத் தூய்மையாக்குவதே பௌதிக விஞ்ஞானத்தின் வழி என்றும் சொல்லலாம்.

உண்மையைக் காண உண்முகத் தியானம்:

மனத்தைத் தூயதாக்கி உண்மையைத் தியானம்பண்ணி உண்மையைக் கண்டார்கள் ஞானிகள். அதுபோல, இன்றைய விஞ்ஞானிகள் புத்தியைத் தூய்மையாக்கியே உண்மையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் தம்மை ஈடுபடுத்தி, உண்மையைக் காண விழைகின்றனர். மனத்தின் தன்மையை உண்முகத் தியானத்தால் ஆராய்ந்து உண்மையைக் காண்டல் பண்டை வழி. புறஉலகின் தன்மையைப் புத்தியைக் கூர்மையாக்கி ஆராய்ச்சியினல் அறிந்து அப்பாலுள்ள உண்மையைக் காண்டல் பௌதிக விஞ்ஞானிகளின் வழி. பரத்தையே ஆராய்ந்து மன உலக, ஆன்ம உலக உண்மைகளைக் குவித் தார்கள் நம் முன்னோர்கள். அதற்காகக் கண்ணை மூடித்

தியானத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள். இக்கால விஞ்ஞானிகள் சடப்பொருளை ஆராய்ந்து கண் திறந்துகொண்டே புற உலக உண்மைகளைக் குவிக்கின்றார்கள்.

பௌதிக விஞ்ஞானம் பிரபஞ்சத்திலுள்ள பொருள்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்ததின் விளைவாகப் பலப் பல பொருள்களாக இருந்தவைகள் எல்லாம் ஒன்றில் ஒடுங்கிக் கடைசியில் ஒரு பொருளில் வந்து முடிபு பெற்றிருக்கின்றன என்னும் உண்மையைக் கண்டது. இறுதியிலிருப்பது ஒரு பொருளே என்ற முடிபுக்கு அந்த அறிமுறை விஞ்ஞானம் வந்திருக்கின்றது. ஆனால் அந்த ஒரு பொருளை விளக்குவதற்கு மட்டும் அந்த விஞ்ஞானத்தினால் முடியவில்லை.

ஒருமை கற்பிப்பதே வெவ்வேறான சமயமுறைகளின் இறுதி நோக்கமாகும். இதுவே கடவுள். இதனைத்தான் நாம் பலவாகக் காண்கின்றோம். சடப்பொருளையும் உலகையும் பல்வேறு உணர்ச்சிகளையும் நாம் உணர்கிறோம். ஆனால் இருப்பது ஒன்றே. அந்தப் பொருளின் வெளித்தோற்றத்தின் அளவிலே உள்ள வித்தியாசங்களையே வெவ்வேறான பெயர்கள் குறிக்கின்றன. நாம் அதிகமாகக் கற்பிக்கின்ற வேறுபாடுகள் எல்லாம் எல்லையற்ற ஓர் உண்மையின் பாகங்கள், பகுதிகள், கூறுகள் ஆகும். இந்த வேறுபாடுகள் அந்த ஓர் எல்லையற்ற உண்மையின் தோற்ற அளவிலே உள்ள வேறுபாடுகளே.

இரசாயன சாஸ்திரங்களும் இயற்கை விஞ்ஞானங்களும் எவ்வாறு இந்தப் பூத உலகு பற்றிய உண்மைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனவோ அவ்வாறு சமயமானது பௌதிக உலகிற்கு அப்பாற்பட்ட உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறது. இரசாயனத்தைக் கற்க ஒருவன் படிக்கவேண்டிய நூல் இயற்கை என்னும் புத்தகமே. சமயத்தைக் கற்கவேண்டிய புத்தகம் ஒருவனுடைய இதயமும் மனமுமே.

எல்லாம் அவன்:

அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்: ''ஜனார்த்தனா, உன்னுடைய யோக சக்தியையும் மகிமையையும் விரிவாகக் கூறுவாய்.''

பகவான் சொல்கிறார்: "நல்லது; குருகுலப் பெருமகனே, தெய்வத்தன்மை விளங்கும் என் மகிமைகளில் முக்கியமான வற்றை உனக்கு மொழிகிறேன். ஏனெனில், என் மகிமையின் விரிவுக்கு எல்லையே இல்லை. நான் எல்லாப் பிராணிகளின் இருதயத்திலும் உள்ளவன். உயிர்களின் ஆதியும் நடுவும் முடிவும் நானே! நான் ஆதித்தியர்களுக்குள் விஷ்ணு; பிரகாசிக்கும் பொருள்களுள் கதிர்களுடன் கூடிய சூரியன்; வாயு தேவதைகளுள் மரீசி; நட்சத்திரங்களுள் சந்திரன். வேதங்களுள் நான் சாமவேதமாய் இருக்கிறேன். தேவர்களுள் நான் இந்திரன். இந்திரியங்களுள் மனதாயிருக்கிறேன். பிராணிகளிடம் அறிவாயிருப்பவனும் நானே! உருத்திரர்களுள் சங்கரனாகவும் இயக்கர் அரக்கருள் குபேரனாகவும் வசுக்களுள் நான் அக்கினியாகவும் மலைகளுள் மேருமலையாகவும் இருக்கிறேன். பார்த்தா, என்னைப் புரோகிதர்களுக்குள் முக்கியமான பிரகஸ்பதியாக அறிவாய். படைத்தலைவர்களுள் நான் முருகக்கடவுள். நீர்நிலைகளுள் சமுத்திரமாக இருக்கிறேன். நான் மகரிஷிகளுக்குள் பிருகுவாகவும் சொற்களுள் ஓரெழுத்து வடிவமான ஓங்காரமாகவும் யக்ஞங்களுள் ஜபயக்ஞமாகவும் அசையாப் பொருள்களுள் இமயமலையாகவும் இருக்கிறேன். மரங்களனைத்துள்ளும் நான் அரசமரம். தேவ ரிஷிகளுக்குள் நான் நாரதர். கந்தர்வருள்ளே நான் சித்திரரதன். சித்தர்களுள் நான் கபிலமுனி. குதிரைகளுள் அமிர்தத்துடனுதித்த உச்சைசிரவஸ்ஆகவும், சிறந்த யானைகளுள் ஐராவதமாகவும், மனிதர்களுள் அரசனாகவும் என்னை அறிவாயாக. ஆயுதங்களுள் நான் வஜ்ராயுதமாகவும் பசுக்களுள் காமதேனுவாகவும் இருக்கிறேன். உற்பத்தியைச் செய்யும் மன்மதனாகவும் இருப்பவன் நானே. பாம்புகளுள் நான் வாசுகியாக இருக்கிறேன். நாகபாம்புகளுள் ஆதிசேஷனாக இருக்கிறேன். ஜலதேவதைகளுள் நான் வருணன். பிதிர்க்களுள் அரியமான். தண்டித்து அடக்குபவர்களுள் நான் யமனாக இருக்கிறேன். தைத்தியர்களுள் பிரகலாதன் நான். கணக்கிடுபவர்களுள் காலமாக இருப்பவன் நான். விலங்குகளுள் சிங்கமும், பறவைகளுள் கருடனும் நானே. சுத்தம் செய்யும்

பொருள்களுள் காற்றுகவும், ஆயுதம் ஏந்தியவருள் இராம னுகவும், மீன்களுள் மகரமாகவும், நதிகளுள் கங்கை யாகவும் நான் இருக்கிறேன். படைப்புப் பொருள்களுக்கு ஆதியும் முடிவும் நடுவும் நானே.

''அர்ச்சுனு, வித்தைகளுள் ஆத்ம வித்தையும் வாதஞ் செய்வோரிடம் வாதமும் நானே. எழுத்துக்களுள் அகர மாகவும் கூட்டுச் சொற்களுள் இரு சொற் கூட்டாகவும் இருக்கிறேன். அழிவில்லாத காலமும் நானே. எங்கும் பரந்திருந்து கர்மபலனை அளித்துக் காப்பவனும் நானே. அனைத்தையும் அழிக்கும் மரணமும் பிறப்பும் நானே. செல்வர்களின் வளர் செல்வமும் நானே. பெண்களுள் இலட்சுமியும், வாக்குத் தேவதையான சரஸ்வதியும், கீர்த்தி, ஞாபகசக்தி, புத்தி, சக்தி, திடசித்தம், பொறுமை இவற்றுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளும் நானே. நான் அவ் வாறே சாமகானங்களில் பிருகத்ஸாமம்; சந்தங்களுள் காயத்ரீ; மாசங்களில் மார்கழி; பருவங்களுள் வசந்த காலம். வஞ்சகர்களிடம் சூதாட்டமாகவும், சக்தியுடைய வர்களிடம் சக்தியாகவும் நான் இருக்கிறேன். நான் வெற்றியாக இருக்கிறேன்; விடாமுயற்சியாக இருக்கிறேன். சாத்விகர்களுடைய சத்வகுணமாக இருப்பவனும் நானே. விருஷ்ணி குலத்தவர்களுள் வசுதேவ புத்திரனுன கிருஷ்ண னுகவும் பாண்டவர்களுள் அர்ச்சுனனுகவும் முனிவர்களுள் வியாசராகவும் கவிகளுள் சுக்கிரனுகவும் நான் இருக்கிறேன். அடக்கி ஆள்பவரிடத்திலே நானே செங்கோல். வெற்றி வேண்டுபவரிடத்திலே நீதியாக இருக்கிறேன். இரகசியங் களுள் நான் மௌனமாகவும், ஞானிகளிடம் ஞான மாகவும் இருக்கிறேன்.

''அர்ச்சுனு, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் எது வித்தோ அது நான். என்னையன்றி அசையும் பொருளோ அசையாப் பொருளோ ஏதேனும் உளதோ எனில், அது இல்லவே இல்லை. என்னுடைய தெய்வ சக்தியை விளக்கும் மகிமை களுக்கு எல்லை இல்லை. எந்தப் பொருள் என் மகிமையை விளக்குவதாகவோ, இலட்சுமி கடாட்சம் பொருந்திய தாகவோ, உயர்ந்த சக்தி வாய்ந்ததாகவோ இருக்கின்றதோ

அது என்னுடைய சக்தியின் அம்சத்தில் பிறந்தது என்று அறிவாயாக. அர்ச்சுனு, இதனைப் பலவிதமாக அறிவதால் உனக்கு என்ன பயன்? இந்த உலகனைத்தையும் எனது ஓர் அம்சத்தினால் தாங்கி நிற்கிறேன்'' என்று விபூதி யோகத்தை முடிக்கிறார் பகவான்.

பகவானுடைய எல்லையற்ற மகிமையை உணர்ந்து பக்தியுடன் அவனை வழிபடுவோர்க்குப் புத்தி யோகத்தைக் கொடுத்து அவனே அவர்கள் உள்ளத்தில் குடி கொண்டு, ஞான விளக்கை ஏற்றி, அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி அருளுகிறான். சற்றே விரிவாக முக்கியமான விபூதிகளை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, இத்தனையும் தன் எல்லையற்ற ஒரு சிறு பகுதியால் தாங்கி நிற்கும் தன் யோக நிலையையும் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

இக் கருத்துக்களை எல்லாம் திரட்டி,

''பார்க்கின் அண்டபிண்டப் பரப்பனைத்தும் நின்செயலே
யார்க்கும் செயலிலையே ஐயா பராபரமே.''

என்று பாடுவார் தாயுமானவர்.

சாதாரண மக்கள் தெய்வ சக்தியை இயற்கைக்கு மாறான அதிசயங்களிலே காண்பார்கள். ஆனால் ஞானியோ அச் சக்தியை இயற்கையில் எங்கும் காண்பான்.

''கரந்தசில் இடந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும்
கரந்தெங்கும் பரந்துளன்.''

என்று நம்மாழ்வார் பாடுவார்.

அத்வைத வேதாந்த விளக்கம்:

ஐம்பொறிகளாலும் அந்தக்கரணங்களாலும் நுகரப் படுபவைகள் யாவும் ஜகத் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளன. மண்ணுலகம், விண்ணுலகம், பாதாளம், சொர்க்கம் யாவும் ஜகத் என்ற சொல்லிலே அடங்கிவிடுகின்றன. இந்த ஜகத்திலே எண்ணிறந்த ஜீவாத்மாக்கள் வாழ்கின்றன. ஜீவர்கள் படைத்துள்ள உடல்கள் அத்தனையும் ஜகத்தின் கூறுகளாகும். பரமாத்மா ஜகத்துக்கும் ஜீவர்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிறார். இவைகளுக்கு அப்பாலாகவும் இருக்கிறார். அப்பாற்பட்டவராக இருக்கும் நிலையைப் பரம்

என்று சொல்வார்கள். பிரபஞ்சம் உயிர்களினது வாழ்வுக் குரிய அரங்காக அமைந்து கிடக்கிறது. உயிர்கள் தத்தம் வினைக்கேற்றவாறு பல உடல்களை எடுத்து இப் பிரபஞ் சத்தில் வாழ்ந்துவருகின்றன. உயிர்களின் வாழ்க்கை ஜனன மரணமாக மாறி மாறி அமைந்து வருகிறது. இப்பிரபஞ்சத் துக்கும் உயிர்களுக்கும் ஆதிநாயகனைக் கடவுள் இருக்கிறார். இம் மூன்று தத்துவங்களும் முறையே ஜகத், ஜீவன், பரம் எனப்படுகின்றன. இம் மூன்று தத்துவங்களுக்கும் இடையில் உள்ள இணக்கமானது மூன்றுவித வடிவு எடுத்திருக்கிறது. ஜகத், ஜீவன், பரம் ஆகிய முப்பொருள்களும் தனித்தனி யாக இருக்கின்றன என்று துவைத மதம் சொல்கின்றது. உடலும் அதன் உறுப்புக்களும் உயிரைச் சார்ந்திருப்பது போன்று ஜகத்தும் ஜீவனும் பரம்பொருளைச் சார்ந்திருக் கின்றன என்று விசிஷ்டாத்வைத மதம் சொல்கிறது. பரம்பொருளிடத்திருந்தே ஜகத்தும் ஜீவனும் வந்திருப் பதால் அவைகள் பரம்பொருளுக்கு அந்நியமானவைகள் அல்ல; பரம்பொருள்தான் ஜகத்தாகவும் எண்ணிறந்த ஜீவர்களாகவும் காட்சி தருகிறது; பரம்பொருளுக்குப் புறம்பான பொருள் வேறொன்றும் இல்லை என்று அத்வைத மதம் சொல்கிறது. இதனை இன்னொரு விதமாகச் சொல்லப் போனால், பகவான் பார்த்தனுக்கு விபூதி யோகத்திலே விளக்கிய அனைத்தும் அத்வைத வேதாந்தத்துக்கு விளக்க மாக அமைகிறது.

பரிபாடல்:

இறைவன் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல் எங்கும் நிறைந்து எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருக்கின்ற இயல்பினைப் பரிபாடல் அழகாகப் பாடுகிறது. பாடல்கள் இதோ:

"தீயினுள் தெறல்நீ பூவினுள் நாற்றம்நீ
கல்லினுள் மணியும்நீ சொல்லினுள் வாய்மைநீ
அறத்தினுள் அன்புநீ மறத்தினுள் மைந்துநீ
வேதத்து மறைநீ பூதத்து முதலும்நீ
வெஞ்சுடர் ஒளியும்நீ திங்களுள் அளியும்நீ
அனைத்தும்நீ அனைத்தின் உட்பொருளும்நீ.....
.....

நின், வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள :
நின், தண்மையும் சாயலும் திங்களுள ;
நின், சுரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள ;
நின், புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள ;
நின், நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவையுள ;
நின், தோற்றமும் அகலமும் நீரினுள :
நின், உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்துள ;
நின், வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள ;
அதனுல், இவ்வும் உவ்வும் அவ்வும் பிறவும்
ஏமம் ஆர்ந்த நிற்பிரிந்து
மேவல் சான்றன எல்லாம்.''

நெருப்பினுள் சூடாக இருப்பவன் நீ. மலரினுள் மண மாக இருப்பவன் நீ. கற்களுள் மணியாக இருப்பவன் நீ. சொல்லினுள் உண்மையாக இருப்பவன் நீ. அறத்திற்குத் துணையான அன்பாக இருப்பவன் நீ. வீரத்திற்குத் துணை செய்வதாகிய வலிமையும் நீ. வேதத்தினுள் மந்திரமாக இருப்பவன் நீ. ஐம்பெரும் பூதங்களுள் முதற் பூதமாகிய வானமும் நீ. சூரியனிடத்துள்ள ஒளியும் நீ. சந்திரனிடத் துள்ள குளிர்ச்சியும் நீ. மேலும் சொல்லாத எல்லாப் பொருள்களாக இருப்பவனும் நீ. அப் பொருள்களின் உட் பொருளாக இருப்பவனும் நீ. .....

சூரியனிடத்தே நின்னுடைய அழிக்கும் ஆற்றலும் விளக்கமும் அமைந்துள்ளன. நின்னுடைய அருட் தன்மை யும் மென்மையும் சந்திரனிடத்தே அமைந்துள்ளன. நின் னுடைய அருட்பெருக்கும் கொடையும் மழையினிடத்தே அமைந்துள்ளன. நின்னுடைய காக்கும் தன்மையும் பொறுமையும் நிலத்தின்கண்ணே பொருந்தியுள்ளன. நின்னுடைய மணமும் ஒளியும் காயாம்பூவிற் பொருந்தி யுள்ளன. நின்னுடைய தோற்றமும் பெருமையும் கடலின் கண் அமைந்து கிடக்கின்றன. நின்னுடைய நுண்மையான உருவமும் சொல்லும் ஆகாயத்தில் அமைந்துள்ளன. நின் னுடைய பிறப்பும் ஒடுக்கமும் காற்றின்கண் உள்ளன. அதனுல் இவையும் அவையும் உவையும் ஆகிய பொருள் களும் அவ்வாறு சுட்டிக் கூற இயலாத பிற பொருள்களும் தமக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும் நின்னிடத்தினின்றும் பிரிந்து பின்னும் நின்னையே பொருந்தி நிற்பனவாயின.

அரி, சிவன், முருகன்

அற்புதமான கதை ஒன்று. புண்டரீக மகரிஷி நல்ல விஷ்ணு பக்தர். பெருமாளைத் தவிர வேறு தெய்வங்களைப் பாராத வைராக்கியம் உடையவர். சிவன் கோயில் என்றால், அந்தப் பக்கமே தலை வைத்துப் படுக்கமாட்டார். தப்பித் தவறிச் சிவன் கோயிலைக் கண்டால், கண்ணை மூடிக் கொண்டு வெகுவேகமாக நடப்பார். பரந்தாமன் கோயில் என்றால் மட்டும் கண்குளிரக் கண்டு வணங்கித் தொழுது செல்வார். புண்டரீக மகரிஷி ஒருநாள் திருப்பாற்கடல் என்ற ஊருக்கு வருகிறார். ஊரின் பெயரைக் கேட்டதுமே மகரிஷிக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. பரந்தாமன் அங்கே பள்ளிகொண்டிருப்பான் என்று எண்ணியவர் ஊருக்குள் நுழைந்து, கோயிலைச் சென்று அடைகிறார். கோயிலைச் சுற்றி ஒரு மதில். சிவசின்னமான நந்தி அம் மதில்மேலே இருப்பதைப் பார்க்கிறார், புண்டரீக மகரிஷி. ''அட கடவுளே, சிவன் கோயிலுக்கா வந்துவிட்டோம். திருப் பாற்கடல் என்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சிவன் நம்மை ஏமாற்றியிருக்கிறார்'' என்று தம்மையே நொந்து கொள்கிறார். கோயிலுக்குள்ளே நுழையாமலே திரும்பி விடுகிறார்.

மகாவிஷ்ணு இதனை அறிகிறார். பக்தனைத் திருப்பி அனுப்பப் பரந்தாமன் உள்ளம் இடம் தரவில்லை. கிழ வேதியர் வடிவத்தில் புண்டரீக மகரிஷிமுன் காட்சி தரு கிறார். புண்டரீக மகரிஷியைப் பார்த்து, ''என்ன சுவாமி, தரிசனத்துக்கு வந்து கோயிலுக்குள் நுழையாமலே திரும்பு கிறீர்களே, காரணம் என்ன?'' என்று வினவுகிறார். ''இது பெருமாள் கோயில் என்று நினைத்து வந்துவிட்டேன். இது சிவன்கோயிலாக இருக்கிறது. நான் சிவனை வணங்குவ தில்லை'' என்று விடை சொல்கிறார் புண்டரீக மகரிஷி. ''சுவாமி நீங்கள் பார்த்த கோயில் பெருமாள் கோயில் தான். நானும் கூடவருகிறேன். தரிசனம் செய்துவிட்டுப்

போகலாம், வாருங்கள்'' என்கிறார் கிழவேதியர். ''பெருமாள் கோயிலில் ரிஷபம் ஏது? சிவன்கோயிலுக்குள் நம்மை இழுத்துக்கொண்டு போகப் பார்க்கிறீர்'' என்று மறுக்கிறார் புண்டரீகர். வேதியர் விட்டுவிடுவதாய் இல்லை. புண்டரீகர் ஒரு நிபந்தனை போடுகிறார். ''நான் கண்ணைக் கட்டிக் கொள்கின்றேன். நீர் என் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்லவேண்டும். கோயிலுக்குள் சென்றதும், பெருமாள் தானா என்று திருவுருவத்தைத் தடவிப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறேன். பெருமாள் என்றால் கண்கட்டை அவிழ்த்துத் தரிசனம் பண்ணிக்கொள்கிறேன். இலிங்கத் திருவுருவில் சிவன்தான் என்றால், கண்கட்டை அவிழ்க்காமலே அப்புறம் வந்துவிடுகிறேன்'' என்கிறார்.

வந்தவர் சும்மா இருப்பாரா? கண்ணையே கட்டச் சொல்லி அழைத்துச் செல்கின்றார். எல்லா மண்டபங்களையும் கடந்து மூலஸ்தானத்துக்கே இருவரும் வந்துவிடுகிறார்கள். ''இங்கு நிற்பவர் சிவனா, இல்லை; பரந்தாமன்'' என்கிறார் வேதியர். கண்கட்டை அவிழ்க்காமலே தடவிப் பார்க்கிறார் புண்டரீகர். வேதியர் உடனே தன் சுய உருவத்துடன் அங்குள்ள இலிங்கத் திருவுருவை ஏந்தி நின்ற ஆவுடையார் பேரில் ஏறி நிற்கிறார். புண்டரீகர்க்குக் கிரீடம் தெரிகிறது. கைகளில் சங்கு சக்கரம் ஏந்தி இருப்பது தெரிகிறது. கையில் கதை தெரிகிறது. அரையில் பீதாம்பரம் தெரிகிறது. அதன்மேல் அரைஞாண் தெரிகிறது. சந்தேகம் இருக்கக் காரணமே இல்லை. கட்டிய கட்டை அவிழ்த்துக் கண்ணைத் திறக்கிறார் புண்டரீகர். தன்முன் இருப்பவர் திருப்பதி வெங்கடேசன் என்று தெளிகிறார். வேதியரைக் காணவில்லை. வெங்கடேசன் சிவனை ஏந்தும் ஆவுடையார் பேரில் எழுந்து நிற்பதையும் முழங்கால்வரை இலிங்கத் திருவுரு அமைந்திருப்பதையும் பார்க்கிறார். உண்மை தெரிகிறது. சிவன் வேறு, விஷ்ணு வேறு அல்ல; இருவரும் ஒருவரே என்பதைப் புண்டரீக மகரிஷி உணர்கிறார். பெருமாள் ஆவுடையார் பேரில் ஏறிக்கொண்டு, பிரசன்ன வெங்கடேசன் என்ற பெயருடன் இருப்பதைத் திருப்பாற் கடலில் இன்றும் காணலாம்.

இதைப் படிக்கும்போது,

"பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்—என்றும்
இருவரங்கத் தால்திரிவ ரேலும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்றும் உளன்."

என்று பொய்கையாழ்வாரும்,

"தாழ்சடையும் நீண்முடியும் ஒண்மழுவும் சக்கரமும்
சூழ்அரவும் பொன்நாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு
இரண்டுருவும் ஒன்றுய் இசைந்து."

என்று பேயாழ்வாரும்,

"ஆதிப் பிரானும் அணிமணி வண்ணனும்
ஆதிக் கமலத் தலர்மிசை யானுஞ்
சோதிக்கில் மூன்றும் தொடர்ச்சியில் ஒன்றெனுர்
பேதித் துலகம் பிணங்குகின் ருர்களே."

என்று திருமூலரும் பாடியவற்றை நாமும் பாடலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கடவுளின் கணக்கு அற்ற வடிவங்கள்:

அரிசி மாவிலே எத்தனை எத்தனை பக்ஷணங்கள் செய்கின் ருேம். ஒருவருக்கு விருப்பமான பக்ஷணம் மற்ருெருவருக்கு விருப்பம் இல்லாது போய்விடுவதும் உண்டு. அதனுல் குறை ஒன்றும் இல்லையே. ஒருவர் தான் விரும்பிய பக்ஷணத்தை அருந்தலாம். இன்னெருவர் தனக்கு விருப்பமான பக்ஷணத்தை உண்ணலாம். இறைவழிபாடும் இத்தகையதே. கடவுள் மெய்ப்பொருள்; எண்ணிறந்த வடிவங்களில் இலங்குகின்ருர். அத்தனைவித வடிவங்களையும் ஒருவர் வழி படவேண்டும் என்பது வேண்டாததொன்று. அவரவர் தாம் தாம் விரும்பிய ஒன்றை உபாசனைமூர்த்தியாகத் தெரிந்து எடுத்துக்கொள்ளலாம். கடவுளைப் பற்றிய கொள்கை களும் கோட்பாடுகளும் எண்ணித் தொலையாதன. அத் தனை விதமான கோட்பாடுகளும் கடவுளை அடைவதற்கான வழிகளே.

மெய்ப் பொருளாய் இலங்கும் கடவுள் ஒருவரே என்பது வேதாந்தத்தின் கோட்பாடு; சித்தாந்தத்தின் கோட்பாடும் இதுவே. அம் மெய்ப்பொருளின் பெருமைகள் எண்ணிலடங்கா. பெருமைகளைத் தலைமையாகக் கொண்டு ஒரு பொருளே பல தெய்வங்களாக அழைக்கப்படுகின்றது. மூர்த்திகளுள் சிவம், சக்தி, விஷ்ணு, கணபதி, கார்த்திகேயன், சூரியநாராயணன் ஆகிய ஆறு மூர்த்திகள் முக்கிய மானவைகள் என்று சொல்வார்கள். இந்த ஆறு தெய்வங்களுக்கும் கூறுகள் பல இருக்கின்றன. உதாரணமாக, மகாவிஷ்ணுவைத் தசாவதார மூர்த்திகளாகவோ, ஆதி நாராயணனாகவோ எப்படி வேண்டுமானாலும் வழிபடலாம். அங்ஙனமே சிவனை நடராஜனாகவோ, தட்சணா மூர்த்தியாகவோ, முருகனாகவோ எண்ணி வழிபடலாம். அங்ஙனமே அம்பிகையின் சொரூபங்களும் பலப்பல. ஒவ்வொருவரும் தனக்கு இஷ்டமான தெய்வத்தை உபாசனா மூர்த்தியாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதில் தவறு ஒன்றுமே இல்லை. அந்த உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டு. ஒருவன் தனக்கு உகந்த மூர்த்தியாகத் தெரிந்தெடுக்கும் தெய்வத்தை மற்றொருவனும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது நியதி ஆகாது.

பரமாத்மன் ஒருவனே மெய்ப்பொருள். மனத்தின் வேகத்தைவிட அதிக வேகம் அவனுக்கு உண்டு. அதனால் அவன் இந்திரியங்களுக்கு எட்டுபவனல்லன். அருகில் இருப்பவனும், தொலைவில் இருப்பவனும், அனைத்திலும் அந்தர்யாமியாய் இருப்பவனும் அவனே. பரமாத்மன் ஒருவனே என்று அறிபவனுக்கு மோகமும் இல்லை; சோகமும் இல்லை. ஈசன் அகண்ட சத் சித் ஆனந்தம் என்பதையும் பூரண ஏகத்துவம் என்பதையும் அந்த ஞானி அறிவான். பரம்பொருளுக்கு வடிவம் இல்லை; தேகம் இல்லை. அது நிர்மலமானது; சித்சொரூபம். இதைத் தெய்வம் என்றும், கடவுள் என்றும், பரம்பொருள் என்றும், பிரமம் என்றும் வெவ்வேறு பெயரிட்டு அழைக்கின்றோம். இறைவன் ஒருவனாய், பலவாய், உடனாய் நிற்பவன். அதாவது, பொருட்டன்மையால் வேறு நிற்றல், ஒருவனாய் நிற்றல்;

உலகு உயிர்களுடன் கலப்புத் தன்மையால் ஒன்றுய் விரவி நிற்றல், பலவாய் நிற்றல்; உயிர்க்கு உயிராதற்றன்மை யால் இயைந்து இயக்குதல், உடனுய் நிற்றல். இறைவன் அனைத்துமாய் நிற்கும் முறைமையை,

"உலகெலா மாகி வேருய் உடனுமாய் ஒளியாய் ஓங்கி
அலகிலா உயிர்கள் கன்மத் தாணையின் அமர்ந்து செல்லத்
தலைவனுய் இவற்றின் தன்மை தனக்கெய்த லின்றித் தானே
நிலவுசீர் அமல னுகி நின்றனன் நீங்கா தெங்கும்."

எனச் சிவஞானசித்தியார் அருமையாகச் சொல்லிச் செல்லும்.

அரி, சிவன், முருகன்:

முருகப் பெருமான் வேல் எடுத்து விளையாடுகிறுன். அப்போது அவன் கிண்கிணியின் இனிய நாதம் பதினுன்கு உலகங்களிலும் கேட்கின்றது. கந்தப்பெருமானின் அற் புதத் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு வியப்புறுகிறுர் உமா தேவி அம்மையார். சிவனையே கேட்கிறுர்: "குமரன் திரு விளையாடல்கள் அதி அற்புதமாக இருக்கின்றன. அவன் தங்களுக்கு ஒப்பானவன் என்றே கருதுகிறேன். அவன் பெருமையைச் சொல்லவேண்டும்." இறைவன் விடை சொல்கிறுர்: "தாரகப் பிரம்மமாயுள்ள நமது ஆறு எழுத் தும் ஒன்றுகிக் குமரன் மந்திரமாகிய சடாட்சரமாயிற்று. நான் ரூபமற்ற நிட்களன். நீ அழிவில்லாத சக்தி. படைத் தல், காத்தல், அழித்தல், இம்மூன்றும் அடங்கும் மாயா லீலையான திரோபவம், இந் நான்கினின்றும் அடியார்களை ஆட்கொள்ளும் அநுக்கிரகம் ஆகிய ஐந்தொழிற்கும் அதிப னுக ஐந்து முகமுடைய சதாசிவனுக நாம் இருக்கிறுேம். நீ பலவாறுக இருப்பினும் ஒரு முகமுடைய பரமேஸ்வரி. எனவே, அவன் உனது ஸ்வரூபத்தையும் எனது ஸ்வரூ பத்தையும் ஒருங்கே கொண்டுளான். ஆதலால் அவன் அறுமுகனுனன். தேவர் மனிதர் முதலிய உயிர்களிடத்துக் காணப்படும் செல்வம், கல்வி, அழகு அத்தனையும் முருகன்

பெருமைக்குச் சான்று சொல்வன. அவன் பெருமை அளப் பரிது. கந்தப்பெருமான் எமது சக்தியே. அவனுக்கும் நமக்கும் பேதமே இல்லை.''

இதோ கந்தபுராணம் :

''நன்முகம் இருமூன் றுண்டால் நமக்கவை தாமே கந்தன்
தன்முக மாகி உற்ற தாரகப் பிரம மாகி
முன்மொழி கின்ற நந்தம் மூவிரண்டு எழுத்தும் ஒன்றாய்
உன்மகன் நாமத் தோரா றெழுத்தென உற்ற அன்றே.

ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றுல் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சிரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருள வல்லான்.''

உருவமில்லாத அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவன் ஆறு முகங்கள், பன்னிரண்டு தோள்கள், பதினெட்டுக் கண்கள் கொண்ட அருள் உருவத்தை உலகம் உய்யும் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டான் என்பதை வடமொழி ஸ்காந்தம் ''ஷட்வக்த்ரம் த்வாதசபுஜம் அஷ்டாதச விலோசனம் ரூபம் அங்கீக்ருதம் சுபம் லோகானும்'' எனச் சிறப்பித்துப் பாடு கின்றது.

'நானே முருகன்' என்று சிவன் சொல்ல, 'நானே முருகன்' என்று பேசுகிறான் பகவான் கீதையிலே. இதோ அவன் சுலோகம் :

''புரோதஸாம் ச முக்யம் மாம் வித்தி பார்த்த ப்ருஹஸ்பதிம்
ஸேனானீனமஹம் ஸ்கந்த : ஸரஸாமஸ்மி ஸாகர :''

''பார்த்தா, புரோகிதர்களுள் முக்கியமான பிரகஸ்பதி நான் என்று அறிவாயாக. சேனைத் தலைவர்களுள் நான் முருகக் கடவுள். நீர்நிலைகளுள் நான் சமுத்திரம்.''

அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் தம் திருப்புகழிலே திரு மாலை வாயாரப் பாடுவார். சில திருப்புகழ்கள் நிறைவும்

போது, பெருமாளே என்று முருகனையே விளித்துப் பாடிப் பரவுவார். நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தரும் நாவினுக்கு அரசரும்,

"ஊறினுர் ஓசையுள் ஒன்றினுர் ஒன்றிமால்
கூறினுர் அமர்தருங் குமரவேள் தாதையூர்
ஆறினுர் பொய்யகத் தையுணர் வெய்திமெய்
தேறினுர் வழிபடுந் தென்குடித் திட்டையே."

என்றும்,

"எரியலால் உருவ மில்லை ஏறலால் ஏற லில்லை
கரியலாற் போர்வை யில்லை காண்டகு சோதி யார்க்குப்
பிரிவிலா அமரர் கூடிப் பெருந்தகைப் பிரானென் றேத்தும்
அரியலால் தேவி யில்லை ஐயனை யாற னுர்க்கே."

என்றும் முறையே பாடியதெல்லாம் நம் சிந்தனையைத் தெளிவிப்பனவாகும்.

சங்கர நாராயணன்:

தத்துவத்தின் மூலவிதையாக இருக்கும் இறைவன் பிரபஞ்சமாக விரிந்து நிற்கிறுன். பிரபஞ்சத்தை ஒடுக்கும் பொழுது தன் விரிவைச் சுருக்கிக்கொண்டு அவன் குவி கிறுன். சர்வசங்கார காலத்தில் எல்லா உயிர்களையும் தன் தாளினைக் கீழ் ஒடுக்கி மறைத்துக்கொள்கிறுன். மீண்டும் படைப்புக் காலத்தில் தனக்குள்ளே அடக்கிய உயிர்களை எல்லாம் வெளிவிடுகிறுன். அவன் எப்போதும் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கிறுன். உயிரை விழுங்கி உமிழ்ந்து திரியும் செயல்களைத் திருமால் மாத்திரம் செய்யவில்லை. சிவபிரா னும் அவற்றைச் செய்கிறுர். இருவரும் ஒரே பிரபஞ்சத்தில் இந்தத் திருவிளையாட்டை நிகழ்த்துகிறுர்கள். உண்மையில் ஒருவரே இருவேறு தோற்றமாகக் காட்சி அளிக்கிறுர். இருவரும் ஒருவர் என்ற உண்மையைச் சிவபிரானுடைய மூர்த்தங்களில் ஒன்றுகிய சங்கரநாராயணத் திருக்கோலம் நமக்குக் காட்டித் தரும். இந்தத் திருக்கோலத்திலே திருமாலோடு சிவன் ஒன்றியிருக்கிறுன். சிலபோது தான்

வேறுக, திருமால் வேறுகப் பிரிந்து நிற்பான்; பிணங்கள் புகும் மயானத்தை இருக்கையாகக் கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பான். இதைப் பாடுகிறார் ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தர்:

"விரிந்தனை குவிந்தனை விழுங்குயிர் உமிழ்ந்தனை
திரிந்தனை *குருந்தொசி பெருந்தகையும் நீயும்
பிரிந்தனை புணர்ந்தனை பிணம்புகு மயானம்
புரிந்தனை மகிழ்ந்தனை புறம்பயம் அமர்ந்தோய்."

அப்பரும், சம்பந்தரும், கச்சியப்பரும், கருணைக்கு அருணகிரியும் பாடிய பின்புமா அரியும் சிவனும் முருகனும் வேறு வேறு என்று குதர்க்கம் பேசவேண்டும்?

அரி, சிவன், முருகன் அனைவரும் ஒருவரே.

---

*குருந்தொசி பெருந்தகை – குருந்தமரத்தை ஒடித்த பெருமான் திருமால்.

ஒருநாமம், ஒருருவம் ஒன்றும் இல்லான்

ஸ்ரீநரஹரி என்றொரு சிவபக்தர் பண்டரிபுரத்திலே வாழ்கிறார். பண்டரிபுரத்திலே விஷ்ணு வழிபாட்டுக்குக் குறைவே இல்லை. பார்க்குமிடம் எங்கணும் பரந்தாமனின் பக்திப் பாடல்களாகவே இருக்கின்றன. விஷ்ணு நாமாவளிகளைக் கேட்பதற்கு முடியாமல் காதையே பொத்திக் கொள்கிறார் ஸ்ரீநரஹரி. மதவெறி நாளுக்குநாள் அவரிடத்திலே வளர்கிறது. பண்டரிபுரத்திலே சிவபக்தர் என்ற இறுமாப்புடன் வாழ்கிறார். அவர் காலத்திலே பண்டரிபுரத்திலே வணிகன் ஒருவன் வளம் எல்லாம் பெற்று வாழ்கின்றான். ஆனால் புத்திர பாக்கியம் கிட்டாததால் அவனும் அவன் மனைவியும் வாடுகிறார்கள். பண்டரிநாதன் சந்நிதியிலே இருவரும் மகப்பேற்றுக்குக் காவல் கிடக்கிறார்கள்.

ஆண்டவன் திருவருள் பெருகுகிறது. ஆண்மகவு ஒன்று ஆனந்தமாகப் பிறக்கிறது. பெற்றெடுத்த பெற்றோர் பூரிப்படைகிறார்கள். திருவருளைப் போற்றுகிறார்கள். பண்டரிநாதன் விக்கிரகத்தின் நிறைக்குச் சமனான பொன்னால் அரைஞாண் செய்து, ஆண்டவனுக்கு அணிந்து மகிழ விரும்புகிறார்கள். தம்முடைய அந்த நேர்த்திக் கடனை முடிக்கப் பொன்னரைஞாணைச் செய்யப் புறப்படுகிறார்கள். பக்தர் நரஹரியின் பொன்செய் தொழிலின் வல்லமையை அறிகிறார்கள். பொன்னையும் மணியையும் எடுத்துக்கொண்டு சிவபக்தராம் நரஹரியிடம் வருகிறார்கள். பாண்டுரங்கனுக்கு அரைஞாண் செய்ய முடியாது என்று மறுக்கிறார் நரஹரி. வணிகன் குறை இரக்கிறான். ஒருவாறு இணங்குகிறார்.

''உம்முடைய ஆண்டவனுடைய விக்கிரகத்தின் இடையின் அளவை எடுத்துக்கொண்டுவந்தால் அதற்கேற்ற அரைஞாண் செய்து தருகிறேன். உம்முடைய இறைவனை நான் ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டேன்'' என்று திட்டவட்ட

மாய்ச் சொல்லிவிடுகிறார். மறுநாட்காலை விக்கிரகத்தின் இடையின் அளவை வணிகன் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறான். அரைஞாண் வேலையும் முடிகிறது. அரைஞாணைப் பெற்றுக் கொண்டு பாண்டுரங்கனின் கோயிலை நோக்கி வருகிறான் வணிகன். பணிந்து எழுந்து அரைஞாணைப் பூட்டுகிறான். அரைஞாண் ஆறு விரற்கடை போதாமல் இருக்கிறது. வணிகன் திகைக்கிறான். அரைஞாணை எடுத்துக்கொண்டு நரஹரியிடம் ஓடோடியும் வருகிறான். ஆறு விரற்கடை அளவிலே கூட்டித் தருமாறு கேட்கிறான். அளவைக் கூட்டி அரைஞாணைச் சரிப்படுத்திக் கொடுக்கிறார் நரஹரி. வணிகன் பண்டரிநாதன் இடையிலே மறுபடியும் அணிந்து பார்க்கிறான். சில விரற்கடை அளவில் அப்போது அதிகமாய் இருக்கிறதைப் பார்த்து மறுபடியும் ஓடோடி வருகிறான். நரஹரி அளவைக் குறைத்துக் கொடுக்கிறார். எடுத்துச் செல்கிறான் வணிகன். அளவு மறுபடியும் போதாமல் போகிறது. இவ்வாறே அரைஞாண் அளவிலே பொருந்தாமல் குறைவதும் மிகுவதுமாய் இருப்பதைப் பார்க்கிறான் வணிகன். உள்ளம் வெடிக்கிறது.

நரஹரியிடம் மீண்டும் வருகிறான். ''ஐயா, நான் அளவு எடுத்ததில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது. எம்பெருமான் இடையை ஒருதரம் தாங்களே வந்து அளவு எடுக்க வேண்டும்'' என்று பணிந்து கேட்கிறான் வணிகன். நரஹரிக்குக் கோபம் வருகிறது. ''என்ன பேசுகிறீர்? உம் முடைய பண்டரிநாதன் கோயிலுக்கு நான் வரவேமாட்டேன். வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு மெல்ல நடையைக் கட்டிவிடும்'' என்று சீறிவிழுகிறார் நரஹரி.

வசைமொழிகளைப் பொருட்படுத்தாது காலிலே விழுகிறான் வணிகன். கண்கள் இரண்டையும் கட்டிக்கொண்டு கையால் தடவிப் பார்த்து அளவு எடுக்க ஒருவாறு ஒப்புக் கொள்கிறார் நரஹரி. தன் கண்களைக் கட்டிக்கொள்கிறார். இருவரும் கர்ப்பக் கிருகத்தைச் சென்று அடைகிறார்கள். விக்கிரகத்தைத் தடவ ஆரம்பிக்கிறார். பண்டரிநாதனுடைய இடையிலே புலித்தோல் அணிந்திருப்பது அவரது கைகளுக்குப் புலனாகிறது; வியப்படைகிறார். ஒவ்வோர் அங்கமாகத்

தடவிப் பார்க்கத் தொடங்குகிறார். மான், மழு, சூலம், அக்கினி, உடுக்கை, கங்கை, அரவம் எல்லாம் புலப்படுகின்றன. சிவன் அல்லவா இங்கே இடம் பிடித்துக்கொண்டான். பாண்டுரங்கனு அல்லது பரமசிவனு, இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்று கட்டிய துணியை அவிழ்த்துப் பார்க்கிறார். சங்கு, சக்கரம், பீதாம்பரம், மணிமுடியுடன் பாண்டுரங்கன் காட்சி தருகிறான். கண்களை இறுக மூடிக் கொள்கிறார். மீண்டும் தடவிப் பார்க்கிறார். சிவபிரான் அணிகலங்கள் அத்தனையும் தெரிகின்றன. கைகளை நம்பாது கண்கட்டை அவிழ்த்து மறுபடியும் பார்க்கிறார். பாண்டுரங்கன் தெரிகின்றான். ''கண்ணை மூடினால் கைலாசபதி, கண்ணைத் திறந்தால் பரந்தாமன். இது என்ன அற்புதம்'' என்று தன்னைத்தானே நம்பாத நிலையிலே நிற்கிறார்.

திருவருளால் ஞானம் உதயமாகிறது. ''சிவன் வேறு; விஷ்ணு வேறு என்று பிதற்றினேன். இன்று உண்மையை உணர்ந்தேன்'' என்று கதறி அழுகிறார். ''வணிகன் வாயிலாக உனக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்கும் பொருட்டே உன்னைச் சோதனைக்குள்ளாக்கினேம். எல்லாம் ஒரு பரம் பொருளின் வெவ்வேறு தோற்றங்கள். இவ்வுண்மையை நீ அறிந்துகொள்வாய். தெய்வங்களுக்கிடையிலே பேதங் கற்பிப்பது அறிவுடைமையாகாது'' என்று பண்டரிநாதன் திருவாய்மலர்ந்தருளுகின்றான். பொன்னரைஞாணும் இடையிலே பொருந்திவிடுகிறது. வணிகனும் வளம் எல்லாம் பெற்று வாழ்கின்றான்.

ஆறு வடிவங்களில் ஒரேஒரு மூர்த்தி:

உண்மையில், பரம்பொருள் ஒன்றே ஒன்றுதான்! ஒரு நாமம், ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாத அப்பெருமானுக்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடிப் பாடிப் போற்றுகிறோம். ஆண்டவனுக்கு நாம் கற்பிக்கும் சொரூபத்துக்கு ஏற்றவாறு பெயர் மாறி அமைகின்றது. நாம் அனுஷ்டிக்கும் சமயத்துக்கும் பெயர் மாறி அமைகின்றது.

நம்மாழ்வார் திருமணிவண்ணன் மேல் இருந்த முறுகிய பக்தியினாலே பல மதங்களில் பூஜிக்கப்படும் எல்லாத்

தெய்வங்களுக்கும் அந்தராத்மா பகவான் நாராயணனே என்று பாடுவார். ''எந்தத் தெய்வத்தை ஆராதித்தாலும் அது நாராயணனையே சென்று சேரும். இலிங்க புராணத்தைப் பிரமாணமாக உடையவர்களும் சமணரும் பௌத்தரும் தீவிர உணர்ச்சியுடன் வாது செய்கின்ற எல்லாச் சமயத்தினரும் வழிபடும் தெய்வங்கள் பகவான் நாராயணனே; இது சத்தியம்'' என்று சத்தியமே செய்கின்றார். அது அவரின் பக்திநிலை! அவரின் பாடலையும் நாம் படியாமல் இருக்கமுடியாது.

''இலிங்கத் திட்ட புராணத்
தீரும் சமணரும் சாக்கியரும்
வலிந்து வாதுசெய் வீர்களும்
மற்றுநும் தெய்வமும் ஆகிநின்றான்
மலிந்து செந்நெல் கவரி
வீசும் திருக்குரு கூர்அதனுள்
பொலிந்து நின்றபி ரான்கண்டீர்
ஒன்றும் பொய்இல்லை போற்றுமினே.''

ஆறு சமயங்களும் மற்றும் வேறு சமயங்களும் ஆதிப் பிரானை அளந்து பார்க்கின்றன. ஆனால் அவற்றால் அது முடியாத காரியம். சாஸ்திர ஞானத்தினாலும் எழுகின்ற தர்க்கங்களினாலும் பயன் எதுவுமே இல்லை. சமயபேதங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் பொதுவான அந்தர்யாமி ஆதிநாராயணனே என்று அமைவது நல்லது என்றல்லவா ஆழ்வார் உபதேசிக்கிறார்.

''விளம்பும் ஆறு சமய
மும்அவை ஆகியும் மற்றும்தன்பால்
அளந்து காண்டற்கு அரியன்
ஆகிய ஆதிப் பிரான்அமரும்
வளம்கொள் தண்பணை சூழ்ந்துஅழகு
ஆய திருக்குரு கூர்அதனை
உளம்கொள் ஞானத்து வைம்மின்
உம்மைஉய் யக்கொண்டு போகுறிலே.''

சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், காணபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் என்ற ஆறு சமயங்களும் ஒரு மூர்த்தியையே ஆறு வடிவங்களில் உபாசித்து வருகின்றன.

''ஈசுவரனுடைய நாமங்கள் அநந்தம்; அவனை அடைதற்குச் சாதகமாக ஏற்பட்ட ரூபங்களும் அநந்தம்; நீ எந்த நாமரூபத்துடன் அவனை வழிபடுகின்றாயோ அந்த நாம ரூபத்துடனேயே அவனுடைய காட்சியைப் பெறுவாய்'' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் சொல்லுவார்.

மதவாதிகளுக் கிடையிலே இறைவனைப் பற்றிய தவறான கொள்கை இருந்துவருகின்றது. அதாவது, வெவ்வேறு மதத்துக்குரிய தெய்வம் வெவ்வேறு உண்டு என்று கருதுகிறார்கள். இதனால் தெய்வங்கள் பல என்ற கருத்தும் மக்களுக்கிடையில் வேரூன்றிவிடப் பார்க்கிறது. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், மக்களின் இயல்புக்கேற்ப மதங்கள் பலவற்றைத் தோற்றுவித்து அவை எல்லாவற்றுக்கும் நடுநாயகமாக எம்பிரான் விளங்குகின்றான். இதனை அறிந்தவர்களே கடவுளின் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள்.

''மதங்கள் தோறும் நின்ற குருவே''

என்று ஆண்டவனைப் பாடுவார் தாயுமானவர். ஈசுவரனை வழிபடுகின்ற பக்தனுடைய மனப்பான்மை அல்லது அந்தக் கரண தத்துவம் எத்தகையதோ அதற்கு ஏற்றவாறு இறைவனை அவன் பொருட்படுத்துகிறான். இக் காரணத்தினாலேயே ஏகமாயுள்ள பரம்பொருள் பற்பல தெய்வங்களாகத் தென்படுகின்றது. இவ்வாறே தென்படுகின்ற ஒவ்வொரு தெய்வமும் தமக்கே அளாதியாயுள்ள குண விசேஷங்கள் படைத்ததாகத் தோற்றுகிறது. மணிவாசகர் பாடுவார்:

''திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரம்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.''

இறைவனுக்கு வடிவைக் கொடுத்து, ஆயிரம் ஆயிரம் திருநாமத்தையும் கொடுக்கிறான் பக்தன். கடவுளுக்கு

மெய்ப்பொருள் என்பது ஒரு பெயர். உண்மையில் அவருக்கு எப்பெயரும் பொருந்தாது. ஒரு நாமம், ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாத இறைவனுக்கு ஆயிரம் திருநாமமும் அவற்றிற்கு மேலும் ஆன்றோர் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அத்தனை நாமங்களும் அப்பெருமானுக்குப் பொருத்தமானவையே. மும்மூர்த்திகள் வேறு, பரப்பிரம்மம் வேறு அன்று. கடவுள் ஒருவரே. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது அவர் மும்மூர்த்திகளாகச் சொல்லப்படுகிறார். செயல்களைக் கடந்தநிலையில் அவர் பரம்பொருளாக விளங்குகிறார். இதைத் தாயுமானவர்,

"மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞான குருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே"

என்று அழகாகப் பாடுவார்.

உய்வு அடைய ஒரு கோட்பாடு:

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்கிறார்: "ஒரு மனிதன் எம்மதத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறான் என்பது முக்கியமானதன்று; தான் விரும்புகிற எந்த மதத்தை வேண்டுமானாலும் ஒருவன் சேர்ந்திருக்கலாம். ஒருவன் உய்வு அடைவதற்கு மதச்சார்பை விட முக்கியமான கோட்பாடு ஒன்று உண்டு. அவனுடைய உள்ளத்தில் கடவுள் வழிபாடு சம்பந்தமாக நேர்மையும் ஊக்கமும் நிறைந்திருக்க வேண்டும்; ஒருவனுடைய மனநிலை எத்தகையது என்பதையே கடவுள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்கிறார். அவன் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதைக் கடவுள் பொருட்படுத்துவதில்லை. உலகிலே பல சமயத்தவர் இருக்கின்றனர். சைவர்கள் இருக்கிறார்கள். வைஷ்ணவர்கள் இருக்கிறார்கள். சாக்தர்கள் இருக்கிறார்கள். வேதாந்திகள் இருக்கிறார்கள். இஸ்லாமியர்கள் இருக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஜைனர்கள் இருக்கிறார்கள். பௌத்தர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பரத்தைச் சார்வது சாத்தியம். இதில் ஐயம் ஒன்றும் இல்லை. இவர்கள் எல்லோர்க்கும் தேவையாயிருப்பது ஒன்றே! அன்பும் நேர்மையும் ஊக்கமும்

வாய்க்கப்பெற்ற மனமுடையவர்களாய் இருப்பார்களாகில், அவர்கள் எல்லோர்க்கும் விமோசனம் உண்டு. சமயப் போர் புரிகின்ற சழக்கர்களே ஆங்காங்குக் காணலாம். நாங்கள் வணங்கும் கிருஷ்ணனைப் போற்றுதவர்களுக்குப் பரகதி இல்லை என்று வைஷ்ணவர்கள் போராடுவார்கள். நாங்கள் போற்றும் பராசக்தியை உபாசிக்காதவர்களுக்கு உய்வு இல்லை என்று சாக்தர்கள் செப்புவார்கள். சிவத்தை வணங் காதவர்களைக் கண்டால் அஞ்சுவதுபோன்று அஞ்சுவதற்கு வேறு ஓர் உயிர் இல்லை என்று சைவர்கள் பேசுவார்கள். பரலோகத்திலிருக்கும் பிதாவின் ஏகபுதல்வராகிய ஏசுநாதர் அன்றி உலகத்தவரைக் காக்கும் கர்த்தா வேறு யாரும் இல்லை என்று கிறிஸ்தவர்கள் கூறுவார்கள். பெரிய பொரு ளாகிய அல்லாவைப் போற்றுதவர்கள் எல்லாரும் செத்த வர்களுக்கு ஒப்பாவார்கள் என்று இஸ்லாமியர்கள் சொல் வார்கள். மதவாதிகளைப் பிடித்திருக்கும் மதவெறி இதுவே யாகும். நல்லான் ஒருவனுக்கு இத்தகைய மனநிலை ஒரு பொழுதும் ஒவ்வாது. எந்த மார்க்கத்தின் மூலமாக வேண்டு மானாலும் மாந்தர் பரம்பொருளை அடையலாம்.''

தோழிக்குத் தலைவி சொல்லுவதுபோல நமக்குச் சொல்கிறார் இராமலிங்க அடிகளார். அவர்தம் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள் இதோ:

"பெருகியபே ரருளுடையா ரம்பலத்தே நடிக்கும்
பெருந்தகைதன் கணவர்திருப் பேர்புகலென் கின்றாய்
அருகர்புத்த ராதியென்பேன் அயனென்பேன் நாரா
யணனென்பேன் அரனென்பேன் ஆதிசிவ னென்பேன்
பருகுசதா சிவமென்பேன் சக்திசிவ மென்பேன்
பரமென்பேன் பிரமமென்பேன் பரப்பிரம மென்பேன்
துருவுசுத்த பிரமமென்பேன் துரியநிறை வென்பேன்
சுத்தசிவ மென்பனிவை சித்துவிளை யாட்டே.''

"சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நாயகனார் தமக்குச்
சேர்ந்தபுறச் சமயப்பேர் பொருந்துவதோ வென்றாய்
பிற்சமயத் தார்பெயரு மவர்பெயரே கண்டாய்
பித்தரென்றே பெயர்படைத்தார்க் கெப்பெயரொவ் வாதோ

அச்சமயத் தேவர்மட்டோ நின்பெயரென் பெயரும்
அவர்பெயரே எவ்வுயிரின் பெயருமவர் பெயரே
சிற்சபையி லென்கணவர் செய்யுமொரு ஞானத்
திருக்கூத்துக் கண்டளவே தெளியுமிது தோழி.''

பகவத்கீதை ஏழாம் அத்தியாயம் இருபத்தோராவது சுலோகத்திலே கண்ணன் சொல்கிறான்: ''எந்த எந்தப் பக்தன் நம்பிக்கையுடன் எந்த எந்த வடிவத்தை அர்ச்சிக்க விரும்புகின்றானே அவனவனுடைய அசையாத நம்பிக்கைக்குத்தக்க வடிவத்தை நான் மேற்கொள்கின்றேன்.''

அப்பர் பெருமான் தேவாரத்திலே பாடுவார்;

'ஆயிரந் தாமரை போலும் ஆயிரஞ் சேவடி யானும்
ஆயிரம் பொன்வரை போலும் ஆயிரந் தோளுடை யானும்
ஆயிர ஞாயிறு போலும் ஆயிர நீண்முடி யானும்
ஆயிரம் பேருகந் தானும் ஆரூ ரமர்ந்தஅம் மானே.''

கடவுள் ஒருவரே; அவரே மூன்று தொழிலுக்கும் மூல காரணர் என்று கம்பரும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் பாடுகிறார். இதோ அந்தக் கடவுள் வாழ்த்து:

''உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெ றுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க் கேசரண் நாங்களே.''

ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை

கடவுள் உலகத் தோற்றத்துக்குக் காரண புருஷராக மட்டும் இருக்கிறார். உலகம் கடவுளுக்கு அந்நியமான பொருளிலிருந்து தோன்றுகின்றது. ஜீவாத்மாக்கள் என்றும் ஜீவாத்மாக்களே; பரமாத்மா இவ்வுலகை ஜடப்பொருளைக் கொண்டே படைக்கிறார். இவை துவைதக் கொள்கைகளாகும். கடவுள் தம்மிடத்திருந்தே உலகைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார். உலகமாகத் தோன்றியுள்ள பொருளும் அதைத் தோற்றுவித்த காரணபுருஷரும் ஆகிய இரண்டும் கடவுளே; இவை அத்வைதக் கொள்கைகளாகும்.

இவ்வுலகத்தின் காரணகாரியமாக விளங்கும் பரம் பொருள் இவ்வுலகத் தோற்றமாகத் தென்படுவது மாயா விகாரமேயன்றி உண்மையில் அவர் இத்தோற்றத்தில் இல்லை என்பது சங்கரருடைய கருத்தாகும்.

தத் த்வம் அஸி என்பது வேதாந்த மகாவாக்கியம். தத் என்னும் சொல் அது எனப் பொருள்படுகிறது. இது பரம்பொருளைக் குறிக்கிறது. த்வம் என்னும் சொல் நீ எனப் பொருள்படுகிறது; இது ஜீவாத்மனைக் குறிக்கிறது. அஸி என்னும் சொல் இருக்கிறாய் எனப் பொருள்படுகிறது. அதாவது ஜீவனுகிய நீ பரமாத்மாவுக்கு உரியவனுகவோ பரமாத்மாவின் ஓர் அம்சமாகவோ அல்லது அதன் சொரூபமாகவோ இருக்கிறாய் என்பது அதன் பொருள்.

கடவுள் சொர்க்கத்தில் இருக்கிறார் என்றும் பரம பதத்தில் வீற்றிருக்கின்றார் என்றும் கைலாயத்திலும் வைகுண்டத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றார் என்றும் பல விதமாகப் பேசிக்கொள்கின்றார்கள். பரம்பொருள் அங்கே இருக்கிறது; இங்கே இல்லை என்றெல்லாம் பேசுவதற்கு இடம் இல்லை. எங்கும் நிறைந்திருப்பது அதுவே! எங்கும்

என்ற சொல்கூட அதற்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில், பரம்பொருள் இடத்தில் அடங்குவதில்லையே! எல்லையில் லாத பொருள் எல்லையில் அடங்குவதாகக் காட்டிக்கொள் கின்றது. ஒவ்வோர் உயிரும் ஓர் எல்லைப் பொருளாகிறது. அறிவுப் பொருள் நம் உள்ளத்தினுள் இருக்கிறது. ஆனந்த மும் நம் உள்ளத்தில் இருக்கிறது. உணர்வு இல்லாத உயிர் இல்லை. இன்பத்தை உணராத உயிரும் இல்லை. உயிர்களிடத்து உணர்வு எல்லையில் அடங்கியதுபோன்று தோன்றுகின்றது.

ஒவ்வோர் உயிரிடத்தும் பரம்பொருள் இருக்கிறது. இந்த அகண்ட வஸ்து இத்தனை கண்ட துண்டங்கள் ஆனது போன்று தென்படுவது வியப்புக்குரியதொன்றாகும். அப் பரம்பொருள் தன்னை ஓர் எல்லைக்குள் அடக்குவதாலேயே அது ஒவ்வொரு ஜீவனுடைய கருத்துக்கும் இசைந்ததாக உணரப்படுகின்றது. சிற்றறிவுப் பொருள்களாகிய ஜீவர் களின் உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் பேரறிவுப் பொருளே பரம்பொருள்; அந்தப் பேரறிவுப் பொருளை எண்ணுமள வுக்கு ஜீவன் பரிபக்குவம் அடையும். உடலை மறந்த நிலை பெருநிலை. பிரபஞ்சத்தில் கருத்தைச் செலுத்துமளவுக்குப் பேச்சு வலுக்கிறது. பரம்பொருளில் கருத்தைச் செலுத்து மளவுக்கு மௌனம் ஓங்குகிறது; தெய்வத்தின் சொரூ பத்தை நினைந்து மனத்தை அந்தச் சொரூபத்தில் நிலைத் திருக்கச் செய்வதே வணக்கம் என்பதன் பொருள்.

பிரம்மஞானம்:

உத்தாலகர் என்பவர் மாபெரும் ரிஷி. அவருக்குச் சுவேதகேது என்று ஒரு புத்திரன். உத்தாலகர் தம் மைந்தனுக்குப் பிரம்மஞானத்தைப் புகட்ட முயல்கின்றார்: ''சிருஷ்டிக்கு முன்பும் பின்பும் பரம்பொருள் ஒருவரே உள்ளார். அப் பரம்பொருள் தம்மைப் பலவாகத் தோற்று விக்கச் சங்கற்பித்து, பஞ்ச பூதங்களாகவும் பஞ்ச பூதங் களிலிருந்து மற்ற உயிர்த் தொகுதிகளாகவும் தோற்று வித்துக்கொண்டார். ஒவ்வோர் உயிர்த் தோற்றத்தி

னிடத்தும் ஆத்ம சொரூபமாக இருந்து வருபவர் அவரே. எனவே, அவரை அறிவது எல்லாவற்றையும் அறிவதற்கு நிகராகும்.''

ஒரு பொருள் பலவாகத் தோன்றிய பின்பும் அது சிதைவுப் பொருளிலிருந்து எப்படி உண்டாகிறதென்பது சுவேதகேதுவுக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை. பதினைந்து நாள் ஆகாரமின்றி நீர்மட்டும் அருந்திக்கொண்டிருக்குமாறு பணிக்கிறார் சுவேதகேதுவுக்கு உத்தாலகர். அப்படியே செய்கிறான் சுவேதகேது. பதினைந்து நாள் முடிவடையும்போது சுவேதகேதுவின் ஞாபகசக்தி முற்றிலும் மறைகிறது. பதினைந்தாம் நாள் ஆகாரம் அருந்துகிறான் சுவேதகேது. ஞாபகசக்தி மீண்டும் வருகிறது. மனத்துக்கும் உட்கொள்ளும் உணவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதை அறிகின்றான். உணவிலுள்ள ஸ்தூலப் பகுதி மலமாகவும் நடுப்பகுதி மாமிசமாகவும் சூட்சுமப் பகுதி எண்ணமாகவும் மாறுபாடு அடைவது தெரிகிறது. இங்ஙனமே ஸ்தூலம் சூட்சும நிலையாக மாறுவதையும் சூட்சுமம் ஸ்தூலத்தை ஆட்டி வைப்பதையும் உத்தாலகர் சுவேதகேதுவுக்குச் சொல்கின்றார்.

''ஒவ்வொரு ஜீவாத்மனும் பரபோதம் என்ற உணர்வில் தன்னுடைய ஜீவபோதத்தைக் கரைத்துவிடுகின்றபொழுது, தனித்தன்மைகள் அகன்றுபோகின்றன. ஜீவாத்மன் தான் பெற்றிருக்கும் உபாதிகளையும் வடிவத்தையும் பெயரையும் ஆத்மபோதத்தைப் பெறுவதற்கென்று பயன்படுத்த வேண்டும். உபாதிகளும் பெயரும் வடிவமும் மறைந்து ஆத்மபோதத்தில் திளைத்திருக்கும் நிலையில் எது எஞ்சி இருக்கிறதோ அதுவே நீ ஆவாய். மகனே, ஆலம்விதை ஒன்றினை எடுத்துவா. அதனைக் கிள்ளிப்பார். என்ன காண்கிறாய்?'' என்று வினவுகிறார் உத்தாலகர்.

''ஒன்றும் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை'' என்று விடை சொல்கிறான் சுவேதகேது.

''பெரிய ஆலமரத்தையும் அதன் கிளைகளையும் உண்டாக்கும் ஜீவசக்தி அங்கே அடங்கியிருக்கிறது. அது உன்

ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியாது; ஞானக் கண்ணைக்கொண்டு அவ்விதையினுள் உள்ள மரம் முழுவதையும் நீ அறிய முடியும். அந்த விதையினுள் இருக்கும் சூட்சுமப் பொருளே நீ ஆவாய்.''

பின் நீரில் உப்பைக் கரைக்கும்படி சொல்கிறார் உத்தாலகர்.

''உப்பு நீரிற் கரைந்தபின் மேல் நீரைக் கொஞ்சம் அருந்திப்பார்; மத்தியிலிருந்து எடுத்து அருந்திப்பார்; அடியிலிருந்தும் எடுத்து அருந்திப்பார்.''

மகன் அவ்வாறே செய்துவிட்டு எல்லாம் உவர்ப்பாய் இருப்பதாகச் சொல்கின்றான்.

''உப்பு, நீர் முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது; ஆனால், உன் ஊனக் கண்ணால் கரைந்த உப்பைக் காண முடியவில்லை. அங்ஙனமே பரம்பொருள் அண்டம் முழுவதும் வியாபித்திருக்கின்றது: ஆயினும் உன்னுடைய ஐந்து இந்திரியங்களையுங்கொண்டு அதை உணர முடியாது. கரைந்துபோன உப்பைக் கண் காணவிட்டாலும் நா உணர்வதுபோல அண்டமெங்கும் வியாபித்திருக்கும் பரம்பொருள் இந்திரியங்களுக்கு எட்டாவிடினும் புத்தியிற் பிரகாசிக்கும்; அந்த ஆத்ம சொரூபமே நீ ஆவாய். பிரம்மம் என்பது உனக்கு அந்நியமானதன்று; நீயே பிரம்மம் ஆவாய்'' என்றெல்லாம் விளக்குகிறார் உத்தாலகர்.

'அஹம் பிரம்மாஸ்மி' என்னும் வேதாந்த மகா வாக்கியம் 'நான் பிரம்மம்' எனப் பொருள்படுகிறது. மனத்தை உடையவன் மனிதன். மனத்தைச் சம்ஹாரம் செய்ததன் மேல் தனது நிஜசொரூபத்தில் திளைத்திருப்பதே குறிக்கோள் என இந்த மகா வாக்கியத்தைப் பொருள்படுத்த வேண்டும். மனமற்ற நிலையில் சித்ஆபாசமும் அடிபட்டுப் போகிறது. சித் சொரூபமாகிய பரவஸ்து ஒன்றே எஞ்சி நிற்கிறது. மன விருத்தியுடன் கூடி இருக்கின்றபொழுது அஹம் பிரம்மாஸ்மி அல்லது தத் த்வம் அஸி என்னும் பெருநிலைக்கு ஆத்மசாதகன் தகுதி வாய்ந்தவன் அல்லன். அவனுக்கு

அதைச் சொல்லவும் உரிமை இல்லை. இதைப் பலர் சரியாக அறிந்துகொள்வதில்லை. பிரம்மத்தைச் சாட்சாத்கரித்துத் தாமே பிரம்ம சொரூபமாயிருக்கிற மகான் ஒருவரே பரிபக்குவம் அடைந்துள்ள ஆத்ம சாதகன் ஒருவனுக்கு இந்த மகா வாக்கியத்தை உபதேசிக்கிறார். ஆத்ம பரிபாகத்தில் வளர்ச்சியடையாத நாம் இதைப்பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லவும் முடியாது; அனுஷ்டிக்கவும் முடியாது.

யோக சுவாமிகளின் மகா வாக்கியம்:

யாழ்ப்பாணத்து யோக சுவாமிகளின் மகா வாக்கியங்களும் இங்கே எடுத்துப் பேச வேண்டியன. அவர் சொல்வார்;

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை; எப்பொழுதோ முடிந்த காரியம்; நாம் அறியோம்; முழுதும் உண்மை; உலகெலாம் இறைவன் சந்நிதானம் என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொள். பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்து எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராய், பிரிவற நின்று இயக்கம் செய்யும் சிற்சோதி எம் இறை. உன்னைவிட்டு அவர் ஒருபோதும் பிரிந்ததில்லை. இனிமேல் பிரிந்திருக்கப் போவதும் இல்லை. இறைவன் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருக்கும்போது உனக்கு என்ன பொல்லாப்பு நிகழக்கூடும்? ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை. சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய எம்மிறை பண்டும் இன்றும் என்றும் உன்னைவிட்டுப் பிரியாதவனுய் உன்னுடனிருந்து உன் உயிர்க்கு உயிராய் உன் அறிவினுக்கு அறிவாய் உனக்குச் சதா ஆனந்தத்தை ஊட்டிக்கொண்டிருப்பவனுய் விளங்குகின்றன். ஆதலால் உனக்கும் இறைவனுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் இனிமேல் புதிதாக உண்டாவதன்று. எப்பொழுதோ முடிந்த காரியம். இறைவன் திருவருள் என்றும் உன்னுடன் கூடவே இருக்கின்றது. ஆகவே அருள்பெறும் நாள் எப்போது என இரங்காதே. எப்பொழுதோ முடிந்த காரியம். அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் இறைவனை நீ சுட்டி அறிதல் எப்படி? இறைவனை அடைய வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உன்னைச் சுட்டற்ற பூரணத்தை அடையவிடாது தடுக்கின்றது. நாம் அறியோம் என்னும் மந்திரத்தைச்

செபித்து அத்தடையை வெட்டிவிடு. இறைவனை அடைய வேண்டும் என முயலாதே. அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய எம் இறைவனுக்கு உன் அறிவை நைவேத்தியமாகக் கொடுத்துவிட்டுச் செயலற்று நில். அவன் உன் அறிவு முழுவதையும் உண்டு உன்னையும் தானுக்கி நிற்பன். உலகம் எல்லாம் இறைவன் சந்நிதானம் என்று இடையருது தியானம்செய். இறைவனை அறிய முயலாது நாம் அறியோம் என அடங்கிச் சும்மா இரு. மகா மௌனம், உன்னை விழுங்கும்; அதுவே வீடு. அநுபூதியில் சச்சிதானந்த சோதி அகண்ட வடிவாய் ஓங்கி நிறைந்திருக்கும். அங்கே நீயும் இல்லை; உலகமும் இல்லை. இவ்வநுபூதியினின்றும் விலகி வெளிமுகப்பட்டபோது மறுபடியும் நீயும் தோன்றுவாய்; உலகமும் தோன்றும். ஆகவே, அநுபூதியைக் கொண்டு சிவத்தை அன்றி நீயும் உலகமும் இல்லை என்றும், சிவசொரூபமே இவை எல்லாம் என்றும் அறிந்து எங்கும் சிவத்தையே காண். நிலமும் நீரும் நெருப்பும் காற்றும் ஆகாயமும் சூரியனும் சந்திரனும் உயிரும் ஊனும் உணர்வும் நன்மையும் தீமையும் இருளும் ஒளியும் பந்தமும் வீடும் எல்லாம் அவனே. ஆதலின் முழுதும் உண்மை.''

யோக சுவாமிகளின் மகா வாக்கியங்களும் வேதாந்த மகா வாக்கியங்களுக்கு விளக்கமாக அமைகின்றன.

பகவத்கீதையில் பத்தாம் அத்தியாயம் விபூதி யோகம். இந்த அத்தியாயம் வேதாந்த மகா வாக்கியத்துக்கு விளக்கமாக அமைகிறது என்றுகூடச் சொல்லலாம்போல் தெரிகிறது.

கண்ணன் சொல்கிறான்:

''வ்ருஷ்ணீனாம் வாஸுதேவோ
அஸ்மி பாண்டவானாம் தனஞ்ஜய:
முனீனாமப்யஹம் வ்யாஸ: கவீனாமுசனா கவி:

நான் விருஷ்ணி குலத்தவர்களுள் வசுதேவ புத்திரனை கிருஷ்ணனாகவும் பாண்டவர்களுள் அர்ச்சுனனாகவும் முனிவர்களுள் வியாசராகவும் கூரிய புத்தியுடையவர்களுள் உசனாகவி என்று பெயர் பெற்ற சுக்கிராச்சாரியராகவும் இருக்கின்றேன்.

"நான் வேறு; நீ வேறு அல்லை. நானே நீ" என்று கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்வதும் வேதாந்த மகா வாக்கியம்தானே!

"எங்கெங்கே பார்த்தாலும் எவ்வுயிர்க்கும் அவ்வுயிராய்
அங்கங் கிருப்பதுநீ அன்றே பராபரமே."

என்று தாயுமானார் பாடியதற்கிணங்கக் கண்ணனும் எங்கும் அவனையே காண்கின்ற பழக்கத்தை நமக்கு விபூதி யோகத்திலே சொல்லித் தருகின்றான்:

"நீயும் நானும் அவனும் அதுவும்
காயும் தீயும் காலும் வானும்
பேயும் பூதமும் பிரானும் பிறவும்
ஆயும் பொழுதில் அவனுய் விளங்குமே.

* * *

ஊனும் அவனே உயிரும் அவனே
நானும் அவனே நீயும் அவனே
கோனும் அவனே குருவும் அவனே
மானும் வார்த்தை பிறிதறி யேனே."

—யோக சுவாமிகள்

விஸ்வரூப தரிசனம்

மாயையின் திறத்தால் சூரன் கொடியதொரு பறவையின் உருவம் கொள்கின்றான்; அறுமுகப்பெருமான் ஏறியிருந்த தேரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து அடிக்கின்றான். பறவை வடிவங்கொண்டு போர்புரியும் சூரனைப் பார்க்கிறார் முருகவேள். இந்திரன் அழகிய தோகையுடைய மயிலாக மாறி வருகின்றான். பறவையைத் தேர்மீது இருந்து போர் செய்து கொல்லுதல் பழியாகும் என நினைத்துத் தோகை மயிலில் ஏறுகிறார் கந்தப்பெருமான். சூரனைத் தொடர்ந்து செல்கின்றார். தொடர்ந்துவந்து தொல்லை விளைவிக்கும் முருகன் செயல் கண்டு, சூரன் மனந் தளர்கிறான். முருகப் பெருமான் தன் வாட்படையை வீசிப் பறவையின் உடலை இரு கூறாக வெட்டுகிறார். சூரன் அழிகின்றான் இல்லை; மாய வடிவங்கள் பல எடுக்கிறான்; பேய்போல் திரிகிறான்; சுழல் காற்றென வருகிறான்; கடலெனப் பரந்து நிற்கிறான். இம் மாய வடிவங்களை எல்லாம் முருகன் அம்புகள் அழிக்கின்றன. அந்நிலையில் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சூரனை நோக்கிச் சொல்கின்றார்: ''எம் கண்ணெதிரே எண்ணரிய உருவங்கொண்டாய்; அவற்றைப் பார்த்தோம்; இனி நமது வடிவத்தை நீ காண்பாய்'' என்று விஸ்வரூபம் எடுக்கின்றான் வேலவன்.

வேலவன் விஸ்வரூபம்:

அவன் திருமேனியில் ஒளிக்கின்ற சமுத்திரங்கள், உலகங்கள், திக்குகள், அண்டங்கள், தேவர்கள், உயிர்கள் அனைத்தும் தெரிகின்றன. அவன் திருப்பாதங்களின் மத்தியில் மகாமேரு முதலிய மலைகள், மண்ணுலகம் முதல் கீழுள்ள உலகங்கள் யாவும் தெரிகின்றன. பாதங்களின் முற் பாகங்களில் நீர்நிலைகள் எல்லாம் அடங்கிக் கிடக்

கின்றன. பாதவிரல்கள் எல்லாவற்றிலும் இடியேறுகளும் நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் பொருந்திக் கிடக்கின்றன. பரடு என்னும் உறுப்பிலே வருணனும் குபேரனும் நிருதியும் அரக்கர்களும் தோற்றுகின்றார்கள். கணைக்கால்களில் முனிவர்களும் சிந்தாமணி முதலிய மணி வகைகளும் முழந்தாள்களில் வித்தியாதரர் முதலிய தேவகணத் தவர்களும் பொலிகிறார்கள். தொடைகளின் நடுவிடத்திலே இந்திரனும் அவன் குமாரனுகிய சயந்தனும் தங்கியிருக்கிறார்கள். தொடைகளின் அடிப்பாகங்களில் யமனும் காலனும் பொருந்தி நிற்கிறார்கள். அரையின் முற்பக்கத்தில் அசுரர்கள் நிற்கிறார்கள். விலாப் புறங்களில் மற்றைய தேவர்கள் எல்லோரும் இருக்கின்றார்கள். மூலாதாரத்தில் நாகர்கள் இருக்கிறார்கள். இலிங்கமென்னும் உறுப்பில் அமிர்தம் இருக்கின்றது. நாபியில் பிறப்பின்கட் பட்டுழலும் மற்றைய சீவராசிகள் பொருந்திக் கிடக்கின்றன. மார்பினிடத்தில் சகல சாஸ்திரங்கள், உபவீதத்தில் ஞானம், உரோமங்களில் அண்டங்கள், அகங்கையில் உலகபோகங்கள் இடம் பெறுகின்றன. தோள்களில் திருமாலும் பிரம தேவனும் வீற்றிருக்கிறார்கள். விரல்களில் தேவஸ்திரிகள் இருக்கிறார்கள். கழுத்தில் ஒலிவகைகள், அக்கினி; வாயின் நடுவில் நான்கு வேதங்கள்; பற்களில் அக்ஷரங்கள்; நாவினில் சிவாகமங்கள்; அதரங்களில் சப்தகோடி மகாமந்திரங்கள்; மூக்கில் வாயு என்பன எல்லாம் பொலிகின்றன. வலக் கண்ணில் ஞான சூரியனும், இடக்கண்ணில் ஞானசந்திரனும் அமைந்து விளங்குகின்றார்கள். செவிகளில் திக்குகள் காணப்படுகின்றன. நெற்றியிலே பிரணவம் நிலைபெறுகின்றது. சிரசிலே பரமசிவன் வீற்றிருக்கின்றார்.

இறுதியும் முதலும் இல்லா இப்பெரு வடிவந்தன்னைச் சூரன் காண்கின்றன். சுப்பிரமணியப் பெருமானும் சிறிதளவு நல்லறிவை அவனுக்கு அனுக்கிரகித்து அருளுகின்றார். அண்டமும் புவனம் யாவும் அமரரும் பிறவும் தன்பால் கண்டிடும் வடிவம் ஒன்று காட்டிக் கண்முன் நிற்கும் கார்த்திகேயனைப் பார்க்கின்றன சூரன். பாடல் வருகிறது:

"கோலமா மஞ்ஞை தன்னில்
குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன்என் றிருந்தேன் அந்நாள்
பரிசிவை உணர்ந்தி லேன்யான்
மாலயன் தனக்கும் ஏனை
வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற
மூர்த்திஇம் மூர்த்தி அன்றே."

சூரன் தன் கண்ணுல் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் பேரழகை நுகர்கின்றன். திருவுருவத்தின் திருவடி முதல் திருமுடி வரையில் தன் கண்ணைச் செலுத்துகிறன். திரு மேனியின் எல்லை காண முடியாது திகைக்கிறன். உள்ளம் உருகுகிறது. முற்றுக்கண்டு முடிவு பெருமையினுல் மெல்ல அவன் சரணத்திலே தன் கருத்தைப் பதிக்கிறன். உலகம் எல்லாம் தன்னுடையது என்று எண்ணிய அவனுக்கு இப் போது நான் என்ற அகங்காரம் மறைந்து, எனது என்ற மமகாரமும் போய் எல்லாம் இறைவன் மயமாகத் தோன்று கின்றன. புதியதாகப் போதம் புகுகின்றது. பிரபஞ்சம் எல்லாம் அவனுக்குப் புதியனவாகத் தோன்றுகின்றன. வியப்பு மேலிடுகிறது. பாடல் வருகிறது :

"போயின அகந்தை போதம்
புகுந்தன வலத்த தான
தூயதோர் தோளும் கண்ணும்
துடித்தன புவனம் எங்கும்
மேயின பொருள்கள் முற்றும்
வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவம் கண்டேன்
நற்றவப் பயனீ தன்றே."

"எம் பெருமான் திருக்கோலப் பேரெழிலைக் காட்டிக் கொண்டு என்முன் வந்து நிற்கும் காட்சியைக் காணும் பாக்கியம் பாவியாகிய எனக்குக் கிடைத்ததே. என் தவப் பேறல்லவா இது?" என்று இறைவன் கருணையை எண்ணி ஆச்சரியமுறுகின்றன் சூரன்.

முருகன் கருணை :

சூரன் தலைகால் தெரியாமல் நடந்தவன். ''சூரபன்மா, உற்றதோர் மேன்மை நாடி உன்னை நீ பிரமம் என்றே தெற்றெனத் தெளிதி'' என்று சுக்கிராச்சாரியர் உபதேசம் செய்கிறார். 'நீ எந்த அக்கிரமமுஞ் செய்யலாம்' என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறார்.

''கொலையொடு களவு காமம்
குறித்திடும் வஞ்ச மெல்லாம்
நிலையெனப் புரிதி ; அற்றால்
நினக்குமேல் வருந்தீ தொன்றும்
இலை;அவை செய்தி டாயேல்
இறைவநீ விரும்பிற் றெல்லாம்
உலகிடை ஒருங்கு நண்ணு
உனக்கெவர் வெருவும் நீரார்.''

ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகம் அரசு செய்த சூரபன்மன் இந்த உபதேசத்தினால் அழிந்து படுகிறான். இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்தாகி, சூரன் இருதயத்தில் இருப்பாக இருந்ததால் தன் பெருங்கிளையுடன் கெடுகிறான். அதற்கு வித்திட்டவள் மாயை, சூரனின் அன்னை. அன்றைக்குக் காசிபர் உபதேசப்படி சூரன் நடந்திருந்தால் கந்தபுராண முடிபு வேறாக இருந்திருக்கும். காசிபர் 'சான்றவர் ஆய்ந்திடத்தக்க ஆம் பொருள் மூன்றுள ; அவை பதி, பசு, பாசம்' எனச் சூரனுக்குச் சித்தாந்தம் சொல்லித்தர முனைந்தவர். சூரனை அறத்தின் வழிப்படுத்தி வாழ வழிவகுக்க விழைந்தவர். இம்மையில் இன்பம் அநுபவிக்கலாம்; மறுமையிலும் இன்பம் அநுபவிக்கலாம் ; இருமையிலும் இன்பம் தருகின்ற ஒரு பொருள் இருக்கிறது ; அதுதான் தருமம் என்று அவர் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். இதோ அவர் உபதேசம் :

''தருமம்என் றொருபொருள் உளது ; தாவிலா
இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால்
அருமையில் வரும்பொருள் ஆகும் அன்னதும்
ஒருமையி னேர்க்கலால் உணர்தற் கொண்ணுமோ.''

ஆனால் விதி விடவில்லை. ''சிறுவருக்கு இத்திறஞ் செப்ப லாகுமோ?'' என்று கண்டிக்கிறாள் மாயை. சூரன் அதர் மத்தில் வளர்ந்து, செய்யத்தகாத அத்தனையும் செய்கிறான். ஆனால், முடிபு என்ன? மெய் வடிவத்தைக் காட்டுகின்றான் முருகப்பெருமான் அந்தச் சூரனுக்கு. 'தேவர்களைச் சிறை செய்தது தீது என்று பலர் சொன்னார்கள். அதனாலன்றே பிரமா முதலிய தேவரால் அறியப்படாதவரும் வேதத்தினால் அளக்கப்படாதவருமாகிய பரம்பொருள் என்னை அணு கினார். சிறை செய்தது நன்மையேயாயது' என்று சூரனே பேசுகின்றான்.

கச்சியப்பர் முருகன் திருவருளைப் பாடுகிறார்:

''தியவை புரிந்தா ரேனும்
குமரவேள் திருமுன் னுற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத்
தொல்கதி அடைவ ரென்கை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ
அடுசம ரிந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனு மன்றே
வரம்பிலா அருள்பெற் றுய்ந்தான்.''

இது முருகனின் அளப்பரிய திருவருள். சூரனுக்குத் தன் திருவுருவத்தைக் காட்டிப் புன்னெறியதனில் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம், நன்னெறி ஒழுகச் செய்யும் திருவருளை என்னென்போம்! சூரனே சொல்கிறான்: ''சிறியேனாகிய என்மீது போரின் பொருட்டு எழுந்தருளிய செயல் என்னிடத்துக் கொண்ட வன்மம் பற்றி எழுந்த செயலன்று.''

''நண்ணினன் அமருக் கென்கை அருளென நாட்ட லாமே''

''உண்மையில் என்னிடத்துக் கொண்ட கருணைபற்றி எழுந்த செயலே'' என்று கூறுகிறான். சுருங்கச் சொன்னால் சூரனுக்கு அவன் கேட்காமலே, முருகன் தன் திருவுளம் இரங்கித் திருவுருவம் காட்டி ஆட்கொள்கின்றான்.

"வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்கும் காணலன் புதியரில் புதியன்
மூதக் கார்க்குமூ தக்கவன் மூடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்."

இதுதான் சுப்பிரமணிய பிரபாவம். இந்தப் பெரிய பெருமான், சூரனுக்கு அவன் கேட்காமலே தன் திருவுருவத்தைக் காட்டி அருளினான். இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்து விரதம் காத்துப் பெரிய தவம் செய்கின்றவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய காட்சி சூரனுக்குக் கிடைத்ததென்றால்,

"அண்ணலார் குமரன் மேனி
அடிமுதல் முடியின் காறும்
எண்ணிலா ஊழி காலம்
எத்திறம் நோக்கி னாலும்
கண்ணினால் அடங்கா துன்னிற்
கருத்தினால் அடங்கா தென்பால்
நண்ணினான் அமருக் கென்கை
அருளென நாட்ட லாமே."

என்று சூரன் பாடுவதில் தவறென்றும் இல்லையே.

முருகனைச் சூரன் சென்று காணவில்லை. சூரனிடம் வந்து தன் திருவுருவத்தைக் காட்டினான் முருகன்.

பார்த்தனின் வேண்டுகோள் :

இரு சேனைகளுக்கும் நடுவிலே பகவான் தேரை நிறுத்துகிறார். பந்துக்களின் நாசம் ஏற்படும் என்றும், தருமம் அழியும் என்றும் பயப்படுகிறான் அர்ச்சுனன். பயந்து மனம் குழம்பித் தேர்த்தட்டில் சோர்ந்து விழுகின்றான். பூசிக்கத்தக்கவர்களைக் கொன்று நாட்டை ஆளுவதைவிடப் பிச்சை எடுத்தல் மேல் என மனம் தடுமாறுகிறான். எது நன்மையோ அதைப் பகவானே தீர்மானிக்க வேண்டும் என்று பகவானிடத்திலேயே சரணாகதி அடைகின்றான்.

ஆத்ம தத்துவத்தை உபதேசிக்க ஆரம்பிக்கிறான் பகவான்.

ஆத்மா பிறப்பற்றது; மாறுதலில்லாதது; எங்கும் இருப்பது; என்றும் உள்ளது. கிழிந்துபோன வஸ்திரங்களை அகற்றிவிட்டு மனிதன் புது வஸ்திரங்களைத் தரிப்பதுபோல ஆத்மா ஒன்றைவிட்டு ஒன்றிலே புகுகின்றது. இங்ஙனம் ஆத்ம தத்துவத்தை உணர்ந்தாலன்றிச் சோகம் நீங்காது. கர்மக் கட்டினின்றும் நிஷ்காமிய கர்மயோகம் விடுவிக்கும். ஆசை வாய்ப்பட்டுச் செய்யும் காமியகர்மம் சிறுமை யுடையது. யோகத்தின் இலட்சணம் சமத்துவம். இந்தச் சமத்துவமே கர்மயோகியின் சாமர்த்தியம். கர்மயோகம், ஞானயோகம் இரண்டிலும் ஞானயோகமே விரைவில் பலனை அளிக்கும். எனினும், கர்மயோகமே செய்யத் தக்கது. உடம்பு இருக்கும் வரையிலும் மனிதன் ஏதாவ தொரு தொழில் செய்வது இயற்கையாகும்.

ஞான நிலையில் நிற்கும் திறமைவாய்ந்தவனும் கர்மங் களைச் செய்தே ஆகவேண்டும். கர்மங்களைச் செய்யும்போது ஈசுவரனுடைய கட்டளையினால் அவனுதவியைக் கொண்டு அவனுடைய பிரீதிக்காகவே செய்கிறோம் என்று எண்ணிச் செய்யவேண்டும். கர்மயோகம் ஞானபாகத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருப்பதால், அதுவே ஞானயோகத்தின் பலனை யும் அளிக்கும். ஞானமாகிய உடைவாளின் உதவிகொண்டு அஞ்ஞானத்தில் உதித்த சந்தேகங்களை வெட்டிவிட்டுக் கர்மயோகத்தில் நிலைபெற்று நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டும். கர்மத்தைக் கூடாமல் சந்நியாசநிலை அடைதல் எவர்க்கும் எளிது அல்ல. சித்தசுத்தியின் பொருட்டுக் கர்மம் செய்ய வேண்டும். நிஷ்காமிய கர்மயோகமே சந்நியாசத்திற்கு அடிப்படை. அப்பியாசத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும் மனத்தை அடக்க இயலும். ஈஸ்வர தத்துவத்தை உணர்ந்த வர் நான்கு வகையினராவர்: துன்புற்றோர், ஞானத்தைத் தேடுவோர், செல்வத்தை நாடுவோர், ஞானிகள். இந் நால்வரும் இறைவனைப் போற்றுகின்றார்கள். மரணகாலத் திலே நமது சிந்தனைக்கேற்ப மறுபிறப்பு அமைகின்றது. அதனால் எப்போதும் எக்காலத்திலும் பகவானிடம் சிந்தையை வைத்தல் அவசியம். தெய்வ சுபாவமுடைய மகான்கள் பகவானை ஒன்றாகவும் பலவாகவும் உபாசிக்

கிறார்கள். பகவானுடைய பெருமையைத் தேவர்களும், மகரிஷிகளும் முற்றும் உணர்ந்தார் அல்லர். பகவானுடைய எல்லையற்ற விபூதியை உணர்ந்து பக்தியுடன் வழிபடுவோர்க்கு அவன் புத்தி யோகத்தைக் கொடுத்து உள்ளத்தில் குடிகொண்டு ஞான விளக்கை ஏற்றிவைத்து, அஞ்ஞான இருளைப் போக்கி அருளுவான்.

இவை எல்லாவற்றையும் பகவானிடமிருந்து பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்கிறான் பார்த்தன். அவன் வேண்டுகின்றான்:

'கமலக்கண்ணா, என்மீதருள் செய்து எனக்கு இரங்கி ஆத்ம ஞானம் என்ற பரம இரகசியத்தை நீ உரைத்தாய். அதனால் என் மயக்கம் தெளிந்து போயிற்று. உயிர்களின் தோற்றத்தையும் அழிவையும் பற்றி விரிவாகச் சொல்லக் கேட்டேன். நின்னுடைய முடிவற்ற பெருமையையும் அறிந்தேன். பரமேஸ்வரா, புருஷோத்தமா, உன்னைப்பற்றி எனக்கு நீ சொல்லி அருளியவாறு உனது ஈசுவர வடிவத்தை எனக்குக் காட்டி அருள்க. இறைவனே, யோகேஸ்வரா, அந்த ஈசுவர வடிவத்தை நான் காண்பது சாத்திய மென்று நீ கருதுவாயெனில் உனது அழிவற்ற உருவத்தைக் காட்டி அருள்க.'

கீதையின் பத்தாவது அத்தியாயத்தின் முடிவிலே உலகெல்லாம் தன் பேருருவில் ஓர் அம்சம் என்கின்றான் பகவான். அந்தப் பேருருவத்தைத் தான் கண்ணாரக் கண்டு அநுபவிக்கும்படி அருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கின்றான் பார்த்தன்.

முப்பெரு வடிவம்

வாயினுள் அண்டசராசரங்கள் :

ஒருத்தி மகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனுய் ஒளித்து வளர்ந்தவன் கண்ணன். அவன் தீராத விளை யாட்டுப் பிள்ளை ; ஓடி விளையாடுவான் ; ஓய்ந்திருக்கமாட் டான். ஒருநாள் பலராமன் தன் சகாக்களுடன் அன்னை யசோதையிடம் வருகின்ருன். ''அன்னையே, கிருஷ்ணன் மண்ணைத் தின்றல்லவா விளையாடுகின்ருன்'' என்று பெரிய தொரு குற்றத்தைக் கண்ணன்மேல் ஏற்றி உரைக்கின்ருன் பலராமன்.

யசோதை ஓடிச் சென்று கண்ணனை வாரி எடுத்து, ''அப்பா மகனே, நீ ஏன் மண்ணைத் தின்ருய்''? என்று வினவுகிருள். ''அம்மா, நான் மண்ணைத் தின்னவில்லையே ! அவர் பேசுவது பொய். பலராமன் வீணுகக் கோள் சொல்லுகின்ருர். அவர் பேசுவது உண்மையானுல் நான் வாயைத் திறக்கின்றேன் ; நீயே பார்'' என்று வாயைத் திறந்து காட்டுகின்ருன் கண்ணன். யசோதை பார்க்க முற்படுகின்ருள்.

வாயினுள் அண்ட சராசரங்கள் அத்தனையும் தெரி கின்றன. பரமாணு மண்டலம், நான்கு திக்குகள், அகில உலகங்கள், மலைகள், சமுத்திரங்கள், காற்று, மின்னல், சந் திரன், நட்சத்திரங்கள், விண்ணுலகம், நீர், அக்கினி, ஆகாயம், இந்திரிய தேவதைகள், பஞ்சப் புலன்கள், இந் திரியங்கள், மனம், முக்குணங்கள் முதலிய எல்லாம் தெரி கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கின்ற அன்னை யசோதை தன்னையும் அவன் வாயினுள்ளே காண்கின்ருள். இது கனவா அல்லது நனவா என்று சந்தேகிக்கின்ருள். மன மாருட்டமா அல்லது மகனின் திருவிளையாடலா என்று ஒன்றுமே விளங்காது கண்ணனிடமே சரண்புகு கின்ருள். அன்னைமேல் தெய்விகக் கருணை பாய்ச்சுகின்ருன்

கண்ணன். ''இவன் ஆயர் புத்திரனல்லன். அருந் தெய்வம்'' என்றே நிர்ணயிக்கின்றாள். யசோதை சிறிது நேரத்திலே பழைய நிலைக்கு வருகின்றாள். இதைப் பாடு கிறார் பெரியாழ்வார்:

''கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய ஆட்டிப் பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நாவழித் தாளுக்குஅங் காந்திட
வையம் ஏழுங்கண் டாள்பிள்ளை வாயுளே.''

''வாயுள் வையகங் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்லன் அருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே.''

இது பாலியத்தில் கண்ணன் தன் அன்னைக்குக் காட்டிய மாபெரும் வடிவம்.

கிருஷ்ணன் தூது:

தருமர் தருமம் அறிந்தவர்; வழி தவறுதவர். ஆனால் விதி யாரைத்தான் விட்டது! நாடிழந்து நகரிழந்து துய ருறுகிறார். நாடுவேண்டி நம் பெருமான் கிருஷ்ணனையே தூதாக அனுப்புகிறார். ''கிருஷ்ணா, அத்தினபுரிக்குச் சென்று நமக்குத் தரவேண்டிய நாட்டைத் துரியோதன னிடம் கேட்பாயாக. அவன் நாடு தருவதற்கு மறுத்தால் ஐந்து ஊர்களைக் கேட்பாயாக. அங்ஙனம் ஐந்து ஊர்களைத் தருவதற்குச் சம்மதப்படாவிட்டால் ஐந்து வீடுகளைத் தரும்படி வேண்டுவாயாக. அவற்றையும் மறுத்தால் போர் செய்வதற்கு நாம் ஆயத்தமாக இருக்கிறோம். அவனும் ஆயத்தமாக இருப்பானுக என்று உறுதிமொழி ஒன்றைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்வாயாக.''

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு வீமன் முதலாம் தம்பி மார் எல்லோரும் வெகுண்டு எழுகின்றார்கள். ''அரவுயர்த் தோன் கொடுமையினும் முரசுயர்த்தோன் உனதருளுக்கு அஞ்சினேனே'' என்று வீமன் சினக்கிறான். ''இன்னம் இருந்து அறமே சொன்னால் எக்காலம் பகை முடித்துத்

திரௌபதியும் குழல் முடிக்க இருக்கின்றாள்'' என்றெல்லாம் சொல்லிப் பொறுத்தது போதும் என்கின்றான் அர்ச்சுனன்.

''கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித் துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
அற்றைக்கும் என்மானம் ஆர்வேறு காத்தாரே.''

என்று திரௌபதி கிருஷ்ணனையே தான் நம்பி வாழ்வதாகச் சொல்கின்றாள்.

'தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத் தூதுபோய் மீண்டதன்பின்
நல்லாய்உன் பைங்கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்''

என்று திரௌபதிக்குத் தேற்றரவு கூறி, தூது செல்கிறான் கிருஷ்ணன்.

ஸ்ரீராமாவதாரம் செய்த காலத்தில் தூதனுகிய அனுமனால் இராவணனது இலங்காபுரியில் நெருப்புப் பற்றவைத்தருளியவரான திருமால் இன்றைக்குப் பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுவந்து அத்தினாபுரியின் மதிற்புறத்திலே இருக்கின்றார் என்று கிருஷ்ணனால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவர்கள் துரியோதனனுக்குச் சொல்கிறார்கள். கிருஷ்ணனை எதிர் கொள்ள எழுகின்றான் துரியோதனன். ''நீ அவனை வரவேற்பது எதற்காக?'' என்று தடுக்கிறான் சகுனி. விதுரன் வீட்டுக்குச் செல்கிறார் கிருஷ்ணபரமாத்மா. 'என்ன மாதவம் செய்தது இச் சிறுகுடில்' என்று வரவேற்கிறான் விதுரன். ஆறு இலட்சம் சமையற்காரர் மூன்று உலகங்களையும் அருந்திய முதல்வனுக்கு விருந்து பாகஞ் செய்கிறார்கள். விருந்தும் நிறைவேறுகிறது. வந்தகாரியம் வினவுகிறான் விதுரன். தருமருக்குத் தாயபாகம் வேண்டி வந்ததாகச் சொல்கின்றான் கிருஷ்ணன். உலக வழக்கத்தை அறிந்து தருமருக்குத் தாய பாகத்தைத் துரியோதனன் கொடுக்கமாட்டான்; அவனைப் போரிலே உழக்கினால் தான் உண்மையை உணர்வான் என்று விதுரன் விடை பகர்கின்றான்.

அடுத்தநாள், கண்ணன் துரியோதனன் பேரவைக்கு எழுந்தருளுகிறார். அப்போது வீட்டுமர், துரோணர், அசுவத்தாமன், விதுரன் ஏனைய அரசர்கள் எல்லோரும் கிருஷ்ணரை வணங்குகின்றார்கள். கன்னன் தலை குனிகின்றன். சகுனி மனம் எரிகின்றன். வந்த காரணம் கேட்கிறன் வணங்காமுடியோன் துரியோதனன். பாண்டவர்களுக்கு நாடு வேண்டி வந்தேன் என்கிறன் கிருஷ்ணன்.

"நீவெ றுக்கிலென் இருந்த மன்னவர்
திகைக்கி லென்பல நினைக்கிலென்
போய்ந கைக்கிலென் உரைத்த உண்மைமொழி
பொய்த்த தென்றமரர் புகலிலென்
வேய்ம லர்த்தொடையல் ஐவர் என்னுடன்
மிகைத்து வெஞ்சமர்வி ளைக்கிலென்
ஈயிருக் குமிட மெனினும் இப்புவியில்
யானவர்க் கரசினிக் கொடேன்."

'ஒரு சிறிய ஈ இருக்கும் இடத்தைத்தானும் கொடுக்கப் போவதில்லை' என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்கின்றன் துரியோதனன். நல்ல புத்தி சொல்கின்றன் நாராயணன். வசைமொழி பேசுகின்றன் துரியோதனன். விருந்து வைத்த விதுரனும் துரியோதனனின் பெருஞ் சினத்துக்கு ஆளாகின்றன். "சொல்லிரண்டு புகலேன்; இனிச் சமரில் நின்று வெங்கணை தொடேன்" என்று விதுரன் சபதம் இடுகிறன்; வில்லையும் முறிக்கின்றன்.

அன்று இரவு துரியோதனன் சபையிலே சூழ்ச்சி ஆரம்பமாகிறது. நிலவறை தயாராகிறது. நூறுயிரம் அரக்கர்கள்; இவர்களில் இருமடங்கினர் மல்லர்கள், பப்பரர்கள்; இவர்களில் இருமடங்கினர் வில்லேந்திய வீரர்கள்; இவர்களில் பதின்மடங்கினர் ஆயுதம் வல்ல வீரர்கள்; இத்தொகையினர் எல்லோரும் நிலவறையுள் இடம்பெறுகிறார்கள். நிலவறையின்மேல் ஆசனம் எழுகிறது. அடுத்தநாள் அழைப்புச் செல்கிறது. கிருஷ்ணன் வருகிறன். ஆசனத்தமரும்படி துரியோதனன் சொல்கிறன். ஆசனத்திலே அமருகிறன். நிலவறையை மூடிய மூங்கிற் பிளப்புக்கள் நெறுநெறுவென்ற ஒலிபட முறிகின்றன. ஆசனம் கிருஷ்ணனை நிலவறைக்குள்

கொண்டு செல்கிறது. கிருஷ்ணன் எல்லா உலகங்களிலும் பொருந்தும்படி உயர்கின்றான். அவன் திருவடி பாதாளத்தில் பொருந்துகின்றது. திருமுடி ஆகாயத்தில் எழுகிறது. வீரர்களின் நெடிய தலைகள் அறுந்து விழுகின்றன. எட்டி உதைக்கிறான் கிருஷ்ணன். இனி எந்த உலகங்கள் நிற்கும்; எந்த மலைகள் நிற்கும்; எந்தக் கடல்கள் நிற்கும் என உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் மயங்குகின்றன. தேவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். அண்டமுகட்டை முடிபொருந்த நின்று, முகிலின் முழக்கம் போலவும், பிரளய காலத்தில் பூமியை உள்ளாக்கிக்கொண்டு மேல் கிளர்தற்கு எழுகின்ற சமுத்திரத்தின் முழக்கம் போலவும், வலிமை பொருந்திய வாயுக் கூட்டத்தின் முழக்கம் போலவும், நெருப்பு எழுமாறு சிரிக்கின்றான் கிருஷ்ணபரமாத்மா.

அவன் கைகள், பல சமுத்திரங்களின் நீரை ஒருங்கே அள்ளுகின்றன; தேவ விருட்சங்களை முறிக்கின்றன; அட்டதிக்கு யானைகளையும் அறைகின்றன; எட்டுக் குலகிரிகளையும் உடைக்கின்றன; மேருமலையைக் கொண்டு சுழற்றுகின்றன; சங்குகளை முழக்குகின்றன; மழுப்படைகளை எறிகின்றன; அம்புகளைத் தொடுத்து வில்லை வளைக்கின்றன; வாள் தடிக் கூட்டம், சவளப்படை, உலக்கைகள், வச்சிரங்கள், கலப்பைகள், சூலக்கூட்டங்கள், வேல்கள், உடைவாட் கூட்டங்கள், தண்டாயுதங்கள், சக்கராயுதங்கள் ஆகியவற்றை ஏந்துகின்றன. பரிசைக் கூட்டங்கள், கவண்கள், தோமரங்கள், சூலங்கள், பாசங்கள் முதலியவைகளுடன் கைகள் உயர்கின்றன. சில கைகள் வீரக் கழல்களைக் கட்டுகின்றன; சில மார்பில் மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் இடுகின்றன; சில கைகள் பகைவர்கள் திகைக்கும்படி அச்சுறுத்தற் குறிப்புக்களை விரல்களாற் காட்டுகின்றன. இங்ஙனம் கிருஷ்ணனுடைய ஆயிரம் ஆயிரம் கைகள் வெளிப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் அவனுடைய வரலாற்றைப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து நான்கு வேதங்களையும் பாடுகின்றார்கள். 'வேத நாயகனே, அரனே, உலகத்துக்கொரு காரணனே, இலக்குமி நாயகனே, முதலியனுல் பிடிக்கப்பட்ட யானை ஆதிமூலமே என அழைக்க அருளிய முகிலே, நாராயணனே, எம்மையாளும் வானவனே, யாதவனே, இதயநாயகனே,

ஆதவனே, மதி வெங்கனலானவனே, நீதவனே, கோபியா தொழிக; கோபியாதொழிக என முனிவர்களும் தேவர் களும் வணங்கித் துதிக்கின்றார்கள்.

"கண்ண பொறுத்தருள் வெண்ணெய் அருந்திய
கள்வபொறுத் தருள்கார்
வண்ண பொறுத்தருள் வாம பொறுத்தருள்
வரதபொறுத் தருள்நீ
திண்ண மனத்துணர் வொன்று மிலாதவர்
செய்தபெரும் பிழையென்
றண்ணல் மலர்க்கழல் சென்னியில் வைத்தெதி
ரன்றுதித் தனரே."

தேவர்களும் இந்திரனும் முனிவர்களும் பிரமனும் அரசர்களும் ஆகிய அனைவரும் அன்பொடும் வணங்கவே மும்மூர்த்திகளும் ஒருவன் எனும்படி நின்றருளிய கிருஷ் ணன் கோபம் நீங்கி அண்டத்தை அளாவிய திருமேனியை ஒடுக்குகின்றான். "துரியோதனனே, போரிலே படைக்கலம் தொடேன் என்று அன்று சொன்னேன். அந்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டியும், பாண்டவர்கள் உன்னுடன் போர் செய்து உன் உயிரைக் கொல்லுவோம் என்று உரைத்த சபதம் தவறாமல் இருக்கவேண்டியும் இப்போது உன்னைக் கொல்லாது விடுகின்றேன்" என்று கூறி, அமைகின்றான் கிருஷ்ணன்.

இது துரியோதனன் சபையிலே காட்டிய திருப்பெரு வடிவம்.

மூன்று அடி மண்:

பிரகலாதன் வயது முதிர்ச்சியாலும் பகவத் தியா னத்துக்கு இராஜ்ய பரிபாலனம் தடையாக இருப்பதனா லும் தன்னுடைய பௌத்திரனாகிய மாவலியிடம் இராச் சியத்தை ஒப்புவிக்கின்றான். அப்போது அவன் மாவலிக்குச் சொல்கின்றான்: "மாவலியே, விஷ்ணு முழுமுதற் கடவுள் என்ற சித்தாந்தத்தை நான் உலகில் பரவச் செய்தேன். அனைவரும் விஷ்ணு பக்தர்களாகி நல்வாழ்வு

நடாத்துகிறார்கள்; விஷ்ணுதுரோகியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தை விரோசனனைப் போலல்லாமல் நீ பரம விஷ்ணு பக்தனாக இருந்து இராச்சியத்தை ஆளக்கடவாய்.''

இவ்வாறு வாழ்த்தி இமயமலையில் ஏறித் தவஞ் செய்யப் புறப்பட்டுவிடுகிறான் பிரகலாதன். மாவலியும் விஷ்ணு பக்தனாகி வாழ்கின்றான். அவன் பிரமனை நோக்கித் தவஞ் செய்து மூன்றுலகத்தையும் வென்று வாழும் வரத்தையும் பெற்றுக்கொள்கின்றான். சுக்கிராசாரியாரிடமும் சகல உலகங்களையும் வெல்லத்தக்க வலிமை வேண்டி ஆசீர்வாத மும் பெற்றுக்கொள்கின்றான்.

சிலகாலஞ் செல்ல, செருக்கு மேலேற, ஒருவரையும் மதியாது திரிகின்றான். சுவர்க்கலோகத்தையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற ஆசையும் பிறக்கிறது. அதனால் இந்திர னுடன் போர் செய்ய முடிபுகட்டுகிறான்; படைகளை நடாத்திக்கொண்டு ஜய பேரிகை முழங்கச் செல்கின்றான். சுவர்க்க லோகத்திலே ஒருவரையும் காணுமையால் சிங் காசனத்திலே வீற்றிருந்து அரசுசெய்ய ஆயத்தமா கின்றான். பிரகஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து ''அரசே, நீ சுக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரிவாயாக. நூறு அசுவமேத யாகம் செய்து எவனொருவன் இந்திரபட்டத் துக்கு வருகிறானோ அவனுக்கே நான் புரோகிதன் அன்றி அநீதியாக வந்திருக்கின்ற உனக்கு நான் புரோகிதனாக முடியாது'' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு, கசி யபருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வருகிறார். கசியபருடைய தர்மபத்தினியாகிய அதிதியிடம் இந்திரனுடைய நிலை யைச் சொல்கின்றார். தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி அதிதி விஷ்ணுவைப் பிரார்த்திக் கிறாள். விஷ்ணு தோன்றி, ''அம்மா, நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்கு கின்றேன்'' என்று சோதிவாய் திறந்து சொல்கின்றார். அதிதி கர்ப்பந் தரிக்கிறாள். வாமனன் பிறக்கின்றான். கசியபர் தன் புதல்வன் வாமனனுக்குப் பிராம்மண சம்ஸ் காரங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்விக்கின்றார். வாமனனும்

தபஸ்வியாக இருந்து வருகின்றான். இந்திரனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டி மாவலியின் யாகசாலைக்கு வருகின்றான் வாமனன்; திருக்கோலத்தைக் கண்ட மாவலி பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றான். வந்த காரியத்தை விநயத்துடன் வினவு கிறான். ''அரசனே, நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன். ஆனால், பிறருடைய நிலத்திலே இருந்து தவஞ் செய்ய விரும்பவில்லை. எனக்கு என் காலால் மூன்று அடி மண் தரவேண்டும்'' என்று கேட்கிறான் வாமனன். இசைவைத் தெரிவிக்கின்றான் மாவலி. திரிவிக்ரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்கின்றான் வாமனன். ஓரடியில் பூலோகத்தை அளக்கின்றான்; மற்றோரடியில் மேலுலகத்தை அளக் கின்றான்; மூன்றும் அடிக்கு இடமில்லாமல் போகவே மாவலியின் விருப்பத்தின்படியே அவன் தலையில் காலை வைத்துப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்குகின்றான்.

இது வாமனாவதாரத்திலே காட்டிய திருப் பேருருவம்.

மணிவண்ணன் மாபெருங் காட்சி

"ஓ ஆதிப்பிரானே, நீ தூது போனலென்ன, போதல் ஒழிந்தாலென்ன, துரியோதனன் நிலத்தைக் கொடுத்தா லென்ன, கொடுக்காது விட்டாலென்ன, திரௌபதி தன் னுடைய கூந்தலை முடித்தாலென்ன, முடியாதுவிட்டா லென்ன; நீ எதனை நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருக் கின்றாய் என்பதை நான் அறிவேன்; உன்னுடைய திரு விளையாடல்களை இங்கே ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள்; நான் அறிவேன். உன்னுடைய திருவுளக் கருத்து எதுவோ அதுவே எனது கருத்துமாகும்" என்று கண் ணனைப் பார்த்து முக்காலமும் உணர்ந்த சகாதேவன் சொல்கின்றான்.

பாரதப் போரைத் தடுக்க வழி:

"எப்பொழுதெல்லாம் அறம் அழிந்து மறம் மேல் எழுகின்றதோ அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நான் பிறப் பித்துக் கொள்கின்றேன். நல்லாரைக் காப்பதற்கும் கெட் டவர்களை நாசம் செய்வதற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவ தற்கும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கின்றேன்" என்ற கண்ணன் கருத்தைச் சகாதேவன் அன்றைக்கே சொல்லி விடுகிறான். பாடல் இதோ:

"நீபா ரதஅமரில் யாவரையும் நீருக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணை
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயன்றி
மாபா ரதமகற்ற மற்றார்கொல் வல்லாரே."

"ஆம்; அது என் வேலை; பாரதப்போர் வரவிருக் கிறது. அதனை வாராமல் தடுக்க வழி இருந்தால் சொல். அதனைத் தடுத்து நிறுத்திவிடுவோம்" என்று சகாதேவனைக் கேட்கிறான் மாமாயன் கண்ணன்.

''பாரதப் பெரும்போர் வாராமற் தடுக்க வழி சொல்கிறேன் :''

''பாராளக் கன்னன்இகல் பார்த்தனேமுன் கொன்றணங்கின்
காரார் குழல்களைந்து காலில் தளைபூட்டி
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும்யான் கட்டுவனேல்
வாராமல் காக்கலாம் மாபா ரதம்என்றான்.''

''நீ பாரதப் போரிலே துஷ்டர்கள் எல்லோரையும் பொடிபடுத்திப் பூமியின் பாரத்தைத் தீர்க்கப் போகின்றாய். அது உன் சங்கற்பமாயின் அதனை நீக்குவதற்கு வேறு யாரே வல்லவர்? பாரத யுத்தம் வாராமல் காக்க வழியும் உண்டு. அதனையும் சொல்லிவிடுகின்றேன். கன்னனிடம் பூமியை அரசாட்சி செய்யும் பொறுப்பை ஒப்படைக்க வேண்டும். கன்னனுக்குப் பகையாக இருந்து வருகின்ற அர்ச்சுனனைக் கொல்ல வேண்டும். திரௌபதியின் கூந்தலைக் களைய வேண்டும். உன்னுடைய கால்களிலே விலங்கு பூட்டிக் கட்ட வேண்டும். இந்நான்கு செயல்களையும் செய்தால் பாரதப் பெரும் போர் வராது'' என்று சகாதேவன் யாரும் எதிர் பாராததைச் சொல்கின்றான். எவ்விதமும் அரசுரிமையைப் பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற தருமன் கருத்தும், கன்னனைக் கொல்ல வேண்டும் என்னும் அர்ச்சுனனுடைய சபதமும், விரித்த கூந்தல் முடித்தற்குத் திரௌபதி கூறிய சபதமும், கிருஷ்ணனது சங்கற்பமும் பாரத யுத்தம் நிகழ்வதற்குக் காரணங்களாக இருப்பதைச் சகாதேவன் அறிவான்.

கண்ணனுக்குச் சகாதேவன் கூறிய வார்த்தைகள் வியப்பாகவே இருந்தமையால் வினவுகின்றான்.

''சகாதேவா, முன்னம் நீ கூறியவாறு கன்னனையே பூமியை ஆளும்படி விட்டுவிடுதலையும், அர்ச்சுனனைக் கொன்றொழித்தலையும், திரௌபதியின் அழகான கூந்தலைக் களைதலையும் ஒருவாறு நிறைவேற்றலாம்; ஆனால் காலிலே விலங்கு பூட்டி என்னைக் கட்டிவிட வேண்டும் என்று ஓர் உபாயம் மொழிந்தாய்; அது உன்னால் முடியுமா?''

''கண்ணா, உன்னை நீயே அறியமாட்டாய்; உன்னுடைய வடிவத்தை எனக்குக் காட்டுக; நான் கட்டி விடுகின்றேன்'' என்று திடமாகச் சொல்கின்றான் சகா

தேவன். தன் பெருமை தான் அறியாத கண்ணன், ''இதோ, கட்டு பார்க்கலாம்'' என்று பதினாயிரம் திருவுருவங்களை ஒருங்கே எடுத்துக்கொள்கின்றான்.

மூலவடிவைத் தன் பெரும் ஞானத்தினாலே அறிந்து எவ்வுலகங்களிலும் தாவியிருக்கின்ற இரண்டு பாதங்களையும் தன் அன்பாகிய பாசத்தினாலே கட்டிவிடுகின்றான் சகாதேவன்.

''அன்பாலின் றென்னை அறிந்தே பிணித்தமைநன்
றென்பாதம் தன்னை இனிவிடுக என்றுரைப்ப
வன்பா ரதப்போரில் வந்தடைந்தேம் ஐவரையும்
நின்பார்வை யாற்காக்க வேண்டும் நெடுமாலே.''

''சகாதேவனே, என்னை அறிந்து அளப்பிலா அன்பினால் கட்டிவிட்டாய்; இனி என்னுடைய பாதத்தை விட்டுவிடு.''

''கண்ணா, இதோ விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் நீ ஒன்று செய்யவேண்டும். பாரத யுத்தத்திலே தஞ்சமென்று உன்னை நாம் ஐவரும் வந்தடைந்தோம். எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்'' என்று கண்ணனிடம் பெரியதொரு வரத்தினையும் கேட்டுவிடுகின்றான் சகாதேவன்.

பக்தர்களுக்குப் பகவான் அடிமைதானே. அன்பெனும் பிடியில் அந்த மலை அகப்பட்டுவிடுகின்றது.

இது சகாதேவனுக்குக் கண்ணபிரான் காட்டிய மாபெருங் காட்சி.

ஈசுவர வடிவம்:

அர்ச்சுனனுடைய அன்புக்கும் கண்ணன் அடிமையாகிறான். அர்ச்சுனன் கேட்கின்றான்: 'புருஷோத்தமா, உமது ஈசுவர வடிவத்தைக் காண விரும்புகின்றேன். யோகேசுவரா, அழிவற்ற அந்த உருவத்தைக் காட்டியருள்க.''

கண்ணன் இசைகின்றான்.

''பார்த்தா, பலவகைப்பட்ட வடிவங்களும் நிறங்களும் உடைய என் உருவங்களை எல்லாம் நூறு நூறாக

ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பார். ஆதித்யர்களைப் பார். வசுக்களைப் பார். அசுவினிதேவரைப் பார். மருத்துக்களைப் பார். இதற்குமுன் கண்டிராத அதிசயங்களையும் பார். இன்று இங்கே என்னுடலில் சராசரமாகிய உலகம் முழுவதும் ஒருங்கே நிற்பதைப் பார். இன்னும் நீ எவற்றைக் காண விரும்பினாலும் அவற்றையும் இப்பொழுதே பார்.

"ந து மாம் சக்யஸே த்ரஷ்டுமனேனைவ ஸ்வசக்ஷுஷா
திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷுः பச்ய மே யோகமைச்வரம்."

உன்னுடைய இந்த ஊனக் கண்ணினால் என்னைக் காண முடியாது. இதோ உனக்கு ஞானக் கண் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய ஈசுவர யோகத்தைப் பார்."

"தேவா, நின் உடலில் எல்லாத் தேவர்களையும் காண்கின்றேன். உயிர்த் தொகுதிகள் அனைத்தையும் பார்க்கின்றேன். தாமரை மலரின் கண்ணே அமைந்த பிரமனையும் எல்லா ரிஷிகளையும் தேவ சர்ப்பங்களையும் இங்கு காண்கிறேன். தோள்கள் பல, வயிறுகள் பல, வாய்கள் பல, விழிகள் பல உடைய நின் எல்லையற்ற வடிவங்களில் நின்னை எங்கணும் காண்கின்றேன். எல்லாவற்றுக்கும் ஈசனே, அனைத்தையும் தன் வடிவாகக் கொண்டவனே, அச்சுதா, உன்னுடைய ஆதியை அந்தத்தை நடுவைக் காண்கிலேன். கிரீடம், கதை, சக்கரம் தரித்து ஒளித்திரளாகி எங்கும் ஒளிர்கின்றாய். தழல்படு தீயும் சூரியனும் போல அளவிடற்கரிய நின்னை எங்கும் காண்கின்றேன். நீ அழியாத பரம்பொருள்; அறியவேண்டிய பொருள். உலகுக்கு ஒப்பற்ற உறைவிடம். மாறுபாடில்லாதவன்; சாசுவதமான தர்மத்தின் காவலன். என்றென்றுமுள்ள பரமாத்மா.

நின் வலிமைக்கு வரம்பு இல்லை. அளவிலாத கைகளைக் கொண்டாய். நினக்கு ஞாயிறும் திங்களும் நயனங்களாய் அமைந்தன. பிரகாசிக்கும் அக்கினியை வாயாகக் கொண்டாய். நின் ஒளியால் இவ்வுலகம் யாவையும் எரிக்கின்றவனை உன்னை நான் காண்கின்றேன். மகாத்மாவே, வானத்துக்கும் பூமிக்கும் நடுவேயுள்ள இடைவெளியும் எல்லாத்

திசைகளும் நின்னால் நிரம்பப்பெற்றிருக்கின்றன. உன்னுடைய அற்புதமான இந்த உக்கிர வடிவைக் கண்டு மூவுலகமும் பயத்தால் நடுங்குகின்றன. தேவகூட்டங்கள் அனைத்தும் நின்னிடம் தஞ்சம் புகுகின்றன. சிலர் அஞ்சியவர்களாகக் கைகூப்பி நின்னைத் துதிக்கின்றனர். மகரிஷிகள், சித்தர்கள் நின்னை வாழ்க, வாழ்க என்று நிறைபுகழ் பேசித் துதிக்கின்றனர். உருத்திரர், ஆதித்தியர், வசுக்கள், சாத்தியர், விசுவேதேவர், அசுவினிதேவர், மருத்துக்கள், ஊஷ்மபர் என்கிற பிதிரர்கள், கந்தருவர், யக்ஷர், அசுரர், சித்தர் முதலியோர் வியப்புற்று நின்னையே பார்க்கின்றார்கள். பல முகங்கள், கண்கள், கைகள், கால்கள், வயிறுகள், பயம் தரும் வளைந்த பற்கள் ஆகியவற்றுடன் அமைந்த உன்னுடைய பேருருவைக் கண்டு உலகங்கள் பயத்தால் நடுங்குகின்றன ; யானும் நடுங்குகின்றேன்.

விஷ்ணுவே, வான் முகட்டைத் தொடுகின்றாய் ; பல நிறங்களுடன் ஒளி வீசுகின்றாய். திறந்த வாய்களுடனும் கனல் வீசும் அகன்ற கண்களுடனும் விளங்குகின்ற உன்னைப் பார்த்ததனால் நான் தைரியத்தையும் அமைதியையும் இழந்துவிடுகிறேன். தேவர்களுக்கு இறைவனே, அச்சந்தரும் கோரப் பற்களுடன் ஊழிக் கனலுக்கு ஒப்பான உன்னுடைய முகங்களைக் கண்ட மாத்திரத்திலே எனக்குத் திசைகள் தெரியவில்லை ; மன அமைதியையும் அடைகின்றேன் இல்லை. உலகின் உறைவிடமான பரம்பொருளே, அருள் தருவாய். உலகை ஆளும் மன்னர் கூட்டங்களுடனே திருதராட்டினனுடைய புத்திரர்கள், பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன், நம் பக்கத்து முக்கியமான வீரர்கள் எல்லோருமே பயங்கரமான கோரப் பற்களுடைய உமது வாய்களுக்குள் பரபரப்புடையவர்களாய்ப் புகுகின்றனர். சிலர் பொடிபட்ட தலைகளுடன் உமது பற்களினிடைப்பட்டுக் காணப்படுகின்றனர்.

பெருக்கெடுத்து, திரண்டு விரைந்தோடும் நதிகள் சமுத்திரத்தையே நோக்கி எவ்வண்ணம் பாய்கின்றனவோ அவ்வண்ணமே எப்புறமும் வெந்தழல் வீசும் உமது வாய்களுக்குள் இவ் வையக வீரர்கள் புகுகின்றார்கள்.

எவ்வண்ணம் விட்டிற் பூச்சிகள் நாசமடைவதற்கு விரைந்து சென்று சுடர்விட்டெரியும் தீயினுள் புகுகின்றனவோ அவ் வண்ணமே நானிலத்து மக்கள் நாசமடைவதற்கென்றே உன் வாய்களில் புகுகின்றனர். கனல் வீசும் வாய்களினுல் உலகங்களனைத்தையும் விழுங்கி எத்திசையிலும் நாவால் நக்கி உருசி பார்க்கிறாய். விஷ்ணுவே, உன்னுடைய கொடுஞ் சுடர்கள் உலகங்கள் அனைத்தையும் கதிர்களால் நிரப்பி எரிக்கின்றன. தேவர் தலைவா, பயங்கர மூர்த்தியாகிய நீ யார் என்று எனக்குச் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய நமஸ்காரம் உனக்கு உரித்தாகுக; அருள்புரிவாய். ஆதி முதல்வனுகிய உன்னை அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனெனில், உன்னுடைய செயல்களை நான் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறேன்.

"ஓதரு நதிக ளெல்லாம்
கடலடைந் தாற்போ லுன்னிற்
போதரு பொருள்க ளெல்லாம்
நின்னுளே புகுதல் கண்டேன்
தீதனில் விட்டில் பாய்ந்தாற்
போலநின் முகங்க ளுள்ளே
மாதவ உயிர்க ளெல்லாம்
வீழ்ந்துமாய் குநவுங் கண்டேன்."

"ஒளியினுல் உலகம் எல்லாம்
ஒழித்தவை ஊண்போ தாமல்
வெளியில்நா நீட்டி நீட்டி
வெறுஞ்சுவை கொள்ளா நின்றாய்
தெளிகிலேன் உன்னை உன்தன்
செய்கையும் தெரிக்க மாட்டேன்
*அளியினுல் அடியேற் குன்னை
உள்ளவா றருளிச் செய்வாய்."

—பட்டனூர் கீதை பரமார்த்த தரிசனம்

§ மணிவண்ணன் மாபெருங் காட்சி மேலும் தெரிகிறது.

---

* அளி – அன்பு. § மணிவண்ணன் – கண்ணன்.

இறைவன் சிரிக்கிறான்

மனிதனால் நமக்கு உதவி கிடைக்கிறது; மக்களால் உதவி கிடைக்கிறது; பெரியவர்களின் உதவியினால் பெரு நலன் கிடைக்கிறது. இப்படியே காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்றபடி நமக்குத் துணைகள் வந்து அமைகின்றன. ஆனால் **எல்லா**க் காலத்துக்கும், எல்லா இடத்துக்கும், எந்த நிலைக்கும் ஒத்தபடி நமக்குத் துணையாக யாரேனும் உண்டா என்று ஆராய்ச்சி செய்தால் இறைவனே அத்தகைய பெரிய துணைவன் என்ற முடிபுக்கு நாம் வரலாம். வேறு ஒருவரை நமக்குத் துணையென்று எண்ணி வாழ்ந்தால் அவருக்கு வலிமை குறையும்போது, அவரால் பயன் இல்லாமல் போய்விடுகின்றது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஆதாரமாக இருக்கின்ற பொருள் பலம் அற்றுப்போனால் ஆதேயப் பொருளுக்கும் ஆபத்து வந்துவிடும். ஆகவே, என்றைக்கும் அழியாமல் இருக்கின்ற சச்சிதானந்த சொரூபியாகிய ஆண்டவன் ஒருவனே ஆருயிர்களுக்கு அழியாத் துணையாக இருக்கின்றான்.

நோய் வந்தவுடனே மருந்தை உட்கொண்டோ, ஊசியினால் உட்புகுத்தியோ நாடி நரம்புகளை மயக்கி நோயை அடக்கி ஒருவாறு தப்பிக்கொள்கின்றோம். ஆனால் நெடுங் காலம் அடங்கியிருந்த இயற்கை, தீராத நோயாக, திடீர் மாரடைப்பாக ஒருநாள் வெளிப்படுகிறது; காரணம் காண முடியாததாய், மருத்துவரின் அறிவுக்கே எட்டாததாய், அவர்களின் உதவியே பயன்படாததாய் இயற்கை சீறி எழுகின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கையில் நிகழும் எழுச்சி, வீழ்ச்சி, உயர்வு, தாழ்வு, ஆக்கம், கேடு, நன்மை, தீமை, உடைமை, வறுமை, இன்பம், துன்பம் ஆகிய எல்லாம் ஒரு நியதிக்குட்பட்டே அமைந்து வருகின்றன. உற்றுப் பார்த்தால் ஆண்டவன்

ஆட்சிமுறை அங்கே தெரிகிறது. வாழ்விலே நாம் நினைப்பவை எல்லாம் நடந்துவிடுவதில்லை. சகல செல்வங்களுடன் வாழ்கின்றவர்களும் தாம் திட்டமிட்டவற்றைச் சாதிக்க முடியாமற் சஞ்சலப்படுகிறார்கள்.

''இரண்டு வேளைகளில் இறைவன் சிரிக்கின்றான். ஒருவன் கொடும் நோயால் வருந்திச் சாகும் தறுவாயில் இருக்கும் போது, வைத்தியன் உள்ளே வந்து நோயாளியின் தாயைப் பார்த்து, 'அம்மா, பயப்படாதே, உன் மகனுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற நான் இருக்கின்றேன்' என்று சொல்லும்போதும்; இரண்டு சகோதரர்கள் தங்களுடைய நிலத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள அளவுகோலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு 'அந்தப் பக்கம் உன்னுடையது; இந்தப் பக்கம் என்னுடையது' என்று சொல்லும்போதும் இறைவன் சிரிக்கின்றான்'' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் சொல்வார்.

எல்லாம் ஈசன் செயல், எல்லாம் அவன் உடைமை என்பதை நினைவில் இருத்தி ''நின் சரணல்லால் சரணில்லை'' என ஆழ்வார்கள் பாடுவதுபோல் நாமும் பாடவேண்டும். நம்மிலும் பார்க்க வலுவுடைய ஏதோ ஒரு சக்தி அனைத்தையும் அறிந்து, அனைத்தையும் கடந்து, தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை இன்று விஞ்ஞானிகளும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். நடப்பதெல்லாம் இறைவன் சங்கற்பம். நாம் அவன் கையில் பொம்மைகள்.

உலகமே ஒரு நியதிக்குட்பட்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது இறைவன் இச்சை. அதை வெல்லலாம் என்று எண்ணுவது மதியீனம். உலகத்திலே நம்மைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு இறைவன் ஆணை தொழிற்படுகின்றது.

ஈஸ்வர சங்கற்பம்:

அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்: ''முதல்வனாகிய உன்னை நான் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். உன்செயல் எனக்கு விளங்கவில்லை.''

பகவான் விடை சொல்கிறான் :

"காலோஅஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்தோ
லோகான் ஸமாஹர்த்துமிஹ ப்ரவ்ருத்த:
ருதேஅபி த்வாம் ந பவிஷ்யந்தி ஸர்வே
யேஅவஸ்திதா: ப்ரத்யனீகேஷு யோதா :

"உலகங்களை அழிக்கவல்ல காலனாக நான் இருக்கின்றேன். உலகங்களை ஒடுக்குவதற்குத் தலைப்பட்டிருக்கின்றேன். நீ போரில் இல்லாமல் விலகி இருந்தாலும், எதிர்ச் சேனைகளில் அணிவகுத்து நிற்கும் போர் வீரர்கள் எல்லோரும் வாழமாட்டார்கள்.

'த்வாம் ருதே அபி' (அதாவது நீ இல்லாமலும்) என்று அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் கண்ணன் சொல்வது சிந்திக்க வேண்டியது. அங்கேதான் ஆண்டவன் சங்கற்பம் தெரிகிறது. அர்ச்சுனன் விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டாலென்ன, அவன் பக்கத்திலே காலவலியால் பலர் மரண மடையப் போகிறார்கள். அங்ஙனமே எதிர்க்கட்சியிலும் பீஷ்மர், துரோணர் முதலிய நல்லவர்களும் துரியோதனன் ஆதியோரும் மரணமடைவது நிச்சயம். அவர்களைக் கொன்றுவிடுவது அல்லது காப்பது அர்ச்சுனன் இச்சையால் நிகழ்வதொன்றன்று. பாட்டனாராகிய பீஷ்மரையும், ஆசாரியராகிய துரோணரையும் எவ்வாறு கொல்லலாம் என்று தயங்கியவன் அர்ச்சுனன். ஆனால், பகவான் அவை எல்லாம் தன்னுடைய இச்சையால் நிகழ்கின்றன என்றும் அவற்றுக்கு அர்ச்சுனன் காரணனாகமாட்டான் என்றும் சொல்லாமற் சொல்கிறார்.

பகவான் தொடர்ந்து பேசுகிறார் : "ஆகையால் நீ எழுந்திரு, புகழை அடைவாய். பகைவர்களை வென்று செல்வம் நிறைந்த இராச்சியத்தை அநுபவிப்பாயாக. இவர்கள் என்னாலே ஏற்கெனவே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இடது கையாலும் அம்பு தொடுக்கும் வீரா, நீ நிமித்தமாக மாத்திரம் இரு. என்னாற் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற துரோணரையும், பீஷ்மரையும், ஜயத்ரதனையும், கர்ணனையும் அங்ஙனம் ஏனைய போர்வீரர்களையும் நீ என்

கருவியாக இருந்து கொன்றொழிப்பாய். பயந்து வருந்தாதே. போரில் பகைவரை வெல்லுவாய்; போர் புரி.''

''என்னால் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற'' என்று கண்ணன் ஒரு நல்ல கருத்தை எமக்குச் சொல்கின்றான். இந்த உலகத்திலே பாம்பினால், நோயினால், யுத்தத்தால் மக்கள் மாண்டு மடிகின்றார்கள். உண்மையைச் சொல்லப் போனால், காலனால் முன்பே கொல்லப்பட்டிருக்கின்றவர் களின் சாவுக்குப் பாம்பும் நோயும் யுத்தமும் நிமித்த காரணங்களாகும். காலன் தன் கைவரிசையைக் காட்டு கிறான். ஏனையவை நிமித்த காரணங்களாகின்றன. இந்தக் கருத்தை உள்ளடக்கிய நம்மாழ்வார் பாடல் இதோ:

''கொடியவினை யாது மிலனே என்னும்
கொடியவினை யாவேனும் யானே என்னும்
கொடியவினை செய்வேனும் யானே என்னும்
கொடியவினை தீர்ப்பேனும் யானே என்னும்.....''

அர்ச்சுனன் வேண்டுகோள்:

விசுவரூபத்தை மறுபடியும் பார்க்கிறான் அர்ச்சுனன். பேசத் தொடங்குகிறான்: ''கிருஷ்ணா, உன்னுடைய புகழைப் பேசுவதால் உலகம் இன்புற்று ஆனந்தத்தை அடைகிறது. இராக்கதக் கூட்டங்கள் அஞ்சி நாலா பக்கமும் ஓடுகின்றன. சித்தர்கணங்கள் வணங்குகின்றன. மகாத்மாவே, அளவிறந்தவனே, தேவர்கள் இறைவா, உலகின் உறைவிடமே, பிரம்மாவுக்கும் பெரியவரே, முதற் காரணமே, உன்னை ஏன் அவர்கள் வணங்கமாட்டார்கள்? அழியாப் பொருள் நீ; சத்தும் நீ; அசத்தும் நீ; அப்பா லுள்ளதும் எதுவோ அதுவும் நீயே. எல்லையில்லாத உரு வங்களை உடையவனே, ஆதி தேவனே, நீ பழைய புருஷன். நீ இவ்வுலகுக்கு மேலான உறைவிடம். யாவும் அறிபவன் நீ. அறியப்படும் பொருளும் நீ. அருட்பெரு நிலமும் நீயே. உன்னாலேயே உலகம் நிறைந்துள்ளது. வாயு, யமன், அக்கினி, வருணன், சந்திரன், பிரஜாபதி, முப்பாட்டனார் ஆகி விளங்குகின்ற உனக்கு என் நமஸ்காரங்கள் உரித்

தாகுக. ஆயிரம் ஆயிரம் நமஸ்காரம். அனைத்தும் ஆவோனே, உனக்கு முன்புறத்திலும் பின்புறத்திலும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நமஸ்காரம். அளவிலாத வீரியம் உடையவனும், அளவிலாத பராக்கிரமமுடையவனும் ஆகிய நீ அனைத்திலும் நன்கு வியாபித்திருக்கின்றாய். ஆகவே எல்லாம் நீயே.

உன்னுடைய பெருமையையும் இந்த விசுவரூபத்தையும் அறியாமல் கவனக்குறைவாலோ, அன்பின் உரிமையாலோ நண்பன் என்று கருதி அடே கிருஷ்ணா, அடே யாதவா, அடே நண்பா என்றெல்லாம் பணிவின்றி அழைத்தேன். அதை நீ மன்னிக்க வேண்டும். அச்சுதா, விளையாட்டிலும், படுக்கையிலும், உட்கார்ந்திருக்கையிலும், உண்ணும் போதும், தனித்திருந்தபோதும், பிறருடன் கூடியிருந்த போதும், வேடிக்கையாக அவமதிக்கப்பட்டாய். அளவிடு தற்கரியோய், மன்னித்தருள்க. ஒப்புயர்வில்லாத பெருமை வாய்ந்தவனே, இந்தச் சராசர உலகத்துக்கு நீ தந்தை. பூஜித்தற்குரியவன் நீ. குருவுக்குக் குருவும் நீ. மூவுலகிலும் உனக்கு ஒப்பானவர் இல்லை. உன்னிலும் மேலானவரும் இல்லை. ஆகவே தேவா, நான் வீழ்ந்து வணங்கிப் பூஜிக்கத் தக்க உன்னைப் போற்றி நின்னருளை வேண்டுகிறேன். மைந்தனுக்குத் தந்தைபோன்றும், நண்பனுக்கு நண்பன் போன்றும், காதலிக்குக் காதலன் போன்றும் பிழை பொறுத்தருள்க. தேவா, முன்பு காணுததைக் கண்டு மகிழ்ச்சி பொங்குபவனாகிறேன்; ஆயினும் அச்சத்தால் என் மனம் நடுங்குகிறது. முன்னைய உமது இயற்கையான இனிய உருவத்தை எனக்குக் காட்டுக. தேவர்க்கு ஈசனே, உலகின் உறைவிடமே, அருள்புரிக. முன்போலவே கிரீடம் தரித்துக் கதை பிடித்துக் கையில் சக்கரம் உடையவனாய் உன்னைக் காண விரும்புகிறேன். ஆயிரம் கைகளையுடைய விசுவமூர்த்தியே, நான்கு கைகளையுடைய அந்த வடிவத்தில் மட்டும் இருப்பீராக.''

பகவான் பேசுகிறார்: ''அர்ச்சுனா, அருள் நிறைந்த என்னால் எனது யோக ஐசுவரிய சக்தியைக் கொண்டு ஒளி நிறைந்ததும், எல்லையில்லாததும், முழுமுதலானதுமான

என்னுடைய உயர்ந்த விசுவரூபம் உனக்குக் காண்பிக்கப் பட்டது. குருகுலப் பெருவீரனே, மனித உலகில் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இதை முன்பு கண்டதில்லை. உன்னைத் தவிர வேறு யாராலும், வேதம் ஓதுவதாலும், வேள்வியினாலும், தானங்களினாலும், கிரியைகளினாலும், கடுந்தவங்களினாலும் நான் இவ் வடிவத்துடன் காணப்படக்கூடியவன் அல்லன். இம் மாதிரியான பயங்கர ரூபத்தைக் கண்டு கலக்கமும் மயங்கிய மனநிலையும் அடையவேண்டாம். பயம் தெளிந்து சந்தோஷமுடையவனாய் இரு; மறுபடியும் இதோ, அந்தப் பழைய வடிவத்தைப் பார்ப்பாயாக.''

அர்ச்சுனன் சொல்கிறான்: ''கிருஷ்ணா, உன்னுடைய இனிய மனித வடிவத்தைப் பார்த்து இப்போது நான் மனத் தெளிவைப் பெற்றவனாய் என் இயல்பை அடைந்தவனாய் விட்டேன்.''

பகவான் பேசுகிறான்: ''காண்பதற்கு மிக அரிய என்னுடைய இந்த வடிவத்தை நீ தரிசித்தாய். இதனைத் தரிசிக்கத் தேவர்களும் எப்போதும் அவாவுடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள். நீ என்னை எவ்வாறு தரிசித்தாயோ அவ்வாறு நான் வேதங்களாலும், தவத்தாலும், தானத்தினாலும் தரிசிக்கப்பட இயலாதவன். அர்ச்சுனா, வேறு நாட்டமில்லாத பக்தியாலேயே என்னை உள்ளபடி உணரவும், காணவும், அடையவும் முடியும்''.

''மத்கர்மக்ருன், மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித:
நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு ய: ஸ மாமேதி பாண்டவ.''

''பாண்டவா, என்பணி செய்பவன், என்னை அனைத்திலும் மேலாகக் கருதுபவன், என்னைக் குறியாகக் கொள்பவன், என்னிடம் பக்தி பண்ணுபவன், பற்று அற்றவன், எவ்வுயிர்களிடத்தும் வெறுப்பற்றவன் எவனோ அவன் என்னை அடைகின்றான்''.

கீதா சாஸ்திரத்தின் உயர்ந்த கருத்தை இங்கே கண்ணன் பேசுகிறான்.

குறியைச் சரியான இடத்தில் வைக்கவேண்டும் என்ப தற்கு அருணகிரிநாதரும் சான்று சொல்கின்றார். அந்தப் பாடலையும் இங்கே சொல்லிவிடுகிறேம்:

"குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும்
நெறியைத் தனிவேல்ஐ நிகழ்த் திடலும்
செறிவற் றுலகோடு உரைசிந் தையும்அற்று
அறிவற்று அறியா மையும்அற் றதுவே."

—கந்தர் அநுபூதி

பகவானும் நாமும் ஒன்றுவதற்கு வழி

கடவுளை அடைவதற்குப் பக்தி மார்க்கம் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சுலபமானது. இறைவனைப் பக்தியின் மூலமாக மனப்பூர்வமாக நாடுகிற நாட்டத்துக்குப் பக்தியோகம் என்று பெயர். கர்மம், ஞானம், யோகம் ஆகியவைகளைப் பார்க்கிலும் தூயபக்தி மேலானது. இந்நெறிகளைக் கையாளுகின்ற சாதகர்களுக்குப் பக்தியோகி, கர்மயோகி, ஞானயோகி, இராஜயோகி என்கின்ற பெயர்கள் அமைகின்றன. கர்மமும், ஞானமும், யோகமும் பரிபூரணநிலை என்னும் குறியை நோக்கிச் செல்லும் நெறிகளாகும். ஆனல் பக்தியைப் பெறுவதிலேயே பக்தியோகி திருப்தி அடைகிறன். உண்மையில் பக்தியோகி, தான் பரிபூரண நிலையை நாடிப் பக்தி பண்ணுவதாக உணர்வதில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னல், பக்தியினிடத்துக் குறியும் நெறியும் ஒன்றுபட்டு விடுகின்றன.

நான் கடவுளுக்கு உரியவன் என்கின்ற உணர்வைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்டுவதால், சாதகன் முடிவில் இறைவனை அடைந்துவிடுகிறன். சமாதி நிலை அடைந்த பிறகும் "இறைவா, நீ தலைவன்; நான் உன் தொண்டன். நீ பிரபு; நான் உன் பக்தன்" என்று சாதகன் பகர்கிறன். இத்தகைய சாதனம் பக்தி யோகம் என்று பகரப்படுகின்றது. பக்தி மார்க்கத்தில் சென்று ஒருவன் பிரம்ம ஞானத்தைப் பெறமுடியும். ஆனல் பக்தனே பிரம்ம ஞானத்தை நாடுவதில்லை. அவன் கடவுளைத் தலைவன் என்றும், தன்னைத் தொண்டன் என்றும், கடவுளைத் தாய் என்றும், தன்னைச் சேய் என்றும் வைத்துக்கொள்கின்றன்.

"ஸா த்வஸ்மின் பரம ப்ரேமரூபா"

எனப் பக்திக்கு விளக்கம் கொடுக்கிறார் பக்தி சூத்திரத்தில் நாரத மகரிஷி. அதாவது பரம பிரேம ரூபமாய் இருப்பது பக்தி. இறைவனுடைய அருளை முழு மனத்துடன் நாடி

இருப்பது பிரேம பக்தி. இதுவே பக்தியின் பாங்கு. பிரேம பக்தியின் பேரியல்புகள் இரண்டு இருக்கின்றன. முதலாவ தாக எவனொருவனுக்குப் பிரேம பக்தி உண்டாகிறதோ அவன் உலகை அடியோடு மறந்துவிடுகிறான் ; இரண்டாவ தாகத் தேகாபிமானம் அல்லது தேகத்தைத் தான் என்று கருதுதலும் அவனிடமிருந்து மறைந்துபோய் விடுகிறது. இரண்டு பொருள்கள் ஏககாலத்தில் ஒரே இடத்தில் இருக்க முடியாது. அதேபோலப் பக்தனுடைய உள்ளத்தில் உலகப் பற்றும், தெய்வப் பற்றும் சேர்ந்திருக்கமாட்டா. 'நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக' வைக்கின்றபோது கடவுள் பற்று ஏனைய பற்றுக்களை எல்லாம் அகற்றிவிடும். அப் போது உள்ளமும் பெருங் கோயிலாகிவிடுகிறது.

விசுவரூப தர்சன யோகத்திலே கண்ணன் சொல்கிறான் :

"நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தானேன ந சேஜ்யயா
சக்ய ஏவம் விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவானஸி மாம் யதா"

"பக்த்யா த்வனன்யயா சக்ய அஹமேவம் விதோஅர்ஜுன
ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேன ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப."

"அர்ச்சுனா, நீ என்னை எவ்வாறு தரிசித்தாயோ அவ் வாறு நான் வேதங்களாலும், தவத்தாலும், தானத்தா லும், யாகத்தாலும் தரிசிக்கப்பட இயலாதவன். மாறாத பக்தியினாலேயே என்னை இவ்விதம் உள்ளபடி உணரவும், காணவும், அடையவும் முடியும்."

கண்ணன் பக்தி யோகத்திலே இதனைத் தொடர்ந்து பேசுகிறான்.

சகுண நிர்க்குண உபாசனை :

அர்ச்சுனன் பக்தி யோக விளக்கத்துக்கு அடி எடுத்துக் கொடுப்பதுபோல் கேட்கிறான் :

"யாண்டும் யோகத்தில் உறுதிப்பாட்டுடன் உம்மை உபாசிக்கும் பக்தர்களும், நிர்க்குணப் பிரம்மத்தை உபா சிப்பவர்களும் ஆகிய இவ்விரு திறத்தினருள் யோகத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் யார்?"

''சகுணப் பிரம்ம உபாசனை செய்வது சிறந்ததா அல்லது நிர்க்குணப் பிரம்ம உபாசனை செய்வது சிறந்ததா'' என்பதுதான் அர்ச்சுனன் எழுப்பிய வினா.

''என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்து யோகத்தில் நிலைத்தவராய், பெருஞ் சிரத்தையுடையவராய் யார் என்னை உபாசிக்கிறார்களோ அவர்கள் யோகத்தில் மேம்பட்டவர்கள் என்பது என் கருத்து. எனினும், எங்கும் சமபுத்தியுள்ளவர்களாய் இந்திரியக் கூட்டத்தை நன்கு அடக்கி, சொல்லுக்கு அடங்காததும், கட்புலனாகாததும், மனத்துக்கு எட்டாததும், எங்கும் நிறைந்ததும், மாறுதல் அற்றதும், நகராததும், நிலைபெற்றதுமாகிய பிரம்மத்தை எவர்கள் நன்கு தியானிக்கின்றார்களோ, எல்லா உயிரும் இன்புற்றிருக்க நினைக்கும் அவர்கள் என்னையே வந்து அடைகின்றார்கள்.''

''க்லேசோ அதிகதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம்
அவ்யக்தா ஹி கதிர்துக: கம் தேஹவத்பிரவாப்யதே''

நிர்க்குணப் பிரம்மத்தில் சித்தம் வைப்பவர்க்குப் பிரயாசை மிக அதிகம். ஏனெனில், உடலுணர்ச்சியுடையார்க்கு நிர்க்குணப் பிரம்ம நிஷ்டை அடைதல் அரிதாம்.

பகவான் தொடர்ந்து பேசி, சகுண உபாசனையே பொதுப்படச் சிறந்ததென்றும் எவரும் எளிதில் கைக்கொள்ளக்கூடியதென்றும் விளக்குகிறான்.

ஓர் அன்பர் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடம் ''கடவுள் வடிவத்தோடு இருக்கிறாரா அல்லது வடிவமற்றவராக இருக்கிறாரா?'' என்று கேட்டார்.

பரமஹம்ச தேவர் விடை சொல்கிறார்: ''இதை உள்ளபடி அறிந்துகொள்வதற்கு நீ கொஞ்சம் காத்திருக்க வேண்டும். முதலில் நீ கல்கத்தாவுக்குப் போகவேண்டும். அங்கே போன பின்பே அதில் மைதானம் எங்கே இருக்கிறது, ஆசியாச் சங்கம் எங்கே இருக்கிறது, வங்காள வங்கி எங்கே இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் நீ அறிந்துகொள்ள முடியும். கல்கத்தாவில் உள்ள அக்கிரகாரத்துக்குப் போக

விரும்புவாயாகில் நீ முதலில் கல்கத்தா போய்ச் சேரவேண்டும். ஆத்ம சாதனங்கள் புரிவது மனிதனுக்கு இயலாத காரியம் அன்று. கடவுள் வடிவத்தோடு இருக்கிறாரென்று வைத்து அதற்கேற்ற சாதனம் புரியலாம். அவர் வடிவங்களைக் கடந்தவர் என்னும் கோட்பாட்டுக்கேற்ற சாதனத்தையும் புரியலாம். ஆனால் கடவுள் வடிவங்களை எல்லாம் கடந்துள்ள நிர்க்குண நிராகாரப் பிரம்மம் என்று வைத்துச் சாதனம் புரிவது மிகக் கடினம். அக் கடினமான சாதனத்தைக் கையாளுதற் பொருட்டு ஒருவன் தன் மனத்தில் புதைந்து கிடக்கும் ஆசைகளை எல்லாம் அகற்றுவது அவசியமாகின்றது. அகம் புறம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் அனைத்தையும் தியாகம் பண்ணுவதும் அவசியமாகின்றது. உலகப் பற்றுச் சிறிதளவாவது உன்னிடத்து இருக்குமாகில் நிர்க்குண நிராகாரப் பிரம்ம உபாசனை உனக்கு வாய்க்காது.''

ஈசன் வடிவத்தோடு இருக்கிறார் என்று வைத்து அவரை வணங்குவது மிக எளிது. பக்தி மார்க்கத்தில் போய்க்கொண்டிருக்கும் பக்தன் ஒருவனோடு ஞான மார்க்கத்தைப் பற்றியோ நிர்க்குண உபாசனையைப் பற்றியோ சம்வாதம் செய்யலாகாது. அவன் சிரமப்பட்டுச் சிறிது பக்தியை வளர்த்து வருகின்றான். நாம் காண்பதெல்லாம் வெறும் கற்பனை என்ற கோட்பாட்டை அவனோடு ஆராய்ச்சி செய்தால் அவனுடைய பக்திக்கு அழிவு ஏற்படும். அவனுடைய சாதனத்தை அத்தகைய பேச்சுக் கலைத்துவிடும்.

கடவுளின் பிரீதிக்கு உரித்தானவர்கள் :

''பார்த்தா, எவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களையும் எனக்கு அர்ப்பணித்து என்னையே பரகதியாகக்கொண்டு மற்றொன்றையும் சாராத யோகத்தால் என்னையே தியானித்து வணங்குகின்றார்களோ, சித்தத்தை என்பால் வைத்த அவர்களை நான் மரண சம்சாரக் கடலினின்றும் விரைவில் கரையேற்றிக் காப்பவன் ஆகின்றேன். என்னிடத்திலேயே மனத்தை நிறுத்திப் புத்தியைச் செலுத்துக. பின்பு, என்னிடத்திலேயே உறைவாய் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

அர்ச்சுனு, என்னிடத்துச் சித்தத்தை உறுதியாக நிறுத்துவ தற்கு உனக்குச் சக்தி இல்லாவிட்டால் * அப்பியாச யோகத் தால் என்னை அடைதற்கு விரும்புவாயாக. அப்பியாசத்தில் உனக்குத் திறமை இல்லையாயின் எனக்காகவே கர்மம் செய்வதை உன் இலட்சியமாகக் கொள். எனக்காகக் கர்மம் செய்வதால் நீ சித்தியடைவாய். மேலும், இதைச் செய்ய உனக்குச் சக்தி இல்லையாயின் அடங்கிய மனத்தினனுய் என் னிடம் சரண்புகுதலிலேயே நாட்டமுடையவனுய் எல்லாக் கர்மங்களின் பலனையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்வாயாக.

அப்பியாசத்தை விட ஞானம் சிறந்தது. ஞானத்திலும் தியானம் சிறந்தது. தியானத்தைப் பார்க்கிலும் § கர்ம பலத் தியாகம் உயர்ந்தது. தியாகத்தினின்றும் அதி சீக் கிரத்தில் சாந்தி உண்டாகின்றது. உயிர்களிடத்து வெறுப் பின்றிச் சிநேகம் பூண்டவனுய், கருணையுடையவனுய், மம காரம் அகங்காரம் இல்லாதவனுய், இன்பத்தையும் துன் பத்தையும் சமமாகக் கருதுபவனுய், பொறுமையுடையவ னுய், எப்பொழுதும் சந்தோஷம் உடையவனுய், யோகி யாய், தன்னடக்க முடையவனுய், திடமான நிச்சயம் உடையவனுய், என்னிடத்தில் மனத்தையும் புத்தியையும் அர்ப்பணம் செய்தவனுய், எவன் என்னுடைய பக்தனு கின்றனே அவன் எனக்குப் பிரியமானவன். எவனிடமிருந்து உலகம் துன்புறுவதில்லையோ, உலகத்திடமிருந்து எவன் துன்புறுவதில்லையோ, இன்னும் எவன் மகிழ்ச்சி, கோபம், அச்சம், மனக் கலக்கம் இவைகளினின்றும் விடுபட்டவனே அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன். எதனையும் வேண்டா தவனுய், பரிசுத்தனுய், திறமை உடையவனுய், ஓரம் சாராதவனுய், மனத்துயரொழிந்தவனுய், எல்லாக் காமிய கர்மங்களையும் துறந்தவனுய், எவன் என்னிடத்துப் பக்தி பண்ணுகின்றனே அவன் எனக்கு இனியவன் ஆகின்றன். மகிழ்தல், வெறுத்தல், துன்புறுதல், அவாவுறுதல் இன்றி எவன் நல்லவையும் தீயவையுமான கர்மங்களனைத்தையும்

---

* விஷயாதிகளில் ஓடும் மனத்தை மீட்டெடுத்துப் பகவானிடம் வைப்ப தற்கு அப்பியாச யோகம் என்று பெயர்.

§ தனது கர்மத்தின் பயன் முழுவதையும் கடவுளுக்கு அர்ப்பணம் செய்தல்.

விட்டவனே அந்தப் பக்தன் எனக்குப் பிரியமானவன். பகைவனிடத்தும் நண்பனிடத்தும் சமமானவனாய், மானத்தையும் அவமானத்தையும் நிகராக்கிக் குளிர், வெப்பம், இன்ப துன்பம் ஆகியவைகளை ஒப்பாக்கிப் பற்றற்றவன், இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஒன்றுகக் கருதும் மௌனி, கிடைத்ததில் திருப்தி அடைபவன், இருக்க இடம் தேடாதவன், திடசித்தம் உடையவன், பக்திமானுகிய அம்மனிதன் எனக்குப் பிரியமானவன். தர்மத்தினின்றும் வழுவாததும் அழியாததுமான இம் மார்க்கத்தை இங்கே கூறிய வண்ணம் நன்கு அனுஷ்டிக்கின்றவர்களும், சிரத்தையுடையவர்களும், என்னையே உயர் பொருளெனக் கொண்டவர்களும், பக்தர்களுமான அவர்களே எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள்.''

பக்தி, பக்தன், பகவான்:

பகவத் கீதை பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் பக்தியோகம் என்று அழைக்கப்படும்; ஆனல் உண்மையில் இந்த அத்தியாயத்தில் பக்தியோகம், ஞானயோகம் இரண்டும் விளக்கப்படுகின்றன. முடிவான தத்துவங்கள் அடங்கியிருப்பது ஞானயோகம். அது தன்னளவில் உயர்ந்தது. மெய்ப்பொருளை விசாரித்து அறிந்துகொள்வதற்கு அது பயன்படுகிறது. பக்தி நெறி இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. அதன்கண் இனிமையும் அமைதியும் திகழ்கின்றன. ஞானயோகி ஒருவன் தன்னுடைய அறிவுத்திறன் காரணமாக உயர்ந்த நிலைக்குப் போக முடியும். ஆனல் அந்த உயர் நிலையிலிருந்து அவன் வழுவுவானுனல், அவனுடைய வீழ்ச்சி மிகமிகப் பெரியது. பக்தன் ஒருவன் தன்னைப் பணிவுடையவனுக்கிக் கொள்கின்றன். அடியவர்கள் எல்லோருக்கும் தன்னை அடிய்வனுக்கி நிற்கும் பக்தனுக்கு நெறி வழுவுதல் என்னும் ஆபத்து இல்லை. ஒருவன் பக்தியில் முற்றிலும் பரிபக்குவம் அடைந்துவிடுவானுகில் எல்லாம் ''சிவமயம்'' என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. பக்தன் முற்றிலும் தன்னை மறந்து விடுகின்றன். தனக்குச் சொந்தமாக இவ்வுலகில் ஏதேனும் இருப்பதாக அவன் உணர்வதில்லை. அனைத்தும் அவனுக்குப்

பகவத்மயமாய் விடுகிறது. மானுட வாழ்க்கையின் உயர்ந்த குறிக்கோள் அப்போது நிறைவேறப் பெறுகின்றது. இடையறாது வழிபாடு செய்வதில் பக்தன் மகிழ்ச்சி எய்துகின்றான். பகவத் சேவை என்னும் பேரானந்தத்தில் அவன் நிலைத்திருப்பான். பகவானுடைய திருவடியைத் தனக்குச் சொந்தமாக்கி விடுகின்றான். அப்போது அண்டத்திலுள்ள யாவும் அவனுடைய அன்புக்கு உரியவைகளாகின்றன, அவை யாவும் இறைவனுக்கு உரியவைகள் என்ற காரணத்தினால். கடவுளோடு தொடர்பு கொள்ளுகின்ற பக்தன் பகவானிடத்துத் தன்னை முற்றிலும் கொடுத்துவிடுங்கால் பக்தி நெறியின் முடிபுக்கு வந்துவிடுகின்றான். அப்போது பேரன்புப் பரஞ்சோதியில் பக்தன் தன் வியக்தியை இழந்து விடுகின்றான். பக்தியும் பக்தனும் பகவானும் எல்லாம் ஒன்றுபட்டுவிடுகின்றன.

பக்தியே கடவுள் தரிசனத்துக்கு வழி. முற்றிய பக்தியே ஞானம். ஞானம் என்றால் படிப்பும் பாஷாஞானமும் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. பக்தி முதிர்வதே ஞானமும் ஞானத்திற்கு அடையாளமும் ஆகும். பக்தி வளர்ந்து முற்றி உள்ளத்துக்குத் தெளிவையும் உறுதியையும் கொடுத்தபின் உண்டாகும் பூரண உணர்வே ஞானம். ஆராய்ச்சியும் அறிவும் ஞானம் அல்ல. ''இந்த ஆத்மா படிப்பினாலும் மேதையின் பலத்தினாலும் அடைய முடியாதது'' என்று உபநிடதம் பேசும்; இதனை மணிவாசகர் இன்னொரு பாணியிலே பேசுவார்.

> ''முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
> பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
> சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
> அத்தனெனக் கருளியவா றுரைப்பெறுவார் அச்சோவே.''

இது அவர் திருவாசகத்திலே அருளிய அச்சோப்பதிக முதற் பாடல்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஈசனும் நாமும் ஒன்றுவதற்கு வழி ஆராய்ச்சி அல்ல, பக்தி மார்க்கமே.

உடம்பு உத்தமன் கோயில்

சரீரம் என்னும் கருவியின் வாயிலாகவே சரீரி ஆகிய ஆத்மா இலங்குகின்றது. மனிதனுடைய சொரூபத்தில் மூன்று பகுதிகள் இருக்கின்றன. அவை உடல், உள்ளம், உயிர் என்பனவாகும். இம் மூன்று பகுதிகளையும் முறையே ஸ்தூல சரீரம், சூக்குமசரீரம், காரண சரீரம் என வேதாந்த பரிபாஷை பேசுகிறது. இம் மூன்றுக்கும் சரீரம் என்பது பொதுப்பெயர். எது ஓயாது ஜீரணமாகிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அது சரீரம். எது ஓயாது தகனமாகிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அது தேகம். ஆகவே சரீரம் நித்திய மானதன்று. சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் ஆத்மா நித்திய மானது.

குறைபாடுடைய உடல் வாழ்க்கை, நிறைநிலை அடைந்து விடாது. உடல் நிலைவினின்றும் மரணத்தைப் பற்றிய அச்சம் உதித்துக்கொண்டே இருக்கும். ஒவ்வொருவருக்கும் பிண்டம் என்னும் தனி உடல் உணர்ச்சியைக் கடந்து அண்டம் என்னும் தொகை உடல் உணர்ச்சி வளர வேண்டும். தொகை உடல் உணர்ச்சியிலே மரணமிலாப் பெருவாழ்வு அடையப்படுகிறது. ''ஒவ்வொரு பொருளிலும் நான் இருக்கிறேன்; ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் நான் இருக்கிறேன்; ஒவ்வோர் உயிரிலும் நான் இருக்கிறேன்; அண்டம் முழுவதிலும் நான் இருக்கிறேன்'' என்ற பேருண்மையை ஒருவன் உணரும்போது அச்சமின்மை அவனுக்கு உண்டாகின்றது. உடம்பு, உயிர் வாழும் இடம் என்பதோடு உயிர்க்குயிராம் இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலுமாம் என்னும் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டால் உடம்பின் அருமை புலப்படும். உடம்பினால் வரும் சிறிய இன்பங்களைக் கருதி நாம் உடம்பைப் பாதுகாக்கிறோம். ஞானிகள் உடம்பை இறைவன் ஆலயம் எனப் பாதுகாக்கிறார்கள். நாம் உடம்பை உடம்புக்காகப் பாதுகாக்கிறோம். திருமூலர் பாடுவார்:

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்குஎன்று இருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்என்று
உடம்பினை யான்இருந்து ஓம்புகின் றேனே."

உடம்பினுக்குள்ளே உத்தமனுகிய இறைவன் இருக் கின்றுன் என்பதை உணர்ந்தபின் உடம்பைப் பாதுகாப்ப தோடு நில்லாமல் அந்த உத்தமனைக் கண்டு இன்புற முயல வேண்டும். உடம்பினுல் ஆன பயனைப் பெற்றபின் அதனை உதைத்துத் தள்ளவும் ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும்.

எது முந்தி :

"இந்தச் சரீரம் உபயோகமற்றதும் அழிந்துபோகக் கூடியதுமானுல், ஆத்ம சாதகர்கள் ஏன் இதை ஜாக்கிரதை யுடன் காப்பாற்றுகிறுர்கள்? உள்ளே ஒன்றுமில்லாத வெறும் பெட்டியை ஒருவரும் கவனமாகப் பாதுகாப்பதில்லை. விலை உயர்ந்த நகைகளும், பணமும், பொருள்களும் உள்ள பெட்டியை எல்லாரும் பத்திரமாகக் காப்பாற்றுகிறுர்கள். அதுபோலப் பக்தர்கள் ஈசுவரன் வாசஞ் செய்கிற இந்தச் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுகிறுர்கள். இதைப் பராமுகமாக விட்டுவிட மாட்டார்கள். நமது சரீரங்களெல்லாம் ஈசுவர னுகிய பொக்கிஷம் நிறைந்த பெட்டிகளாகும்" என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்வார்.

ஸ்தூல சூக்கும காரண வடிவத்தில் உள்ள இந்தச் சரீரத்தினுள் ஜீவாத்மன் குடியிருக்கிறுன். இந்த ஜீவாத்மா வானது பரமாத்மாவுக்குரியது. பரமாத்மாவைப் போன்றே ஜீவாத்மாவும் நித்தியமானது; ஆதி அந்தம் இல்லாதது; சர்வ காலமும் நிலைத்துள்ளது. தன்னுடைய யதார்த்த இயல்பாகிய மாசற்ற நிலையில் மிளிர்தற் பொருட்டு ஜீவாத்மா எண்ணிறந்த பிறவிகளில் வேறு வேறு தேகங்களை எடுக்கின்றது. சுருக்கமாகச் சொன்னுல், அவ்யக்தமாகச் சர்வசக்தியும் ஜீவாத்மாவின் பால் உள. ஜீவிதத்தில் நிகழும் சம்பவங்கள் அவ்யக்தமாக உள்ள சக்தியை வியக்தமாக்குதற் பொருட்டேயாம். தேகத்துக்கு அதீதத்தி லும் சிந்தைக்கு அதீதத்திலும் நாம் செல்லவேண்டும் என்

கின்றது அத்வைத வேதாந்தம். முத்தி என்பது நம்மிடத்து இல்லாதிருந்து அடையப்படுவதன்று. நம்மிடத்து அது ஏற்கெனவே இருக்கிறது. அமரத்துவம் அல்லது மரண மில்லாப் பெருவாழ்வு நமக்கு அந்நியமானதன்று. நம்மாழ்வாரின் அருமையான திருப்பாடல் ஒன்று இங்கே நினைவுக்கு வருகிறது. பாடல் இதுதான்:

"நன்ருய் ஞானம் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரியமெல் லாமீர்த்து
ஒன்ருய்க் கிடந்த அரும்பெரும்பாழ்
உலப்பி லதனே உணர்ந்துணர்ந்து
சென்ருங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்ருல்
அன்றே அப்போ தேவீடு
அதுவே வீடு வீடாமே."

ஜீவபோதத்தைப் பரபோதத்தில் கரைத்து விடுவது தானே முத்தி.

உலகு அனைத்தும் ஆன இறைவன் ஊன் உடம்பை ஆலயமாகக் கொண்டுள்ளான். அண்டத்தின் முடியிலும் பகிர் அண்டத்திலும் ஞானிகள் தேடும் பொருள் நம் உள்ளத்தினுள்ளே இருக்கிறது. முத்தியைப் பற்றிய நாட்டம் மனிதனுக்கு உண்டாவது இயல்பு. அது புற உலகி லிருந்து வந்துவிடும் என்று எண்ணுவது தவறு. அந்த உணர்வு மனிதனுக்குப் புறம்பானதன்று. நித்திய முத்தனுய் இருந்து வருவது மனிதனுடைய யதார்த்த சொரூபம். ஆத்மபோதம் பெற்று எழுந்திருப்பதே குறிக்கோள். நாம் நித்திய முத்தர் என்பது புலப்படும்போதே உலக வாழ்க்கையில் தென்படும் இடுக்கண்கள், மனத் தடுமாற்றம் முதலியன மறைந்தொழிகின்றன. அப்போது மெய்ப் பொருளின் காட்சி தோன்றுகின்றது. உலக வாழ்க்கையே விளையாட்டு மேடையாக மாறிவிடுகிறது.

இறைவன் உடம்பினுள் இருக்கின்ருன்; அவனைக் கண்டு அவன் திருவடிகளை அடைவதற்கு அப்பர் பெருமான் வழி சொல்கிருர்:

"உடம்பெனும் மனைய கத்துள் உள்ளமே தகளி யாக
மடம்படும் உணர்நெய் யட்டி உயிரெனும் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தியால் எரிகொள இருந்து நோக்கில்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காண லாமே."

"மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து
விருப்பெனும் வித்தை வித்திப்
பொய்ம்மையாம் களையை வாங்கிப்
பொறையெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவெனும் வேலி யிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்ப ராகில்
சிவகதி விளையு மன்றே."

க்ஷேத்திரம் க்ஷேத்திரக்ஞன் :

இக் கருத்துக்களை எல்லாம் பகவான், அர்ச்சுனனுக்குக் கீதையின் பதின்மூன்றும் அத்தியாயமாகிய க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரக்ஞ விபாக யோகத்திலே பேசுகிறான். இந்த யோகத்திலே பேசப்படுகின்றவற்றை அழகாகக் கீதார்த்த சங்க்ரஹத்திலே வேதாந்த தேசிகர் பாடுகிறார். பாடல் இதோ :

"ஊனின் படியு முயிரின் பிரிவும் உயிர்பெறுவார்
ஞானம் பெறுவகை யும்ஞானம் ஈன்ற உயிர்ப்பயனும்
ஊனின்ற தற்கடி யும்உயிர் வேறிடு முள்விரகும்
தேனின்ற பாதன் தெரிவித்த னன்சிலப் பார்த்தனுக்கே"

பகவான் விளக்கத் தொடங்குகிறான்.

"இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே
ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரக்ஞ இதி தத்வித:"

"க்ஷேத்ரக்ஞம் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத
க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரக்ஞயோர்ஞானம் யத்தத் ஞானம்
மதம் மம,"

"குந்தி புத்திரா, இவ்வுடலம் *க்ஷேத்திரம் எனப்படுகிறது. இதை அறிகின்றவனை க்ஷேத்திரக்ஞன் என்று

*க்ஷேத்திரம் என்றால் வயல் என்பது இன்னொரு பொருள். அதாவது உடல் வயலைப்போல் கர்மங்களாகிற விதைகள் முளைத்து வளரும் இடம்.

ஞானிகள் கூறுவர். அர்ச்சுனு, எல்லா க்ஷேத்திரங்களிலும் என்னே க்ஷேத்திரக்ஞன் என்று அறிக. க்ஷேத்திரத்தையும் க்ஷேத்திரக்ஞனையும் பற்றிய ஞானம் எதுவோ, அதுவே ஞானம் என்பது என்னுடைய கொள்கை.''

மகாபூதங்கள், அகங்காரம், புத்தி, மூலப்பிரகிருதி, இந்திரியங்கள் பத்து (கண் முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கை முதலிய கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து), மனம் ஒன்று, இந்திரியார்த்தங்கள் ஐந்து, விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், பூதக் கூட்டமாகிய உடலமைப்பு, உணர்வு, மன உறுதி, இத்தொகுதி வேறுபாடுகளுடன் கூடியது க்ஷேத்திரம் எனச் சுருக்கமாகக் கூறப்படும்.

இங்ஙனம் க்ஷேத்திரத்தைக் கூறிவிட்டுச் சாதகன் ஒருவன் க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞனை அறிகின்ற ஞானம் பெறும் வழியைச் சொல்கின்றான் பகவான். ''சாதகன் தன்னைப் பண்படுத்துவதற்கு வேண்டிய தற்பெருமையின்மை, தருக்கு இன்மை, அஹிம்சை, பொறுமை, நேர்மை, குருவின் பணிவிடை, தூய்மை, விடாமுயற்சி, தன்னடக்கம், இந்திரிய விஷயங்களில் விருப்பின்மை, அகங்காரமின்மை, பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி, துன்பம் இவற்றிலுள்ள தீமைகளைச் சிந்தித்தல், மக்கள், மனையாள், மனை முதலியவற்றில் பற்றின்மை, அபிமானமின்மை, இஷ்டமுள்ளதும் இஷ்டமில்லாததும் வாய்த்தபோது எக்காலத்தும் மனம் நடுநிலையில் நிற்றல், வேறொன்றையும் கருதாத யோகத்தால் என்னிடம் (பகவானிடம்) பிறழாத பக்திபண்ணுதல், தூய்மையான தனி இடத்தை நாடுதல், ஜனக்கூட்டத்தில் வெறுப்பு, ஆத்மஞானத்தில் நிலைபெறுவதற்கு விடாமுயற்சி, உண்மைப் பொருள் ஆராய்ச்சி ஆகிய இவை எல்லாம் ஞானம் என்று கூறப்படும். இவற்றினின்றும் வேறானவை அஞ்ஞானம் எனப்படும்.''

சாங்கிய தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கு. அவையாவன: (1) மூலப்பிரகிருதி, (2) மஹத் தத்துவம், (3) அகங்காரம், (4) ஆகாசம், (5) வாயு, (6) தேயு, (7) அப்பு, (8) பிருதுவி,

(9) காது, (10) த்வக்கு, (11) கண், (12) நாக்கு, (13) மூக்கு, (14) வாக்கு, (15) பாணி, (16) பாதம், (17) பாயு, (18) உபஸ்தம், (19) மனம், (20) சப்தம், (21) ஸ்பரிசம், (22) ரூபம், (23) ரஸம், (24) கந்தம்.

இந்த இருபத்துநான்கின் சேர்க்கையினாலும் பிரிவினாலும் விகாரத்தினாலும் தோன்றுவன எல்லாம் க்ஷேத்திரம்; இருபத்தைந்தாவது தத்துவம் புருஷன்—க்ஷேத்திரக்ஞன்—ஆத்மா. புருஷன் பிரகிருதியுமன்று, காரியகாரணமுமன்று. அவன் ஒன்றையும் பற்றுமல் எல்லாவற்றையும் சாட்சியாகப் பார்த்து நிற்பவன்.

இறைவன் உள்ளத்துக்குள்ளே உறைபவன். அவன் உள்ளமும் தானுமாக ஒட்டியிருக்கிறான். சோதிப்பிழம்பாக எழுந்தருளுகிறான். அப்படி இருப்பினும் உள்ளம் அப்பெருமானை இத்தகையன் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை. இக் கருத்தினை,

> "உள்ளத்து ஒருவனை உள்ளுறு சோதியை
> உள்ளம்விட்டு ஓரடி நீங்கா ஒருவனை
> உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
> உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே."

எனத் திருமூலர் பாடுவார்.

இந்த மறைப்பை ஞானம் என்னும் கத்தியால் கிழித்து இறைவனைக் காண்பர் சிவஞானிகள்.

சிற்றம்பலமும் பேரம்பலமும்:

சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே எட்டாவது அத்தியாயத்தில் தஹரவித்தை உபதேசிக்கப்படுகிறது. தஹராகாசம் என்றால் சிற்றம்பலம் என்பது பொருள். தஹர என்றால் சிறிய என்பது கருத்து. பேரம்பலத்தில் உள்ளதெல்லாம் சிற்றம்பலத்தில் அடக்கம். நிர்க்குணமாய், காலம், தேசம், வர்த்தமானம் முதலிய வேறுபாடுகள் இல்லாததாய், பெரிதுக்குப் பெரிதாயும், சிறிதுக்குச்

சிறிதாயும் உள்ள பரம்பொருள் உள்ளத்திலேயும் இருக்கின்றது. இவ்வுடம்பு அதன் உடைமை. உள்ளத்தினுள்ளே சிதாகாசம்அழியாத பிரம்மபுரம். ஆண்டவனுடைய ஆனந்தத் தாண்டவம் அங்கே நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. கர்ப்பக் கிருஹத்தில் கோயில் முழுவதும் அடங்குமாறு போல, சிற்றம்பலத்தில் எல்லாம் அடங்கும். பொற் குவியல் புதைத்து வைக்கப்பட்ட இடத்தின் மேல் அடிக்கடி நடமாடினாலும் அது இருப்பதை அறியாதவர்கள் அதனைப் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். அதுபோல நாம் அனைவரும் நாள்தோறும் இந்தப் பிரமலோகத்துக்குச் செல்பவர்களாயிருந்தும் பொய்ம்மையாற் கவரப்பட்டமையின் அதனைக் காண்பதில்லை.

"என்னை அறியாமல் எனக்குள்ளே நீயிருக்க
உன்னை அறியாமல் உடல்அழிந்தேன் பூரணமே."

எனப் பட்டினத்தடிகள் பாடினால்,

"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே."

எனத் திருமூலர் திருமந்திரத்திலே பாடுவார்.

"உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமன் என்றும்
உளன்கண்டாய் உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன்கண்டாய்
விண்ணெடுங்கக் கோடுயரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான்
மண்ணெடுங்கத் தானளந்த மன்."

என்று பேயாழ்வார் முடிந்த முடிபு ஒன்றினைத் திட்ட வட்டமாகச் சொல்கின்றார். யாழ்ப்பாணத்து யோக சுவாமிகளும்,

"ஒன்பது வாயிலுள்ள உடம்பு சிவன்கோவில்
என்பதை மறந்திடாதே—தங்கமே
ஏத்தி ஏத்திப் பணிந்திடடி."

என்று நமக்கு நல்ல கருத்தைச் சொல்லுவார்.

ஆகவே உடம்பு ஊத்தைச் சரீரமா? இல்லவே இல்லை; அது உத்தமன் கோயில்.

பயன் உள்ள கல்வி

ஆத்ம ஞானம் இல்லாமல் எந்த வித்தையும் உயர்ந்த நன்மையைத் தரமாட்டாது. பூர்த்தியாகாத ஆசைகளால் ஏற்படும் கவலைகள் எல்லாம் ஆத்மஞானம் பெற்றால் அறவே ஒழியும்.

எல்லா வித்தைகளிலும் மிகவும் வல்லவரான நாரதர் ஆத்மஞானம் பெறவேண்டி சனத்குமாரரிடம் செல்கின்றார். ஆத்மஞான உபதேசம் செய்யுமாறு வேண்டுகின்றார். ''நாரதரே, உமக்கு ஏற்கெனவே என்ன தெரியும்? அதைச் சொல்லும்; அதன்மேல் உமக்கு ஆத்மஞான உபதேசம் செய்கின்றேன்'' என்கிறார் சனத்குமாரர். ''இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம், இதிகாச புராணங்கள், கர்மங்கள், மந்திரங்கள், கணிதம், சோதிடம், வியாகரணம், காவியம், காலஅளவு, அலங்காரம், பூத நூல், ஆயுள் நூல், வானசாஸ்திரம், நாட்டியம், சங்கீதம் என்ற இன்னோரன்ன கலைகள் அத்தனையும் படித்திருக்கிறேன்; ஆனால் ஆத்மஞானம் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது; ஆத்மஞானம் அடைந்தால் மட்டுமே துக்கம் தீரும் என்று சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; எனவே, அந்த ஞானத்தை அறியவே வந்தேன்'' என்கின்றார் நாரதர். ''நீர் படித்தவை எல்லாம் வெறும் பெயர்களைப் பற்றின வையே; அவற்றைவிட மேலானது ஒன்றுண்டு; அது மெய்ப் பொருள்; அளவு கடந்தது எதுவோ அதனைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்; எங்கு வேறொன்றைக் காண்பதில்லையோ வேறொன்றைக் கேட்பதில்லையோ வேறொன்றை அறிவ தில்லையோ அது முடிவிலி; அது அழிவற்றது; அதுவே ஆத்மா'' என்று தொடர்ந்து ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக் கிறார் சனத்குமாரர்.

இவ்வுலகிலே மெய்ந்நூல்களைக் கற்று மெய்ப்பொருளை அறிந்தவர்கள் பிறவாப் பெருநெறியை அடைவார்கள் என்ற கருத்தை,

"கற்றுணர்ந்து மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றுணர்ந்து வாரா நெறி."

என்று திருவள்ளுவரும் பேசுவார்.

ஆத்மஞானம் கைவரப் பெற்றவர்கள், பிரம்மநிர்வாணம் அல்லது பேரானந்தப் பிராப்தி அடைந்தவர்கள் வேறெதையும் காணமாட்டார்கள்.

"பரஞானத் தாற்பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க
வருஞானம் பலஞானம் அஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிந்தவத்தின் கலக்கம்
தருஞானம் போகஞா திருஞானம் ஞேயம்
தங்கியஞா னம்சங்கற் பனைஞான மாகும்
திருஞானம் இவைஎல்லாம் கடந்தசிவ ஞானம்
ஆதலாற் சிவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர்."

என்று சிவஞானசித்தியார் இதனைத் தெளிவாகச் சொல்லிச் செல்கின்றது. மணிவாசகர் இக் கருத்தினை உள்ளடக்கி,

"கற்பனவும் இனி அமையும்"

என்று பாடுவார். காரைக்காலம்மையாரும்,

'நூலறிவு பேசி நுழைவிலாதார் திரிக."

என்று கடுமையாகவே சாடுவார்.

இக்காலக் கல்வியினால் பௌதிக இரசாயன ஆராய்ச்சியின் விளைவுகள் எல்லாவற்றையும் நாம் அறிகின்றோம். ஆயின், இந்தப் பூதங்கள் அழிந்தாலும் அழியாமல் நிற்கும் ஒருவனைப் பற்றியும் இந்த இரசாயன விளைவுகளைப் படைத்தவனைப் பற்றியும் அறிய முடிவதில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இக்காலக் கல்வி இறைவன் திருக்குறிப்பை உணரப் பயன்படுவதில்லை. இறைவனுடைய பெருமையை உணர்ந்து அவன் திருவுள்ளக் குறிப்பினையும் உணர்ந்தால் மீண்டும் பிறவியை அடையாத பெரு நிலையை அடையலாம். இதற்குத் துணையாக இருக்கும் கல்வியே மெய்க் கல்வி. அதுவே பயனுள்ள கல்வி.

"அவன்தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமாறு அமைமின்."

என்று யாத்திரைப் பத்திலே மணிவாசகர் அறிவுறுத்தினால்,

"குறிப்பறிந் தேனுடல் உயிரது கூடிச்
செறிப்பறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானை
மறிப்பறி யாதுவந் துள்ளம் புகுந்தான்
கறிப்பறி யாமிகும் கல்விகற் றேனே."

என்று பெருமிதத்தோடு பாடுவார் திருமூலர்.

அறியத்தக்கது பரப்பிரம்மம்:

இக் கருத்துக்களை க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரக்ஞ விபாக யோகத்திலே ஒரு சுலோகத்திலே பேசுகிறான் கண்ணன்.

"ஞேயம் யத்தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஞாத்வா அம்ருதமச்னுதே
அனாதிமத்பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தன்னாஸதுச்யதே."

"அறியத்தக்கது எது? எதனை அறிந்து ஒருவன் சாகாத் தன்மையை அடைகின்றான்? அதைச் சொல்கிறேன். அதுதான் ஆதியில்லாத பரப்பிரம்மம்; அது உளது என்பதுவும் இல்லை; இலது என்பதுவும் இல்லை.

அது எங்கும் கை கால்களையுடையது. எங்கும் கண்ணும், தலையும், வாயும் உடையது. எங்கும் காதுகளையுடையது. உலகில் அனைத்தையும் வியாபித்து நிற்கின்றது. இந்திரியங்கள் அனைத்தின் வாயிலாகத் துலங்குவது. ஆனால் இந்திரியங்கள் அற்றது. பற்று அற்றது. அனைத்தையும் பற்றித் தாங்குவது. குணங்கள் அற்றது. எனினும் குணங்களை அனுபவிப்பது. பொருள்களுக்குப் புறமும் உள்ளும் உள்ளது. அசையும் பொருளாகவும் அசையாப் பொருளாகவும் சூக்குமமுமாயும் இருப்பதால் அறிதற்கு அரிதாயும் விளங்குகின்றது. அது தூரத்தில் உளதாயினும் அருகிலேயும் இருக்கின்றது. அது பொருள்களில் பிரிவுபடாததாயினும் பிரிவுபட்டதுபோல் இருக்கின்றது. பொருள்களைத் தாங்குவதும் விளக்குவதும் தோற்றுவிப்பதும் அது என்று அறிக. ஒளிக்கெல்லாம் ஒளியாகிய அது இருளுக்கு அப்பாற்

பட்டது. அது அறிவாயும் அறியத் தக்கதாயும் அறிவினால் அடையவேண்டிய பொருளாயும் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் நிலையுள்ளதாயும் விளங்குகின்றது.''

இதைத் தாயுமானவர் :

''நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறை சுடராய் எல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமாய் ஆனந்த
மயமாகி மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்
பெருவெளியைச் சிந்தை செய்வாம்.''

என அழகாகப் பாடுவார்.

பிரகிருதி புருஷன் :

பகவான் தொடர்ந்து பேசுகிறான் :

''ப்ரக்ருதிம் புருஷம் சைவ வித்த்யனாதீ உபாவபி
விகாரான்ஸ்ச குணான்ஸ்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவான்''

பிரகிருதியும் புருஷனும் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களும் ஆதி இல்லாதவை என்று அறிக. வெவ்வேறான தோற்றங்களும் குணங்களும் பிரகிருதியிலே பிறந்தவை.

உடலுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் காரணம் பிரகிருதி; இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பதற்குக் காரணம் ஜீவன். புருஷன் பிரகிருதியில் இருந்துகொண்டு பிரகிருதியிடம் பிறக்கின்ற குணங்களை அநுபவிக்கின்றான். குணங்களிடம் அவனுக்குள்ள பற்றுதலே நல்லனவும் தீயனவுமாகிய பிறவிகளில் பிறப்பதற்குக் காரணமாகின்றது.

இச் சரீரத்திலே வேறாக உள்ள பரமபுருஷன் பார்ப்பவனுக்குமேல் நின்று பார்ப்பவனாகவும், அதாவது சாட்சியாகவும், நினைப்பவனுக்குப் பின்னே நின்று நினைப்பவனாகவும், பிரகிருதியைத் தாங்குபவனாகவும், அநுபவிப்பவனாகவும், பிராணனுக்குப் பிராணனாகவும் பேசப்படுகின்றான்.

இதனை இன்னொருவிதமாகச் சொல்லப்போனால், சாட்சி, அனுமதிப்பவன், தாங்குபவன், அனுபவிப்பவன், மகேஸ்வரன் என்றெல்லாம் பரமபுருஷன் அழைக்கப்படுகின்றான். பிரகிருதியின் செயலுக்குப் பரமபுருஷன் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன். ஆனால் அச் செயலுக்கு ஆதரவும் ஒழுங்குப் பாடும் தருபவன் அவனே.

''காதுக்குக் காதாயும் மனதுக்கு மனதாயும் வாக்குக்கு வாக்காயும் உள்ளது எதுவோ, அதுவே பிராணனுக்குப் பிராணனையும் கண்ணுக்குக் கண்ணையும் உள்ளது. அங்கே கண் செல்லாது; வாக்குச் செல்லாது; மனமும் செல்லாது. எது வாக்கால் விளக்கப் பெறுததோ ஆனால் வாக்கு எதனால் விளக்கப்படுகின்றதோ அதுவே பிரம்மம். எதனை ஒருவன் கண்ணால் பார்ப்பதில்லையோ ஆனால் கண்கள் பார்ப்பதற்கு எது மூலாதாரமாக இருக்கின்றதோ, அதுவே பிரம்மம். எதனை ஒருவன் காதால் கேட்பதில்லையோ, ஆனால் காது எதனால் கேட்பதாகிறதோ, அதுவே பிரம்மம். எதனை ஒருவன் மூக்கால் முகர்வதில்லையோ, ஆனால் மூக்கு எதனால் முகர்வதாகிறதோ அதுவே பிரம்மம்'' என்று கேன உபநிடதம் பேசுவதும் இங்கே சிந்திக்க வேண்டியது.

இங்ஙனம் புருஷனையும் குணங்களுடன் கூடிய பிரகிருதியையும் எவன் உணர்கின்றானோ அவன் எந்நெறியில் வாழ்பவனையினும் மீண்டும் பிறப்பதில்லை. பிரம்மத்தை அறிபவன் பிரம்மமாகிவிடுகிறான். ஜீவன் முத்தனாகி வாழ்கின்றபோது பிராரப்த கர்மத்தால் ஏற்படும் இன்பதுன்பங்களில் ஞானி கட்டுப்படுவதில்லை. சஞ்சிதம், ஆகாமியம் என்பன ஞானாக்கினியில் வெந்துபோகவே பிறவி இல்லாதொழிகின்றது.

''மும்மை தருவினைகள் மூளாவாம் மூதறிவார்க்
கம்மையும் இம்மையே யாம்.''

என்ற திருவருட்பயன், சீவன் முத்தர்நிலை பரமுத்திநிலை என்பதைச் சொல்லித் தருகின்றது. ஆகவே, இந்த ஞானத்தைச் சிலர் தியானத்தால், தெளிவடைந்த அறிவால், அதாவது இராஜயோகத்தினால் உணர்கின்றனர். சிலர் ஞானயோகத்தினாலும், இன்னும் சிலர் கர்மயோகத்தினாலும்

ஆத்மாவை உள்ளத்தில் உணர்கின்றனர். ஆனால் சிலரோ இவ்வாறு உண்மையை உணராதவர்களாயினும் பெரியோர் உபதேசத்தில் பெரு நம்பிக்கை வைத்து உயர்கதியில் ஒழுகி மரணத்தை வென்றுவிடுகின்றார்கள். இது பக்தியோக மார்க்கமாகும். ஆகவே கர்மயோகம், இராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் ஆகிய நான்கு யோகங்களையும் முறையாகக் கையாளுபவர்களுக்கு நிறை ஞானம் வாய்க்கப் பெறுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. நான்கு யோகங்களுக்கு இடையிலும் ஏற்றத் தாழ்ச்சி என்பது இல்லை. அவரவர் மனப்பான்மைக்குத் தக்கதாக நின்றொழுகி நிறைநிலை எய்தலாம். முடிபு ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஐக்கியம் ஆகும்.

மெய்ப்பொருளை அறியவல்ல கல்வி:

பல்வேறு விதமான மனிதர்கள் உலகத்திலே வாழ்கின்றார்கள். அதனாலேயே பல்வேறு சமயங்களும் பல்வேறு சமய அநுஷ்டானங்களும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இறைவனை அடைவதற்குச் சான்றோர்கள் பல்வேறு விதமான மார்க்கங்களை வகுத்து இருக்கின்றார்கள். அவற்றுள் கர்மயோகமும் ஒன்றாகும். செய்யும் செயல்களை இறைவன் பொருட்டுச் செய்து பழகுதலையே கர்மயோகம் நமக்குச் சொல்லித்தருகின்றது. தன்பொருட்டுச் செய்யும் செயல்களெல்லாம் இறைவன் பொருட்டுச் செய்வதாக அமைவது கர்மயோகம்.

மனம் இறைவனையே நாடுகின்ற நாட்டத்துக்குப் பக்தி என்று பெயர். பக்தன் ஒருவன் தன்னுடைய மனம் மொழி மெய் அனைத்தையும் இறைவனிடமே ஒப்படைத்துவிடுகின்றான். பகவானிடத்திலே பக்தி செய்வதுதான் பக்தனுடைய வேலை. இறைவனிடத்து எப்போதும் அன்பு செலுத்திக் கொண்டிருப்பதே பக்தியோகத்தின் குறிக்கோள் ஆகும்.

ஞான யோகத்துக்கு இன்றியமையாதிருக்க வேண்டியது அறிவு. அறிவின் முதிர்ச்சியே ஞானம் எனப் பெயர் பெறுகின்றது.

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

எனத் திருக்குறள் பேசும்.

மெய்ப்பொருள் ஆராய்ச்சியினால் இறைவனை அடைந்து பிறப்பு, இறப்பு இரண்டினையும் ஒழிப்பது ஞான யோக மாகும். மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணர்பவன் ஞானி. பிரபஞ்சத்தில் வாழ்ந்து பிரபஞ்சத்தில் ஒட்டாதிருக்க மனத்தைப் பழக்கிக் கொள்வதே ஞான யோகத்தின் குறிக் கோளாகும்.

இராஜ யோகம் எட்டு அங்கங்களைக் கொண்டது. அவை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன வாகும். உடலையும் உள்ளத்தையும் அடக்கப் பயிலுவது இராஜயோகம். நான்கு யோகங்களும் இறைவனை அடைவ தற்குத் துணைபுரிவன.

நமக்கு வேண்டியது இவை எல்லாவற்றையும் அறி கின்றதொரு கல்வி; அது எல்லாக் கல்விக்கும் மேலாக மிக்கிருக்குங் கல்வி. வேறெந்தக் கல்வியை நாம் கற்றாலும் அறிய அறியப் பின்னும் அறியாதவை பல என்ற முடிபு தோன்றும். 'அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்றால்' என்று வள்ளுவரே சொல்வார். எவ்வளவுக்கு உலகியலை மிகமிக நுட்பமாக ஆராய்ந்து படித்தாலும் முடிவிலே மனித சக்தி யின் சிறுமையும் மகாசக்தியின் பெருமையும் நாம் கற்ற கல்வியின் பயன் இன்மையும் தெளிவாகும். 'என்ன கற்று விட்டோம்? படித்தவை எல்லாம் பயன் இல்லாக் கல்வி' என்று நாம் கற்ற கல்விமேல் வெறுப்பும் தோன்றும். மெய்ப்பொருளை அறியவல்ல கல்வியே பயனுள்ள கல்வி. சுருக்கமாகச் சொன்னால், சாவாமற் கற்பதே கல்வி.

"என்னதான் கற்றாலென் எப்பொருளும் பெற்றாலென்
உன்னை அறியாதார் உய்வரோ பூரணமே."

—பட்டினத்தார்

மாடு மேய்த்தும் ஞானம் பெறலாம்

மாடு மேய்த்து ஞானம் பெற்ற ஓர் அருமையான கதை இருக்கிறது. அது சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே வருகிறது. கதை இதுதான் :

சத்தியகாமன், ஜாபாலா என்ற ஓர் உத்தமியின் மகன். அவன் குருவை அடைந்து ஆத்மஞானம் பெற விரும்பு கிறான். குருவினிடம் கோத்திரத்தைச் சொல்வதற்காகத் தன் தாயிடம் கோத்திரத்தைக் கேட்கிறான். அதற்கு ஜாபாலா ''மகனே, உன்னைக் கருத்தரித்தபின் உன் தந்தை காலமாகிவிட்டார். உன் தந்தை இறக்கும்பொழுது என் சிந்தனை உன்னைப்பற்றியே இருந்தது. அதனால் அவரிடம் கோத்திரத்தைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன். என் பெற்றோர்களும் என்னை இளமையிலேயே விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்கள். அதனால் எனக்கும் கோத்திரம் தெரியாது. நீ உன் குருவிடம் உண்மையைச் சொல். உன் பெயர் சத்தியகாமன் ; உன் தாயின் பெயர் ஜாபாலா. ஆகையால், நீ சத்தியகாமஜாபாலன் ஆவாய் என்று உன்னை அறிமுகப் படுத்திக்கொள்'' என்று கூறி அவனைக் குருவிடம் அனுப்பி வைக்கிறாள்.

கௌதமரிஷியின் ஆச்சிரமத்தைச் சத்தியகாமன் சென்று அடைகிறான். கௌதமர் கோத்திரத்தை வினவு கிறார். தாய் சொன்னதை அப்படியே ஒப்புவிக்கிறான் சத்தியகாமன். ஆச்சிரம வாசிகள் பரிகாசத்தோடு அவனைப் பார்க்கிறார்கள். அவன் பேசிய வார்த்தைகளினால், சத்தியத்தின்மீது அவனுக்கு இருந்த விசுவாசத்தைக் கௌதமர் உணர்கிறார். கௌதமர் சொல்கிறார் : ''உண்மையைத் தெளிவுபடக் கூறிய உன்னைப் பிராமணன் அல்லன் என்று சொல்வது தகுதி அன்று. சத்தியமே பிரம்மம். சத்தியவந்தனாகிய நீ பிராமணனே. நானாக்குப் பிரம்மசரிய தீட்சை கொடுப்பேன்.'' அடுத்தநாள் உபநயனம் முடிகிறது.

உபநயனத்துக்குப் பின்பு கௌதமர் சத்தியகாமனிடம் நானூறு பசுக்களை ஒப்படைத்து அந்நானூறு பசுக்களும் ஆயிரம் பசுக்களாகப் பெருகிய பின்புதான் திரும்ப வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறார். காட்டுக்குள் வெகுதூரம் பசுக்களை ஓட்டிச் செல்கிறான் சத்தியகாமன். பசுக்களுக்கு நல்ல உணவும் நீரும் கிடைக்கின்றன. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்கின்றான் சத்தியகாமன். பசுக் கூட்டம் பெருகுகிறது. நாள்கள் மாதங்களாகின்றன. மாதங்கள் ஆண்டுகளாக விரிகின்றன.

ஒருநாள் வாயுபகவான் அவனிடமிருந்த பெரிய பசுவின் வாயிலாகப் பேசுகிறான்: ''சத்தியகாமனே, பசுக்கள் ஆயிரமாகப் பெருகிவிட்டன. அவைகளைக் குருவின் ஆச்சிரமத்துக்கு ஓட்டிச் செல்.'' சத்தியகாமன் பசுக்கள் ஆயிரமாகப் பெருகியது உண்மைதானா என்று கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறான். உண்மை தெரிகிறது. வாயுபகவானும் பிரம்மத்தைப் பற்றிய ஞானத்தைச் சத்தியகாமனுக்கு உபதேசிக்கிறான். மறுநாள், கௌதமருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் புறப்படுகின்றான் சத்தியகாமன். அவன் முகத்திலே பிரம்மதேஜஸ் பொலிகிறது. ஆச்சிரமத்தை அடைவதற்கு முன்பே சூரியன் மறைகின்றான். பசுக்களை ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு யாகத்துக்கு நெருப்பை மூட்டுகின்றான். ஹோமாக்கினி பிரம்மத்தைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சும் அவன் காதில் விழுகின்றது.

அடுத்தநாள் தன் குருவின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப் புறப்படுகின்றான் சத்தியகாமன். அன்றும் இருள் சூழ்ந்து இரவு வருகிறது. பசுக்கூட்டம் தங்க இடம் அமைக்கின்றான். அன்னப் பறவை ஒன்று ஆகாயத்திலே பறந்து செல்வதைப் பார்க்கிறான். ஆதித்தியன், அன்னப் பறவை வேடம்பூண்டு பிரம்ம உபதேசம் செய்ய வந்திருப்பதை உணர்கின்றான். பறவை உபதேசிக்கத் தொடங்குகின்றது. எல்லாம் அறிகின்றான். முந்திய நாள்களில் கேட்ட மூன்று உபதேசங்களையும் சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது முக்கியப் பிராணன் நீர்ப்பறவை ஒன்றின் வடிவெடுத்து அங்கே வந்து பிரம்மத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறது. சத்தியகாமனுக்கு

அருட் தாகம் தணிகின்றது. பிரம்ம ஞானம் கைவரப் பெற்று, குருவிடம் வந்து வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கின்றான். வாயு, அக்கினி, ஆதித்தியன், பிராணன் ஆகிய நான்கிடமிருந்தும் அவனுக்குக் கிடைத்த ஞானத்தைக் குருவிடம் சொல்கின்றான். ஆனால் தேவதைகளின் மூலமாகக் கிடைத்த ஞானத்தைப் பெரிதெனக் கருதாமல் குருவினிடம் நேரில் உபதேசம் பெற விரும்புகின்றான் சத்தியகாமன். குருவும் சிஷ்யனுடைய சிரத்தையை மெச்சிப் பிரம்ம ஞானத்தைப் புகட்டுகின்றார். பிரம்மஞானச் செல்வனாகின்றான் சத்திய காமன்.

தொழிலும் தொண்டும்:

பலன் வேண்டிச் செய்கின்ற செயல் எல்லாம் தொழில் எனப்படும். நாம் எல்லோரும் ஆண்டவனுடைய அடிமைகள்; அவனுக்காகவே செயல்புரிகின்றோம் என்ற தெளிவுடன் செய்யப்படும் செயல் அனைத்தும் தொண்டெனப் படும். செய்யுந் தொழிலை ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணித்து விட்டால், அது தொண்டாகி விடுகின்றது. நாம் நம்மை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டுமானால் செய்யுந் தொழில் எதுவானாலும் சரி ஆண்டவனால் நமக்கு இட்ட பணி அது என்ற மனநிறைவுடன் செயல்புரிய வேண்டும். வாழப் பிறந்தவர்களுக்கு,

"தன்க டன்அடி யேனையும் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்துகி டப்பதே"

என்ற மனநிறைவு வந்து எய்தும். தொழிலைத் தொண்டாக மாற்றினால் மனம் பழுக்கும். அப்போது நாம் எல்லோரும் பழுத்த மனத்து அடியார்களாகிவிடலாம்.

இது நமக்கு வாழ வழிகாட்டும் நன்மருந்து.

மனபரிபாகத்துக்குச் செய்யுந் தொழில் எத்தகையது என்பது முக்கியமானதன்று. பெரியோர் சொற்கேட்டு, பெருநம்பிக்கை வைத்துத் தொழிலைத் தொண்டென நினைந்து ஒழுகினால் ஞானோதயம் உண்டாகும்.

இந்தக் கருத்தைப் பகவான் சொல்கின்றான்;

" த்யானேனாத்மனி பச்யந்தி கேசிதாத்மானமாத்மனா
அன்யே ஸாங்க்யேன யோகேன கர்மயோகேன சாபரே "

" அன்யே த்வேவமஜானந்த: ச்ருத்வான்யேப்ய உபாஸதே
தேஅபி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ச்ருதிபராயணா:"

" தியானத்தால் தெளிவடைந்த அறிவினால் சிலர் தாமாகவே ஆத்மாவை உணர்கின்றனர். சிலர் ஞான யோகத்தினாலும் வேறு சிலர் கர்ம யோகத்தினாலும் ஆத்மாவை உள்ளத்திலே காண்கின்றனர். இன்னும் சிலர் இங்ஙனம் உண்மையை அறியாதவர்களாயினும் பெரியோரின் சொற் கேட்டு அவர்களுடைய உபதேசத்தையே உயர் கதியாகக் கொண்டு பெருநம்பிக்கை வைத்து ஒழுகி மரணத்தை நிச்சயமாகக் கடக்கின்றனர் ".

கல்வியறிவும் நூல் ஆராய்ச்சியும் இல்லாமல் அசையாத பக்தி மட்டும் இருந்துவிட்டால் ஆண்டவனை அடையலாம் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகின்றான்: " ஸ்தாவரமாகி அல்லது ஜங்கமமாகி யாதொரு வஸ்து பிறக்கின்றதோ அது க்ஷேத்திர க்ஷேத்திரக்ஞனுடைய சேர்க்கையால் பிறந்தது என்பதை அறியவேண்டும். எல்லாப் பொருள்களிலும் சமமாக நிலைபெற்றுள்ளவனும் அழிவனவற்றுள் அழியாத வனுமாகிய பரமேஸ்வரனைப் பார்ப்பவனே பார்க்கின்றான். விளக்கமாகச் சொன்னால், பரமேஸ்வரனையும் அவன் மயமாக உலகத்தையும் காண்பவனே உண்மையை உணர்ந்தவன் ஆவன். எங்கும் சமமாக நிலைத்திருக்கும் ஈஸ்வரனைக் காண்போன் தன்னைத்தானே அழிக்காதவன் ஆகின்றான். அதனால் அவன் உயர்நிலையையும் எய்துகின்றான். பிரம்ம ஞானி பிரம்மத்துக்கு அந்நியமாக எதையும் காண்பதில்லை. கர்மங்கள் எல்லாம் பிரகிருதியினாலேயே செய்யப்படுகின்றன என்றும் ஆத்மா செயலற்றது என்றும் எவன் பார்க்கின்றானோ அவனே பார்க்கின்றான். பிராணிகள் தனித்தனியாக வாழ்ந்தாலும் அவை எல்லாம் ஒரே

பொருளிலிருப்பதையும் அந்த ஒரு பொருளிலிருந்தே அத் தனையும் விரிவடைவதையும் அநுபவத்தில் காணும்போது, அவன் பிரம்மமாகி விடுகின்றான். ஆதி இல்லாததாலும் குணமில்லாததாலும் கேடில்லாதிருக்கின்ற பரமாத்மா சரீரத்திலிருப்பினும் அது செயலற்றது; பற்றற்றது.''

"ஆதிகுணம் இன்மையினல் ஆங்கொரழி வாராத
தீதில்பர மான்மாஇத் தேகத்தில்—பேதமற
நின்றுலும் ஓர்செயலும் நேர்ந்தியற்று தன்னதுதான்
ஒன்றுலும் மாசடையா துற்று."

— ஸ்ரீபகவத்கீதை வெண்பா

''பாம்பின் பல்லில் விஷமிருந்தால் பாம்புக்கு என்ன கெடுதி? அதைப்போல இவ்வுலகில் நாம் காணும் துன்பம் பாவம் முதலிய தீமைகள் பிரமத்தைப் பற்று'' என்று ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் சொல்வார்.

எங்கும் நிறைந்த ஆகாயம் நுண்ணியதாயிருப்பதால் எவ்வாறு களங்கமடைவதில்லையோ, அவ்வாறே உடலிலே எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்மா களங்கமடைவதில்லை. ஒரே சூரியன் எவ்வாறு உலகம் அனைத்தையும் ஒளிபெறச் செய்கின்றனே, அவ்வாறே பிரபஞ்சமனைத்தையும் பரமாத்மா பிரகாசிப்பிக்கின்றன். இவ்வாறு க்ஷேத்திரத்துக்கும் க்ஷேத்ரக்ஞனுக்கும் இடையில் உள்ள வேற்றுமையையும் உயிர்கள் பிரகிருதியினின்றும் விடுதலை அடைதலையும் ஞானக்கண்ணுல் காண்பவர்கள் பரப்பிரம்ம நிலையை எய்துகின்றார்கள்.

சீவன் சிவசொருபமாதல்:

திருமந்திரத்திலே முதல் தந்திரத்தில் உபதேசம் என்னும் பகுதியில் இருபத்துநான்காம் பாடலை இங்கே நாம் படியாமல் இருக்க முடியாது. கடல் நீரிலே மிகுதியாக இருக்கின்ற உவர்த்தன்மை, சூரியனது வெப்பத்தால் நீர் ஆவியாக மாற, எஞ்சி நின்று, உப்பு எனத் தனியே ஒரு பெயர்பெற்று ஓர் உருவத்தையும் எடுக்கின்றது. அந்த

உப்பிலே ஒருபடி உப்பை எடுத்து ஒருபடி நீரிலே போட்டு விட்டால் உப்பின் உருவம் மறைகின்றது. ஆனல் நீர் ஒரு படியாகவே நிலைத்து நிற்கின்றது. உப்பும் தண்ணீரும் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலையிலே உப்பென்னும் தோற்றம் மாறிப்போகத் தண்ணீர் என்ற தோற்றமே தனித்து நிற் கின்றது. கண்ணுக்குத் தோற்றும் உருவாக நின்ற அந்த உப்பு * அப்பினிற் கூடி ஒன்றுகிறது. உலகமாகிய பாத்தி யிலே வினையாகிய வெம்மையினல் உயிர் உடம்பாகிய உருவத்தை எடுக்கின்றது; உடம்போடு உலாவுகிறது. ஒரு காலத்தில் இந்த ஜீவன் இறைவன் திருவருள் நலத்தி னலே ஞானம் பெற்றுப் பாசக்கட்டை அறுக்கிறது. பாத் தியிலும் பாத்திரத்திலும் உருவத்தோடு கிடந்த உப்பு ஒருநாள் தண்ணீரில் கரைந்து விடுவதுபோலப் பல்வேறு உருவங்களை எடுத்து இந்த உலகத்திலே வாழ்கின்ற உயிர் பாசக்கட்டை அறுத்தபோது இறைவனோடு ஒன்றிவிடு கிறது. அப்போது ஜீவனுக்கு என இருந்த தனி உருவமும் இல்லாமல் மறைந்துபோகின்றது. உப்பை நீர் அடக்கிக் கொண்டதுபோல ஜீவனைச் சிவன் அடக்கிக்கொள்கின்றன். அந்நிலையில் ஜீவன் சிவசொரூபமாகிறது. இதோ அந்தத் திருமந்திரம்:

> "அப்பினிற் கூர்மை ஆதித்தன் வெம்மையால்
> உப்பெனப் பேர்பெற்று உருச்செய்த அவ்வுரு
> அப்பினிற் கூடிய தொன்றுகு மாறுபோல்
> செப்பினிற் சீவன் சிவத்துள் அடங்குமே."

பிரகிருதி, ஜீவன், பரமாத்மா:

க்ஷேத்திரம் என்பது பிரகிருதி. க்ஷேத்ரக்ஞன் என்பது புருஷன். பிரபஞ்சத்திலுள்ள உயிர் அற்ற வஸ்துக்களும் ஸ்தாவர ஜங்கமப் பிராணிகளுடைய தேகங்களும் பிராணிக ளுடைய இந்திரிய மனோபுத்தி சூக்குமங்களும் உட்பட அனைத்திற்கும் பிரகிருதி என்று பெயர். பிராணியின் எச மானனுக இருந்துகொண்டு அதனை நடத்தி அதன் மூலம்

* அப்பு - நீர்.

விஷயங்களை அனுபவித்து வருவது ஜீவன். இதனை இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால், பிரகிருதியின் அம்சங்களைப் புருஷன் தன்னுடையது என்று கருதுகின்றபொழுது புருஷன் ஜீவாத்மா என்று அழைக்கப்படுகின்றான். பிரகிருதி ஜீவன் இவை இரண்டுக்கும் பின் மறைந்து நின்றுகொண்டு நிலையற்ற பிரபஞ்சத்தைத் தாங்கி அதை ஆட்சிப்படுத்தி மாறுதலும் அழிவும் இல்லாது நிறை நிலையுடன் விளங்குகின்ற பரமாத்மா ஈஸ்வரன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான். ஈஸ்வரன் எந்த வஸ்துக்குள்ளும் மறைந்து எந்த உயிருக்கும் உயிராகி விளங்குவதுடன் தனித்தும் நிற்கின்றான். இத்தனை ஜீவர்களுக்கும் அவர் அந்தர்யாமி. ஆகவே க்ஷேத்திரங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவன் க்ஷேத்திரக்ஞன்.

கீதையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் நான்காம் சுலோகம் இங்கே நினைவுக்கு வருகிறது. "**அவ்யக்த வடிவால் நான் இவ்வுலக முழுமையும் பரந்து நிற்கிறேன். பூதங்கள் அனைத்தும் என்னில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் என் நிலை அவற்றுக்கு உட்பட்டதன்று**". நேரில் தான் நிற்காமல் மறைந்திருந்து அனைத்தும் காரண காரிய ரூபமாக நடைபெற வேண்டும் என்பதே ஈஸ்வரனுடைய சங்கற்பம். "என்னை அகன்று நிற்கும் பொருள் எதுவும் இல்லை. நூலிலே மணிகள் போன்று இவ்வையகம் எல்லாம் என்னிலே கோக்கப்பட்டிருக்கின்றன" என்று கீதையிலே ஏழாம் அத்தியாயத்திலே ஏழாம் சுலோகத்திலேயும் கண்ணன் சொல்வான். ஆகவே ஞானம் என்பது க்ஷேத்திரம், க்ஷேத்திரக்ஞன் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களையும் அறிவதாகும். க்ஷேத்திரத்தைப் பற்றிய வித்தை அபர வித்தை, க்ஷேத்திரக்ஞனைப் பற்றிய வித்தை பரவித்தை.

மூன்று திருடர்கள்

ஒருவன் வாள் எடுக்கிறான்; தன் பகைவனை முன்பின் யோசியாது அந்த வாளுக்கு இரையாக்கிவிடுகின்றான். இன்னொருவன் அர்த்த இராத்திரியிலே, எங்கும் அமைதி நிலவுகின்ற வேளையிலே, ஆரும் அறியாது அலங்கார மாளிகை ஒன்றினுள்ளே நுழைந்து திருடுகிறான். இன்னும் ஒருவன் தன் இல்லாள் அகத்து இருக்க இல்லாதது ஒன்றில்லாது வாழ்கின்றான். ஆனால் பிறன் மனையாள் ஒருத்திமேலே காம உணர்வு வரப்பெற்றுக் காடேறி, மலையேறி அவளைத் தேடிச் செல்கின்றான். வேறொருவன் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழத் தெரியாது வாயிலே கள்ளை ஊற்றிவிட்டு, வந்தவாறெல்லாம் பேசுகின்றான். மற்றொருவன் கண்கண்ட தெய்வமாகக் காட்சி தருகின்ற குருவை நிந்திக்கின்றான்.

இவ்வாறு கொலை, களவு, காமம், கள், குருநிந்தை யாம் பஞ்சமா பாதகங்களையும் செய்வதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும். இவர்களும் மனிதராகத்தானே பிறந்தார்கள்; மனிதராகவே வளர்ந்தார்கள்; மனிதராகவே மடியவும் போகிறார்கள். நல்லவர்களும் இந்த நாட்டிலே வாழ்கின்றார்கள்; அல்லாதவர்களையும் இந்த நாடு சுமந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. ஒருவன் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு உண்டாக்கும் இன்பத்துக்கும் துன்பத்துக்கும் தகுந்த தண்டனையோ வெகுமதியோ அடைவது நிச்சயம் என்பதை எவரும் மறக்கமுடியாது; மறுக்கவும் முடியாது. நாம் எண்ணும் ஒவ்வோர் எண்ணமும், செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் நம்மையே தாக்குகின்றன. வெகு இரகசியமான மனத்தோற்றங்கூடத் தன் பலனை உண்டாக்கியே தீரும். இன்று ஒருவன் காம பாரமான எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுத்தானேயாகில், நாளை அதன் வேகத்தை அவன் தாங்கமுடியாது தவிப்பான். இன்று

கோபத்தைப் பொறுத்தால், நாளை பொறுப்பது எளிதாகும். ஈற்றில் பொறுமையே அணிகலனாகிவிடும். இன்று எண்ணிய தீய எண்ணத்துக்குப் பச்சாதாபம் அடைந்து வருத்தம் அடைந்தால், நாளை அந்த எண்ணத்துக்கே இடமில்லை. நம்முடைய ஆத்மாவை நாம் கர்மம் என்கின்ற சுத்தியால் ஒவ்வொரு கணமும் தட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றோம். உடலை விட்டுப் பிரியும்போது வாழ்நாளில் செய்த செயல்களுக்கும் எண்ணிய எண்ணங்களுக்கும் அமைய, ஆத்மா மறுபிறப்பை எடுக்கிறது. வாழ்நாளை எப்படி உபயோகித்தோமோ மறு ஜன்மத்தின் தலைச்சுமை அப்படியே ஆகிவிடுகிறது.

முக்குணங்களின் விளையாட்டு:

இந்த உலகத்திலே ஒருவன் நல்லவனாகவும் இன்னொருவன் தீயவனாகவும் வாழ்வதற்கு ஏதோ ஓர் உண்மைக் காரணம் இருக்கின்றதென்பதை நாம் அடிக்கடி நினைவுக்குக் கொண்டுவருதல் வேண்டும். முக்குணங்களின் விளையாட்டே வாழ்வையும் தாழ்வையும் நமக்குத் தருகின்றன.

கண்ணன் சொல்கின்றான்:

"ஸத்வம் ரஜஸ்தம இதி குணாः ப்ரக்ருதிஸம்பவாः
நிபத்னந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹினமவ்யயம்"

"பெருந்தோளாய், பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்னும் முக்குணங்களால், அழிவற்றதாகிய ஆத்மா உடம்பில் கட்டுப்படுகிறது."

குணாதீதனான ஆத்மாவைக் குணம் எப்படிப் பிணிக்க முடியும் என்றொரு வினா எழலாம். நீரிலுள்ள சூரிய பிம்பம் நீர் அசையும்போது அசைகிறது. அப்போது நமக்குச் சூரியன் அசைவதுபோலத் தோற்றுகிறது. உண்மையில் சூரியன் அசைவதில்லையே. அவ்வாறே குணசொரூபமல்லாத—கட்டுப்படாத ஆத்மா அஞ்ஞானத்தினால் கட்டுப்பட்டதுபோன்று தென்படுகின்றது.

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகின்றான்: "சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்னும் முக்குணங்களுள் சத்துவகுணம்

பரிசுத்தத் தன்மையால் ஒளி பொருந்தியது; இடர் செய்யாதது. அது இன்பப் பற்றுதலாலும் ஞானப்பற்றுதலாலும் ஆத்மாவைப் பிணிக்கிறது. ராஜசகுணம் ஆசை வடிவமானது. அதனால் ஆசைக்கும் பற்றுதலுக்கும் அது மூலமாகின்றது. ஆத்மாவைக் கர்மபாசத்தால் கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஆனால் தமோகுணமோ அறிவீனத்தால் பிறக்கிறது; உயிர்களை மயக்குகிறது. ஒருவனைக் கவனமற்றவனாகவும் சோம்பேறியாகவும் செய்து நித்திரையின் பாசத்தால் பந்தப்படுத்துகிறது. சத்துவகுணம் ஆத்மாவைச் சாந்தி, சுகம் ஆகிய இவற்றிடம் சேர்க்கின்றது. ராஜச குணம் கர்மத்தில் சேர்ப்பிக்கும். ஆனால் தாமச குணமோ ஞானத்தை மறைத்து மதிமயக்கத்தில் சேர்ப்பிக்கும். சத்துவ குணம் ராஜச குணத்தையும் தமோகுணத்தையும் அடக்கி மேலெழுகின்றது. ராஜச குணமானது சத்துவத்தையும் தமோ குணத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறது. அங்ஙனமே தாமச குணம் சத்துவத்தையும் ராஜச குணத்தையும் அடக்கிவிடுகிறது. எப்போது இந்தத் தேகத்தில் ஒவ்வொரு வாயில் வழியாகவும் ஞானமாகிய ஒளி பிரகாசிக்கிறதோ, அப்போது சத்துவகுணம் ஓங்கி இருக்கின்றது என்று உணரவேண்டும்: பேராசை, பிரவிருத்தி, தொழிற்பெருக்கம், அமைதியின்மை, பற்று இவைகள் ரஜோகுணம் மேலெழும்போது உண்டாகின்றன. அறிவின்மை, முயற்சியின்மை, கவனமில்லாமை, மதிமயக்கம் முதலியவை தமோகுணத் தலையெடுப்பால் எழுகின்றன. தன் உள்ளத்திலே சத்துவகுணம் பெருகியிருக்கும்போது, ஒருவன் மரண மடைவானையின், அவன் உத்தம ஞானிகள் வாழ்கின்ற மாசில்லா உலகங்களை அடைவான். ரஜோகுணத்தில் இறப்பவன் கர்மப் பற்றுடையவர்களுக்கிடையிலே பிறக்கிறான். அவ்வாறே தமோகுணத்தில் மரணமடைபவன் அறிவிலிகளின் கர்ப்பத்தைச் சென்று சேர்கின்றான். நற் கர்மங்களின் பயன் சாத்துவிகமாக மாசற்று இருக்கும்; ராஜச கர்மங்களின் பயன் துன்பம். தாமச கர்மங்களின் பயன் அஞ்ஞானம். சத்துவத்திலிருந்து ஞானம் உதிக்கின்றது. ராஜச குணத்திலிருந்து பேராசை பிறக்கின்றது. தமோ குணத்திலிருந்து அஞ்ஞானமும், கவனக்குறைவும்,

மதிமயக்கமும் பிறக்கின்றன. சத்துவகுணமுடையோர் மேலே செல்கின்றனர். ரஜோ குணத்திலுள்ளவர்கள் இடையிலே நிற்கின்றனர். தாமசர்கள் கீழே செல்கின்றனர். ஜீவன் எப்போது முக்குணங்களே கர்த்தாக்கள் என்று அறிகின்றானோ, எப்போது பரம்பொருளைக் குணங்களுக்கு அதீதனாகக் காண்கின்றானோ அப்போதே அவன் பிரம்ம சொரூபத்தை அடைகின்றான். தேகத்தை உண்டாக்கிய இம் முக்குணங்களையும் கடந்து சென்று பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, துன்பம் இவற்றினின்றும் விடுபட்ட ஜீவன் மரணமில்லாப் பெருவாழ்வை அடைகின்றான்.''

முக்குணங்களையும் கடந்த ஜீவன்:

அர்ச்சுனன் இவற்றை எல்லாம் அறிந்ததன்மேல் கண்ணனை விளுவுகின்றான்: ''இறைவா, மூன்று குணங்களையும் கடந்த ஜீவனிடம் காணப்படும் அறிகுறிகள் யாவை? அவ்வாறு கடந்தவன் உடல் வாழ்க்கையை எப்படி நடத்துகின்றான்? ஒருவன் மூன்று குணங்களையும் எங்ஙனம் கடக்கின்றான்?''

கண்ணன் விடை சொல்கின்றான்: ''பாண்டவா, முக்குணங்களையும் கடந்தவன் சத்துவத்தின் காரியமான மனத்தின் ஒளியையும் ராஜச குணத்தின் காரியமான செயலையும் தமோ குணத்தின் காரியமான மயக்கத்தையும் பெற்றபோது வெறுப்பதில்லை; பெறுதபோது விரும்புவதும் இல்லை; எதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் நிலைபெற்றிருப்பான். குணங்களால் சஞ்சலம் அடையாது குணங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்கின்றன என்று எண்ணி அசையாது இருப்பவன், துன்பத்தையும் இன்பத்தையும் சமமாய்க் கொண்டவன், ஆத்மாவில் நிலைத்தவன், மண் கல் பொன்னைச் சமமாக மதிப்பவன், இனியதென்றும் இன்னாததென்றும் வேறுபடுத்தாது ஒரே மனோபாவத்துடன் இருப்பவன், இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் ஒன்றெனக் கருதுபவன், பேரறிஞன், மானத்தையும் அவமானத்தையும் சமானமாக நினைப்பவன், நண்பனிடத்தும் பகைவனிடத்தும் ஒரே மனோ நிலையுடையவன், தனக்கென்று ஒரு தொழிலும்

செய்யாதவன் எவனோ, அவன் குணாதீதன் எனப்படுகின்றான். முறை பிறழாத பக்தி யோகத்தால் என்னை எவன் உபாசிக்கின்றானோ அவன் மூக்குணங்களையும் முற்றும் கடந்து பிரம்மம் ஆவதற்குத் தகுதியுடையவன் ஆகின்றான். பிரம்மத்துக்கும் அழியாத மோட்சத்துக்கும் சாசுவதமான தர்மத்துக்கும் ஒப்புயர்வில்லாத பேரின்பத்துக்கும் நானே உறைவிடம்.''

மூன்று திருடர்கள்:

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மூக்குணங்களின் சேஷ்டைகளையும் நல்லதொரு கதையினாலே நமக்குச் சொல்கின்றார். இதுதான் அந்தக் கதை:

பணக்காரன் ஒருவன் காட்டுவழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தான். மூன்று திருடர்கள் வந்து அவனைத் தாக்கி அவனிடமிருந்த செல்வங்களை எல்லாம் பறித்துக்கொண்டனர். அப்பால் முதற் திருடன் ''இவனைக் கொன்றுவிடலாம்'' என்றான். ''இவனைக் கொல்லுவதால் ஆவதென்ன? இவனைக் கட்டி இந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டுப் போகலாம்'' என்றான் இரண்டாம் திருடன். அங்ஙனமே செய்துவிட்டுத் திருடர்கள் தம் போக்கில் போனார்கள். சிறிது நேரத்தின் பின் மூன்றாவது திருடன் திரும்பிவந்து ''ஆ, நீ துன்பப்படுகிறாயா? இதோ உன்னை அவிழ்த்து விடுகிறேன்'' என்று இறுகக் கட்டியிருந்த கயிறுகளை அவிழ்த்தெடுத்தான். பின்பு காட்டுக்குள்ளே கொஞ்சத் தூரம் அழைத்துச்சென்று ஒரு பாதையைக் காட்டி 'இவ்வழியே போ, இக்காட்டைத் தாண்டினால் சிக்கிரம் வீடுபோய்ச் சேருவாய்' என்றான். இதைக் கேட்டதும் நன்றியறிவுடன், ''அப்பா, நீ எனக்குப் பெரிய உபகாரம் செய்திருக்கின்றாய்; என்னுடன்கூட என் வீட்டுக்கு வரவேண்டும். உனக்கு நான் சம்மானம் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன்'' என்று கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவன் மூன்றாவது திருடனைப் பார்த்துச் சொன்னான். ஆனால், அந்த நல்லியல்புள்ள திருடனோ, ''இந்த வனத்துக்கு வெளியே வரமாட்டேன்; வந்தால் பொலீசார் என்னைப் பிடித்துக்கொள்வார்கள்'' என்று சொல்லி வனத்துக்குள்ளே போய் மறைந்துவிட்டான்.

இந்த உலகமே அந்தக் காடு; காட்டுவழியே சென்ற பிரயாணி ஜீவாத்மன். சத்துவம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக் குணங்கள் மூன்று திருடர்கள். ஆத்மஞானம் அவனிட மிருந்த பொருள். அழித்துப் பாழ்படுத்தும் தன்மையுடைய தமஸ், உலக வாழ்க்கையில் கட்டிப் பந்தப்படுத்திக் கடவுளை மறக்கும்படி செய்யவல்ல ரஜஸ் ஆகிய இவ்விரண்டு குணங் களும் உலக பந்தங்களாகிய சங்கிலியால் அவனைக் கட்டு கின்றன. கட்டினின்றும் விடுவித்து நல்லியல்புகள் பல ஜீவனுக்கு வரும்படி செய்து பரமாத்மாவிடம் போகும்படி தூண்டுகின்ற பெருந்தன்மை வாய்ந்தது சத்துவகுணம். உலக பந்தங்களினின்றும் தமோ ரஜஸ் குணங்களின் பயன் களாகிய காமக் குரோதாதி மாயைகளினின்றும் விடுதலை செய்து ஜீவனைப் பரமபதத்துக்குச் செல்லும் வழிவரையில் சத்துவகுணம் அழைத்துச் செல்கின்றது. எனினும், அந்தச் சத்துவகுணமும் ஒரு திருடனே. பரமபதத்துக்குச் செல்லும் வழிவரையிலும் ஜீவனை அழைத்துவந்து, ''அதோ உன் வீட்டைப் பார்'' என்று சொல்லிவிட்டுச் சத்துவகுணம் மறைந்துவிடுகிறது. பரம்பொருளிடத்துப் போவதற்குச் சத்துவகுணமும் தகுதி அற்றது.

முக்குண இயல்புகள்:

தமோகுணம் நிறைந்தவனிடத்திலே உறக்கம், காமம், குரோதம், அகங்காரம் போன்ற இயல்புகள் தென்படும். ரஜோகுணத்தோடு கூடியவன் எதைச் செய்தாலும் பகட் டுடனும் ஆடம்பரத்துடனும் செய்கின்றான்; சத்துவ குணத்தோடு கூடிய ஒருவன் எதையும் ஆடம்பரமாக வைத் திருப்பதில் கருத்தைச் செலுத்துவதில்லை. அவன் அமைதி யாக இருந்து அடக்க ஒடுக்கமாக ஈசுவர சிந்தனையிலேயே அல்லும் பகலும் கருத்தைச் செலுத்திவருவான். யாருக்கும் எத்தகைய தீங்கையும் அவன் விளைவிப்பதில்லை. தமோ குணம் படைத்திருப்பவன் முரட்டுத்தனம் வாய்ந்த திரு டர்கள்போன்று நடந்துகொள்கின்றான். முரட்டுச் சுபாவத் துடன், தான் வணங்குந் தெய்வத்தைத் திருப்திப்படுத்து வதற்காக ஆடு பலியிடுகிறான். அதே முரட்டு மனப்பான்மை யுடன் கடவுளோடு போராடுகின்றான். ரஜோகுண பக்தி

யுடையவன் நெற்றியில் பகட்டாக மதச் சின்னங்களை அணிந்துகொள்கின்றன். இடையிடையே தங்கமணிகள் கோக்கப்பட்ட உருத்திராக்க மாலையைக் கழுத்தில் அணிந்திருக்கின்றன். பூசை பண்ணும்பொழுது பளபளவென்று இருக்கும் பட்டுமடி கட்டிக்கொள்கின்றன். சத்துவகுண பக்தி வாய்க்கப்பெற்றவன் தனது ஆத்ம சாதனங்களைப் பிறர்க்குக் காட்டிக்கொள்வதில்லை. அவற்றை அவன் இரகசியமாகச் செய்கின்றன். ஆடம்பரமான வாழ்க்கை அவனிடத்தில் இல்லை. அவன் சாத்துவிக உணவைமட்டும் அருந்துகின்றன். தேகாபிமானம் அவனிடத்துத் தென்படுவதில்லை. ஈசுவர சிந்தனையைத் தவிர வேறு எதிலும் தன் மனத்தை அவன் செலுத்தமாட்டான். நிஷ்காமிய கர்மம் புரிவதன் விளைவாகச் சித்தசுத்தி உண்டாகிய பின்பே சத்துவகுணம் வருகிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், சத்துவகுணம் நிறைந்துள்ள சாதகர்கள் விளம்பரம் செய்யாது தங்கள் சாதனங்களைச் செய்கின்றனர். ஆனால் ரஜோகுணம் நிறைந்துள்ள சாதகர்கள் கடைக்காரன் ஒருவன் விற்பனைக்குரிய சாமான்களை விரித்துவைத்து விளம்பரம் செய்வதுபோல நெற்றியில் அணிகின்ற சின்னம், கழுத்தில் போட்டுக்கொள்கின்ற உருத்திராக்கம், துளசி மாலைகள், அணிந்துகொள்கின்ற உடைகள் ஆகியவை மூலமாகத் தங்கள் பக்தியை உலகுக்குக் காண்பித்துக்கொள்கின்றனர்.

கீதையின் ஏழாம் அத்தியாயம் பதின்மூன்றும் சுலோகத்தையும் நாம் இங்கே நினைவுக்குக் கொண்டுவருவோம். கண்ணன் சொல்கின்றன்: ''இம் முக்குணங்களாலாகிய வஸ்துக்களினால் இவ்வுலகமெல்லாம் மயங்கிப்போய் இவற்றிற்கு மேலாகிய அழிவில்லாத என்னை அறிகிறதில்லை.''

சம்சார மரம் சரிந்து விழுகிறது

இன்று வாழ்விலே இயற்கையைப் பெரிய அளவுக்கு வென்றுவிட்டோம். உலகத்தின் ஒருகோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்குச் சிலமணி நேரங்களில் நம்மால் செல்லமுடிகிறது. ஒருவன் சந்திரமண்டலத்துக்குச் செல்கின்றான். அவனோடு பூமியிலிருந்தே பேசிக்கொண்டிருக்கலாம். அவனுடைய செயல்களையும் சினிமாப்படத்திலே பார்ப்பதைப் போலப் பார்த்துக்கொண்டும் இருக்கலாம். ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருக்கும் மக்களை அழிக்க அணுவின் கொடிய சக்தியைப் பயன்படுத்தும் வல்லமையையும் நாம் தேடிவிட்டோம். ஓராண்டு முழுவதும் கடலின் அடியிலே மறைந்துகொண்டு நீர்மூழ்கிக் கப்பலிலே வாழவும் நம்மால் முடியும். இவையெல்லாம் பெருமைக்குரிய சாதனைகள்; ஐயமே இல்லை. ஆனால் வசதிகள் பெருகிய அளவுக்கு உள்ளத்திலே உயர்ந்த பண்புகள் ஓங்கி வளரவில்லை. அன்புக்கும் பரிவுக்கும் ஆண்டவன் நம்பிக்கைக்கும் மனித சமுதாயத்திலே இடம் இல்லாமல் இருக்கின்றது. ஆகாயத்துக்கு அப்பாலும் செல்லக் கற்றுக் கொண்ட மனிதன் தன் உள்ளத்திலே அவ்வாறான விரிவை அடையவே இல்லை. இதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இதனால் மக்கள் மத்தியிலே அச்சமும் அவநம்பிக்கையும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்துகொண்டே போகின்றன. 'ஆருயிர்களுக்கெல்லாம் நாம் அன்பு செய்யவேண்டும்' என்ற அடிப்படையில் வாழ்வு மலர்ந்தாலன்றி அமைதியைக் காணவே முடியாது.

இன்னும் ஒரு சாரார், ''இவ்வுலகம் இன்பம் தரக் கூடியதாயிருக்கிறது. செத்தபின் சிவலோகம், வைகுண்டம் என்று பேசிக்கொள்வது பைத்தியக்காரத்தனம். சுகபோகத்துக்குரிய பொருள்களைப் புறக்கணித்துவிட்டுக் கண்ணால் காணுதை ஒன்றுக்கு நாம் ஏன் பாடுபட வேண்டும்?'' என்று கேட்கிறார்கள். இக் கேள்விகளுக்கு விடை உண்டு. இவ்வுலக வாழ்வு நித்தியமானது என்று நினைத்துவிடக்கூடாது.

இப்பொழுது இன்பம் துய்ப்பதுபோன்று முன்பும் பல தடவைகளில் இவ்வுலகத்திலே பிறந்து இன்பம் அநுபவித் திருக்கின்றோம். ஒரு காலத்திலே இன்பமாகத் தெரிவது இன்னொரு காலத்திலே இன்பமாக இருப்பதில்லை என்ற உண்மையை எல்லோரும் அறிவார்கள். இன்பம் துன்பமாக மாறுவதையும் நாம் அறிந்திருக்கின்றோம்.

"ஊரெலாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
பேரினை நீக்கிப் பிணம்என்று பேரிட்டுச்
சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி நினைப்புழிந் தார்களே."

என்ற திருமூலர் பாடலும் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகவே, நிலையற்ற இவ்வுலக இன்பங்களைப் பெறவேண்டிய செயல்களைச் செய்துகொண்டு போவது அறியாமை என் பதும் நிலைத்துள்ள ஓர் இன்பத்தை, பேரானந்தத்தைப் பெறுவதே நமது குறிக்கோள் என்பதும் இப்போது விளங்கி விடுகிறது.

இக் கருத்துக்களைக் கீதையின் பதினைந்தாம் அத்தியா யத்திலே இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கண்ணன் சொல்கின்றான்.

அசுவத்தமரம்:

நாசமடையும் இப்பிரபஞ்சத்திலிருந்தும் நாசமடையாத மூலப்பிரகிருதியினின்றும் வேறுபட்ட தனது உத்தம ஸ்வரூபத்தைப் பகவான் போதிக்கிறான். அதனால் இந்த அத்தியாயம் புருஷோத்தம யோகம் என்று பெயர்பெறும்.

பரமாத்மா சொல்கிறான்: "மேலே வேருள்ளதும் கீழே கிளையுள்ளதுமான அசுவத்தமரம் போன்ற சம்சாரத்தை அழிவற்றது என்று பேசுகிறார்கள். வேதங்கள் அதன் இலைகள். இதை அறிந்தவனே வேதத்தை அறிந்தவ னாகின்றான்."

'ச்வ' என்ற பதத்துக்கு நாளை என்பது பொருள். அசு வத்தம் என்ற சொல்லால் நாளை வரையில்கூட நிலைஇல்லாத சம்சாரம் விளக்கப்படுகின்றது. சம்சாரம் ஒவ்வொரு நிமிஷ மும் நிலை மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. எனவே, அது

அசுவத்தம். ஆனல் ஒன்றை நாம் நன்முக நினேவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். இத் தன்மையுடன் அது எக்காலமும் இருப்பதாலும் அதன் வேர் மேலே அதாவது ஈசுவர னிடத்திலே இருப்பதாலும் அது அழிவற்றது. அதில் வேதம்—தர்மத்தின் சுத்த சொரூபம் என்கின்ற இலேகள் தோன்முவிடின், அது பிரகாசிக்கமாட்டாது. பிரம்ம ஞானம் அடையும்வரையில் இப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைக்கு முடிவு இல்லே. அது நீடுழியாக நிலேபெற்றிருக்கின்றது. அதனுலேயே, அது அழிவற்றது அல்லது அவ்யயம் எனப் பேசப்படுகின்றது. அவ்யயம் என்முல் ஞானம் உண்டாகும் வரை அழியாத தொடர்புடையது என்பது பொருள். இந்தப் பிரபஞ்ச நடைமுறையை உள்ளபடி அறிபவன் வேதத்தையே அறிந்தவன் ஆகின்முன். இவ்விதம் சம் சாரத்தின் உண்மையான ஞானம் எவனுக்கு இருக் கின்றதோ அவனே ஞானி. ஆலம்விழுது மேலே சத்தை வாங்கிக்கொண்டு கீழே இறங்கி வருவதுபோல மாயப் பிரபஞ்சம் மேலே பரம்பொருளிடத்திருந்து சத்தை வாங்கிக் கொண்டு கழே பிரகிருதியாகப் பரிணமித்து வருகிறது.

இந்த அசுவத்த மரத்தின் கிளேகள் குணங்களின் சேர்க்கையால் செழிப்படைந்து விஷயங்கள் என்னும் தளிர் விட்டு, கீழும் மேலும் படர்ந்திருக்கின்றன. கர்மங்களின் பந்தங்களாகிய அதன் வேர்கள் இம் மானுட உலகில் கீழே நோக்கிய வண்ணம் பரவியிருக்கின்றன.

நல்லறிவு கைவரப் பெருதவனுக்கு இந்த அசுவத்த மரம் தோன்றும்வகை இவ்விதம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக் கின்றது. மேலே இறைவனிடமிருக்கும் வேர்களே அவன் பார்க்கமாட்டான். இதற்கு மாருக விஷயங்களின் அழகால் மயங்கி மூன்று குணங்களின் வாயிலாக இவ் விருக்ஷத்தை விருத்திசெய்கின்முன். அதன் பயனுகக் கர்மம் என்னும் கயிற்றினுல் கட்டப்படுகின்முன். அதனுல் பிறப்பும் இறப்பும் மாறி மாறி அவனுக்கு வந்தமைகின்றன. ஆகவே வெகு ஆழமாகச் சென்று நிலேபெற்றிருக்கின்ற வேர்களேயுடைய அசுவத்த மரத்தைப் பற்றின்மை என்ற கூரிய வாளால்

வெட்டிப் பிறவிக் கடலில் கிடந்து உழலாது அதற்கு அப்பால் இருக்கும் பரமபதத்தை மனிதன் நாடவேண்டும்.

"ந ரூபமஸ்யேஹ ததோபலப்யதே
நாந்தோ ந சாதிர் ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா
அச்வத்தமேனம் ஸுவிரூடமூலம
ஸங்கசஸ்த்ரேண த்ருடேன சித்வா
தத: பதம் தத்பரிமார்கிதவ்யம்
யஸ்மின் கதா ந நிவர்த்தந்தி பூய:
தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ."

இந்த மரத்தின் வடிவம் நம்மால் அறியமுடியாதிருக்கின்றது. அதற்கு முடிபு இல்லை; ஆரம்பமில்லை; இருப்பும் இல்லை. வலுவடைந்து வேரூன்றிய அந்த அசுவத்த மரத்தைப் பற்றின்மை என்ற உறுதியான வாளால் வெட்டி "எவன் இப் பழைமையான மாயையைப் படரச் செய்தானே, அவ்வாதி புருஷனைச் சரண் அடைகின்றேன்" என்று பிரார்த்தித்து, எவ்வழி சென்றோர் மீண்டும் பிறப்பு எடுப்பதில்லையோ அவ்வழியையே தேடிச் சென்று அடைய வேண்டும்.

இரு விலங்குகள்:

பிறவிகள் மேலும் மேலும் உண்டாவதற்கு வினையே காரணம். இனிப் பிறவாத நிலைதான் மோட்சம்.

"மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே"

என்று பாடுகிறார் மாணிக்கவாசகர். இப்போது நாம் வாழும் உடம்பு கள்ளப் புலக்குரம்பை. இது நீங்கிய போது மறுபடியும் இங்கு வாராத நிலை வரவேண்டும். நல்வினை தீவினைகளாகிய இரு வினைகளும் பிறவிக்குக் காரணமானவை. தீவினை இரும்பு விலங்கு. நல்வினை பொன் விலங்கு. வினையே நம்மைப் பாசக்கட்டில் தள்ளுகிறது. பாசமும் விலங்கு; வினையும் விலங்கு. பாசம் என்பதும் மலம் என்பதும் ஒன்றே. இருவினை ஒப்பு உண்டாகும் போதே மலபரிபாகம் ஏற்படும். வினைவிலங்கு ஒழிந்தால் தேகம் என்னும் சிறையும் ஒழியும்.

"வினைப்போக மேஒரு தேகங்கண் டாய்வினை தானெழிந்தால்
தினைப்போ தளவுநில் லாதுகண் டாய்"

என்று பாடுவார் பட்டினத்தார். காரணமாகிய வினை அற்றபோது காரியமாகிய உடம்பும் அற்றுவிடும்.

"ஏழையின் இரட்டைவினை ஆயதொர் உடற்சிறை
இராமல்விடு வித்தருள் நியாயக் காரனும்"

என்று திருவகுப்பில் அருணகிரிநாத சுவாமிகளும் பாடுவார். பிரபஞ்ச வாழ்க்கை பிறவிப் பெருங்கடலாகப் பரிணமிக் கின்றது. ஆகவே பிறவி அறவேண்டுமாலை பற்றின்மை வேண்டும்.

பற்றின்மை எவ்வளவு வலிதாக வாய்க்கப் பெறு கின்றதோ, அவ்வளவு விரைவிலே சம்சார விருக்ஷம் வெட் டப்படும். இந்திரிய சுகங்கள் எல்லாம் முழு நிறைவை அடைவன அல்ல. இறைவன் ஒருவனே குறைவிலா நிறை வானவன். அவனெடு ஒன்றுவதே நிறைவான வாழ்வு, அதுவே பரமசுகம். ஆதிபுருஷனிடத்து அடைக்கலம் புகுந் தால் சம்சார விருக்ஷம் எப்படித் தழைக்கும்?

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசுகின்றான்: "ஆணவமும் மோகமும் அற்றவர், பற்று என்னும் குற்றம் இல்லாதவர், பரமாத்மஞானநிஷ்டர், ஆசைகளை அறவே ஒழித்தவர், இன்பம் துன்பம் என்ற இரட்டைகளைக் களைந்தவர், அஞ் ஞானம் அற்றவர், அழியாப் பெருநிலையை எய்துகின்றார் கள். எங்கு சென்று திரும்புவதில்லையோ அதாவது எவ் விடத்தை அடைந்தால் மறுஜன்மம் எடுக்க வேண்டிய தேவை இல்லையோ, அவ்விடமே எனது பரமபதம். அந்தப் பரம பதத்திலே சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை. அங்கே சந்திரனும் இல்லை; அக்கினியும் ஒளி கொடுக்க வேண்டியதில்லை."

"அங்கே சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், மின்னல் கொடிகள், அக்கினி முதலிய ஒன்றுமே பிரகாசிப்பதில்லை. சுயம் பிரகாசமுள்ள அவனைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றன. அவனொளியாலேயே இவை அனைத்தும் விளங்குகின்றன" என்று கடோபநிடதமும் இதைப் பேசும்.

புருஷோத்தமன் :

''என்றென்றும் எனது அம்சமே ஜீவலோகத்தில் அதனதன் இயல்பில் நிற்கும் மனத்துடன் கூடிய இந்திரியங்களைப் போகத்தில் இழுக்கின்றது. மலர்களினின்றும் மணத்தைக் காற்றெடுத்து ஏகுவதுபோல ஜீவன் சரீரத்தை எடுக்கும்போதும் விடும்போதும் இந்திரியங்களைக் கவர்ந்துகொண்டே செல்கின்றான். அவன் செவி, கண், மெய், நாவு, நாசி, மனம் ஆகிய அனைத்தையும் தன் வயப்படுத்திக்கொண்டு விஷயங்களை அனுபவிக்கின்றான். சரீரத்தை விடும்பொழுதும் சரீரத்திலே உறைந்திருக்கும்பொழுதும் அனுபவிக்கும்பொழுதும் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும்பொழுதும் ஜீவனை மதியீனர் அறிவதில்லை; ஞானிகள் அறிவார்கள். முயற்சியுடைய யோகிகள் ஆத்மனைத் தங்களுக்குள்ளே காண்பார்கள். முயற்சியுடையார் எனினும் ஆத்மபரிபாகம் அடையாத அறிவிலிகள் அவனைக் காண்பதில்லை.''

''சூரியனிடமிருந்து வந்து உலகம் முழுவதையும் விளக்குகின்ற ஒளியும், சந்திரன் ஒளியும், அக்கினியின் ஒளியும் ஆகிய எல்லா ஒளியும் என்னுடைய ஒளியென்றே அறிக. என் சக்தியினால் நான் பூமியுள் புகுந்து உயிர்களைத் தாங்குகின்றேன். சந்திரனாக இருந்து பயிர்களைப் போஷிக்கின்றேன். உதரக் கனலாக உயிர்களின் உடலில் இருந்து பிராண அபான வாயுக்களுடன் கூடி * நான்குவித உணவுகளையும் ஜீரணம் செய்கின்றேன். எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் இருப்பவன் நானே. நினைவும் அறிவும் மறதியும் என்னிடம் இருந்தே உண்டாகின்றன. வேதங்கள் அனைத்தினாலும் அறியவேண்டியபொருளும் நானே. வேதாந்தத்தைச் செய்தவனும் வேதத்தை அறிந்தவனும் நானே. க்ஷரன் என்றும் அக்ஷரன் என்றும் உலகில் இரண்டுவகைப் புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். வடிவு எடுத்தவைகள் அனைத்தும் க்ஷரபுருஷன்.

---

* நான்குவித உணவுகளாவன : காத்யம் - மென்று சாப்பிடுவது; சோஷ்யம் - வறுவல் போன்றது; லேஹ்யம் - விழுங்குவது; பேயம் - பருகுவது.

கூடஸ்தன் அக்ஷரபுருஷன். இவற்றினுக்கு அந்நிய மானவன் புருஷோத்தமன். அவன் ஈஸ்வரன்—நிர்விகாரப் பரமாத்மா — மூவுலகையும் தாங்கும் இறைவன். எக் காரணத்தினுல் நான் க்ஷரத்தைக் கடந்து அக்ஷரத்துக்கும் மேலானவனுக இருக்கின்றேனே, அக் காரணத்தினுல் நான் உலகிலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று புகழப் பெற்றிருக்கின்றேன். அர்ச்சுனு, எவன் இவ்வாறு மதிமயக்க மில்லாதவனுய் என்னைப் புருஷோத்தமன் என்று அறி கின்றனே அவன் அனைத்தும் அறிந்தவனுய் அனைத்தையும் நான் எனப் பாவித்து முழுமனத்தோடு என்னை வணங்கு கின்றன். இந்த ஆழ்ந்த தத்துவத்தை அறிபவன் ஞானி. செய்ய வேண்டிய கருமத்தைச் செய்து முடித்தவனும் அவனே.''

வலுத்து வேரூன்றிய அசுவத்தமரத்தைப் பற்றின்மை என்ற வாளால் வெட்ட வேண்டும் என்று கண்ணன் பேசிய வார்த்தைகளை அருணகிரியார் இன்னெரு பாணியிலே பாடுகின்றார். அலங்காரத்திலே :

''தந்தைக்கு முன்னம் தனிஞான வாள்ஒன்று சாதித்தருள் கந்தச் சுவாமி எனைத்தேற் றியபின்னர்க் காலன்வெம்பி வந்துஇப்பொழுதுஎன்னைஎன்செய்யலாம்சத்திவாள்ஒன்றினுல் சிந்தத் துணிப்பன் தணிப்பரும் கோபத்ரி சூலத்தையே.''

ஞானத்தை வாள் என்று சொல்வது ஒரு மரபு. ஞானத்தை ஆண்டவன் நமக்கு வாளாகக் கொடுக்கின்றன். அதனுல் அறியாமையைப் போக்கிச் சரீர அபிமானத்தைச் சேதித்து மரணத்தையும் மாய்த்துவிடலாம்.

பிரம்ம ஞானம் அடையும்வரையும் இப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைக்கு முடிபு இல்லை. பிரபஞ்ச நடைமுறையை அறிந்துகொள்கின்ற ஞானம் வாய்க்கப்பெறும்போது சம்சாரமரம் சரிந்து விழுகிறது.

சாஸ்திரங்களே பிரமாண நூல்கள்

உலகம் தோன்றிய நாள் தொடங்கி நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே போர் நிகழ்ந்துகொண்டே வருகின்றது. இங்ஙனம் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடந்து வருகின்ற போர் இரு மனிதர்களுக்கு இடையேயும் நடக்கலாம். அல்லது ஒரே மனிதனிடம் காணப்படும் நற்பண்பு, தீயபண்பு ஆகிய இரு பண்புகளின் இடையேயும் நடக்கலாம். மனிதனாகப் பிறந்திருக்கின்ற ஒவ்வொருவனும் நற்பண்பு, தீயபண்பு ஆகிய இரண்டும் கலந்தவனே தவிர, முற்றிலும் நற்பண்பு உடையவன் என்றோ அல்லது முற்றிலும் தீயபண்பு உடையவன் என்றோ சொல்லிவிட முடியாது. இவ்வுண்மையை அறிவுறுத்தவே கலைஞன் பாத்திரங்களை நற்பண்பு, தீயபண்பு ஆகிய இரண்டிலும் வைத்துக் கவிதை எழுதுகின்றான்; காப்பியமும் எழுகின்றது; புராணங்கள் இதிகாசங்களில் வருகின்ற அளவிறந்த கதைகள் தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் இடையே எழுந்த போர் பற்றியனவே என்பதும் நமக்கு இப்போது தெரிந்து விடுகின்றது.

எத்தனைக் காலம் திருப்பித் திருப்பிப் படிப்பினும் கேட்பினும் எட்டனையும் தெவிட்டாது தித்தித்து அமுதூறும் அத்தியற்புத அதிமதுரத் திவ்விய வாக்காகிய கந்த புராணத்திலே காசிப முனிவர் தன் புதல்வர்கள் சூரன், சிங்கன், தாரகன் ஆகிய மூவரையும் பார்த்து முதன்முதல் பாடம் சொல்கின்றார். பிள்ளைகளே, கேளுங்கள்:

> "தருமம்என் றெருபொருள் உளது தாவிலா
> இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால்
> அருமையில் வரும்பொருள் ஆகும் அன்னதும்
> ஒருமையி னேர்க்கலால் உணர்தற் கொண்ணுமோ."

அறம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்கின்ற காசிபர் அறம் செய்வதனால் ஆய பயனையும் அடுத்த செய்யுளிலே சொல்கின்றார்.

"தருமமே போற்றிடின் அன்பு சார்ந்திடும்
அருள்எனுங் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்துமேல்
தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்."

அன்பும் அருளும் சித்தித்த வழி தவம் மேற்கொள்ளப் படும். அப்போது அறிவு தெளியும். அறிவு தெளிகின்ற போது உயிர் சிவனைச் சேரும்.

இது காசிபருடைய உபதேசம். இந்த உபதேசம் காசிபருடைய மனைவி மாயைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் சிரிக்கிறாள். காசிபரை நோக்கிச் சொல்கின்றாள் :

"மறைதெரி முனிவநீ வாய்மை ஆகிய
உறுதியை மொழிந்தனை உயர்ந்த வீடுறும்
அறிவுடை முனிவரர்க் கன்றி நாமருள்
சிறுவருக்கு இத்திறம் செப்ப லாகுமோ."

"சூரன், சிங்கன், தாரகன் சிறு குழந்தைகள். வேதங் களை உணர்ந்த மகா முனிவன் நீ. இந்த உண்மைகளை இப் பச்சிளங் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லலாமா?"

"நன்பெருஞ் செல்வமும் நவையில் கொற்றமும்
இன்பமும் அழிவிலா திருக்கும் ஆயுளும்
மன்பெருஞ் சீர்த்தியும் மறுவில் வாழ்க்கையும்
அன்புடை இனையவர் அடைதல் வேண்டுமால்."

"நம்முடைய குழந்தைகள் இந்த உலகத்திலே செல்வ மும், சீரும், இன்பமும், நல்லாயுளும் பெற்று வாழவேண்டும். வேதங்களை அறிந்த நீ, தருமம் என்று ஒரு பொருள் உளது; அத் தருமம் இம்மை இன்பத்தையும் மறுமை இன்பத்தை யும் தரவல்லது என்று சொல்வதில் தவறு இல்லை. ஆனால் அந்த உபதேசத்தை இந்தச் சிறுவர்களுக்குச் சொல்ல லாமா? நம்முடைய குழந்தைகளுக்கும் அந்தப் பெரிய உப தேசத்துக்கும் வெகு தூரம்" என்று மறுத்துரைக்கின்றாள் மாயை; புதல்வர்களைச் சுக்கிராசாரியரிடம் வழிப்படுத்து கிறாள். காசிபரின் பாடம் அவ்வளவில் முடிந்து சுக்கிரா சாரியரின் பாடம் தொடங்குகின்றது. சுக்கிராசாரியரின் உபதேசம் இதோ :

"தருமஞ் செய்க தவறுள பாவமாம்
கருமஞ் செய்யற்க என்பர் கருத்திலார்
இருமை தன்னையும் யாவர்செய் தாலுமேல்
வருவ தொன்றிலை மாயம்வித் தாகுமோ?"

"புண்ணியமே செய்யத்தக்கது, பாவம் விலக்கத் தக்கது என்பது வீண்கதை. எதையும் எவரும் செய்ய லாம். அதனால் ஆவது ஒன்றுமே இல்லை. 'உற்றதோர் மேன்மை நாடி உன்னைநீ பிரமம் என்றே தெற்றெனத் தெளிதி.' உன்னைத் தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை.

"கொலையொடு களவு காமம் குறித்திடும் வஞ்சம் எல்லாம்
நிலையெனப் புரிதி அற்றால் நினக்குமேல் வருந்தீ தொன்றும்
இலைஅவை செய்தி டாயேல் இறைவநீ விரும்பிற் றெல்லாம்
உலகிடை ஒருங்கு நண்ணு உனக்குஎவர் வெருவும் நீரார்."

ஆதலால், பயப்படாது நீ எந்த அக்கிரமத்தையும் செய்ய லாம்" என்று சூரன் முதலாம் சிறுவர்களின் உள்ளத்திலே வேண்டாத பொருளை விதைத்துவிடுகிறார் சுக்கிராசாரியர்.

பாடம் தொடர்ந்து செல்கின்றது. பாடம் நன்றாகக் குழந்தைகள் செவிகளிலே புகுகின்றது. அவர்கள் அசுரக் குழந்தைகள். அவர்களுக்கும் தரும உபதேசத்துக்கும் எவ் வளவு தூரம்? தர்மத்துக்கும், அதர்மத்துக்கும் போர் எழுகின்றது. 'ஆண்டொரு பேரின்பம் உண்டென்பர். அதனை ஆர் அறிவார்? நன்னல மாதரை அணுகும் இன்பமே உன்னரும் முத்தி' என்ற நிலைக்கு வந்துவிடுகின்றான் சூரன். முடிபு என்ன? புன்னெறி யதனில் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி ஒழுகச் செய்ய, திருமுருகப் பெருமான் ஆறு திருமுகங்களோடும் பன்னிரு கைகளோடும் வேல் முதலாம் படைக்கலங்களோடும் வீரவாகு முதலான இலக்கத்தொன்பதின்மரோடும் இரண்டாயிரம் பூத வெள் ளங்களோடும் எழுந்தருளித் தர்மத்தை நிலைநாட்டுகின்றார். சூரனுக்கு அப்போதுதான் வாழ்வும் வந்தமைகின்றது.

சூரன், சிங்கன், தாரகன் முதலிய அசுரர்களிலும் இந்திரன் முதலாம் தேவர்களிலும் பிரம விஷ்ணுக்களிலும் வள்ளி, தெய்வயானையாம் இரு தேவியர்களிலும் வைத்துத்

தெய்வ இயல்பையும் அசுர இயல்பையும் காட்டும் கருவூலம் கந்தபுராணம். இந்த உலகத்திலேயும் இவ்விரு இயல்புகளும் ஒவ்வொரு கணமும் போராடிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இதனை அன்றைக்கே பரமாத்மா கீதையிலே சொல்லி விட்டான்.

இருவகை உயிர்ப் பிறப்புக்கள்:

''பார்த்தா, தெய்விகம் என்றும் அசுரம் என்றும் இருவகை உயிர்ப் பிறப்புக்கள் இந்த உலகத்திலே உண்டு. செய்ய வேண்டிய நல்வினையையும் செய்யத்தகாத தீவினையையும் அசுர இயல்புடையார் அறியார். அவர்களிடம் தூய்மையும் நல்லொழுக்கமும் வாய்மையும் இல்லை. அஞ்சாமை, உள்ளத்தூய்மை, ஞானம் யோகம் இரண்டிலும் நிலைத்திருத்தல், கொடை, பொறிகளைப் புலன்வழிச் செல விடாது அடக்குதல், யாகம், சாஸ்திரம் படித்தல், தவம், நேர்மை, அஹிம்சை, உண்மை, சினமின்மை, துறவு, அமைதி, கோள் சொல்லாமை, உயிர்களிடம் இரக்கம், பிறர் பொருளை விரும்பாமை, இனிமை, நாணம், மன வுறுதி, தைரியம், பொறை, தளராமை, தூய்மை, வஞ் சகம் இன்மை, செருக்கின்மை என்று சொல்லப்படும் இவை எல்லாம் தெய்வ சம்பத்துடன் பிறந்தவனுக்கு இயல்பாகின்றன. இடம்பமும், இறுமாப்பும், தற்புகழ்ச்சி யும், கோபமும், கொடுஞ் சொல்லும், அஞ்ஞானமும் ஆகிய எல்லாம் அசுர சம்பத்துடன் பிறந்தவனுக்கு இயல் பாகின்றன. தெய்வ சம்பத்து மோட்சம் தருவது; அசுர சம்பத்து பந்தப்படுத்துகின்றதென்றும் கருதப்படுகின்றது.

''உலகம் உண்மை இல்லாதது; நிலையில்லாதது; கடவுள் இல்லாதது; காமத்தையே காரணமாகக்கொண்டு ஆண் பெண் சேர்க்கையிலானது அன்றி வேறு எவ்விதம் இருக்கின்றது?' என்று அசுர இயல்புடையார் பேசிக்கொள் வார்கள். இந்த அற்பமான கொள்கையினையுடைய புல்லறி வாளர்கள் ஆன்ம நெறியை இழந்தவர்களாய் கொடுந் தொழில் புரிபவர்களாய் உலகுக்கே பகைவர்களாய் உல கத்தின் நாசத்தின் பொருட்டே இங்கு வந்து பிறந்திருக் கின்றார்கள். இவர்கள் ஒருபோதும் பூர்த்தி செய்ய முடி

யாத பெருங் காமம் உடையவர்களாய் ஆடம்பரமும் தற்பெருமையும் மதமும் பொருந்தியவர்களாய் மதிமயக் கத்தால் கெட்ட எண்ணங்களே மேற்கொண்டு தீய முடிபுக ளுடன் தொழில்புரிகின்றனர். இறக்கும் வரையும் அளவு கடந்த கவலையை உடையவர்களாய் காம நுகர்ச்சியே அனைத்தினும் மேல் என்னுங் கருத்தினராய் ஏனைய எல்லாம் பயன் அற்றன எனும் தீர்மானங்கொண்டு வாழ் கின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான ஆசைக் கயிறுகளால் கட்டப் பட்டவர்களாய் காமத்துக்கும் குரோதத்துக்கும் அடிமை களாய் காம நுகர்ச்சிக்கென்றே அநியாயமாகப் பணக் குவியலைத் தேடுவார்கள்.''

''' இன்று இது என்னால் அடையப்பட்டது; இந்த ஆசையை நிறைவேற்றுவேன்; மேலும் எனக்கு இச் செல்வம் வந்து சேரும்; அப்பகைவன் என்னால் கொல்லப் பட்டவன்; மற்றவர்களையும் கொல்லப்போகிறேன்; நான் பிரபு, போகத்தை அநுபவிப்பவன்; காரியங்களில் சித்தி பெற்றவன்; பலம் உடையவன்; இன்புறுபவன்; செல்வம் படைத்தவனுகவும் உயர்குலத்து உதித்தவனுகவும் நான் இருக்கின்றேன்; எனக்கு நிகராக வேறு எவன் இருக் கின்றன்? யாகம் செய்வேன்; தானம் கொடுப்பேன்; மகிழ்ச்சி அடைவேன்' என அஞ்ஞானத்தில் மயங்கிய வர்கள், பல எண்ணங்களில் குழப்பம் அடைந்தவர்கள், மோகமாகிய வலையில் அகப்பட்டுக் காம நுகர்ச்சிகளில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ளவர்கள் பாழ் நரகில் வீழ்கின்றார்கள்.

செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாதது:

''தற்புகழ்ச்சியுடையவர்கள், வணக்கம் இல்லாதவர்கள், செல்வச் செருக்கும் மதமும் படைத்தவர்கள், பெயரளவில் யாகத்தை விதிவழுவி ஆடம்பரத்துக்காகச் செய்கின்றனர். அஹங்காரம், பலம், கர்வம், கோபம் இவற்றையுடைய வர்கள் தம் உடலிலும் பிறர் உடலிலும் உள்ள என்னை வெறுத்து அவமதிக்கின்றனர். பகைமையுடையவர்களையும் கொடியவர்களையும் மனிதப் பதர்களையும் பாவிகளையும் பிறந்து இறந்து உழலும் உலகில் அசுர யோனிகளிலே

திரும்பவும் திரும்பவும் தள்ளுகின்றேன். மூடர்கள் பல பிறவிகளில் அசுர யோனிகளில் தோன்றி என்னை நாடாமல் இன்னும் தாழ்ந்த நிலையையே அடைகின்றார்கள். காமம், குரோதம், லோபம் ஆகிய மூன்றும் நரகவாயில்களாகும். இவை மூன்றும் ஜீவனைக் கெடுக்கும் தன்மையினையுடையன. ஆகவே இம் மூன்றினையும் விலக்க வேண்டும். இவற்றினின்றும் விலகியவன் தனக்கு நலன் செய்வோன். அவனே மோட்சத்தை அடைகின்றான். எவன் சாஸ்திர விதியை மீறி ஆசைவாய்ப்பட்டு நடக்கின்றானே அவன் பரிபூரணனாகான்; இன்பம் பெறான்; பரகதி எய்தமாட்டான்.

"தஸ்மாச்சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே
கார்யாகார்யவ்யவஸ்திதௌ
ஞாத்வா சாஸ்த்ரவிதானோக்தம்
கர்ம கர்த்துமிஹார்ஹஸி"

ஆகவே, செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது என்று நிச்சயிப்பதில் சாஸ்திரம் பிரமாணமாகின்றது. சாஸ்திரம் கூறிய நெறியை அறிந்து கர்மம் செய்யக்கடவாய்."

இந்த அத்தியாயத்தின் இறுதியிலே 'சாஸ்திரத்துக்கு அமைந்து வாழ்வை நடாத்துவாய்' என்று பகவான் கூறியது சிந்தனைக்கு ஒரு சீரிய விருந்தாகும். தர்ம கிரந்தங்கள் முதலிய நூல்களில் கூறப்பட்ட கிரியைகள், சாஸ்திரங்கள் ஆகமாட்டா. பழுத்த ஞானிகள், அருளாளர்களின் வாக்கியங்களே சாஸ்திரங்கள். அவற்றையே பிரமாணமாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டும். சான்றோர்களுடைய ஆப்தவாக்கியம் அன்றும் இன்றும் என்றும் நமக்குப் பிரமாணமாகின்றது. அப் பெருமக்கள் உலகில் அரும் பெரும் செயல்களைச் சாதித்தவர்கள். அவர்கள் இவ் வாழ்வுக்கு அப்பால் அகண்டாகாரப் பெருவாழ்வு ஒன்று இருக்கிறது என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அத்துடன் நின்றுவிடாது அப் பெருவாழ்வை அடைதற்கான வழியை அதாவது சாதனவகைகளையும் நன்கு விளக்கிக்காட்டி இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் காட்டிய செந்நெறியிலே செல்லும் அளவுக்கு வாழ்க்கை வளம் அடையும் என்றும் உறுதி கூறியிருக்கின்றார்கள்.

வாழ்க்கையின் சத்துரு சந்தேகம்:

அறிவும் ஆராய்ச்சியும் மன அமைதியைத் தரும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. விவேகானந்த சுவாமிகள் பெரிய மேதை. எழுதப் படிக்கத் தெரியாத ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடம் வாய் அடங்கி, செயல் அடங்கி, உள்ளம் அடங்கினார். அவரைக் குருவாகவும் ஏற்றுக்கொண்டார். உலகம் எல்லாம் முரசு அறைந்து ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சரின் பெரும் புகழைப் பரப்பினார். இதைவிட அநுபூதி மான்களின் அளப்பரிய ஆற்றலுக்கு வேறு என்ன சான்று வேண்டும்? 'மோனம் என்பது ஞான வரம்பு' என்று தானே நந் தமிழ்மூதாட்டி ஔவையார் கொன்றைவேந்தனில் அருளிச் செய்கின்றார். அநுபூதி பெற்ற அருளாளர்கள் மௌனமாக இருந்து உலகம் உய்ய வேண்டும் என்று மொழிந்தவை சாஸ்திரங்கள்; அவற்றை நம்பாதவர்கள் நாசமடைவார்கள். 'சந்தேகம் கொள்பவனுக்கு இவ்வுலக இன்பமும் இல்லை; அவ்வுலக இன்பமும் இல்லை' என்று கண்ண பரமாத்மாவே நான்காம் அத்தியாயத்திலே சொல் வதையும் நாம் இங்கே சிந்திக்க வேண்டும். அங்கே.

"ஸம்சயாத்மா விநச்யதி"

என்று சொல்வதிலிருந்து சந்தேகம் வாழ்க்கைக்குச் சத்துரு என்பது தெளிவாகின்றது.

சாஸ்திரங்களே பிரமாண நூல்கள். அவற்றை நம்பா தவர்கள் அழிந்துபடுவார்கள் என்று கண்ணனே சொல்கின்ற போது நம்பாதவர்களுக்கு நாம் என்ன சொல்ல முடியும்?

நாத்திகனே நீ வாழ்க!

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் ஒரு கதை சொல்வார். ஒருநாள் இருவர் ஒரு மாமரத் தோட்டத்துக்குப் போனார்கள். மாமரங்களில் நல்ல பழங்கள் நிறையப் பழுத்துக் குலுகுலுவாகத் தொங்கிக்கொண்டு இருந்தன. அங்கே சென்ற இருவரில் ஒருவன் தாவரநூல் அறிவு கைவரப் பெற்றவன். மற்றவனுக்கும் தாவரநூலறிவுண்டு; இருந்தும், மாம்பழங்களைப் பார்த்ததும் அவன் நாவிலே நீர் ஊறத்தொடங்கியது. முன்னவன் மாம்பழங்களைப் பார்த்ததும், 'இது என்ன சாதி மாம்பழம்? அது என்ன சாதி? எந்த நாட்டிலே இந்த மாம்பழம் அதிகமாக இருக்கிறது? முளைத்து வளர்ந்து எத்தனை ஆண்டிலே இந்த மாமரம் காய்க்கத் தொடங்கி இருக்கிறது? எவ்வகைப் புழு இந்த மாம்பழங்களைத் தாக்குகின்றது? காயாத மாமரங்கள் அத்தனையும் ஏன் காயாதிருக்கின்றன?' என்ற இன்னோரன்ன ஆராய்ச்சிகளை நடாத்தத் தொடங்கிவிட்டான். ஆனால் நாவிலே நீர் ஊறப்பெற்றவன் அந்தத் தோட்டத்துக்கு யார் காவற்காரன் என்பதை மற்றவர்களிடம் கேட்டு அறிந்தான்; நேரே அவன் வீட்டுக்குச் சென்றான். அவனுடன் இங்கிதமாகப் பேசி இரண்டு மாம்பழங்களைப் பெற்று அருந்தினான். முன்னவன் மாம்பழங்களின் ஆராய்ச்சியிலேயே நேரத்தைப் போக்கிக்கொண்டிருந்தான். ஆராய்ச்சியும் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டே இருந்தது. மற்றவனும் மாம்பழங்களின் இனிமையைச் சுவைத்துக் கொண்டே இருந்தான். இவர்கள் இருவரிலே யார் கெட்டிக்காரன் என்ற ஒரு வினா எழுகின்றது. ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் விடை இதோ! மாம்பழத்தைச் சுவைத்தவன்தான் கெட்டிக்காரன். ஏன்? ஆராய்ச்சிக்கு முடிவு இல்லையே!

மூன்று பிரமாணங்கள்:

எந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சோதித்தாலும் ஓர் அளவுக்குமேல் உண்மையை அறியமுடியாது. எந்த ஆராய்ச்சியி

லும் ஓரளவு ஆழமாகச் சென்றபின் மனிதனுடைய புத்திக்கு அதீதமான பாறையிலே மனித மூளை முட்டி மோதுகிறது. ஆராய்ச்சியும் அங்கே நின்றுவிடுகின்றது. காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக நிற்கும் முதற்காரணம், மனிதனுடைய ஆராய்ச்சிக்குள் அடங்காது.

உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள மூன்று பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன. பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்திலே,

''ப்ரத்யக்ஷானுமானாகமா: ப்ரமாணனி''

என்று ஒரு சுலோகம் வருகிறது. அதாவது பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், ஆகமங்கள் என்பன பிரமாணங்கள் ஆகின்றன.

இதனைச் சிவஞானசித்தியார் அளவை இயலிலே சொல்கின்றது. அளவை தமிழ்ச்சொல். பிரமாணம் வடசொல். அளவையாவது, பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களையும் உயிரின் அறியும் ஆற்றல் கொண்டு காண்டல், கருதல், உரை என்னும் அளவைகளால் அறிவது. விடயங்களை ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நேரிலே அறிவது காண்டல். புகை நெருப்பைவிட்டு நீங்காதிருப்பதுபோலப் பொருளைவிட்டு நீங்காதிருக்கும் காரிய காரணங்களைக் கொண்டு காணப்படாது மறைந்து இருக்கும் பொருளை அறிவது கருதல். காண்டல், கருதல் இவ்விரண்டினாலும் அறிய முடியாதனவற்றை அறிவிப்பது உரை.

பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்தை விளக்கப் புகுந்தால், நாம் நேரில் காண்பதும் உணர்வதும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம். ஒரு பொருளை நாம் நேரிலே பார்க்கின்றோம்; அது இருப்பதை நாம் பார்ப்பது போதிய பிரமாணம் ஆகின்றது.* இது முதலாவது பிரமாணம். இரண்டாவது பிரமாணம் அநுமானம். புகைகிளம்பி வருவதைப் பார்த்துத் தீ இருப்பதாக அநுமானிப்பது அநுமானப் பிரமாணம். ஆகமம் அதாவது ஆப்தவாக்கியம் என்பது மூன்றாவது பிரமாணம். தீர்க்கதரிசிகள் நேரே கண்டறிந்தவற்றைப் பற்றிச் சொல்வதை ஆப்தவாக்கியம் என்கின்றோம்.

* ஆனால் அப்படி நுகர்தலில் இந்திரியங்களின் குறைபாடு இல்லாதிருக்க வேண்டும்.

இதனையே சுருதிப் பிரமாணம் என்றும், சாஸ்திரப் பிரமாணம் என்றும் சொல்வதுண்டு. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் ஆகிய முக்கால நிகழ்ச்சிகளும் மெய்ஞ்ஞானிகளின் மனக்கண்ணுக்குக் காட்சி தருகின்றன. உண்மையைப் பற்றிய ஞானம் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே ஒளிவிட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது. அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நூல்கள் நமக்குப் பெரிய பிரமாணங்களாகின்றன. இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் கடந்துள்ள அதீதநிலையில் பரஞானம் இருக்கின்றது. ஆகவே ஆப்தவாக்கியம் அல்லது சுருதிப் பிரமாணம் முடிவான பிரமாணம் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கமுடியாது.

பதிப்பொருள் உண்மையை அதாவது ஆண்டவன் என்றொருவன் இருக்கின்றனை என்பதை மூன்றுவித பிரமாணங்களையும் கொண்டு சிந்தித்துப் பார்ப்போம். இறைவன் நிலையைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டமுடியாது. அநுமானத்தைக்கொண்டு ஓரளவு நிறுவமுடியும். சிவஞான சித்தியார் இதைப் பேசுகின்றது:

"ஒருவனே டொருத்தி ஒன்றென் றுரைத்திடும் உலக மெல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று போவதும் ஆத லாலே
தருபவன் ஒருவன் வேண்டும் தான்முதல் ஈறு மாகி
மருவிடும் அநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே."

ஒருவனேடு ஒருத்தி ஒன்று என்று உரைத்திடும் உலக மெல்லாம் வருமுறை வந்து நின்று போவது; ஆதலாலே தருபவன் ஒருவன் வேண்டும். கடவுள் உண்டு என்பதைச் சொல்லவந்து, கடவுள் இவர் என்றும், உலகம் ஏன் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றது, எம்முறையில் தோற்றுவிக்கப் படுகின்றது என்றும், தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகத்தை ஒடுக்குதற்குக் காரணம் இது என்றும், ஒடுங்கிய பின்னர் உலகம் மீளவும் தோன்றுவதற்குக் காரணம் இது என்றும், தோற்ற ஒடுக்கங்களைச் செய்யும் இறைவன் எத்தனை வடிவினன் என்றும், எத்தனையோ சிறப்புக்களை இந்தச் செய்யுள் சொல்லிச் செல்கின்றது. இதனைக் கந்தபுராணமும் தெளிவாகச் சொல்கின்றது.

"அந்தநா ளொருவ னுகி ஆருயிர்த் தொகையைத் தொன்னுள்
வந்தவா றெடுங்கச் செய்து மன்னியே மீட்டும் அன்னே
தந்தையாய் உயிர்கட் கேற்ற தனுமுதல் அளிக்கும் முக்கண்
எந்தைதன்செய்கைமுற்றும்இனையதென்றிசைக்கற்பாற்றே."

ஆகவே, இந்த உலகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அதைப் படைத்தவன் ஒருவன் இருக்கத்தானே வேண்டும் என்று அநுமானித்து முடிவுக்கு வருகின்றோம்.

மூன்றாவது பிரமாணமாகிய ஆகமம் அல்லது சாஸ்திரப் பிரமாணம் மெய்ஞ்ஞானிகள் நேரே சுவானுபூதியில் அடைந்த அனுபவம். ஆப்தன் அல்லது மெய்ஞ்ஞானி சுயநலத்தை அறவே துறந்தவன். தூய்மையே வடிவு எடுத்தவன். இந்திரியங்களை வென்று இந்திரியாதீதநிலை அடைந்தவன். அவன் ஞானதாதா. அவன் கைம்மாறு கருதி ஞானத்தை விலைக்கு விற்கமாட்டான். அவன் வழங்குகின்ற உண்மைகள் பழைய பேருண்மைகளுடன் ஒத்தனவாகவே இருக்கும். அவனது ஞானப்பேறு தனக்கென்று வாய்த்த தனிப்பேறு என்று அவன் உரிமை பாராட்டமாட்டான். இத்தகைய சீலம் படைத்தவனே ஆப்தன். அவன் மொழிந்தனவே ஆப்த வாக்கியங்கள். அவைகளே சாஸ்திரப் பிரமாணங்கள். மெய்ஞ்ஞானி அநுபூதியிற் கண்ட உண்மையை, ஏட்டுக் கல்வியைப் படித்தறிந்தவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்ய முடியாது. இந்திரியங்கள் யாவையும் கடந்த அதீதநிலையில் பிறந்த பரஞானம், இந்திரியவய மயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய் அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழும் இயல்புடன் வாழும் நாம் ஆராய்ச்சி செய்யக்கூடிய பொருள் அன்று. உலகியல் அறிவு ஐம்பொறிகளின் உணர்ச்சிக்கு உட்பட்டது. மனம் ஐம்பொறிகளையும் கடந்து அப்பாற் செல்லும்பொழுது பேருணர்வு நிலைக்கு வருகிறது. அப் பொழுது அப் பேருணர்வுக்கு எட்டுகின்ற ஒரு பொருளையே கடவுள் என்கின்றோம். ஆகவே, ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக உலகை அறியும் நாம், பொறிகளைக் கடந்த பரஞானத்தை அன்றேல் கடவுள் என்ற பொருளை ஐம்பொறிகளின் உதவியுடன் ஆராய்ச்சி செய்து முடிவுக்கு வருவது பேதைமையாகும். இதனை நாஸ்திகர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். நமக்கு வேண்டியது நம்பிக்கை.

சோதிக்க வேண்டாம்:

கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்களை ஆஸ்திகர்கள் என்றும் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களை நாஸ்திகர்கள் என்றும் சொல்கின்றோம். நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலே நம்முடைய வாழ்க்கை அமைந்து இருக்கின்றது. மனிதனுக்கு சுகம் அடைய வேண்டும் என்று விரும்புபவன் மனிதனிடத்திலே நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். அதுபோல் நல்ல வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று விரும்புபவன் கடவுளிலே நம்பிக்கை வைத்துத்தான் ஆகவேண்டும். நெறிப்பட்ட வாழ்வு, நிறைந்த சுகம், சேவை மனப்பான்மை, சீரான நோக்கம், தன்னுயிர்போல மன்னுயிரைப் பேணுகின்ற தனிப் பெரும் காருண்யம், பணிவு என்ற இன்னோரன்ன பெருங் குணங்கள் அனைத்தும் கடவுள் நம்பிக்கையிலிருந்து மனிதன் பெற்றுக்கொள்ளும் பெரும் பேறுகளாகும். அதர்மமும், அதிருப்தியும், அகம்பாவமும், சஞ்சலமும், சுயநலமும், நேர்மையின்மையும் கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவனுடைய சொத்துக்களாகின்றன. கடவுளிலே நம்பிக்கை வைத்து அதனாலே கெட்டொழிந்தவர்களை நாம் கேட்டறியோம்.

மனம் பரிபாகம் அடையாதவர்களே நாஸ்திகத்தைப் பற்றிப் பேசத் தலைப்படுகின்றார்கள். தம்முடைய குறை களும் வரம்புகளும் தமக்குத் தெரியாமல் பொய்யான உணர்ச்சியுடன் அவர்கள் வாழ்கின்றார்கள். எத்தகைய பொருளையும் எத்தகைய உண்மையையும் ஆராய்ந்து அறிய முடியும் என்று நம்புகிறார்கள். முழுமுதற் பொருளைத் தமது ஆராய்ச்சிக்குள் அடக்கிவிட முடியாது என்பதைச் சிந்திக்கத் தவறிவிடுகின்றார்கள். எத்தனை அழகிய கொத் தானாலும் அதனுள்ளே பறை அடங்காது. அவ்விதமே அனைத்துக்கும் காரணமான பரம்பொருள் மானிட அறிவுக்குள் அடங்காது என்பதைத் திட்டவட்டமாக அறிய வேண்டும். வெறும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தையோ யுக்தி புத்தியையோ கொண்டு அறியமுடியாத ஒரு விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்வது அறிவுடைமையாகாது என்று ஞானசம்பந்தக் குழந்தையே பாடுகிறது. தேவாரம் இதோ:

"ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி
மாதுக்கம் நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே."

நாங்கள் வழிபடுகின்ற ஒளிப்பொருளாம் எம்பிரான் எம்மைத் தன்வழிப்படுத்த எப்பொழுதும் தன்னொளியைப் பரப்பிக்கொண்டே இருக்கின்றான். ஆதலால் காரணங்களாலும் நூல் உரைகளாலும் அளவுக்கு மிஞ்சி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டாம். பெரியோர்களே, பிறவித் துன்பத்தை நீக்கத் தொடங்கியிருக்கும் நீங்கள் உங்கள் உள்ளத்தில் அந்தப் பேரொளிப் பரம்பொருளை நினைந்து வாழ்வீர்களாக!

வீண் அளவை முறையால் வழக்குப் பேசுதலை விடுத்துத் திருவடி உணர்வு கைவந்த செந்நெறிச் சீலர் எல்லா வளமும் நிரம்பிய திருநான்மறை முதலாகிய அறநூல்களை இடையறாது இனிது ஓதினால் முத்தி இன்பம் பெறுவார்கள் என்பதைத் திருமந்திரமும் பேசுகின்றது. இதோ அந்த மந்திரம்:

"வேதத்தை விட்ட அறம்இல்லை வேதத்தின்
ஓதத் தகும்அறம் எல்லாம் உளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஓதியே வீடுபெற் றார்களே."

கடவுளை மறந்த நாகரிகம்:

கடவுளை மறந்த நாகரிகத்தைக் கண்ணன் கீதையிலே சொல்கின்றான். தனிப்பட்ட மக்களின் ஆசைகளும் செயல்களும் அங்கே தெரிகின்றன. "இன்று இன்ன இலாபம் அடைந்தேன்; இன்ன மனோரதத்தை இனிமேல் எய்துவேன்; இன்ன பொருள் அடைந்தேன்; இன்ன பொருளை இனி அடைவேன்; இன்ன பகைவரைக் கொன்றுவிட்டேன்; இனி மற்றவர்களையும் கொல்வேன்; நான் அரசபுரிவேன்; நான் யோகி, நான் காரியசித்தன், நான் பலவான், நான் இன்புறுவேன், செல்வம் படைத்து உயர் குலத்தவனாய் இருக்கின்றேன், எனக்கு நிகரானவன் வேறு எவன்

இருக்கின்றன? யாகம் செய்வேன், தானம் கொடுப்பேன், மகிழ்ச்சியடைவேன் என்று இவ்வாறு அஞ்ஞானத்தில் மயங்கியவர்கள், பல சிந்தனைகளால் குழப்பம் அடைந்தவர்கள், மோக வலையில் அகப்பட்டவர்கள், காமபோகங்களில் பற்றுடையவர்கள் பாழ்நரகில் வீழ்கின்றார்கள். தற்புகழ்ச்சியில் உழல்வோர், வணக்கமிலார், செல்வச் செருக்கும் மதமுங் கொண்டோர் விதிவழுவி யாகத்தை ஆடம்பரத்துக்காகச் செய்கின்றார்கள். அகங்காரத்தையும், பலத்தையும், செருக்கையும், காமத்தையும், சினத்தையும் உடையவர்களாய், இவர்கள் தம் உடம்புகளிலும் பிற உடம்புகளிலும் பரமாத்மாவாக உள்ள என்னை வெறுத்து அவமதிக்கின்றார்கள்.'' இப்படி எல்லாம் சொல்லிவிட்டு, பகவான் தெய்வாசுர ஸம்பத்விபாகயோக அத்தியாயத்தை நிறைக்கும்போது சொல்கின்றான்: ''சாஸ்திர விதிகளைப் புறக்கணித்துக் காமத்தின் வசப்பட்டு நடப்பவனுக்குச் சித்தியும் இல்லை; சுகமும் இல்லை; பரகதியும் இல்லை. ஆகையால் நீ எதைச் செய்யலாம், எதை நீக்கலாம் என்று நிச்சயிப்பதில் சாஸ்திரமே உனக்குப் பிரமாணமாகின்றது. சாஸ்திரம் ஆக்ஞாபித்து உரைப்பதை அறிந்து நீ கர்மங்களைச் செய்து வாழ்க்கையை நடத்துவாயாக.''

முன்னோர் கண்ட உண்மைகளை நாம் இழந்துவிடக் கூடாது. அந்தப் பெரிய அநுபூதிச் செல்வர்கள், அருளாளர்கள் தங்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையினாலும் தியானத்தினாலும் தவத்தினாலும் கண்ட பேருண்மைகளை, சாஸ்திரங்களை நாம் அலசிப் பார்ப்பது பேதைமை. அந்தச் சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக வைத்து நம் வாழ்வை நடாத்துவது கடமை. அநாத்மவாதமும் நாஸ்திகமும் நாசத்திற்கே வழியாகும்.

பிரமதேவர் தக்கனுக்கு உபதேசம் செய்வது இங்கே நமக்கும் உபதேசமாகிறது. இதோ கந்தபுராணம்:

''அவனருள் பெறுது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை அல்லால்
அவனருள் இன்றி வாழும் அமரரும் யாரும் இல்லை
அவனருள் எய்தின் எய்தா அரும்பொருள் இல்லை ஆனை
அவனல திறைவன் இல்லை அவனைநீ அடைதி என்றான்.''

கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள், பிரமதேவர் வாயிலாகச் சத்தியம் பண்ணிவிட்டார்!

'தெய்வம் உண்மை என்று தானறிதல் வேணும்' என்று பாரதி சும்மாவா பாடினார்?

பயிருள் புகுந்த களைபோல நம் நாட்டு மக்கள் மத்தியிலே நாத்திகம் நடமாடுகின்றது. பயிர் வளர்க்கப்பட வேண்டும். களை பிடுங்கப்பட வேண்டும். இறைவனுடைய எல்லையற்ற கருணை நாத்திகனையும் உலகத்திலேயே 'இரு' என்று அநுமதி தந்து 'நாத்திகனே நீ வாழ்க!' என்றும் வாழ்த்துகின்றது.

"இல்லையென் பார்க்கும் இதயத்தி லிருக்கும்
எல்லையில் அறிவே எழில்பெறு குகனே."

—சுத்தானந்தர்.

வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்

இரண்டு பிள்ளைகள், இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறக்கின்றார்கள். தகப்பனார் நல்ல செல்வமுடையவர்; இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் வேண்டுவனவற்றை எல்லாம் தந்து வளர்க்கின்றார்; ஐந்தாவது வயதிலே பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றார். ஒருவன் எல்லோரும் வியக்கும்படியாகக் கல்வி கற்று வைத்தியகலாநிதி என்ற பட்டம் பெற்றுப் பதவியும் பெற்றுத் திருமணமும் செய்துகொள்கின்றான். பாவனை பிடித்தவள் பாக்கியசாலி ஆகிவிடுகிறாள். மற்றவனுக்கு எட்டாம் வகுப்புவரையும் ஆசிரியர்களுடைய காருண்ணியத்தினாலே வகுப்பு ஏற்றம் நிகழ்கின்றது. அதன்பின்னர் படிப்பும் முடிகிறது. தொட்டதெல்லாம் தோல்வியாகி அன்றாட வாழ்க்கைக்கே அவதிப்படுகின்றான்.

இதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும். இருவரும் சகோதரர்களாகப் பிறந்தார்கள். ஒரு வீட்டிலேயே அன்னை அவர்களை வளர்த்தாள். ஒருவனுக்கு எல்லாக் காரியமும் அநுகூலமாகின்றது; தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகிறது. மற்றவன் தோல்வியைத் தவிர வாழ்விலே கண்டது வேறெதுவுமே இல்லை. ஒருவன் செய்த புண்ணியவினையால் வளம்பெற்று வாழ்கின்றான். மற்றவன் செய்த பாவவினையினாலே துன்பமே அவனைச் சூழ்கின்றது. இந்தப் பிறப்பிலே அவர்கள் எந்தவிதமான புண்ணிய பாவங்களையும் செய்யவில்லை. முற்பிறப்பிலே செய்தவை தொடர்ந்து வருகின்றன என்றுதானே சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. பாவமும் புண்ணியமும் பற்றித் தொடருகின்றன.

பீஜாங்குரசம்பந்தம்:

சிலர் கண்ணில்லாக் குருடர்களாய், காதில்லாச் செவிடர்களாய், வாயில்லா ஊமைகளாய், காலும் கையும்

இல்லா முடவர்களாய், ஒருவேளை உணவுதானும் கிடைக்கப் பெறுத வறியர்களாய், எவ்வளவு அறிவுபுகட்டினும் அவை புகப்பெறுத அறிவிலிகளாய்ப் பிறவி எடுத்து அல்லல் உறுகின்றார்களே! இவர்கள் பிறந்ததற்கும் அவ்வாறு துன்புறுவதற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டும். காரண காரியத் தொடர்பாய் எல்லாம் நிகழ்ந்துவரும் இவ்வுலகில் தாம் தாம் செய்த வினையைத் தாமே அநுபவிக்கின்றார்கள். அவரவர் வினைவழியே எல்லாம் ஆகும். ஊழுக்கு ஏற்பப் போகம் தருபவன் ஆண்டவன். இறைவன் அருள் ஆணை நல்வினை தீவினையாகியவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு இயங்குகின்றது. பாவமாகிய பொல்லாத வினை உள்ளவனுக்கு ஆண்டவன் அருள் ஆணையில் துன்பம் விளைகின்றது. புண்ணியம் அப்பெருமானுடைய அருள் ஆணையுடன் இணையும்போது இன்பம் விளைகின்றது. ஊழ் என்ற சொல்லுக்கு 'இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி' என்று பரிமேலழகர் பொருள் எழுதுகிறார். இதனைக் கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்திலே பாடுகிறார்:

"தீங்குவந் தடையு மாறும் நன்மைதான் சேரு மாறும்
தாங்கள்செய் வினையி னூலே தத்தமக் காய அல்லால்
ஆங்கவை பிறரால் வாரா அமுதம்நஞ் சிரண்டி னுக்கும்
ஓங்கிய சுவையின் பேதம் உதவினர் சிலரும் உண்டோ',

ஆகவே, ஊழ்வினை நமது சம்பாத்தியமே! பாவமாகிய வல்வினையும் புண்ணியமாகிய நல்வினையும் சேர்ந்தது ஊழ். இதனை நமக்குச் சொல்லித் தரவேண்டியே ஔவைப் பிராட்டி,

"புண்ணியமாம் பாவம்போம் போனநாட் செய்தஅவை
மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்தபொருள்—எண்ணுங்கால்
ஈதொழிய வேறில்லை எச்சமயத் தோர்சொல்லும்
நீதொழிய நன்மை செயல்."

என்று நல்வழியிலே பாடுகின்றார்.

பூர்வகர்ம பலனுக்கும் இந்தப் பிறவியிற் செய்யும் கர்மத்துக்கும் பீஜாங்குர சம்பந்தம். பீஜம் என்றால் வித்து. அங்குரம் என்றால் முளை. செடியிலிருந்து விதை உண்டா

கிறது. விதையிலிருந்து செடி முளைத்து வளர்கிறது. காரணம் காரியம் ஆகிறது. காரியம் காரணம் ஆகிறது. முற்பிறப்பிலே நாம் செய்த வினைகள் சம்ஸ்காரங்களாக மனத்திலே பதிந்து அடுத்த பிறப்பிலே அவை அந்த ஜீவனது இயல்பாகி வடிவு எடுக்கும். அதனால் அந்த இயல்புக்குத் தக்கதாக ஜீவன் புதிய பிறப்பிலே வினை ஆற்றுவான்.

பதஞ்சலி யோக சூத்திரம்:

பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்திலே இரண்டு சுலோகங்களை நாம் இங்கே படிக்கவேண்டும்.

1. க்லேச மூல: கர்மாசயோ த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ஜன்மவேதநீய:
2. ஸதி மூலே தத்விபாகோ ஜாத்யாயுர் போகா:

கிலேசங்களின் வினைத்தொகை வேர் ஊன்றியிருக்கின்றது. அது இப்பொழுது எடுத்துள்ள பிறவியில் அல்லது இனி எடுக்கும் பிறவியில் பலன் கொடுக்கின்றது. வேர் ஆங்கு ஊன்றியிருக்கும் பொழுது அதன் பயன் பலப்பல பிறவிகளாகவும் ஆயுளாகவும் இன்ப துன்ப அநுபவமாகவும் வருவதாகும்.

நாம் செய்கின்ற வினைகளினால் மனத்திலே விருத்தி ஒன்று உண்டாகிறது. வினை முடிந்தபின் விருத்தியும் அதனோடு போய்விட்டது என்று எண்ணிவிடக் கூடாது. அது சூட்சும நிலை எய்தி உள்ளத்தினுள்ளே இருக்கின்றது. நல்வினையானாலும் சரி, தீவினையானாலும் சரி செய்கின்ற ஒவ்வொரு கர்மமும் எண்ணுகின்ற ஒவ்வோர் எண்ணமும் சூட்சுமதசை அடைந்து மனத்தினுள்ளே புதைந்து கிடக்கின்றன. அதாவது சித்தத்தினுள் வினைகள் யாவும் சம்ஸ்காரங்களாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச் சம்ஸ்காரங்கள் காரணங்களாயிருந்து இவற்றிற் கேற்ற காரியங்களை இதே ஜன்மத்தில் அல்லது இனிவரும் ஜன்மங்களில் உண்டாக்குகின்றன.

சம்ஸ்காரங்களே மனிதனுக்கு வருகின்ற மாறுதல்களுக் கெல்லாம் காரணங்களாகின்றன. சம்ஸ்காரங்கள் தோற்

றத்துக்கு வந்து உருவெடுக்கும்போது காரியங்களாகப் பரிணமித்து விடுகின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால், காரணமாயிருப்பது காரியமாகின்றது. இப்பொழுது காரியப்பட்டிருப்பது சூட்சுமநிலை அடையும்பொழுது இனிவரும் காரியத்துக்குக் காரணம் ஆகின்றது. மரம் காரணம்; விதை காரியம். பின்பு அந்த விதையே காரணமாக இருந்து காரியம் என்னும் இன்னொரு மரத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது. முன்பு செய்த கர்மங்கள் காரணமாயிருந்து இப்பொழுது நாம் செய்யும் கர்மங்களைக் காரியங்கள் ஆக்குகின்றன. இதே கர்மங்கள் எதிர்காலத்தில் நாம் செய்யும் கர்மங்களுக்குக் காரணங்களாகின்றன. இப்படியே காரணகாரிய சம்பந்தம் தொடர்ந்து போய்க்கொண்டே இருக்கின்றது. இந்த உலகத்தில் ஒருவன் இன்பம் அநுபவிக்கின்றான். மற்றொருவனைத் துன்பமே தொடர்ந்து செல்கின்றது. ஒருவன் இன்பத்தை விரும்பாதவிடத்தும் இன்பம் அவனை விடாது தொடர்ந்து செல்லுகின்றது. இவை யாவும் அவரவர் செய்த பழவினைப் பயன்களாகும். நல்வினைகள் இன்பத்தையும் தீவினைகள் துன்பத்தையும் வழங்குகின்றன. இந்த நியதி என்றுமே மாறாது.

மூவகைச் சிரத்தை:

இக்கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் கண்ண பரமாத்மா சொல்கின்றான்:

> த்ரிவிதா பவதி ச்ரத்தா தேஹினாம் ஸா ஸ்வபாவஜா
> ஸாத்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ச்ருணு
> ஸத்வானுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி பாரத
> ச்ரத்தாமயோ(அ)யம் புருஷோ யோ யச்ச்ரத்த: ஸ ஏவஸ:

"உடல் எடுத்த ஆத்மாக்களிடம் பிறவிக் குணமான சிரத்தை சாத்விகம் என்றும் ராஜஸம் என்றும் தாமஸம் என்றும் மூன்றுவகையாக இருக்கின்றது. யாவருக்கும் தத்தம் இயல்புக்குத் தக்கவாறு சிரத்தையுண்டாகிறது. மனிதன் தான் கொண்ட சிரத்தையினால் தன்னை ஆக்கிக் கொள்கின்றான். எவன் எந்தப் பொருளில் சிரத்தை யுடையவனோ அவன் அந்தப் பொருள் ஆகின்றான்."

படைத்த குணத்துக்குத் தகுந்த சிரத்தை மனத்திலே உண்டாகும். கொண்ட சிரத்தைக்குத் தக்க குணம் வந்துசேரும். நல்ல குணம் படைத்தவன் நல்ல குரு, நல்ல மனோபாவனைகள், கடவுள் வழிபாடு முதலிய நல்ல இலட்சியங்களை வைத்துக்கொள்வான். அவற்றால் அவனுடைய நல்லகுணம் மேலும்மேலும் வளரும். நல்லகுணமில்லாதவனுடைய புத்தி தகாத உபாசனை, தகாத உணவு, துர் ஆசாரம் இவற்றிலே செல்லும். அதனால் வாழ்வு பாழாகும். நாம் எதனை உபாசிக்கின்றோமோ அந்தக் குணம் நமக்கு உண்டாகும்; எந்த விதமான சிரத்தை அல்லது நம்பிக்கையுடன் கர்மங்களைச் செய்கின்றோமோ அந்த அளவுக்கு வாழ்வு வந்து அமையும். மரம் தன் உள்வலுவுக்கு ஏற்ப வளர்வதுபோல மனிதனும் கொண்ட சிரத்தைக்கு ஏற்ப வளர்கின்றான்.

மூவகை உணவு

கண்ணபிரான் தொடர்ந்து பேசுகின்றான்: ''பிறவிக் குணமான சிரத்தை மூன்று வகையாவது போல ஒவ்வொருவருக்கும் விருப்பமான உணவும் மூவகைப்படுகின்றது. யாகமும் தபசும் தானமும் அங்ஙனமே அமைந்துள்ளன. ஆயுள், அறிவு, பலம், ஆரோக்கியம், சுகம், விருப்பம் ஆகியவற்றை வளர்ப்பவை ராஜஸமுடையன. பசையுள்ளவை, வலிவு தருபவை, இன்பம் அளிப்பன ஆகிய உணவுகள் சாத்விகர்களுக்குப் பிரியமானவை. கசப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கடுஞ்சூடு, காரம், வறட்சி, எரிச்சல் முதலிய குணங்கள் உடையனவும் துன்பம், துயர், பிணி இவற்றைத் தருவனவுமாகிய உணவுகள் ரஜோகுணத்தவர்களுக்குப் பிரியமானவை. சமைத்து ஆறிப்போனதும், சுவை இழந்ததும், புளித்துப்போனதும், பழையதும், எச்சிலானதும் தூய்மை அற்றதும் ஆன உணவுகள் தமோகுணத்தவர்களுக்குப் பிரியமானவை.''

மூவகை ஆராதனை :

ஈஸ்வர ஆராதனையும் மூன்று படித் தரங்களாக அமைந்திருக்கின்றது. பயனை விரும்பாது செய்ய

வேண்டியது கடமை என்று மட்டும் மனத்தை நிலைநிறுத்தி சாஸ்திர விதிப்படி எந்த ஆராதனை செய்யப்படுகின்றதோ அது சாத்விகமானது. பயனை விரும்பியோ இடம்பத்துக் காகவோ செய்யப்படுகின்ற ஆராதனை ராஜஸமானது. முறை தவறியதும் அன்னதானம் இல்லாததும் மந்திரம் அற்றதும் தக்ஷிணை இல்லாததும் சிரத்தை அற்றதுமாகிய ஆராதனை தாமஸிகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

மூவகைத் தவம் :

தேவர், பிராமணர், குரு, ஞானி ஆகியவர்களைப் போற்று வதும், தூய்மையும் நேர்மையும் பிரம்மசரியமும் அஹிம்சை யும் தேகத்தால் செய்யப்படும் தவம் எனப்படுகின்றன. துன்பம் தராத, வாய்மையும் இனிமையும் நலனும் கூடிய வார்த்தை, வேதம் ஓதுதல் என்பன வாக்கால் செய்யப் படும் தவம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. மனத்தின் தெளிவு, அன்புடைமை, மௌனம், தன்னடக்கம், பரிசுத்த மான நோக்கம், இவை மனத்தால் செய்யப்படும் தவம் எனப்படுகின்றன. பயனை விரும்பாதவர்களும் திடசித்தம் உடையவர்களும் ஆகிய மனிதர்களால் உயர்ந்த சிரத்தை யுடன் செய்யப்படும் * இம்மூவித தவமும் சாத்விகமானவை என்று பெரியோர்கள் பகர்கின்றார்கள். பாராட்டுதலையும் பெருமையையும் போற்றுதலையும் கருதி ஆடம்பரத்துடனே செய்யப்படுகின்ற தவம் ராஜசம் என்று கூறப்படும். அது நிலையற்றது; நீடித்து நில்லாதது. மூடக் கொள்கையால் தன்னைத் துன்புறுத்தியோ அன்றேல் பிறர் நாசத்தைக் கருதியோ செய்யப்படும் தவம் தாமஸம் எனப்படுகின்றது.

மூவகைத் தானம் :

தகுதியான இடத்திலே தகுதியான காலத்திலே தகுந்த பாத்திரமாயுள்ளவர்க்குத் தானம் செய்வது கடமை எனக் கருதி வழங்குகின்ற தானம் சாத்விகமானது. பிரதி உபகாரத்தைக் கருதியோ பயனைக் கருதியோ மனவருத்தத்

* காயிகம், வாசகம், மானசம்

தோடு வழங்கப்படும் தானம் ராஜசம் என்று சொல்லப் படுகின்றது. தகுதி அற்ற இடத்திலே தகாதவர்களுக்கு வணக்கமின்றியும் இகழ்ச்சியுடனும் செய்யப்படும் தானம் எதுவோ அது தாமஸம் என்று கூறப்படும்.

வாழ்வின் குறிக்கோள் :

கண்ணன் தொடர்ந்து பேசி, 'ஓம் தத் ஸத்' என்ற மூன்று பெயர்களால் பிரம்மம் மொழியப்பட்டிருப்பதை விளக்குகின்றான். வேதம் அறிந்தவர்கள் விதிப்படி செய் கின்ற யக்ஞ—தான—தபக் கிரியைகள் எல்லாவற்றையும் 'ஓம்' என்று உச்சரித்துத் தொடங்குகின்றார்கள். உண்மை யென்ற கருத்திலும் நன்மை என்ற கருத்திலும் ஸத் என்ற சொல் வழங்கப்படுகின்றது. பிரம்மத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கர்மமும் ஸத் என்றே இயம்பப்படுகின்றது. சிரத்தையின்றிச் செய்யும் யாகமும் தானமும் தபசும் ஏனைய கருமமும் அஸத் எனப்படும். அவை மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் உதவா. பிரம்மத்தைக் குறிக்கும் தத் என்பதனை உச்சரித்து மோட்சத்தை நாடுபவர்களால் பலனை விரும்பாது நானாவிதமான யக்ஞ தபக் கிரியைகளும் தானக் கிரியைகளும் செய்யப்படுகின்றன.

நாம் செய்கின்ற செயல்கள் நம்முடைய மனத்தைப் பண்படுத்தப் பயன்படுவனவாக இருக்கவேண்டும். மனப் பண்பாடு அடைவதே மானுட வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். நாம் செய்யும் செயல்களினாலேயே நம்முடைய வாழ்வு வந்தமைகின்றது. 'வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்; தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்' என்று நாட்டிலே பேசிக்கொள்வதில் எத்துணைத் தத்துவம் மறைந்துகிடக் கின்றது!

எது சந்நியாசம்?

இந்தக் காலத்திலே சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை அனேகர் சரியாக விளங்கிக்கொள்வதில்லை. தன் மனத்தையும் வாழ்வையும் மேலானவையாக மாற்றி அமைத்துக்கொள்பவனே சந்நியாசி. காவியுடுத்தவர்கள் எல்லாரும் சந்நியாசிகளாகிவிடல் முடியாது. சமுதாயத்தின் தரத்துக்கு அளவுகோலாக இருப்பது சந்நியாச ஆச்சிரமம்.

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்வார்:

''துறவில் மூன்று விதங்கள் உண்டு. வீட்டில் எத்தனையோ கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றை முன்னிட்டு ஒருவன் காவியுடை அணிந்துகொண்டு வெளியேறுகின்றான். அத்தகைய துறவு நீண்டநாள் நிலைத்திருக்க மாட்டாது. உத்தியோகம் ஒன்றும் அகப்படாதவன் காவியுடை அணிந்துகொண்டு காசிக்குப் போய்விடுகின்றான். இரண்டு மூன்று மாதங்களில் அங்கு அவனுக்கு ஏதோ உத்தியோகம் அகப்படுகின்றது. அதை ஏற்றுக்கொள்கின்றான். பிறகு தன்னைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம், தான் விரைவில் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவதாக உறவினர்களுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவிக்கின்றான். ஒருவனுக்கு உலக வசதிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆயினும், அவன் கடவுள் ஒருவரையே நாடுகின்றான். கடவுள்பொருட்டு அவன் அருட் தாகம் கொண்டு கண்ணீர் சிந்துகின்றான். அத்தகையவன் துறவியாகி வெளியே கிளம்பிவிடுகின்றான். அவனுடைய துறவுதான் உண்மையான துறவு.

உடுக்கும் உடைக்கும் கொள்கின்ற மனப்பான்மைக்கும் முற்றிலும் பொருத்தம் இருக்கவேண்டும். உள்ளத்தில் உலகப்பற்று இருக்கும்போது புறத்தில் காவியுடையை அணிந்துகொண்டிருப்பவன் படிப்படியாக அழிவு தேடிக்கொள்கின்றான். வெளிவேஷத்துக்குக் காவியுடை அணிவதை விட நேராக வெள்ளை வேஷ்டி அணிந்திருப்பது மிக மேலானது.''

சந்நியாசம் என்றால் முற்றத் துறத்தல் ஆகும். எதைத் துறக்க வேண்டும், ஏன் துறக்க வேண்டும் என்பன இங்கே எழுகின்ற வினாக்கள். ஒரு நிலையைத் துறந்து மற்றொரு நிலையை எய்தவேண்டும். துறத்தல் மூலமாகவே உயிர்கள் அனைத்துக்கும் மேலான நிலைகள் வந்து வாய்க்கின்றன.

நாவால் அறுசுவைகளையும் சுவைத்து உண்பதற்கு உயிர்கள் பேரவாக் கொள்கின்றன. ஆனால் ஊணை வெறுத்து விடவேண்டும் என்று சொல்கின்றார்களே! நாவை வென்று போனதற்கு நிகராக்கும்படி நூல்கள் பேசுகின்றன. இதன் பொருளை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். ஊணை வெறுத்தல் உயிரை வெறுப்பதற்குச் சமமாகின்றது.

ஆண் பெண் பால் வேற்றுமையிலே வளர்ந்து வருகின்ற காமத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வது இயற்கைக்கு மாறானது என்று சிந்திக்க முடியாது. அதற்காக உயிர்கள் எவ்வளவு சிரமப்படுகின்றன என்பதை நாம் நேரிலே பார்க்கின்றோம். காமத்தை விட்டுவிடவேண்டும் என்று சொன்னால், செத்துப் போ என்று சொல்வதற்கு அது ஒப்பாகின்றது.

எத்தனையோ பிறவிகளிலே செய்துகொண்ட நற்றவத்தின் பயனாக நமக்கு வாய்த்துள்ள ஐம்புலன்களையும் அறவே அடக்கிவிடவேண்டும் என்றால் அதைத் தற்கொலை என்று சொல்வதைவிட வேறு என்ன என்றுதான் சொல்ல முடியும்? இந்த உண்மையை விளங்காமல் பேசுகின்றவர்களைப் பார்த்துப் பாடுகின்றார் திருமூலர்:

"அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கிலை
அஞ்சும் அடக்கில் அசேதன மாமென்றிட்டு
அஞ்சும் அடக்கா அறிவுஅறிந் தேனே."

ஆகவே, புலனடக்கம் என்பது புலன்களைத் தீயவழியில் செலுத்தாது தூயவழியில் செலுத்துவதேயாம். பொறி புலன்களைச் செயல்அறச் செய்தல் அடக்குதல் ஆகாது. அடக்குதல் என்றால் இறைவன்பால் அவற்றைச் செலுத்தி உயரும் நன்னெறிக்கண் ஒழுகுதல் ஆகும். திருமூலரின் இன்னொரு பாடலும் இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது:

"ஆக மதத்தன ஐந்து களிறுள
ஆக மதத்தறி யோடணை கின்றில
பாகனு மெய்த்தவை தாமும் இளைத்தபின்
யோகு திருந்துதல் ஒன்றறி யோமே."

செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு ஆகிய மிக்க மதத்தையுடைய ஐந்து யானைகள் உடம்பகத்தே இருக்கின்றன. அவை அடங்கா மதங்கொண்டிருப்பதால் கந்தாகிய கட்டுத் தறியிலே அணையாது இருக்கின்றன. இறைவனே அந்தக் கட்டுத்தறி! ஐம்புலன்களின் வழியே சென்று பாகர்களாகிய உயிர்களும் இளைத்து இருக்கின்றன. அந்த யானைகளும் அலைந்து அலைந்து திகைக்கின்றன. ஆகவே செய்யவேண்டியது ஒன்றுண்டு. புலன்களாகிய யானைகளைக் கட்டுத்தறியாகிய இறைவன்பால் அணைத்துவிட வேண்டும்.

இதனை இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால், ஐம் பொறிகளை ஈசுவர ஆராதனைக்கென்றே ஒப்படைத்துவிட வேண்டும். அதுவே சந்நியாசம். சந்நியாசம் என்னும் சொல்லின் கருத்தை நாம் அறியவேண்டும். கரத்தைக் கடவுள் வழிபாட்டுக்கென்றே ஒப்படைத்துவிடுதல் கர நியாசம். அங்கங்களை ஈசுவர வழிபாட்டுக்கென்றே ஒப் படைத்து விடுதல் அங்க நியாசம். ஒருவன் தன் வாழ்வு முழுவதையும் இறை வழிபாட்டுக்கென்றே ஒப்படைத்து விடுதல் சந்நியாசம். சம் என்னும் முற்றிலும் என்பது பொருள். நியாசம் என்னும் விட்டுவிடுதல் என்பது பொருள். ஆகவே சந்நியாசம் என்னும் முற்றிலும் தன்னைப் பரம்பொருளிடத்தே ஒப்படைத்தலாகும். ஐம்பொறி களைப் பாழ்படுத்துவது சந்நியாசம் அன்று.

சந்நியாசம், தியாகம்:

பகவானைக் கேட்கின்றன் பார்த்தன்:

"இந்திரியங்களுக்கு இறைவா, சந்நியாசத்தினுடைய மெய்ப்பொருளையும் தியாகத்தினுடைய மெய்ப்பொருளையும் அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன்."

பகவான் விளக்கத் தொடங்குகின்றான் :

"காம்யானாம் கர்மணாம் ந்யாசம் ஸந்யாஸம் கவயோ விது:
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா :

காமிய கர்மங்களைத் துறப்பதைச் சந்நியாசம் என ஞானிகள் கருதுகின்றார்கள். எல்லாக் கர்மங்களின் பயன் களை விடுவதைத் தியாகம் என்கின்றார்கள் தீர்க்கதரிசிகள்.

கர்மங்கள் அனைத்தும் குற்றம் உடையவையாய் இருத்த லால் தள்ளத்தக்கன என்று அறிஞர்கள் சிலர் சொல்கின் றார்கள். வேறுசிலர் வேள்வி, தானம், தவம் ஆகிய கர்மங்கள் துறக்கப்படலாகாதவை என்று கூறுகின்றார்கள். தியாகத் தைக் குறித்து நான் கொண்டுள்ள கருத்தைச் சொல்கின் றேன்; கேட்பாயாக. தியாகம் மூவகையானது எனக் கூறப் பட்டுள்ளது. வேள்வி, தானம், தவம் ஆகிய கர்மம் விடப் படுபவையன்று. அவை செய்யத்தகுந்தவையே. வேள்வி யும் தானமும் தவமும் அறிஞர்களுக்குப் பரிசுத்தம் தருபவை யாகும். பார்த்தா, பற்றுதலையும் பயனையும் ஒழித்தே இக் கருமங்கள் யாவும் செய்யப்படவேண்டும் என்பது என் னுடைய நிச்சயமான உத்தமமான கருத்தாகும். மேலும் நித்திய கர்மத்தை விடுவது ஒருபோதும் பொருந்தாது. அறிவின்மையால் அதை விட்டுவிடுவது தாமஸம் என்று கூறப்படுகின்றது. உடம்பின் வருத்தத்துக்கு அஞ்சிக் கர்மத்தைத் துக்கமெனக் கருதி அதைத் துறப்பவன் ராஜஸ தியாகம் செய்கின்றான். அதனால் அவன் தியாக பலனை அடைவதேயில்லை. அர்ச்சுனா, பற்றையும் பயனையும் விட்டுச் செய்வதற்கு உரியதென்றே எந்த நித்தியகர்மம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்தத் தியாகம் சாத்விகமான தென்று கருதப்படும். சத்வம் நிறைந்தவனும் மேதாவி னும் ஐயத்தை அகற்றியவனும் ஆகிய தியாகி துன்ப வினையை வெறுக்கமாட்டான்; இன்ப வினையை விரும்பவும் மாட்டான். உடல் எடுத்துள்ள சீவனால் கர்மங்களை முற்றி லும் விட்டுவிடமுடியாது. ஆயின் எவன் கர்மபலனை விட்டவனே அவன் தியாகி என்று கூறப்படுகின்றான். கர்மபலனை விடாதவர்களுக்கு மரணத்தின் பின் துன்பமா

யும் இன்பமாயும் இவை இரண்டின் கலப்பாயும் வருகின்ற மூவகையான வினைப்பயன்கள் விளைகின்றன. கர்மபலனை விட்ட தியாகிகளுக்கோ எனின், இங்ஙனம் வினைப்பயன் உண்டாவதில்லை.

தியாகத்தின் வாயிலாக நம்வாழ்வு பெருவாழ்வாக அமைகின்றது. கர்ம சந்நியாசத்தினுலேயே தியாக புத்தி உண்டாகின்றது. தியாக புத்தியினுல் தூய பக்தி வளர்கின்றது. பக்தியின் உச்சநிலை பிரேமபக்தி. பிரேம பக்தியைப் பெறுவதற்காக ராதை தன் வாழ்வு முழுவதையும் கண்ணனிடம் அர்ப்பணித்தாள். அல்லும் பகலும் அநவரதமும் கண்ணன் நினைவிலேயே அவள் ஊறிக் கிடந்தாள். கண்ணனுக்காகத் தனக்குப் பிரியமான பொருள்கள் யாவற்றையும் தியாகம் செய்ததன் விளை வாகவே கண்ணனிடம் அவளுக்குப் பிரேமபக்தி உண்டா யிற்று.

சரீரத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும் போதே செத்தவன் போன்று வாழ்பவனே சந்நியாசி. தன் உடலைச் செத்துப் போனதாகக் கருதி அவன் அந்த உடலுக்கு ஆத்மபிண்டம் போடுவான். உணவை உண்பது உருசிக்காக அல்லது உடலைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதற்காக என்று அவன் எண்ணமாட்டான். அவன் உடலுக்குக் கொடுக்கின்ற உணவை உடலினுள் இருக்கும் சர்வேசுவரனுக்கு நைவேத் தியமாகக் கொடுப்பான். ஆண்டவனுடைய ஆணையினுலே கருவியாய் இருக்கும் காயத்துக்குப் போஷணை நிகழ்ந்து வருகின்றது என்னும் எண்ணத்திலே அவன் உறுதி பெற்றிருப்பான். உணவை உண்ணும்போது உடலைப் பிணமாகக் கருதுகின்றுன் என்றுல், சந்நியாசியின் செயல் செயற்கரியதுதானே! இவ்வித வாழ்க்கையின் விளைவாகச் சந்நியாசி உடல் வாழ்வைக் கடந்து ஆத்ம சொரூபமாக மாறி அமைகின்றுன். நிழல் போன்று சரீரம் அவனைச் சார்ந்திருக்கின்றது. சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு என்றும் ஓடுகின்ற ஆற்று நீரும் உலாவுகின்ற

யதியும் (சந்நியாசி) மாசுபடிவதில்லை என்றும் நாட்டிலே வழங்குகின்ற பழமொழிகளுக்கு நமக்கு இப்போது பொருளும் தெரிந்துவிடுகின்றது.

உலகத்தவர்களுடைய போக்கு பிரவிருத்தி மார்க்கம். ஆனல் சந்நியாசியினுடைய மார்க்கமோ நிவிருத்தி. தான் தனது என்பனவற்றை எல்லாம் சந்நியாசி உலகுக்கு உரியன வாக்கி, தன்னைப் பரம்பொருளுக்கு உரியவனுக்கி விடு கின்றன். உலக ஆசைகளை முற்றுகத் துறந்தவன் சந்நியாசி. எக் கர்மமும் சந்நியாசியைப் பந்தப்படுத்தமாட்டாது. வாழ்க்கைக்கு அவன் சாட்சியாக இருந்து வருகின்றன். பிராரப்த கர்மத்தின் வேகத்துக்கு இயைய ஆசையற்ற சந்நியாசியினுல் இறைவன் திட்டம் உலகத்திலே நிகழ் கின்றது.

திருப்பாவையில் ஒரு பாடல்:

எண்ணரிய பிறவிகளில் மனது விரிவு அடைந்து வந்ததனுலேயே சிற்றுயிர் பேருயிராகப் பரிணமித்து இருக் கின்றது. மானுட நிலையில் நல்ல காமங்கள் ஏற்படுவத னுல் மனிதன் தெய்விகமாகின்றன். காமங்களிலெல்லாம் பெரிய காமம் ஈசனைப் பற்றிய காமமாகும். சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியாள் பாடிக்கொடுத்த திருப் பாவையிலே பாடுகின்றுள்:

"சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துஉன்னைச் சேவித்துஉன்
பொற்ற மரையடியே போற்றும் பொருள்கேளாய்
பெற்றம்மேய்த் துண்ணும் குலத்தில் பிறந்துநீ
குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது
இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்றுகாண் கோவிந்தா
எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே ஆவோம் உனக்கேநாம் ஆட்செய்வோம்
மற்றைநம் காமங்கள் மாற்றேலோர் எம்பாவாய்."

"நாம் தேவரீருடைய உறவு உடையவர்களாகக் கடவோம். தேவரீருக்கே நாங்கள் அடிமை செய்யக் கடவோம். வேறு பொருள்களில் உண்டாகும் நம் காமங்

கீளை மாற்றி அருளவேண்டும்'' என்று ஸ்ரீ ஆண்டாள் பாடுவது கோடானு கோடி விதத்தில் வடிவு எடுக்கும் காமங்கள் பண்பட்ட மனத்தில் தெய்விகக் காமமாக வடிவு எடுப்பதைச் சொல்லித் தருகின்றது.

''உள்ளினும் சுட்டிடும் உணரும் கேள்வியில்
கொள்ளினும் சுட்டிடும் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினும் சுட்டிடும் தன்மை ஈதினுல்
கள்ளினும் கொடியது காமத் தீயதே''

— கந்தபுராணம்

காமத்தீ பொல்லாதது. ஆனல் அதைத் தெய்விகமாக மாற்றிவிட்டால், அது இனிக்கும்.

காலத்துக்கு ஏற்ற மறுமலர்ச்சி வேண்டும்

பிறப்பின்காரணமாகக் கற்பிக்கப்படும் உயர்வும் தாழ்வும் பொருள் அற்றன. மனிதன் தன் எண்ணங்களுக்கு ஏற்பவே உயர்வையும் தாழ்வையும் அடைகின்றான். கீழான எண்ணங்கள் மனிதனைக் கீழ்மையில் ஆழ்த்திவிடுகின்றன. மேலான எண்ணங்கள் மனிதனை மேல்நிலைக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. எண்ணங்களுக்கு அந்நியமாக மனது இருக்கமுடியாது. ஆகவே, எதை எண்ணுவது எதை விலக்குவது என்பதில் நாம் கருத்தாக இருக்கவேண்டும். உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வு உள்ளலாக இருக்கவேண்டும். பிறர் மனைவியரைத் தன் தாய் எனக் கொண்டு அன்பு செய்பவன், பிறர்பொருளை நஞ்சு என விலக்குபவன், பிறர் நன்மை கண்டு இன்புறுவோன், பிறர் துன்பம் கண்டு துடிப்பவன், பரம்பொருளைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழ்பவன் எவனை அவனே உயர்ந்தவன். அவன் உள்ளமும் ஆண்டவனுக்கேற்ற உறைவிடமாகின்றது.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது, பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரண்படுபவைபோன்று தென்படலாம். ஆனால் உள்ளது ஒன்றே எனப் பார்க்கின்றபோது மனிதனை மனிதனோடு இணைக்கும் அடிப்படை ஒற்றுமை உணரப்படும். ஒரு சமுதாயத்தை இன்னொரு சமுதாயத்தோடு இணைப்பதும் இந்த அடிப்படை ஒற்றுமையே. இந்த அடிப்படை இரகசியத்தைஅறிந்த ஒருவனே வாழத்தெரிந்தவன். அவன் கண்ணுக்குச் சாதி தெரியாது; சமயமும் தெரியாது. கீரியும் பாம்புமாகிச் சண்டையிட்டுச் சாதி கீழ் என்றும் மேல் என்றும் பேசுகின்ற பித்தலாட்டத்துக்கு அவனுக்குப் பொருளும் தெரியாது.

ஆதி இறைவன் சாதி வகுக்கவில்லை:

சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை என்றுதானே ஔவைப் பிராட்டி பாடுகின்றாள். ஆதி இறைவன் சாதி வகுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனையும் தெய்விகச் சுடரின் ஒரு பொறி

யாகக் காண்பது நல்லவன் பண்பாடு. நம்மைத் தனியாகப் பிரித்துவைக்கும் ஒரு சுவரை எழுப்பிக்கொள்ளக்கூடாது. நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களைப் புரிந்துகொள்வதற்காக நம்மை நாமே உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் இந்தியா முழுவதும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்த காலத்திலே ஒருநாள் பிரபலமான ஒரு மடத்துக்குப் போனார். சம்ஸ்கிருத பாஷையிலே அங்கே சம்பாஷணை தொடங்கியது. சிறிது நேரம் சென்றபின் மடாதிபதி, ''உமது சாதி என்ன?'' என்று கேட்டார். சுவாமிகள் திடீரென அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினார். ''ஏன் போகின்றீர்கள்?'' என்று மடாதிபதி வினவினார். ''இங்கே நான் எதிர்பார்த்தபடி யாரும் இல்லை; எனவே திரும்பிப் போகின்றேன்'' எனச் சுவாமி பதில் அளித்தார்.

இன்னுமொரு சம்பவம் இங்கே குறிப்பிடல் பொருந்தும். ஸ்ரீ நாராயணகுரு வயல் வரம்பு ஒன்றின்மேல் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு எதிரே நம்பூதிரி ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார். நம்பூதிரியைத் தம்பிரான் என அழைப்பது வழக்கம். தம்பிரானுக்கு ஏனையவர்கள் ஒதுங்கி நின்று வழிவிட வேண்டும். ஆனால் ஸ்ரீ நாராயண குரு அப்படி ஒதுங்கி வழிவிடவில்லை. ஸ்ரீ நாராயண குருவைப் பார்த்து நம்பூதிரி ''உம்முடைய சாதி என்ன?'' என்று கேட்டார். ''பார்த்தால் என்ன சாதியாகத் தென் படுகிறது?'' என்று ஸ்ரீ நாராயணகுரு பதில் சொன்னார். ''சாதியைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமா?'' என்றார் நம்பூதிரி. ''பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள முடியுமா?'' என்று ஸ்ரீ நாராயணகுரு நம்பூதிரியாருக்கு நல்ல விடைசொன்னார்.

இரு பிறப்பு:

உயிர்கள் அன்னை வயிற்றினில் இருந்து உலகிலே வருகின்றன. இது உயிர்களுக்கு முதற் பிறப்பு எனச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனால் மக்களுள் சிலர்க்கு இரண்

டாம் பிறப்பு ஒன்று இருக்கின்றது. இதைச் சற்றே விளக்க மாகச் சொன்னால், எவன் ஒருவன் தனது வாழ்க் கையை மேலான வாழ்க்கையாக மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள முயல்கின்றானே அவன் மன அமைப்பிலே இரண் டாம் பிறப்பு எடுக்கின்றான். அப்படிப் பிறப்பு எடுப் பவனையே துவிஜன் என்றும் இருபிறப்பாளன் என்றும் சொல்கின்றோம். இவ்வாறு இரண்டாம் பிறப்பு எடுக்கின்ற ஒருவன் மனப்பான்மையிலே வாழ்க்கை முறையிலே கொள்கையிலே மக்களுடன் வைத்திருக்கின்ற இணக்கத் திலே படிப்படியே மேல்நோக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் மேல்நோக்கிப் போகாமல் கீழ் நோக்கிப் போக ஆரம்பித்துவிடுவானேயானால் அவன் பதிதன் எனப்படு வான். பதிதன் என்றால் சமுதாயத்துக்கு ஒவ்வாதவன் என்பது பொருள். மக்களாய்ப் பிறந்த அத்தனைபேரும் துவிஜர்களாய் முன்னேற்றமடைய வேண்டும்.

வர்ணத்துக்கு உரிய கர்மங்கள்:

பகவான் கண்ணன் பார்த்தனுக்குச் சொல்கின்றான்:

''ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியவிசாம் சூத்ராணாம் ச பரந்தப
கர்மாணி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவப்ரபவைர்குணை.''

பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களுடைய கர்மங்கள் அவரவர் இயல்பில் உதித்த குணங்களுக்கு அமையப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அகக்கரணங்களின் அடக்கம், புறக்கரணங்களின் அடக்கம், தவம், தூய்மை, பொறுமை, நேர்மை, சாஸ்திர ஞானம், சுபானுபவ ஞானம், ஈசுவர நம்பிக்கை, உடல் வாழ்க்கைக்கு அப்பால் ஒரு வாழ்க்கை உண்டு என்ற நம்பிக்கை ஆகிய இவை அனைத்தும் இயல்பாயுண்டாகிய பிராம்மண கர்மங்களாகும். சூரத் தன்மை, துணிவு, உறுதி, திறமை, போரில் புறங்காட் டாமை, கொடை, இறைமை ஆகியவை இயல்பில் உண்டாகிய க்ஷத்திரிய கர்மங்களாம். உழவும், கால்நடை காத்தலும், வாணிகமும் இயல்பாயுண்டாகிய வைசிய கர்மங்களாம். இட்டபணி ஆற்றுவது சூத்திரனுக்கு

இயற்கையில் ஏற்பட்ட கர்மமாகும். மனிதன் ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய கருமத்தில் கருத்து உடையவனாக இருப்பின் நிறைநிலைக்குரிய பக்குவம் அடையக்கூடும்.

தன் கருமத்தில் கருத்து வைப்பவன் எப்படி நிறை நிலை எய்துகின்றான் என்று சொல்கின்றேன், கேட்பாயாக. ''எவனிடம் இருந்து உயிர்கள், பொருள்கள் உற்பத்தியாயினவோ எவனால் இவ் வையகம் எல்லாம் வியாபிக்கப் பட்டுள்ளதோ, அந்த ஈசுவரனைச் சுய கர்மத்தால் வணங்கி மனிதன் பக்குவ நிலையை எய்துகின்றான்.

நான்கு வர்ணங்கள் :

மன பரிபாகத்துக்கேற்ப ஒருவன் பிராம்மணன் ஆகலாம்; இன்னொருவன் க்ஷத்திரியன் ஆகலாம்; மற்றொருவன் வைசியன் ஆகலாம்; வேறொருவன் சூத்திரனாகவே இருக்கலாம். பரிபாகம் அடையாதவனுக்குப் பரவித்தை விளங்காது. பரிபாகத்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வை அங்கீகரித்தே ஆக வேண்டும். ஒருவனுடைய குணத்தையும் கர்மத்தையும் நிர்ணயிப்பதற்குப் பிறப்பு முக்கிய காரணமாக இருக்க மாட்டாது; பண்பும் தொழிலுமே பரிபாகத்தை விளக்கும்.

''பிறரிடத்து வேலைக்காரனாக இருந்து, இட்ட வேலையைச் செய்து சம்பளம் பெற்றுச் ஜீவிப்பவன் சூத்திரனாகின்றான். இக் காலத்துக் குமாஸ்தாக்கள் எல்லாரும் சூத்திரர்களாம். நல்ல மனப்பான்மையுடன் ஆசிரிய வேலை செய்பவர்கள் பிராம்மண கர்மம் செய்கின்றார்கள். இக்காலத்தில் புதியதாகத் தோன்றியுள்ள வக்கீல்களும், டாக்டர்களும் இடை அல்லது கடைத்தரமான வைசியர்களாம். இவர்கள் சமூகத்துக்குச் செல்வத்தை உண்டுபண்ணுபவர்கள் அல்லர்; செல்வத்தை ஏற்பவர்களாம். அரசாங்கத்தில் முறையாக ஆட்சி செலுத்துபவர்கள் க்ஷத்திரிய கர்மம் இயற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் சம்பளம் ஏற்பதில் குறை இல்லை. ஆனால் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக என்று அத் தொழில்களை நாடுவார்களானால் அவர்கள் சூத்திரர்களாகின்றார்கள். கைக்கூலி அல்லது இலஞ்சம் ஏற்கின்ற எல்லோரும் சூத்திரர்களேயாம். உடல் வாழ்க்கை ஒன்றில்

மட்டும் கருத்து வைத்திருப்பவன் சூத்திரன். அதற்குமேல் உயர்ந்த சிந்தையும் செயலும் உடையவன் செய்தொழிலுக்கு ஏற்ப வைசியன், க்ஷத்திரியன் அல்லது பிராம்மணன் ஆகின்றான். எக் குடியில் பிறந்தான் என்பதை முன்னிட்டு ஒருவனைப் பிராம்மணன் என்கின்றது லௌகிகம். மன பரிபாகத்தையும் வாழ்க்கை முறையையும் பார்த்து ஒருவனைப் பிராம்மணன் என்கிறது வேதாந்தம். எந்தச் சமூகத்தில் எந்தக் குடியில் எக்காலத்தில் வேண்டுமானாலும் பிராம்மணன் தோன்றலாம். பிறப்பு உரிமையில் பொருள் ஒன்றுமே இல்லை. மன பரிபாகமே முக்கியமானது. ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்துள்ள நான்கு சகோதரர்களில் ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கலாம். ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள மக்களுள் பெரும்பான்மையோர் ஏதேனும் ஒரு வர்ணத்தின் சுபாவத்தை உடையோராயிருக்கலாம்'' என்று சுவாமி சித்பவானந்தர் சொல்லுவார்.

காலத்துக்கேற்ற மறுமலர்ச்சி :

பழைய உபநிடதங்களில் இதிகாசங்களில் சாதி வகுக்கப்படவில்லை. ஸ்மிருதிகளில் சாதிப்பிரிவு ஒழுக்கம் பற்றியது; தொல்காப்பியத்தில் சாதிப்பிரிவு தொழில் பற்றியது.

''ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்.''

எனத் திருக்குறளிலும் ஒழுக்கமே சாதிக்கு வேலி போடுகின்றது. கல்வியிலும் பிற நலன்களிலும் உயர்ந்தோரே உயர்ந்தோர் எனப் புறநானூறு முதலாம் சங்க இலக்கியங்களும் பறைசாற்றுகின்றன. தேவாரம் தந்த திருநாவுக்கரசர்,

''கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என்செய்வீர்''

என்று பாட,

''ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்''

என்று திருமந்திரம் தந்த திருமூலர் பாடுவார்.

"சாதுர் வர்ண்யம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச."

அதாவது குணங்களுக்குத் தக்கதாகக் கர்மத்தை வகுத்து நான்கு வர்ணங்களையும் நான் படைத்தேன் என்று கண்ணனே கீதையில் நான்காம் அத்தியாயத்திலே சொல்லுகின்றான். நம்முடைய காலத்திலே வாழ்ந்த பாரதி,

"நாலு குலங்கள் அமைத்தான்—அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூடமனிதர்
சிலம் அறிவு கருமம்—இவை
சிறந்தவர் குலத்தினிற் சிறந்தவராம்
மேலவர் கீழவர் என்றே—வெறும்
வேடத்தில் பிறப்பினில் விதிப்பனவாம்
போலிச் சுவடியை எல்லாம்—இன்று
பொசுக்கிவிட்டால் எவர்க்கும் நன்மையுண்டு."

என்பான்.

சமயத்தின் பேரினால் சாதிகள் பிறப்பித்தல் பூசல்களுக்கு வித்திட்டு, சமயத்துறையில் வெறுப்பும் காழ்ப்பும் கொள்ளச் செய்யும். நம்முடைய மத்தியிலே நமக்குத் தெரியாமலே இடம் பிடித்துக்கொண்ட சாதிகள் தகர்த்து எறியப்பட வேண்டும். எல்லோரும் ஒரு குலமாக ஒன்று படச் சமயத்துறையில் இந்த மறுமலர்ச்சி வேண்டும். இது காலத்துக்கேற்ற மறுமலர்ச்சி.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் எல்லோரும் பிராம்மணர் ஆகலாம். வேண்டியது மனபரிபாகமே.

"சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறி களிலே
சாத்திரச்சந் தடிகளிலே கோத்திரச்சண் டையிலே
ஆதியிலே அபிமானத் தலைகின்ற உலகீர்
அலைந்தலைந்து வீணேநீ ரழிதல்அழ கலவே
நீதியிலே சன்மார்க்க நிலைதனிலே ஞான
நிருத்தமிடும் தனித்தலைவர் ஒருத்தரவர் தாமே
வீதியிலே அருட்சோதி விளையாடல் புரிய
மேவுகின்ற தருணமிது கூவுகின்றேன் உமையே."

—திருஅருட்பா

வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேலான தத்துவம்

பற்று அற்ற பணி :

ஒரு நல்ல கதை: ஓர் ஊரிலே ஒரு பாலசந்நியாசி இருந்தார். அவர் காட்டுக்குப் போய் நெடுங்காலம் தியானம் செய்து கடவுளை வழிபட்டு யோகம் பயின்று வந்தார். பல ஆண்டுகள் இவ்வாறு யோகம் பயின்று ஓரளவு சித்தியும் பெற்றார். ஒருநாள் அவர் ஒரு மரத்தின்கீழ் இருக்கும்போது, தலையிலே காய்ந்த சருகுகள் விழுந்தன. அண்ணாந்து பார்த்தார். மரத்திலே ஒரு கொக்கும் ஒரு காகமும் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்தன. பாலசந்நியாசிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ''என்னுடைய தலையிலே சருகுகளைப் போடுவதற்கு உங்களுக்கு என்ன துணிச்சல்'' என்று பறவைகளைக் கோபக் கண் கொண்டு பார்த்தார். உடனே அவருடைய சிரத்தினின்றும் கோபக் கனல் எழுந்து பறவைகளைச் சாம்பராக்கிவிட்டது. தன்னுடைய ஒரு பார்வையினாலேயே கொக்கையும் காகத்தையும் எரித்துவிட்ட தம் வலிமையை நினைந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார் சந்நியாசி.

அவர் சில நாள்களின்பின் ஒருநாள் பிச்சை வாங்குவதற்காக அடுத்த ஊருக்குச் சென்றார். அங்கே ஒரு வீட்டு வாயிலில் நின்று, 'அம்மா, அன்னம்கொடு' என்றார். 'மகனே, சற்றுப்பொறு' என்று உள்ளேயிருந்து ஒரு குரல் எழுந்து வந்தது. இதனைக் கேட்ட சந்நியாசிக்குத் தன் வலிமையின் நினைவு வந்தது. அறிவு கெட்ட பெண் என்னைக் காத்திருக்கும்படி சொல்கின்றாளே, இவள் என்னுடைய யோக வலிமையை இன்னும் அறியவில்லைப்போலும் என்று தன்னுடைய மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு நின்றார். ''சிறுவனே, உன்னைப்பற்றி அதிகம் எண்ணிவிட வேண்டாம்: இங்கே கொக்காவது காகமாவது இல்லை'' என்று உள்ளிருந்து பின்னும் ஒரு மறுமொழி வந்தது. இதனைக் கேட்ட

சந்நியாசிக்கு வியப்பு மேலிட்டது. சிறிதுநேரத்தின் பின் அந்தப் பெண் வெளியே வந்தாள். உடனே சந்நியாசி அவள் காலிலே விழுந்து, ''அம்மா, அந்த விஷயத்தை நீங்கள் எங்ஙனம் அறிந்துகொண்டீர்கள்?'' என்று கேட்டார். ''என் மகனே, உன்னுடைய யோகமும் சாதனையும் எனக்குத் தெரியாது. நான் வாழ்நாளில் என்னுடைய கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ய முயல்கின்றேன். மணமாவதற்குமுன் என் பெற்றோர்க்குப் பணிவிடை செய்தேன். மணம் முடித்த பின் என்னுடைய கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்து வருகின்றேன். இவ்வளவுதான் நான் அறிந்த யோகம். என்னுடைய கடமைகளைச் சரிவரச் செய்துகொண்டு வந்தமையால் எனக்கு அறிவு விளக்கம் உண்டாயிற்று. அதனால் உன்னுடைய மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களையும் காட்டிலே நீ பெற்ற சித்தியையும் அறிய முடிந்தது. இன்னும் விளக்கம் வேண்டுமாக இருந்தால், அடுத்த ஊர்க் கடைத்தெருவிலே ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரன் இருக்கின்றான். அந்தச் சான்றோனிடம் நீ அறிய விரும்பிய உண்மைகளை அறிந்துகொள்வாய்'' என்றாள். இதனைக் கேட்ட சந்நியாசிக்குப் பெருவியப்பு உண்டாயிற்று.

கசாப்புக் கடைக்காரனிடமா உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும், என்று சந்நியாசி சிந்தித்தார். இருந்தும் தான் கண்ட அதிசயத்தினால் அவர் மனம் சற்று விரிவு அடைந்திருந்தமையால் அடுத்த ஊர்த்தெருவை நோக்கி விரைந்து சென்றார். கடை வீதியை அணுகும்போதே தான் கருதிவந்த மனிதனைக் கண்டார். பருத்துக் கொழுத்த அந்தக் கசாப்புக் கடைக்காரன் பெரிய கத்தியினாலே இறைச்சித் துண்டங்களை வெட்டி வியாபாரம் செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டார். கண்டதும், ''அட கடவுளே, இவனிடமா நான் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளப் போகின்றேன்'' என்று பாலசந்நியாசி நினைத்தார். அப்பொழுது அந்தக் கசாப்புக் கடைக்காரன், ''சுவாமி, இங்கே வாருங்கள். அந்தச் சிற்றூரில் இருக்கின்ற அம்மாள் தானே உங்களை என்னிடம் அனுப்பினாள். இந்த ஆசனத்

திலே அமருங்கள். என்னுடைய வேலையை முடித்துக் கொண்டு வந்துவிடுகின்றேன்'' என்றான். சந்நியாசி இதைக் கேட்டு, ''இது என்ன பெரிய விந்தையாக இருக்கின்றதே. அந்த அம்மாள் என்னை அனுப்பியதை இவன் எப்படி அறிவான்'' என்று சிந்தித்த வண்ணம் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். வேலையை முடித்துவிட்டுப் பணத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு சந்நியாசியைப் பார்த்து, ''வாருங்கள்; வீட்டுக்குப் போகலாம்'' என்று சொல்லி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அங்கேயும் ஆசனம் ஒன்றிலே சந்நியாசியை இருக்கச் செய்து, உள்ளே நுழைந்து தாய் தந்தையர் இருவரையும் நீராட்டி உணவு அளித்து அவர் களுக்கு ஆகவேண்டிய அத்தனையையும் செய்துவிட்டு வெளியே வந்தான் கசாப்புக் கடைக்காரன். ''ஐயா, நீங்கள் என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறீர்கள். என்னால் என்ன ஆகவேண்டும்?'' என்று பாலசந்நியாசியைக் கேட்டான். கடவுளைப் பற்றியும் ஆன்மாவைப் பற்றியும் பல கேள்வி களைக் கேட்கத் தொடங்கினார் சந்நியாசி. கசாப்புக் கடைக் காரனிடமிருந்து விடைகள் வந்துகொண்டேயிருந்தன.

சந்நியாசி திகைத்துவிட்டார்.

போதனைகள் முடிந்ததும் சந்நியாசி, ''ஐயா, இவ்வளவு ஞானம் நிரம்பப்பெற்ற நீங்கள் இந்த அருவருப்பான தொழிலை எதற்காகச் செய்யவேண்டும்?'' என்று கேட் டார். அந்த வியாதகுலத்துக் கசாப்புக் கடைக்காரன், ''செய் தொழில் எதுவும் அநாகரிகமானது அன்று. என் பிறப்பு என்னை இந்நிலையிற் கூட்டிவைத்தது. பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே இத் தொழிலைப் பயின்றேன். ஆனால் பற்று அற்றுத் தொழிலைச் செய்கின்றேன். இல்லறத்திலே நான் செய்யவேண்டிய கடமைகளை நன்றாகச் செய்து வரு கின்றேன். பெற்றோர்க்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் குறை வறச் செய்கின்றேன். எனக்கு யோகம் தெரியாது. சந்நி யாசியானதும் இல்லை. துறவுபூண்டு காட்டுக்குப் போனதும் இல்லை. என் பிறப்புக்கு ஏற்ற பணிவிடை ஒன்று எனக்கு அமைவதாயிற்று. பற்றற்றவனைப் பணிந்து நான் அதைப் புரிந்துவருகின்றேன். என்னுடைய கடமைகளைப் பற்றின்

றிச் செய்துகொண்டிருந்த ஒரே காரணத்தினாலேயே இந்த உண்மைகளை எல்லாம் அறிந்துகொண்டேன்'' என்று கூறினான்.

கசாப்புக் கடைக்காரன் கூறிய பேருண்மைகளே மகாபாரதத்திலே வியாத கீதை என்னும் பகுதியாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

கசாப்புக் கடைக்காரனும் அந்தப் பெண்ணும் தங்களுடைய கடமைகளை முழுமனத்தோடும் மகிழ்வோடும் செய்தார்கள். அதன் பயனாக அவர்கள் அறிவுவிளக்கத்தை அடைந்தார்கள். வாழ்வில் எந்த நிலையில் இருந்தாலும் கடமைகளைப் பயன் கருதாது செய்வதனால் மேலான அறிவுப் பெருக்கமும் ஆன்ம பூரணத்துவமும் வந்தடையும். கீழான தொழிலைச் செய்பவன் அதுபற்றிக் கீழான மனிதன் ஆகமாட்டான். செய்கின்ற தொழிலைக்கொண்டு ஒருவனை ஆராய்தல் கூடாது. செயல் வன்மையையும் மனப்பான்மையையும் பார்த்து ஒருவனை மட்டிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். செய்கின்ற தொழில் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு என்பதை மறந்து அதனை ஈசுவர ஆராதனை என்று நினைத்துச் செய்தால், செய்யும் தொழில் தவமாக மாறிவிடும். அத்தகைய உணர்ச்சியினால் அவனது தொழில் அதிவிரைவில் அவனை ஈசுவரனிடம் அழைத்துச் செல்லும்.

இந்தக் கருத்துக்களை எல்லாம் பகவான் கீதையிலே பேசுகின்றான்.

''ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத்
ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந்நாப்னோதி கில்பிஷம்''

''நிறைவாய் அனுஷ்டிக்கும் பரதர்மத்தைவிடக் குறைவாய் அனுஷ்டிக்கும் சுவதர்மம் மேலானது. சுபாவத்தில் அமைந்த கருமத்தைச் செய்பவன் கேடு அடையமாட்டான்.

குந்தி புத்திரனே, கேடுடையதென்றாலும் உடன் பிறந்த கருமத்தை ஒருவன் விட்டுவிடக் கூடாது. ஏனெனில் தீயைப் புகை சூழ்ந்திருப்பது போல் வினைகளைக் கேடு சூழ்ந்திருக்கின்றது. எங்கும் பற்றற்ற புத்தியுடையவனாய்,

சிந்தையை அடக்கியவனும், ஆசைகளை அறவே நீக்கியவனும் இருப்பவன் சந்நியாசத்தினால் உத்தமமான *நைஷ்கர்ம சித்தி என்னும் உயர் நிலையை அடைகின்றான்.''

உயிர்கள் அனைத்தும் வினை ஆற்றுவதனாலேயே தம் வாழ்வைப் பண்படுத்தி வருகின்றன. மானுடப் பிறவியில் தெய்விக அன்பும் அறிவும் அடையப்பெறுகின்றவன் தனக்காக என்று கர்மம் செய்வதை மாற்றி, தெய்வத்துக்காக என்று கர்மம் செய்கின்றான். அத்தகைய கர்மம் அவனைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. இதை விளக்கமாகச் சொன்னால், தெய்வத்துக்காக என்று செய்கின்ற கர்மம் கர்மயோகம் எனப்படுகின்றது. இறைவனிடத்து அன்பு பூண்டு செயல் அற்று இருப்பது மட்டும் போதாது.

வினை ஒழிந்த பெருநிலை :

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் நல்லதொரு கதை சொல்வார்.

ஓர் எசமானனுக்குத் தோட்டக்காரர்கள் இருவர் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் சோம்பேறி. தோட்டத்தில் எந்த வேலையையும் செய்யமாட்டான். ஆனால் எசமானைக் காணும்போதெல்லாம் அவரோடு அன்பாகப் பேசுவான். அவரைப் பற்றித் தான் அறிந்த எல்லாவற்றையும் சொல்லிப் போற்றிப் புகழ்ந்துரைப்பான். இரண்டாவது வேலைக்காரன் முழுமனத்துடன் தோட்டத்திலே இருக்கும் வேலைகளைக் கருத்தாகச் செய்வான். எசமானன் தோட்டத்துக்கு வந்தாலும் அவரைக் கவனிக்காது கருமமே கண்ணாக இருப்பான். எசமானன் அழைத்தால் மட்டும் அவரிடம் சென்று தெரிவிக்க வேண்டியவற்றைத் தெரிவித்து விட்டுத் தன் வேலைக்குப் போய்விடுவான். இவ் விரண்டு தோட்டக்காரர்களில் எசமானன் யாரிடத்து நம்பிக்கை வைப்பான்? பாடுபடுபவனிடத்தே நிச்சயமாக நம்பிக்கை வைப்பான். சிறப்பாகச் சொன்னால், கருமத்திலேயே

* நைஷ்கர்மசித்தி — வினைஒழிந்த பெருநிலை.

கண்ணுக இருக்கின்றவனிடத்திலேயே எசமானன் தோட்டத்தை நம்பி ஒப்படைப்பான். சர்வேசுவரனே இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோட்டக்காரன். உயிர்கள் அனைத்தும் அவன் பணியாற்றுவதற்கே பிரபஞ்சத்துக்கு வந்திருக்கின்றன.

ஒருவன் 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே; தன் கடன் அடியேனையும் தாங்குதல்' என்னும் கோட்பாட்டுக்கு அமைய வாழ்ந்தால் அவன் பெரிய திருத்தொண்டன் ஆகிவிடுவான். தன் கடமையில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுவதற்கேற்ப அவன் இறைவனுக்கு உரியவனுகி விடுகின்றன். இதுவே வாழ்க்கையைப் பற்றிய மேலான தத்துவம்.

நமக்கு வந்து அமையும் கடமையை நாம் ஒழுங்காக நிறைவேற்றுவதே நம் கடன். அப்படிச் செய்து வருவதால் நாம் மனபரிபாகத்தில் மேன்மை அடைகின்றோம். தமக்கு வந்தமைந்த கடமை கீழானதென்றும் தமக்கு ஒவ்வாததென்றும் குறைகூறுவதை நாம் பலமுறையும் பலர் வாயாற் கேட்டிருக்கின்றோம். வினைப்பயனில் பற்று இருந்தால் மட்டுமே அவ்வாறு குறைகூற ஒருவன் முந்துவான். பற்றற்ற கர்மயோகி கடமைகளில் ஏற்றத்தாழ்வைப் பார்க்கமாட்டான். தோட்டித் தொழில் செய்வதும் தெய்வத் திருப்பணி செய்வதும் கர்மயோகிக்கு ஒரே பாங்குடையவையாம். எத்தகைய வினையாற்ற நாம் தகுதியுடையவர்களாய் இருக்கின்றோமோ அத்தகைய வினைகளே நம் கடமைகளாக வந்து அமைகின்றன. ஆகவே தெய்வாதீனமாக வந்து அமையும் கடமையைத் தேவாராதனையாக நாம் நிறைவேற்ற வேண்டும். அங்ஙனம் ஒருவன் செய்து வருவானுகில் அதன் வாயிலாக நான் என்ற அகங்காரமும் எனது என்ற மமகாரமும் அவனை விட்டு நீங்கிவிடும். கண்ணுடியில் தோன்றும் பிம்பம் கண்ணுடியைப் பாழ்படுத்துவதில்லை. அதுபோல அவன் ஆற்றுகின்ற பணி அவனை மாசுபடுத்துவதில்லை. அத்தகைய பரிபாகம் வந்து அமைகின்றபோது அவன் ஜீவன்முக்தன் ஆகின்றன். 'நான் எனது' என்ற இரண்டும் கெட்ட இடத்திலே நாம் உலகினின்றும் நழுவி மனமற்று இருப்போம். அதுவே நைஷ்கர்மசித்தி

அல்லது வினை ஒழிந்த பெருநிலை. அது ஓர் இன்ப அநுபவம். அது ஒரு தனிவெளி—ஞானவெளி—சிதாகாசம். அங்கே ஆண்டவனைச் சந்திக்கலாம். இதை அருணகிரியார் பாடுவார் :

" யான்தான் எனுஞ்சொல் லிரண்டுங்கெட் டாலன்றி யாவருக்குந்
தோன்றாது சத்தியம் தொல்லைப் பெருநிலம் சூகரமாய்க்
கீன்றான் மருகன் முருகன்க்ரு பாகரன் கேள்வியினுல்
சான்றுஆரும் அற்ற தனிவெளிக் கேவந்து சந்திப்பதே."

இதைத்தானே திருவள்ளுவர்,

" யான்எனது என்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும் "

என்று நமக்குச் சொல்லித்தருகின்றார்.

கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே

கொடுங்கோல் மன்னனும் துரியோதனன் அரசவையிலே இருக்கின்றான். கௌரவர்கள் என்றுமே இல்லாத ஆனந்தத்துடனே மண்டபத்திலே கூடி இருக்கின்றார்கள். தக்கோர், ஞானிகள் எல்லோரும் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். தருமனும், வீமனும், விசயனும், நகுலனும், சகாதேவனும் அங்கே மௌனமாக இருக்கின்றார்கள். துரோணர், கிருபாசாரியார் முதலிய ஆசாரியர்களும் அங்கே இருக்கின்றார்கள்.

திரௌபதியின் துகிலை உரியுமாறு துச்சாதனனுக்குக் கட்டளை பிறக்கிறது. அஞ்சாமல் அவளின் துகிலை உரிய அருகே வருகின்றான் துச்சாதனன். தன் கணவன்மார் தன்னைக் காப்பாற்றமாட்டார்களா என்று அவர்களைப் பார்க்கின்றாள் திரௌபதி. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! வாளா இருக்கின்றார்கள். ஓர் அபலைப் பெண்ணுக்கு இந்த அநீதியா என்ற நினைவினால் நேர்மை தவறாத ஞானிகள் இருக்கின்ற திசையைப் பார்த்து, 'ஐயகோ' என்று அலறுகின்றாள் திரௌபதி. அவர்களும் தலை குனிகிறார்கள். எல்லோரும் கோழைகளாகித் தலைகளைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு இருக்கின்ற நிலையிலே தன் கையே தனக்கு உதவி என்று தன் கைகளால் ஆடையைப் பற்றிக்கொள்கின்றாள்; மானம் பறிபோகும் நிலையை உணர்கின்றாள். ஆடையைப் பிடித்திருந்த இரு கைகளையும் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு ''கோவிந்தா, கோவிந்தா'' என்று கூக்குரலிட்டுக் கூப்பிடுகின்றாள்.

''ஆருகி இருதடங்க ணஞ்சனவெம்
புனல்சோர அளகம் சோர
வேருன துகில்தகைந்த கைசோர
மெய்சோர வேறேர் சொல்லும்
கூறுமல் கோவிந்தா கோவிந்தா
என்றுஅரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில்
ஊறுத அமிழ்தூற உடல்புளகித்
துள்ளமெலா முருகி ஞளே.''

கரியமுகில் அனையான் கண்ணன் பிறர் எவர்க்கும் தெரியாமல் கருணை செய்ய வருகின்றான். துகில் நீண்டு கொண்டே செல்கின்றது. உரிய உரிய உடுத்த உடையும் நீள்கின்றது. ஆயிரம் ஆயிரம் கோடி ஆடையாகக் கொடுத்து அருள்கின்றான் ஆண்டவன். உரிந்தவனும் கை சலித்து இளைத்து நிற்கின்றான்.

"உடுத்ததுகில் உணர்விலான் உரிந்திடவு
மாளாம லொன்றுக் கொன்றுங்
கடுத்தநிறம் பற்பலபெற் றுயிரமா
யிரங்கோடி ஆடை யாகக்
கொடுத்தருள உரிந்தனபட் டிருந்தபெருந்
தனிக்கூடங் கொள்ளா தோடி
எடுத்தனர்பற் பலவீரர் உரிந்தோனும்
சலித்திருகை இளைத்து நின்றான்."

"கற்பினுக்கும் மரபினுக்கும் இவளே தெய்வம்" என்ற பெரும் பெயர் வந்தமைகின்றது திரௌபதிக்கு. மண்ணவர் கண் மழை பொழிய வானவர் பூ மழை பொழி கின்றார்கள்.

தன்னை மணம்முடித்த கணவன்மார், ஞானிகள், ஆசா ரியர்கள் காப்பாற்றமாட்டார்களா என்ற எண்ணம் முத லிலே திரௌபதிக்கு உதித்தது. அவர்களால் பயன் இல்லை என்று தெரிந்த உடனே தன்கையே தனக்கு உதவி என்று எண்ணினாள். அதுவும் பயன் இல்லை என்பதைப் பின் உணர்ந்தாள். தன் செயல் ஒழிந்து கண்ணனையே கதி என்று சென்று அடைந்து 'கோவிந்தா கோவிந்தா' என்று அலறினாள். கண்ணன் காப்பாற்றினான். கையை நம்பி அதனால் ஆடையைக் காப்பாற்ற நினைத்தபோது கண்ணன் வரவில்லை. கையை விட்டுவிட்டுத் தலைமேற் கைகுவித்து 'அடியேன் உன் அடைக்கலம்' என்று திரு வடிகளில் பூரண சரணாகதி அடைந்த போதுதான் கண்ணன் ஓடிவந்து உதவினான். கண்ணனே இந்த நிகழ்ச்சியை ஓரிடத் திலே சொல்கின்றான். *"திரௌபதி அப்படி அழைத்து அழுதது என் மனத்தினின்றும் நீங்கவில்லை. வட்டிக்குவட்டி ஏறின கடன்போல் அது என்னைப் புண்படுத்துகிறது."

* பாரதம் உத்தியோக பருவம்

பரம்பொருளிடம் சரணாகதி:

பகவான் பார்த்தனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றான்.

''அனைத்திலும் உயர்ந்ததும் ஆழம் நிறைந்ததுமாகிய சிறந்த எனது வார்த்தையை மற்றொரு முறையும் சொல்கின்றேன். எனக்குற்ற நண்பன் நீயாகையினால் உனக்கு நன்மையைச் சொல்கின்றேன். எனக்கு இனியவன் நீ; உனக்கு உறுதி சொல்கின்றேன். என்பால் மனம் வைத்து என்னிடம் பக்தி பூண்டு என்னை வணங்குவாயாக, என்னையே அடைவாய்.''

''ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச.''

எல்லாத் தர்மங்களையும் பற்று அற விட்டொழித்து என்னையே சரண்புகுவாய்; நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுவிப்பேன்; வருந்தாதே.''

கண்ணனின் இந்த வார்த்தைகளை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பக்தியாவது ஈசன் நம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையேயாகும். நதியினுள்ளே விழுந்த ஒருவன் இரண்டு கைகளையும் மேலே தூக்கி உதவிக்கு அழைப்பதுபோலச் சம்சார வெள்ளத்திலே விழுந்த ஒவ்வொருவனும் இரண்டு கைகளையும் தூக்கி அகல விரித்துக் கொண்டு எவ்வித பொறுப்பும் இன்றி எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் ஈசனிடமே விட்டுவிட்டு அவனைச் சரண் அடைய வேண்டும். பாஞ்சாலி இடுப்பிலிருந்த தன் கைகளை முடிமீது குவித்துக்கொண்ட பின்பே, கண்ணபிரான் திரௌபதியின் அச்சத்தைக் கெடுத்து அவளுக்கு வரஇருந்த மான பங்கத்தையும் தடுத்துக் காப்பாற்றினான்.

பக்தன் தன்னைப் பரம்பொருளிடம் முற்றும் முழுதாக ஒப்படைத்துவிடுவது சரணாகதியாகிறது. சரணாகதிஅடையத் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு மேலும் செய்யவேண்டிய சாதனை எதுவும் இல்லை. இன்பம், துன்பம், இகழ்ச்சி, புகழ்ச்சி, விருப்பு, வெறுப்பு, வேண்டுதல், வேண்டாமை என்ற இன்னோரன்ன இரட்டைகளைச் சரணாகதி அடைந்த பக்தன்

கடந்தவனுகின்றன். அவன் அத்வைதப் பெரும் பேற்றுக்கு அருகதை உடையவன். அவன் புரியும் செயல்கள் பரம் பொருளின் செயல்களாகும். அவனைக் கருவியாக வைத் துக்கொண்டு பரம்பொருளின் செயல்கள் நடந்துகொண் டிருக்கின்றன. ஆனல் சரணுகதி என்பது நினைத்த அள விலே வந்துவிடக்கூடிய சாதனை அன்று. மனம் அதீத நிலை அடைந்த பின்பே பூரண சரணுகதி பக்தனை வந்து அடை யும். 'என் செயல் ஆவது யாதொன்றும் இல்லை; இனி, உன் செயலே' என்று உணர்கின்றபோது எல்லையற்ற பரம் பொருளின் ஈடில்லாத பெருமையையும் தன் செயலின் சிறுமையையும் பக்தன் உணர்கின்ற நிலை வந்து எய்தும். அதுவே சரணுகதி எய்திய நிலையாகும். அப்போது அந்தப் பக்தனுடைய வாயிலிருந்து,

"அன்றே என்தன் ஆவியும்
உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னை ஆட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றேர் இடையூறு எனக்குண்டோ
எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே."

என்ற திருத்திக்கும் திருவாசகம் எழுந்துவரும்.

சரணுகதி சாதனத்தின் முடிந்த நிலையாகும்.

கண்ணன் சொல்கின்றன்:

"ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணே மத்வ்யபாச்ரய
மத்ப்ரஸாதாதவாப்னோதி சாச்வதம் பதமவ்யயம்."

"சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மயி ஸன்யஸ்ய மத்பர:
புத்தியோகமுபாச்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ."

"எப்போதும் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்துகொண் டிருப்பவனுயினும் என்னைச் சரணடைந்தால் எனது அரு ளால் சாசுவதமானதும் அழியாததுமாகிய நிலையை அவன் எய்த முடியும். பகுத்தறிவால் எல்லாக் கர்மங்களையும்

என்னிடத்திலே ஒப்படைத்து என்னைவிட வேறொன்றினையும் உயர்வாகக் கருதாதவனாய், புத்தி யோகத்தைச் சார்ந்திருந்து எப்போதும் என்னிடம் சித்தத்தை வைப்பாயாக.

அப்போது எனது அருளால் எல்லாத் தடைகளையும் தாண்டிச் செல்வாய், அன்றி அகங்காரத்தினால் கேளாமற் போனால், அழிவு அடைவாய். போர் புரியேனென்று நீ நினைப்பாயாகில் உன்னுடைய துணிவு வீணாகும். இயற்கை உன்னைக் கட்டுப்படுத்தி ஏவி உன்னைப் போரில் பிணித்து விடும். அர்ச்சுன, மயக்கத்தால் எதனைச் செய்ய விரும்பவில்லையோ, எதனைச் செய்ய மறுக்கின்றாயோ, அதனை உன்வசம் இழந்தவனாய் உடன் பிறந்த வினையினால் கட்டுண்டவனாய் நீயே செய்வாய். அனைத்து உயிர்களையும் உடல் என்னும் இயந்திரத்தில் ஏற்றி, மாயா சக்தியினால் ஆட்டிக்கொண்டு இதயத்துள்ளே இடம் பிடித்திருக்கின்றான் ஈசுவரன். ஆகவே, எவ்வகையாலும் என்னையே தஞ்சமென்று அடைவாயாக. அப்போது எனது அருளால் ஒப்பு உயர்வு அற்ற சாந்தியையும் அழிவில்லாத வீடுபேற்றையும் அடைவாய். இங்ஙனம் இரகசியங்களுள் சிறந்த இரகசியமாகிய ஞானம் என்னால் உனக்கு எடுத்து இயம்பப்பட்டது. இனி, இதை நீ முழுவதும் ஆராய்ந்து எப்படி விரும்புகிறாயோ அப்படியே செய்வாயாக.''

இத்துடன், கீதா உபதேசம் நிறைவு அடையும் கட்டத்துக்கு வருகிறோம். ''கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பாராதே'' என்ற கர்மயோகப் பெருங்கோட்பாட்டுடன் கீதையைத் தொடக்கிய பகவான், 'நின் செயல் என் செயலே' என நினைந்து 'கடமைகள் எல்லாவற்றையும் நீத்து என்னையே தஞ்சம் என்று பூரண சரணாகதி அடைவாயாக' என்று உபதேசத்தை நிறைவாக்கிவிடுகின்றான்.

ஆகவே, பற்றுக்களை அறவே நீக்கி அன்பினால் பணி செய்து ஆண்டவனிடம் அடைக்கலம் புகுவதொன்றே நமது கடமை. நமக்கு என்று தனியான வேறு ஒரு காரியமும் இல்லை.

"யேந த்யஜஸி தத் த்யஜ"

எதனால் தியாகம் செய்கின்றாயோ அதனையும் தியாகம் செய்துவிடு என்ற உயர்ந்த கருத்தை மகாபாரதம் சொல்கின்றது. பலவகைத் தருமங்களால் பாப விருத்திகளை நாசம் செய்தபின் அத்தருமங்களின் இறுதி எல்லையாக இருக்கின்ற பரம்பொருளைச் சரண் அடைய வேண்டும். மனிதனுக்கு இச்சா சுதந்திரம் இல்லை. எல்லாம் எம்பிரான் இச்சையால் நிகழ்கின்றன. ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்வார் :

"அமீ யந்த்ரம் துமீ யந்த்ரீ"

நான் யந்திரம்; நீ அதை இயக்குபவன்.

இக் கருத்தை மிகமிக அழகாகப் பாடுகிறார் பட்டினத்தார் :

"ஊட்டுவிப் பானும் உறங்குவிப் பானும்இங்
கொன்றெடொன்றை
மூட்டுவிப் பானும் முயங்குவிப் பானும் முயன்றவினை
காட்டுவிப் பானும் இருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
ஆட்டுவிப் பானும் ஒருவனுண் டேதில்லை அம்பலத்தே."

இதை உணர்கின்ற நிலை வாழ்வின் நிறை நிலை. பிறந்த தற்கும் வாழ்ந்து தன் கடமைகளை ஈசுவர அர்ப்பணமாகச் செய்ததற்கும் வாழ்வு முடியும் தறுவாயில் ஒருவன் மகிழ்ச்சி அடைந்தால் அவன் கண்ணன் காட்டிய வழியிலே வாழ்ந்தவன் என்று சொல்லிவிடலாம். இதோ அதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

"என் வேலைகள் யாவும் அறவே ஒழியவேண்டும் என்றும், என் ஆவியும் உடலும் உடைமையும் ஜகன்மாதாவிடம் ஐக்கியமாகவேண்டும் என்றும் வாழ்த்துவாயாக. பல பணிகளும் பயன் அற்றவை எனக் காண்கின்றேன். இப்போது என் குருநாதன் வா எனக் கூவி அழைப்பது ஒன்று தான் கேட்கிறது; இதோ வந்தேன், ஐயனே. நான் பிறந்ததை நினைத்து மகிழ்கின்றேன். நான் பட்ட கஷ்டங்களை நினைத்து மகிழ்கின்றேன். செய்த பிழைகளை நினைத்தும் மகிழ்கின்றேன். இனிப் புக இருக்கும் சாந்த நிலையை நினைத்தும் மகிழ்கின்றேன். நான் ஒருவரையும் பந்தத்துக்

குள்ளாக்கவில்லை. என்னுடன் யாதொரு பந்தமும் கொண்டு போகவும் இல்லை'' என்று பேசுகின்றார் வீரசந்நியாசி விவேகானந்தர்.

கண்ணன் பக்தி யோகத்தை விளக்கும்போது சொல் கின்றான்: ''என் பொருட்டுக் கர்மம் செய்வதைக் குறிக் கோளாகக் கொள். எனக்காகக் கர்மம் செய்வதாலும் நீ சித்தி அடைவாய். இதைச் செய்தற்கு இயலாதெனின் என் னிடம் அடைக்கலம் புகுதலைப் பொருந்தினவனாய், தன் அடக்கம் பயின்று கர்மபலன் முழுவதையும் எனக்கு அர்ப் பணம் செய்.''

இவற்றுக்கு விளக்கம் கொடுப்பதுபோல ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் சொல்கின்றார்: 'உன்னால் கர்மம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. சுபாவம் ஒவ்வொருவனை யும் கர்மம் செய்யும்படி ஏவுகின்றது. ஆகையால் கர்மங்கள் செய்யப்படும் வகையிலே செய்யப்படட்டும். கர்மம் பற் றுதலின்றிச் செய்யப்படுமானால் அது பகவானிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். இகபரங்களில் உண்டாகும் பாவ புண் ணியங்களிலே விருப்பு வெறுப்புக் கொள்ளாமல் செய்யப் படும் கர்மம், பற்றுதல் அற்றதாகும். இவ்வித மனோபாவத் துடன் செய்யப்படும் கர்மம் முடிவில் கடவுளிடம் கொண்டு போகும் மார்க்கமாகவும் அமைகின்றது.'

''ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ''

எல்லாத் தர்மங்களையும் அறவே பற்றற விட்டொழித்து என்னையே தஞ்சம் என்று அடைவாயாக என்று கண்ணன் சொல்லியதை நம்மாழ்வார் பாடுகின்றார். பாடல் இதுதான்:

''கண்ணன் அல்லால் இல்லை கண்டீர்
சரண்அது நிற்கவந்து
மண்ணின் பாரம் நீக்கு தற்கே
வடமது ரைப்பிறந்தான்
திண்ண மாநும் உடைமை உண்டேல்
அவன்அடி சேர்த்துஉய்ம்மினே
எண்ண வேண்டா நும்மது ஆதும்
அவன்அன்றி மற்றுஇல்லையே.''

'நீங்கள் செய்யவேண்டியன அனைத்தையும் அவன் திருவடியில் சமர்ப்பித்து அவனுடைய பாரம் என்று விட்டுவிடுங்கள்' என்று நம்மைப் பார்த்து நம்மாழ்வார் சொல்கிறார்.

எல்லாவற்றையும் ஆண்டவனிடமே விட்டுவிடுவதற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்திருக்கிறது சௌந்தரியலஹரி யிலே ஒரு பாடல்.

"மொழிவது உன்செபம் முத்திரை பாணியின்
முயல்வது எங்கும் நடப்பன கோயில்சூழ்
தொழில் அருந்துவ முற்றும்உன் ஆகுதி
துயில் வணங்கல் களிப்பன யாவும்நீ
ஒழிவு அறும்களி என்செயல் யாவையும்
உனது நன்செய் பரிச்செய லாகவே
அழிவு அறும்பதம் வைத்துஅருள் பேர்ஒளி
அளிவி னோந்து களிப்புஎழு நாதமே."

ஆத்ம சமர்ப்பண பாவனையால் என்னுடைய வெறும் பேச்சு ஜபமாகட்டும். நான் கையினால் செய்கின்ற தொழில்கள் அனைத்தும் முத்திரைகளின் விளக்கமாக அமை யட்டும். என்னுடைய நடை உன்னைப் பிரதட்சிணம் செய்வ தாக இருக்கட்டும். உண்டி ஹோமமாகுக. நித்திரை நமஸ் காரம் ஆகுக. இன்னும் என் செயல்கள் எல்லாம் உன் னுடைய பூசை ஆகட்டும்.

"நஞ்செயல் அற்றிந்த நாமற்ற பின்நாதன்
தன்செயல் தானேஎன் றுந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற.

— திருவுந்தியார்

கீதை ஒன்றைச் சொல்லவில்லை

கர்மயோகத்தை அநுட்டிப்பவர்களுள்ளும் சிலர் கர்ம யோகத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதில்லை. தாம் கர்மம் செய்வதன் வாயிலாகக் கடவுளுக்குத் துணை புரிந்து வருவ தாகச் சிலர் நம்புகிறார்கள்; பேசியும் வருகின்றார்கள். இது அறியாமை. ஏன்? சக்தி அற்ற நிலையில் இருக்கும் தெய்வம் நம்முடைய உதவியைப் பெற்றாக வேண்டும் என்றுதானே இவர்கள் சொல்கிறார்கள். உண்மை அது அன்று. பிரபஞ் சத்தின் செயல்கள் அத்தனையும் அவனுடைய ஆணையினால் நிகழ்கின்றன. தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாது கர்மம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றது. மக்களுடைய உத வியை எதிர்பார்த்து உலக நடைமுறை என்றைக்குமே இருந்ததில்லை; இருப்பதில்லை. அப்பெருமான் சர்வசக்தி மான். உயிர்க்குயிராய்ப் பிரிப்பின்றி இயைந்து நின்று இயக்கும் இறைவனை மணிவாசகர் வாழ்த்துகிறார்:

"வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க்
கோனாகி யான்எனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றுயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே."

நாம் எடுத்த காரியத்தைச் சாதித்துவிட முடியும் என்று சொல்வதும் கர்மம் செய்வதன் மூலம் கடவுளுக் குத் துணைபுரிய முடியும் என்று பேசுவதும் பெருமானின் சர்வசக்திக்குப் பங்கம் விளைவிப்பனவாகும். இவ்வுலகின் நடைமுறை சர்வேசுரனுடைய சக்தியின் விளையாட்டு. அதனை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றோம் என்று சொல்வதே பொருத்தமானது; உண்மையும் அதுதான். உலக நடைமுறையைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதனாலேயே மனபரிபாகம் நம்மை வந்து அடைகின்றது. மனபரிபாகம் வந்து அடைகின்றபோது மனம் பண்பட்டுவிடுகின்றது.

பண்பட்ட மனத்திலே சுயநலத்தை மருந்துக்கும் காண முடியாது. சுயநலம் இல்லாது போகவே முத்தி வந்து அடைகின்றது. இந்த அநுபூதி நிலையை,

"யான்தான் எனும்சொல் இரண்டும்கெட் டாலன்றி
யாவருக்கும்
தோன்றுது ....."

என்று அலங்காரத்திலே பாடிய அருணகிரிநாத சுவாமிகள்,

"யானு கியஎன் னேவிழுங் கிவெறும்
தானுய் நிலைநின் றதுதற் பரமே"

என்று அநுபூதியிலே பாடுவார்.

சுயநலம் உள்ளவரையில் அநுபூதி கிடைக்காது என்பது கருத்து. கர்மத்தை முறையாகச் செய்வது என்றால் சுயநலம் இல்லாது கடமை செய்வது என்பதாகும். கர்மத்தை முறையாகச் செய்வதன்மூலம் முத்தி அடை கின்றோம் என்றுதானே கர்மயோகம் புகட்டுகின்றது.

நான்கு யோகங்கள் :

இலட்சியத்தையும் அதனை அடைவதற்கு உரிய சாத னங்களையும் யோகம் என்று சொல்லலாம். யோக் (yoke) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் பொருளும் இணைப்பது, சேர்ப்பது என்பதாகும். இறைவனுடைய உண்மைத் தத்துவத்தோடு நம்மை இணைப்பது என்பது யோகம். சமயத்தின் இலட்சியத்தை அல்லது முடிவை அடைவதற் குரிய வழிகளை நாம் யோகம் என்கிறோம். மக்களின் பக்குவத் துக்கும் தகுதிக்கும் அமைய அவ்வழிகளை நான்கு தலைப்புக் களில் பார்க்கலாம். அவையே கர்மயோகம், பக்தியோகம், இராஜயோகம், ஞானயோகம் எனப்படும். தன் கர்மங் களையும் கடமைகளையும் பற்றின்றிச் செய்வதன் மூலமாக இறை உணர்வினைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் கர்ம யோகம். தன் இஷ்ட தெய்வத்தினிடத்திலே அன்பையும் பக்தியையும் செலுத்தி இறை உணர்வினைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் பக்தியோகம். மனத்தை அடக்குவதனால் இறை உணர்வினைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முறை இராஜ

யோகம்; அறிவினால் இறை உணர்வினைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் ஞானயோகம். இந்த நான்கு யோகங்களும் இறைவனை அடைவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

சமபுத்தியில் சரண்புகுதல்:

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா இரண்டு படைகளுக்கும் நடுவிலே பீஷ்மர், துரோணாச்சாரியார் முதலானவர்களைப் பார்க்கக்கூடியதாகத் தேரை நிறுத்திவிட்டு, ''பார்த்தா, கௌரவர்களின் கூட்டத்தைப் பார்'' என்கின்றான். பார்க்கின்றான் பார்த்தன். தேகம் தளர்கிறது; முகம் வரண்டு போகிறது; சரீரம் நடுங்குகின்றது; மயிர்க்கூச்செறிகின்றது; காண்டீவம் கையிலிருந்து நழுவுகின்றது; தலை சுழல்கின்றது. ''இவர்கள் என்னைக் கொல்லினும், அன்றி மூன்று உலகங்களையும் நான் அடையினும் இவர்களை நான் கொல்ல ஒருப்படேன்'' என்று வில்லையும் அம்பையும் புறத்தே எறிந்துவிட்டுத் தேரிலே உட்கார்ந்துவிடுகின்றான்.

பகவான் பேசத் தொடங்குகின்றான். ஞானத்துக்கு ஒருவன் தன்னைப் பக்குவப்படுத்தும் வழியை அங்கே சொல்கின்றான்:

''கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசன
மா கர்மபலஹேதுர்பூர்மா தே ஸங்கோ அஸ்த்வகர்மணி.''

''உன்னுடைய கர்மத்தைச் செய்வதில் மட்டும் உனக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால், அதனால் உண்டாகும் பலனிலே உனக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை. பயனைக் கருதிக் கருமம் செய்பவன் ஆகிவிடாதே. கர்மத்தைச் செய்ய மாட்டேன் என்றும் பிடிவாதம் செய்யாதே. சமத்துவபுத்தியோடு செயல்புரிவதைவிட ஆசையோடு செயல்புரிவது மிகவும் கீழானது. ஆகவே சமபுத்தியில் சரண்புகுவாயாக. பலனை விரும்பிப் பணி செய்பவர்கள் இரக்கப்பட வேண்டியவர்கள். மனம் நடுநிலை பெற்றவன் நன்மை தீமை இரண்டையும் இம்மையிலேயே துறக்கின்றான். ஆகவே நீ

யோகத்தைச் சார்ந்திரு. திறமையுடன் பணிபுரிதல் யோகம். சமத்துவ புத்தி பெற்றோர் ஞானிகள். அவர்கள் வினைப்பயனை விட்டொழித்துப் பிறவிப் பெரும்பிணி நீங்கி மரணமிலாப் பெருவாழ்வு அடைகின்றனர். எப்பொழுது உனது புத்தி மோகமென்னும் சேற்று நிலத்தைக் கடந்து செல்கின்றதோ அப்பொழுது அறிந்தனவும் அறியாதனவுமான விஷயங்களைப் பற்றிய கவலை தீரும்.''

இன்னேரன்ன விஷயங்களைச் செவிமடுத்த பார்த்தன் வினவுகின்றான்.

''கர்மத்தை விட ஞானம் மிகவும் மேலானதென்று சொல்கின்றாய். அப்படியிருக்க என்னை ஏன் இக் கொடிய வேலையில் ஈடுபடுத்துகின்றாய்? முரண்படுவன போன்ற மொழிகளால் என் அறிவைக் குழப்புகின்றாய். நான் நன்மை அடைவதற்கான ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்லவேண்டும்.''

இங்கே கர்மயோகம் ஆரம்பமாகின்றது. வாழ்விலே உலக விவகாரத்தை நடாத்திக்கொண்டே தன் உள்ளத்தை ஒருவன் பற்று அறச் செய்யவேண்டும் என்பதனையே கர்ம யோகம் புகட்டுகின்றது. உலக விவகாரங்களை நடத்திக் கொண்டே தன் உள்ளத்தை மட்டும் பற்றுஅறச் செய்து கொள்பவனே கர்மயோகி. கீதை புகட்டுகின்ற மார்க்கம் இதுவே. தனக்கென இருக்கின்ற கடமையை விட்டுவிடுவது உண்மைத் துறவு ஆகமாட்டாது. செய்கின்ற காரியத்தின் பலன் எதுவானாலும் சரி, கர்மயோகிக்குப் பலனிலே பற்று இருக்கமாட்டாது. காரியப்பிரவிருத்திகளிலே, சுயநலப்பற்றை அறுத்துவிடுவது விடுதலைக்கு வழியாகும். சுயநலப்பற்று அறுந்தபின் செய்கின்ற எந்தக் காரியமும் ஆத்மாவைக் கர்ம பந்தத்திலே கட்டமாட்டாது. சுயநலம் இல்லாமல் கர்மம் செய்கின்றபோது வெற்றி தோல்விகளில் மன மாறுதல் ஏற்படமாட்டாது. அந் நிலையிலே கர்மயோக மார்க்கத்துக்கும் சந்நியாச மார்க்கத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மறைந்தே விடுகின்றது. ''யோகமுறையில் நின்று பற்றை நீக்கி எண்ணம் நிறை

வேறுவதும் நிறைவேறுதலும் ஒன்றெனக் கருதித் தொழில் களைச் செய். இந்தச் சமபுத்தியே யோகம் எனப்படும்'' என்று கண்ணன் சொல்கின்றான்.

கர்மயோகி சிறந்த சமய ஞானி:

உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கர்மத்தை ஒருபோதும் விட்டுவிடக் கூடாது என்று கீதை சொல்கின்றது. ''நீ வாழ்க்கையை நீத்தால் மற்றவர்களும் அதே தர்மத்தை அநுசரிப்பார்கள். எதனை நீ நலம் என்று கருதுகின்றாயோ மற்றவர்களுக்கும் அதுவே பிரமாணமாகும். நீ மட்டும் துறவியாகி மற்றவர்கள் உலகத்தை நடாத்துவார்களென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது'' என்று பகவான் கீதையில் வற்புறுத்துவார். ஞானம் கைவரப்பெற்ற மகான்களும் உலக நன்மைக்காகக் கர்மங்களைச் செய்தேயாக வேண்டும். தர்ம நெறியில் ஒருவன் நிற்கின்றான் என்றால் தனக்குச் சமுதாயத்திலே என்னவேலை இடப்பட்டிருக்கிறதோ அதனை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுத் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்கின்றான் என்பதுதான் பொருள். ''என் கடமையை நான் செய்கின்றேன்'' என்று மட்டும் அவன் சொல்லிக் கொள்வானே தவிர, தான் செய்கின்ற கர்மத்தினால் ஏற்படுகின்ற சுகம், துக்கம், ஜயம், அபஜயம் என்பனவற்றை அவன் பொருட்படுத்தமாட்டான். சுயநலப்பற்று அற்று, கைம்மாறு எதனையும் கருதாது, தன் கடமையை முழு மனத்தோடும் நிறைவேற்றுபவனே நன்கு வினை ஆற்றுபவனும். பணத்துக்காகப் பணி ஆற்றுபவன், புகழுக்காகப் பாடுபடுபவன் ஆத்ம திருப்தியை அடைந்துவிட முடியாது. புண்ணியம் மிகுந்த கர்மத்தையும் பற்று அற்றவனாகச் செய்ய வேண்டும். பற்று வைக்காத கர்மம் மனிதனைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. சரீரம் இருக்கும்வரையும் கர்மம் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கும். கருமத்தில் சிறிதேனும் பற்று வைக்காவிட்டால் கர்மம் செய்தும் செய்யாத நிலையிலே ஆத்ம சாதகன் இருக்கின்றான் என்று சொல்லிவிடலாம். கர்மத்தை விட்டுவிடுதல் என்று பேசிக்கொள்வதன் கருத்து இதுவேயாகும். இதனை இன்

னும் விளக்கமாகச் சொன்னால், கர்மத்தை விடாது கர்ம பலனில் பற்றை விடுபவனே கர்மயோகி. பற்றுஅற்றுக் கர்மம் செய்து வருபவன் தான் செய்கின்ற கர்மத்துக்குத் தன்னைக் கர்த்தாவாக எண்ணுவதில்லை கர்மம் செய்வ தற்கு இடையில் கர்மத்தைக் கடந்த அவன் பிரமத்தை அடைகின்றான். ''கர்மத்தில் அகர்மத்தையும் அகர்மத்தில் கர்மத்தையும் காண்போன் மக்களுக்குள்ளே மேதாவி. அவனே யோகி, அவனே எல்லாம் செய்துமுடித்தவன்'' என்ற கருத்தைப் பகவான் ஞான கர்ம சந்நியாச யோகத் திலே சொல்வான்.

கர்மயோகி சிறந்த சமய ஞானி. கர்மயோக சாஸ் திரம் மேலான சமய நூல். சுயநலப்பற்றை ஒழித்து நல்ல கர்மங்களை இடைவிடாது செய்துவருதல் அந்தச் சமய நூல் புகட்டும் ஆத்ம சாதனம் ஆகும். கர்மயோகியிடம் இருக்கும் குறிக்கோள் ஒன்றே ஒன்றுதான். யான் எனது என்னும் செருக்கை அழித்துவிடுவது அவன் கொண்டுள்ள குறிக்கோள். தன்னுடைய வாழ்க்கையிலே ஒவ்வொரு கணப்பொழுதிலேயும் ஆற்றுகின்ற வினையின் மூலமாக இக் குறிக்கோளை அந்தச் சமய ஞானி உணர்கின்றான். எம் முயற்சியினால் ஆத்மா, சரீரத்தின் பந்தத்திலிருந்து விடுபட வழி பிறக்குமோ அம் முயற்சியே கர்மயோகம்.

சந்நியாசத்துக்குப் புது வரைவிலக்கணம்:

பார்த்தன் நிலை தளர்ந்து தடுமாறி நின்றபோது பகவான் கர்மயோகத்தை முதலிலே புகட்டி, ''பார்த்தா, பணி ஆற்று, பலனை எதிர்பாராதே'' என்று பேசியது, வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய காரியங்களை நடாத்திக்கொண்டே தர்மத்திலே நிற்கலாம் என்ற உண்மையைச் சொல்லி விட்டது. அதுவே மோட்ச சாதனம் ஆகும். பார்த்தன் யுத்தம் செய்யமாட்டேன் என்று சொல்லியபோது பகவான், ''இல்லை நீ யுத்த சந்நத்தனாக வேண்டும்'' என்று கீதையைப் போதித்து மோட்ச சாதனம் சொல்கின்றான் என்றால் அது வியப்பாக இருக்கலாம். கர்ம பலனைச் சாராது, செய்ய

வேண்டிய கர்மத்தைச் செய்பவனே சந்நியாசி. அவனே யோகி. அக்கினி ஹோத்திரம் செய்யாதவனும் கர்மம் செய்யாதவனும் சந்நியாசி ஆகமாட்டான் என்று கீதை சந்நியாசத்துக்குப் புது வரைவிலக்கணம் கொடுப்பதும் வியப்பாக இருக்கலாம். சந்நியாசமும் பற்றின்றித் தொழில் செய்யும் கர்மயோகமும் உண்மையில் ஒன்றேயாகும். மோட்சத்தை விரும்புகின்றவன் தனக்கென விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யாது சும்மா கிடக்கவேண்டும் என்று கீதை சொல்லவில்லை. சுயநலப்பற்று அற்றுச் செய்யப்படும் கடமை வேள்வியாகும் என்றும், அதுவே தெய்வப்பணி என்றும் வாழ வழி சொல்கின்றது கீதை.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்."

என்று தெய்வத் திருவள்ளுவர் இதனை இன்னொரு பாணியிலே பேசுகிறார்.

ஆறு சுலோகங்கள்:

பகவத் கீதையின் இறுதிஅத்தியாயம் மோட்ச சந்நியாச யோகம். சந்நியாசமும் கர்மயோகமும் ஒன்றே என்பது நாம் அறிந்ததே. ஆகவே, கீதைஅமுதத்தை நிறைவுறச் செய்கின்றபோதும் பற்றில்லாப் பணிக்கு ஏற்றம் கொடுத்துப் பேசுகின்றான் பரமாத்மா. இங்கே வருகின்ற ஆறு சுலோகங்களிலே கீதையின் சாராம்சத்தைப் பிழிந்து தருகின்றான். இதோ அவை:

பலன்களை விரும்பிச் செய்யப்படும் கருமங்களைத் துறப்பதே துறவுநிலை என்று அறிஞர்கள் அறிவார்கள். செயல்களின் பலன்களை முற்றிலும் துறத்தலே தியாகம் என்றும் அவர்கள் சொல்வார்கள். *(18.2)*

செய்யவேண்டிய கர்மத்தைத் துறத்தல் ஒருபோதும் தகாது. அறிவீனத்தால் அதனை விட்டுவிடுதல் தமோகுணத்தால் ஏற்படுவதாகும். *(18.7)*

நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யும்பொழுது இது செய்வதற்கு உரியது என்று பற்றுதலையும் பயனையும் விட்டு எந்த நித்திய கர்மம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்தத் தியாகம் சாத்விகமானது. (18.9)

உடம்பு எடுத்தவனால் கர்மங்களை அறவே விட்டுவிட முடியாது. ஆனால் வினைப்பயனைத் துறந்தவன் எவனே அவன் தியாகி எனப்படுகின்றான். (18.11)

என்னையே சரண் அடைகின்றவன் எப்பொழுதும் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்தபோதிலும் அழிவற்ற நித்திய பதவியை எனது அருளால் எய்துகின்றான். (18.56)

விவேகத்தால் கர்மங்களை எல்லாம் என்பால் ஒப்படைத்து என்னைக் குறியாகக்கொண்டு *புத்தி யோகத்தைச் சார்ந்திருந்து எப்போதும் என்னைச் சித்தத்தில் கொண்டிருப்பாயாக. (18.57)

கீதை ஒன்றைச் சொல்லவில்லை. அதாவது, மோட்சத்தை விரும்புகின்ற ஒருவன் தனக்கு என விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைச் செய்யாது சும்மா கிடக்கவேண்டும் என்று கீதை சொல்லவில்லைத்தானே!

* புத்தியோகம் - சமபுத்தி

கீதையை அறியாத கிழவி

பலனை நினையாமல் பணி செய்கின்றவள் ஒரு கிழவி. அவளுடைய அன்பிலே ஆண்டவன் தன்னையே பறிகொடுத்து விடுகின்றான். அந்தப் பாட்டியின் தன்னலமற்ற உபகாரத்தின் அடையாளமான கல்லின் நிழலிலே இறைவன் வீற்றிருக்கின்றான். அந்தப் புகழார்ந்த புண்ணியவதியின் கதை இதுதான்:

இராஜராஜேசுவரம்:

தஞ்சைமாநகரிலே மிகப் பெரிய ஆலயம் ஒன்றினை எழுப்ப வேண்டும் என்பது இராஜராஜ சோழனுடைய நீண்டநாள் விருப்பம். சோழநாட்டிலுள்ள சிற்பிகள், பிற நாட்டிலிருந்து வந்த சிற்பிகள் எல்லோருமே இரவும் பகலும் அந்தப் பெரிய கோவிலின் நிர்மாணத்திலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆலய விமானத்தை வானளாவக் கட்டிவிட வேண்டும் என்பது சோழனுடைய ஆவல். சிற்பிகளும் ஆலய விமானத்தை அமைக்கத் தொடங்குகிறார்கள். விமானம் வானளாவ வளர்கின்றது. தமிழ்நாட்டுக் கலைச் செல்வமே ஏற்றம் பெறுகின்றது. விமானத்தின்மேல் வெயிலையும் பொருட்படுத்தாது வேலை நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. சிற்பிகளுக்குத் தாகம் உண்டாகும்போதெல்லாம் தண்ணீர் கொடுக்கவும் ஏற்பாடாகி இருக்கின்றது. கொடுக்கின்ற தண்ணீர் இனிமையாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கின்றது. விலாமிச்சைவேரின் மணமுடையதாக இருக்கின்ற நீரைப் பருகித் தாகம் தணிகின்றார்கள். இந்த இனிமையான தண்ணீர் எங்கே இருந்து வருகின்றது என்று சிற்பிகள் எல்லோரும் விசாரிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இரகசியம் வெளியாகின்றது. ஒரு கிழவி, ''நம்முடைய சோழ மகாராஜா எவ்வளவு அன்பாக இந்த ஆலயத்தைக் கட்டுகின்றார். சிற்பிகளும் சிரத்தையுடன்

வேலை செய்கின்றார்கள். இந்தக் கைங்கரியத்திலே நானும் கலந்துகொள்ள வேண்டும்'' என்று விரும்புகிறாள், பொன்னையும் பொருளையும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்க அவளால் முடியுமா? தினந்தோறும் காலையிலே எழு கின்றாள். பெரிய மிடாக்கள் நிறையத் தண்ணீர் நிரப்பு கின்றாள். விலாமிச்சைவேர் முதலியவற்றைப் போட்டுத் தாகத்துக்கேற்ற நீராக்கி வைத்திருக்கின்றாள். சிற்பிகள் அங்கே வருகின்றார்கள். தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள் கின்றார்கள். விமான வேலையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் சிற் றுட்கள் அந்த நீரைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கின்றார்கள். அந்த அருமையான நீரைத் தந்து உதவும் கிழவி யாரென அறிகின்றார்கள். மாலைப்போதில் வேலை முடிந்ததும் அந்த மூதாட்டியிடம் சென்று அன்புடன் மனம் கலந்து பேசிக் கொள்கின்றார்கள்.

விமான வேலை நிறைவுறும் நாள் நெருங்கி வந்துகொண் டிருந்தது. சிற்பியர் தலைவன், நல்ல உள்ளம் படைத் தவன். ஆலய நிர்மாணத்தினாலே வருகின்ற புண்ணியத் தின் ஒரு பகுதியைத் தாகம் தீர்க்கத் தண்ணீர் தந்த தாய்க்கும் கொடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான், விமான வேலை முடிய ஒருநாள் மட்டும் இருக்கின்றது. ''தாயே, நாளை விமான வேலை முடியப்போகின்றது. நாங்கள் வேலைசெய்தபோதெல்லாம் எவ்வளவோ சிரமப் பட்டு எங்கள் தாகத்தைத் தீர்த்து வைத்தாய். அது மகாபுண்ணியம். இந்த ஆலயத்திலே என்றும் நிலைத் திருக்கத்தக்கதாக உன்னுடைய பொருள் ஒன்றையேனும் வைக்க வேண்டும் என்பது எமது ஆசை. ஏதாவது கொடு'' என்கிறான். சிற்பியர் தலைவன்.

கிழவி சிரிக்கிறாள். ''நான் என்ன பெரிய காரியம் செய்துவிட்டேன்? வெறும் நீரைக் குடிக்கக் கொடுத்தேன். அவ்வளவுதானே. மகாராஜா பெரிய கைங்கரியத்தை நிறை வேற்றினார். உங்கள் எல்லோருக்கும் அந்தப் புண்ணியத் திலே பங்கு உண்டு'' என்கிறாள் கிழவி.

சிற்பியர் தலைவன் ஏதாவது கொடுக்கவே வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறான். ''நான் என்ன செல்வச் சீமாட்டியா தங்கம் வெள்ளியை அள்ளித்தர? என்வீட்டு வாசற்படிக் கல்லைவிட வேறு என்னதான் என்னால் தந்து உதவ முடியும்?'' என்கிறாள் கிழவி. ''அது போதும்; வாசற்படிக் கல்லையே கொடுத்துவிடு தாயே. உன்னுடைய புண்ணியம் நிலைகொள்வதற்கு இதுவே அடையாளக் கல்'' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக் கல்லையே எடுத்துக்கொண்டு செல்கின்றான் சிற்பியர் தலைவன்.

விமானத்தின் சிகரத்திலே கலசம் பதிக்கப்படுகிறது. வானளாவ நிமிர்ந்து நிற்கிறது கோபுரம். சோழநாட்டுக் கலைச்செல்வம், இராஜராஜனின் அன்பு, இராஜராஜேசுவரம் என்னும் திருக்கோயிலின் விமானம் எல்லாம் தமிழ் நாட்டுக்கு மங்காப் புகழை ஈட்டித் தருகின்றன. திருக்கோயிற் கும்பாபிஷேகம் வெகு விமரிசையாக நிகழ்கின்றது. உலகமே பாராட்டுகின்றது.

இராஜராஜ சோழனின் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லாதிருக்கின்றது. இறைவன் தான் எண்ணியதை நிறைவேற்றி அருளினான் என்ற கர்வம்; நாம் நம் ஆற்றலால் இந்தப் பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டோம் என்ற அகங்காரம்; வாழ்விலே மற்றவர்கள் நினைக்கவும் முடியாத திருப்பணியை நிறைவேற்றினோம் என்ற ஆணவம் ஆதியன அவன் உள்ளத்திலே தலைகாட்டுகின்றன. ஆனந்த அலை மோதுகிறபோது சிறிதுநேரம் கண் அயர்கின்றான். கனவிலே இறைவன் தோன்றுகின்றான்.

''திருவருள் கூட்ட எளியேன் ஆலயத்தைக் கட்டி முடித்தேன். நான் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்'' என்று மனமுருகி இராஜராஜன் சொல்கின்றான். ''ஆம், நீ செய்தது பாராட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் உன் அன்பினால் உருவாகிய ஆலயத்தில் ஒரு கிழவியின் நிழலிலே நான் வாழ்கின்றேன்'' என்று கூறிவிட்டு மறைகின்றான் இறைவன்.

கிழவியின் நிழல்:

கண்விழிக்கின்றான் இராஜராஜன். ''இறைவன் கனவில் எழுந்தருளி வந்தான். கிழவியின் நிழலிலே இருப்பதாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினான். அந்தக் கிழவி யார்? அந்தப் புண்ணியவதி எங்கே இருக்கின்றாள்?'' என்று விசாரிக்கத் தொடங்குகிறான். ஆனால் அந்தக் கிழவியை யாருக்குத் தெரியும்? சிற்பியர் தலைவனுக்கு மட்டும் இரகசியம் தெரியும். அரசனுக்கு இரகசியத்தைச் சொல்ல முதலிலே அஞ்சுகின்றான் சிற்பியர் தலைவன்.

பின்பு ஒருவாறு மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு பேசத் தொடங்குகிறான்.

''மகாராஜா, விமான வேலை செய்த காலத்திலே ஒரு கிழவி எங்களுக்குத் தாகம் தீர்க்கத் தண்ணீர் கொடுத்தாள். அந்தக் கைங்கரியத்துக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவிக்குமுக மாக இந்த ஆலயத்தில் அவளுடைய பொருள் ஒன்றைச் சேர்த்துவிட விரும்பினோம். அவள் தன்னிடம் எதுவுமே இல்லை என்று கூறி, வாசலில் இருந்த படிக்கல்லைத் தந்தாள். விமானவேலை முடியும் தறுவாயில் இருந்தபடியால் விமானத் தின் உச்சிக்கல்லாக அதனை வைத்தோம்'' என்று உள் ளதை உள்ளபடியே சொல்லிவிடுகின்றான் சிற்பியர் தலைவன்.

அரசன் கண்களில் நீர் ததும்புகிறது. ''பயனை நினை யாமல் பணி செய்த கிழவியே இறைவனுக்கு நிழல் கொடுக் கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றாள். அந்தச் சீமாட்டியை நான் தரிசிக்க வேண்டும்'' என்று விரைந்து ஓடுகின்றான். கிழவி வருகின்றாள். ''தாயே, உன் அன்பே அன்பு. அந்த அன் பின் நிழலிலே ஆண்டவன் வசிக்கின்றான். நான் கட்டினேன் என்று எண்ணிய அந்த ஆலயத்திலே அகங்காரத்தின் வெம்மை வீசுகின்றது. தன்னலமற்ற உபகாரத்தின் நிழலிலே என் குலதெய்வம் பிருகதீசுவரன் உள்ளம் குளிர்ந்து கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றான். என் உள்ளம் திறக்கப்பட்டுவிட்டது'' என்று கிழவியை வாயார மனமார வாழ்த்துகின்றான் இராஜராஜன்.

கர்மங்களைப் பற்றில்லாமல், பலனைக் கருதாமற் செய்தல் துறவு மார்க்கத்திலும் சிறந்தது. இம்மையில் பட்டம் பதவி, பேர் புகழ், புத்திர பாக்கியம், செல்வம், தீர்க்காயுள் அமைய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுதலும் மறுமையில் சுவர்க்காதி பதவிகள் வேண்டும் என்று விரும்புதலுமாகிய இவை எல்லாம் காமியகர்மங்களாம். இத்தகைய ஆசைகளை அறவே நீக்குதல் சந்நியாசம் என்றால் கிழவியும் சிறந்த சந்நியாசி தானே! சந்நியாசம், தியாகம் இரண்டும் ஒன்றே என்றால் கிழவியைவிடத் தியாகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்? சுருக்கமாகச் சொன்னால், கீதையில் பல இடங்களில் பகவான் வற்புறுத்தி எதனைச் சொல்லிவந்தானோ, அதனைக் கீதையை அறியாத கிழவி செய்துவிட்டாள். இந்த நிலையைச் சன்மார்க்க நெறி நின்ற மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

"கயல்மாண்ட கண்ணிதன்
பங்கன்எனைக்கலந் தாண்டலுமே
அயல்மாண் டருவினைச்
சுற்றமும்மாண்டு அவனியின்மேல்
மயல்மாண்டு மற்றுள்ள
வாசகம்மாண்டு என்னுடைய
செயல்மாண்ட வாபாடித்
தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

என்றும்,

"வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்துழல்நீர் மண்கெடினும்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுஎன் உள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ."

என்றும்,

தம்முடைய அனுபவமாகப் பாடுவார்.

சர்வேசுவரனுக்கு நைவேத்தியம்:

உள்ளம் பறிபோய், செயல் இழந்து, உரை அற்று நிற்கும் முத்தி நிலையைக் கீதை பேசியது. கிழவியும் காட்டினாள்.

இது பசுகரணங்கள் எல்லாம் பதிகரணங்களாக மாறப்பெற்ற முத்திநிலை. கர்மயோகம், இராஜயோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்ற நான்குவிதமான யோக சாதனங்களுள் ஒரு சாதகன் எந்த யோக சாதனத்தை வேண்டுமானாலும் அனுஷ்டிக்கலாம். ஆனால் எதை அவன் அனுஷ்டித்தாலும் பற்றற்ற மனப்பான்மை அவனுக்கு முற்றிலும் அவசியமாகின்றது. பற்றை நீக்கினால் மட்டுமே யோகம் கைகூடும். கடவுள் ஆட்டுவித்த பிரகாரம் தாங்கள் ஆடுவதாகவும், தங்களைக் கருவிகளாக வைத்துக்கொண்டு இறைவன் நிகழ்த்துகின்ற செயல்களுக்கு உடந்தையாய்த் தாம் இருப்பது தங்களுடைய வாய்ப்பு என்றும் யோகிகள் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார்கள். கடவுளின் பெருமைக்காக என்றே கர்மயோகி கடவுளை வழுத்துகின்றான்; வாழ்த்துகின்றான். கடவுளினால் ஏவப்பட்ட கர்மயோகி தன் கடமையைச் செய்யும்போது, எல்லாம் அவன் உடைமை என்றும் எல்லாம் அவன் செயல் என்றும் எண்ணி, 'யான் எனது' என்பனவற்றைச் சர்வேசுவரனிடம் ஒப்படைத்துவிடுகின்றான். யோகி ஒருவன் தனது உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் சர்வேசுவரனுக்கு நைவேத்தியமாகப் படைத்துவிடுகின்றான். வேள்வித் தீயிலே நெய்போன்ற பொருள்களை ஆகுதியாகப் படைத்து நாம் வேள்வி செய்கின்றோம். உண்மையில் ஆகுதிஆக அமைவது நெய்போன்ற பொருள்கள் அல்ல. பரம் பொருள் என்ற வேள்வித் தீயினுள் மனிதன் தன்னுடைய பசுகரணங்களை ஆகுதியாகக் கொடுத்துவிடுவானாகில், அதுவே சிறந்த வேள்வி. 'யான் எனது' என்று நாம் பற்றிக்கொண்டிருப்பன எல்லாம் நாம் செய்துகொண்ட வெறும் கற்பனைகளேயாம். பசுகரணங்களைப் பதிகரணங்களாக்குவதே செயற்கரிய செயல். கடவுளின் கிருத்தியங்கள் நம் பொருட்டுக் காத்துக்கொண்டிருப்பதில்லை. ஆனால் அப் பெருமானுடைய கிருத்தியங்களில் ஒரு பகுதி நம்மைக் கருவியாக வைத்துக்கொண்டு நடந்தேறுகின்றது. அதனால்

நாம் கடவுளுக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். இறைவனுடைய காலசக்கரத்திலே நமக்கு என்று ஒருபகுதி உண்டு. அந்தக் காலத்துக்குப் பொருந்திய கடமையை நாம் செய்கின்றோம். இறைவனுடைய காலசக்கரத்திலே அரசனுக்கும் கடமை இருக்கின்றது; ஆண்டிக்கும் கடமை இருக்கின்றது. இராஜராஜ சோழமகாராஜா பிரும்மாண்டமான பிருகதீசுவரன் கோயிலைக் கட்டி எழுப்பினன். கிழவி விமானத்துக்குப் படிக்கல்லைக் கொடுத்தாள். நாம் நம் ஆற்றலால் இதைச் சாதித்தோம் என்ற அகங்காரம் அரசனுடைய அன்புள்ளத்திலே குறுநகை செய்தது. ஆனால் கிழவியிடத்திலே பற்றற்ற மனப்பான்மை தாண்டவமாடியது.

கீதை மார்க்கம்:

கீதையிலே சொல்லப்பட்ட மார்க்கம், உலக விவகாரத்தை நடாத்திக்கொண்டே உள்ளத்தை மட்டும் பற்று அறச் செய்துகொள்ளும் மார்க்கம். பலனில் பற்றைத் துறப்பதே உண்மைத் துறவு. காரியப் பிரவிருத்திகளில் சுயநலப் பற்றை அறுப்பதே முத்திக்கு வழி. இதுவே கீதையின் சாரம்.

கீதை நிறைவு உறுகின்றபோது பகவான் கேட்கின்றான்:

''பார்த்தா, நான் கூறியவற்றை ஒருமை மனத்துடன் நீ கேட்டாயா? உனது அறியாமையாகிய மயக்கம் ஒழிந்ததா?''

''அச்சுதா, மயக்கம் ஒழிந்தது. உனது அருளால் எனக்கு உண்மையான அறிவு வந்திருக்கின்றது. ஐயங்கள் அனைத்தும் அகன்று உறுதிபெற்று இருக்கின்றேன். உன் சொற்படியே செய்வேன். இனி எனக்கு என ஒரு செயலும் இல்லையென உணர்ந்தேன். உலகத்துக்கு எது

நன்மையோ அதை நீ சொல்லியவாறு செய்வேன். எது உன் விருப்பமோ அதுவே எனக்கு உகந்தது. அதுவே என் கடமையும் ஆகும்.''

போர் புரியமாட்டேன் என்று தேர்த் தட்டிலே இருந்த பார்த்தன் தன்னை முற்றிலும் பரமாத்மாவிடம் ஒப்படைத்து அவன் சொல்வதைக் கேட்டான். அருள் பிறந்தது; மயக்கம் ஒழிந்தது; மனிதருள் மாணிக்கம் ஆனான். அர்ச்சுனன் தன் முயற்சியின் சிறுமையையும் பரம்பொருளின் பெருமையையும் உள்ளபடி உணர்ந்தான். நாமும் உணரவேண்டும்.

கண்ணபரமாத்மா நமக்கும் நல்ல வழிகாட்டுவான்.